

БРЕНДА ДЖОЙС ПОХИТЕНА

Превод от английски: Красимира Кирова, 2000

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

СЪДБА

1.

Бостън, 1996 година

Тя си каза, че такива неща като призраци не съществуват, че просто въображението ѝ е прекалено развинтено. Сама в тъмнината, Александра стоеше загледала в къщата на Блекуел. Тя минаваше през Бостън на път обратно към училище и поддавайки се на импулса си, бе спряла до затворения музей, който някога е бил дом на едно от семействата, основатели на Масачусетс. Допреди миг идеята ѝ се бе струвала добра, тъй като мисълта за самотна вечеря и постеля не я привличаше, а и хотелът ѝ бе съвсем наблизо и пътят обратно щеше да е кратък.

Сега обаче тя потрепери, въпреки че беше приятна юнска вечер, независимо от лекия дъждец. Малката ѝ чанта с багажа бе в краката ѝ. Не се бе сетила да си вземе чадър, и вече бе мокра. Но не в това беше въпросът. Истинският проблем бе, че преди миг бе повярвала в духове, въпреки че все още не ги бе виждала. Сега се чудеше дали къщата, която наблюдаваше, не е обитавана от призраци, или просто си въобразяваше, че някой я гледа.

Въпреки това очите сякаш я следяха отзад, а не от неосветената мрачна къща пред нея.

Алекс погледна зад себе си, но не видя нищо, освен една отминаваща кола, светлините на която за момент я заслепиха. Тя отстъпи, но не успя да избегне пръските вода, хвърчащи изпод колелата на „Седана“. Евтините ѝ мокасини вероятно бяха съвсем окаляни.

И все пак зад нея нямаше никой. Напрегна се да види по-добре, но нощта продължаваше да бъде все така тиха и спокойна. Усещането, че не е сама, че е наблюдавана, вероятно беше само усещане или развинтеното ѝ въображение на историк, нищо повече.

Алекс концентрира вниманието си отново на къщата. Тя се намираще върху площ от половин акър встрани от улицата, на ъгъла на „Бийкън стрийт“ и „Спрус“. Ограда от ковано желязо, по която бе

плъзнал бръшлян, ограждаше имота, а буренясала тухлена пътека водеше до трите предни стъпала на верандата. Пустни занемарени морави, тук-там осеяни с дебели стари брястове, се простираха около къщата. Самата постройка беше в колониален стил, на три етажа. Беше квадратна, облицована с бели дъски и килнат полукръгъл покрив, а капациите на прозорците бяха боядисани в тъмnozелено. Разбира се, светлини вътре не се виждаха, защото музеят не работеше вечерно време.

Алекс си представи какво би било да живее в такава къща преди двеста години и се усмихна. Беше студентка последна година в Колумбийския университет, специалност военноморска история на Съединените щати през ранния деветнадесети век. Тя обичаше този период от време и си представи къщата, осветена от керосинови лампи и полилеи със свещи, мъжете с напудрени плитки и бричове до коленете, а дамите с копринени рокли, пристегнати в кръста. Почти можеше да долови и звуците на пиано, които долитат от залата. Алекс продължи да се усмихва. Може и да беше историк, но си беше и една романтична глупачка, която тайно чете любовни романи и затова не можеше да не си пожелае да живее в миналото, където се създаваше историята, която толкова горещо обичаше.

Алекс си мечтаеше да посети бал през осемнадесети век, разбира се, под ръка с някой елегантен ухажор. Но тя щеше да бъде демократ като Джеферсън, а не мекушава като някои други политици. И тъй като да бъде дама значеше, че не може да учи история, да кара колело в планината или да пътува като вятъра в морето, то тя непременно щеше да бъде учителка, както и майка, и съпруга. Учителка и реформаторка...

Александра с усилие се отърси от фантазиите си, тъй като бяха толкова приятни, за разлика от моментното ѝ положение. Тя беше сама на тоя свят и много самотна. Нямахше семейство, най-добрата ѝ приятелка, майка ѝ Глория, почина миналата година от внезапен удар. Баща ѝ бе умрял при автомобилна катастрофа още когато беше дете и Алекс не го помнеше добре, освен неговата неизменна усмивка. Егоистично си пожела родителите ѝ да бяха имали и други деца.

Алекс усети струя въздух по тила си и рязко се обърна. Беше само вятърът и дъждовните капки, помисли си тя. Огледа се, но тротоарът беше празен, а паркът също изглеждаше пуст, с изключение

на няколкото бездомници, налягали по пейките. Въпреки това косъмчетата по тила ѝ си останаха настръхнали и тя се чувстваше неловко. Потрепервайки, момичето придърпа по-плътно морскосиния си пуловер и се наведе да вземе чантата си. Как ли бяха станали толкова мрачни мислите ѝ? Та тя беше наистина щастлива, тъй като за пръв път в живота си идваше в Бостън и имаше на разположение целия утрешен ден, за да изследва невероятната му история. Щеше отново да се върне тук утре сутринта след ранния си сутрешен крос, когато музеят щеше да е отворен.

Алекс се обърна с гръб към къщата на Блекуел. В момента, в който го направи, бе убедена, че почувства силно присъствие точно зад себе си. Изтръпна, докато се оглеждаше наоколо, но не видя никого, и отново се обърна и забърза крачка. Изведнъж усети странна убеденост, че не е сама.

— Всички тук, в града, познават историята на Блекуел, въпреки че няма останали живи Блекуел, тъй да се каже. — Синьокосата жена се усмихна на Алекс, която нетърпеливо стоеше във фоайето на къщата, отмятайки червеникавия си бретон от очите. Облечена в синия си пуловер, бяла тениска и дънки, тя току-що бе влязла и беше първият посетител на музея.

Дребничката възрастна жена се усмихна.

— Те, разбира се, бяха едно от най-старите, влиятелни и уважавани семейства в Бостън. Всъщност потомците на Блекуел, повечето от които са Матиясън и са свързани със семейството само чрез брак, все още се появяват във вестникарските хроники от време на време. Парите им обаче отдавна са изчезнали. Твърде разточителен живот след войната — искам да кажа, Гражданската война. Богатството им било натрупано от търговия с Китай в края на века, тоест на осемнадесети век. — Екскурзоводката пак се разсмя, след което стана сериозна.

— Корабостроителница „Блекуел“ започнала да запада след Първата световна война, ако трябва да си кажем истината, а след десетина години банкрутирала. На пристанището все още стоят някогашните ѝ постройки, които сега са историческа забележителност. Разходката си струва.

— Много ви благодаря — учтиво отговори Алекс. Дланите ѝ се бяха изпотили. Погледът ѝ непрекъснато се стрелкаше към стълбите и

към изтърганото кадифено въже, което препречваше достъпа на посетителите до тях. Придружителката ѝ се усмихна и каза:

— Само долният етаж е отворен за посетители. Тъй като сте първа днес, бихте ли искали да ви разведе из къщата?

Алекс се бе изпотила и пулсът ѝ бе скочил от мига, в който прекрачи прага на музея. Тя взе една брошура и ѝ хвърли бърз поглед, който после се плъзна към стълбите, водещи нагоре. Не се и съмняваше, че горният етаж ще бъде далеч по-интригуващ от долния, тъй като семейството бе живяло там.

— Просто ще се разходя наоколо сама — каза Алекс, опитвайки се да звучи незаинтересовано. — Благодаря ви все пак.

— Ако ви потрябва нещо, ме повикайте — усмихна се жената и си тръгна.

Алекс пристъпи в стая, която навремето трябва да е била разкошна, но подобно на фойето, и тук подът сега бе издраскан и похабен, а мебелите имаха нужда от едно добро излъскване и подновяване. Овехтели персийски килими покриваха по-голямата част от буковия паркет, а завесите от вехто зелено кадифе бяха завързани със златни пискюли, чиито краища вече се различаваха. Стените бяха облепени с розови тапети във викториански стил, които на места се бяха прокъсали.

Почуди се кой бе свирил на голямото прашно пиано, което стоеше в единия край на овехтялата, но все още елегантна стая. По някакъв начин пианото притесняваше Алекс и я караше да се чувства неловко, въпреки че не можеше да си обясни защо. Поглеждайки нагоре, тя се възхити на сложно изваяните фризове по стените и гипсовите орнаменти в средата на тавана. Мебелите в стаята: многобройни столове, кресла и дивани, както и изящни масички и едно голямо бюро, бяха подредени около разкошна камина от зелен мрамор. Алекс почти можеше да види един висок, горд, чернокос мъж, който стои пред камината с чаша френски коняк в ръка и гледа пращящия огън. Той толкова приличаше на герой от любовен роман, че Алекс се усмихна на себе си.

Момичето се приближи до камината, за да види портретите, окачени над нея. Според дипляната, която носеше, това беше Джеймс Блекуел (1638–1693), основателят на семейството. Алекс бързо

прочете, че той е бил английски емигрант и един от първите пуритани, допуснати в Заливната компания на Масачусетс.

Тя излезе от стаята и тръгна по един къс коридор. Дъбовата врата към библиотеката беше широко отворена и вътре имаше три стени с лавици за книги, повечето празни. В средата на помещението бе подредена голяма изложба на модели на кораби от различни етапи на корабостроителната дейност на Блекуел.

Алекс прегледа следващите редове в дипляната. Корабостроителница „Блекуел“ била основана през втората половина на седемнадесети век от най-големия син на Джеймс, но компанията започнала да натрупва състояние от търговията с Китай в края на осемнадесети век, както ѝ обясни и екскурзоводката в музея. Блекуелови достигнали своя апогей през втората половина на деветнадесети век, след което последвал бавен, но сигурен упадък в края на века, тъй като компанията отказала да се модернизира и никога не се върнала до предишното си влиятелно положение.

Алекс нави дипляната и я прибра в задния джоб на дънките си, докато се приближаваше до изложбата. Изведнъж замръзна. Един от тримачтовите кораби, който беше копие от ранния деветнадесети век, ѝ бе невероятно познат. Тя се почувства неприятно сгорещена и почти замаяна.

Пренебрегвайки другите модели, Алекс се приближи към кораба сякаш в транс и очите ѝ се разшириха, когато прочете гравиранията табелка под него: „Перлата“.

Нима беше чела някъде в учебниците си за този кораб? Защо той и името му ѝ се струваха толкова познати? Тя имаше чудесна памет, но не можеше да си спомни каквато и да е история за този конкретен кораб. Стоеше вторачена в детайлно изработения макет, защото за нея бе очевидно, че това не е обикновен търговски кораб — бе така проектиран, че да може да побира тридесет и две оръдия. Алекс навлажни устните си и успя да откъсне поглед от палубата, такелажа и празните места за оръдията. С треперещи пръсти извади дипляната и я отвори.

„Перлата“ бил пленен от северноафрикански корсари в ранното лято на 1803 година. Капитанът ѝ екипажът му били взети в плен. Действайки героично и рисковано, капитан Хавиер Блекуел заедно с двама от най-доверените членове на екипажа си, Джейк Тъбс и Патрик

О'Брайън, успели да се промъкнат обратно на кораба и да го унищожат, преди да бъде доставен в Триполи, за да бъде използван срещу американската флота в Средиземно море. Хавиер Блекуел, наследникът на корабостроителницата, бил екзекутиран през юни 1804 година, поради личната заповед на пашата. Екипажът бил откупен за тридесет хиляди долара и освободен през есента на 1805 година.

Алекс трепереше. Просто чуваше експлозията, виждаше как красивият кораб избухва и как в дълбокото синьо море падат горящи отломки от дърво и корабни платна. Можеше да чуе гневните викове на корсарите и да види окования капитан, който наблюдава със свито сърце загубата на такъв прекрасен кораб и въпреки това триумфира, че не е оставил подобна плячка в ръцете на врага.

Изведнъж Алекс почувства нечии очи върху себе си. Вдигна поглед и леко извика.

Там, на стената, срещу макета на „Перлата“ имаше портрет на поразителен тъмнокос мъж, облечен в дрехи от същата епоха. Александра се вцепени.

Най-сетне си пое дъх и пристъпи по-наблизо с очи, приковани в неговите. На табелката пишеше „Хавиер Блекуел“. Сърцето ѝ започна да подскача и тя навлажни пресъхналите си устни, все още втрещена в Блекуел, сякаш можеше да го попие с поглед.

Боже, какъв прекрасен мъж.

Беше застанал върху сух док с гръб към някакъв строящ се кораб. Изглеждаше много висок, почти метър и деветдесет и имаше широки рамене и тесни бедра. Стоеше като моряк, дългите му крака бяха стъпили широко, сякаш се намираще върху палубата на плаващ кораб. Носеше дрехи от своята епоха, бяла риза, сива жилетка и разкопчан червен редингот. По тогавашната мода бяха и светлокафявите бричове до коленете, белите чорапи и черните обувки със сребърни катарамии. Не носеше шапка и тъмната му коса бе опъната назад в опашка. Имаше най-пленителното лице: твърдо, с високи скули, патрициански нос и силна широка челюст. Ала това, което я бе омагьосало, бяха очите му. Те бяха черни и горяха с невероятна решителност. Сякаш гледаха право в нея, като че ли той бе жив човек от плът и кръв, вместо пластове боя и хартия. Не се

усмихваше и Алекс знаеше, че бе ненавиждал позирането за този портрет. Тя почти можеше да долови неукротимия му дух, който витаеше наоколо. Мили Боже!

Алекс се вторачи. Той отвърна на погледа ѝ.

Тя не можеше да помръдне, не можеше и да отмести очи. Наистина имаше усещането, че очите от портрета са истински, те сякаш я пронизваха с нарочната си втрепеност — с намерението да общуват с нея. Което си беше пълно безумие.

Все още парализирана, Алекс се чу да прошепва:

— Тук ли си?

В стаята бе тихо. Него ли усети снощи пред къщата на Блекуел? Тя беше почти сигурна, че долови нещо, или някого, тогава.

Александра успя да откъсне погледа си от портрета и внимателно се огледа. Завесите не помръдваха, а във въздуха проблясваха песъчинки прах. Отвън имаше малка задна градина, най-вече пясък и мръсотия, а слънцето светеше ярко през дърветата. Момичето обви ръце около себе си и пристъпи по-близо до портрета. Загледана в Блекуел, тя ненадейно усети неочаквано силен копнеж. Представи си какво би било да срещнеш, да познаваш, да обичаш такъв мъж. Беше ѝ нужен само един поглед, за да разбере, че той е смел човек с принципи, истински герой от деветнадесети век, мъж, на когото можеш да се възхищаваш завинаги.

Но той беше умрял далеч преди да му изтече времето. Алекс почувства как я заля вълна от скръб, когато си помисли колко несправедлива е била екзекуцията му. Защо пашата на Триполи го е осъдил на смърт, а екипажът му е бил откупен и освободен? Изведнъж тя поиска да разбере всичко, бе принудена да разбере всичко. Всъщност искаше да научи много повече за този героичен мъж от това, което беглият параграф в дипляната разкриваше.

Александра се притисна към стената, докато гласовете на група нови посетители заглъхнаха по коридора. Тя не се поколеба, бързо излезе от библиотеката, където бе открила портрета на Блекуел, и забърза към фойето. Убедена, че все още не е разкрита, тя се огледа наоколо, за да се увери, че екскурзоводката я няма, прекрачи синьото кадифено въже и бързо изкачи стълбите. Когато спря на втория етаж,

сърцето ѝ биеше учестено. Не можеше да обясни своя страх, нито силата, която я привличаше, я караше да го пренебрегне. Алекс се насили да се концентрира върху това, което смяташе да направи. Първо огледа етажa, а после погледът ѝ се плъзна по празния коридор.

Почти трепереца от нетърпение, тя отвори първата врата, която ѝ попадна. Това беше една малка, но приятна спалня. Стените ѝ бяха в тапети на цветя, леглото имаше покривка в същата разцветка, а мебелите бяха красиво изработени. Въпреки че беше историк, Алекс разбираше малко и от мебелиране. Бе разочарована, тъй като смяташе, че всичко в къщата е френско или английско, но имаше и ранноамерикански мебели.

Тя отстъпи назад и внимателно затвори вратата, след което се спря пред съседната стая, която се оказа детска. Тази стая бе обзаведена елегантно и с вкус в европейски стил, но това, което накара пулсът ѝ да се ускори, бе едно недодялано люлеещо се конче в ъгъла. Устата му бе боядисана с червена боя, която вече се лющеше, очите му бяха сини и то сякаш ѝ се усмихваше широко. Продължи да го гледа втренчено. Кончето имаше грива и опашка от прежда и явно бе издялано на ръка. Изведнъж Алекс можеше да види малко пълничко момченце на не повече от три години, което го е яхнало. Ръцете ѝ се изпотиха, а пулсът ѝ забърза още повече.

Тя затвори полека вратата и започна да оглежда другите стаи, пренебрегвайки ги, защото сега търсеше неговата стая. Подмина централната спалня, сигурна, че бащата на Блекуел е бил жив по време на неговата смърт, така че синът не би могъл да използва средното крило. И тогава отвори вратата на някаква стая, в която най-много място заемаше едно голямо тъмно легло. Алекс замръзна, защото знаеше, че е открила неговата стая. Сега усещаше присъствието му много по-силно, отколкото миналата нощ, стоейки пред къщата. О, Господи, знаеше, че той е тук при нея и я наблюдава.

Очите му пробиваха дупки в нейните, сякаш я гледаше очи в очи.

Тя се вторачи в тъмната сенчеста стая, неспособна да помръдне, а сърцето ѝ биеше като чук. Чувстваше се парализирана. За един кратък миг го видя в другия край на стаята, но сега той не изглеждаше като на портрета. Беше суров, облечен в свободна риза, разтворена на гърдите, тесни бричове и меки ботуши, а тъмната му коса бе вързана

небрежно на плитка. Когато се втренчиха един в друг, той не се усмихваше, тъмните му очи бяха настоятелни и пламенни.

Алекс примигна и той изчезна. Беше съвсем сама.

Плувнала в пот, тя бе ужасена и останала без дъх. Искаше да каже нещо и навлажни устните си, но се страхуваше да произнесе и звук. Искаше да го повика обратно, ако наистина е бил тук. Въпреки това запази достатъчно разум, за да осъзнава, че си беше представила всичко, може би, защото портретът ѝ беше направил толкова силно впечатление. Със сигурност не бе видяла призрак.

Но космите по тила ѝ бяха настръхнали и Алекс усети лек полъх топъл въздух във врата си, затова рязко отстъпи от отворената врата. Разбира се, че това беше просто течение. Разбира се. Обви ръце около себе си, оглеждайки се в кръг.

— Какво искаш? — прошепна дрезгаво тя. По тялото и между гърдите ѝ се стичаше пот.

Нямаше отговор, но пък и не беше очаквала да има — а и не искаше. Нали така?

И вместо да си тръгне, тя остана в стаята, затвори вратата след себе си и се огледа внимателно наоколо. Помещението бе облицовано с борово дърво, а буковият под бе застлан с избледнял червен ориенталски килим. Масивното легло се изпречи пред нея. До него се намираше груб сандък, който служеше за нощна масичка. В един ъгъл имаше писалище и стол, които бяха с много по-проста изработка от мебелите в другите стаи. Всичко ли в стаята беше в американски стил? Нима той бе живял сред тези вещи? Нима бе седял зад това писалище и бе работил тук? Нима бе спал в това легло? И защо тази стая не беше подновена и модеризирана като останалите?

Помещението бе изпъстрено със сенки. Бледите плътни завеси бяха оставени полудръпнати и слънчевата светлина се процеждаше през гъстите букове отвън и мръсните рамки на прозореца. Алекс се облегна на вратата, която бе затворила, преглътна и се загледа в леглото. Неговото легло. После бързо отмести поглед, но с крайчеца на очите си мярна размазано движение. Рязко се обърна и погледна към масивното легло, сигурна, че беше видяла нещо — или някого — да мърда, но сега там нямаше нищо. Тръпки разтредоха тялото ѝ, искаше да си тръгне, но също и да остане, независимо че беше толкова

уплашена. „Тази къща ли обитаваш?“ прошепна тя. „Или се опитваш да обсебиш мен?“

Той не ѝ отговори. Ако изобщо беше тук.

Алекс преглътна. Мислите ѝ бяха противоречиви. Един глас ѝ казваше, че е опасно да се забърква с дух, с паранормалното, и че в стаята наистина имаше дух, който може да не е приятелски настроен само защото тя бе решила, че е герой и типът мъж, за какъвто винаги бе мечтала. Той може да е бил и истински негодник. А можеше и да е безкрайно раздразнен, дете е умрял твърде рано, или защото Алекс го бе обезпокоила. Гласът ѝ казваше да се маха, колкото се може по-скоро. Ала тя беше и романтичка и бе дошла в тази къща импулсивно, защото дълбоко в сърцето си вярваше на всички глупости, които четеше в любовните романи. Дали не бе привлечена тук от някакъв странен обрат на съдбата? Може би, за да срещне духа на Блекуел?

Логиката и страхът ѝ подсказваха, че трябва да си тръгне, но по някаква причина нямаше желание да го направи. Наблюдаваше прашинките, които танцуваха във въздуха, и се почуди откъде идваше това течение? Нямаше отговор или просто се страхуваше от него.

Килимът.

Мисълта изникна отникъде, но се вряза в ума ѝ кристално ясна. Глас в главата ѝ. Килимът. Тя погледна към разнищения персийски килим, върху който стоеше, и сърцето ѝ затуптя по-бързо. Не се и съмняваше, че килимът е на поне двеста години. Наведе се и откъсна едно парче от ъгъла. Преди не ѝ бе хрумвало да си взима нещо за спомен оттук, но сега идеята ѝ се стори крайно уместна.

Определено беше вече време да си ходи и Алекс се втурна към вратата, хващайки дръжката, но нещо я накара да спре. Безпомощна, сякаш нямаше друг избор, тя погледна пак към стаята, почти страхувайки се от това, което можеше да види — но не видя нищо и никой, освен голямото легло. И изведнъж мисълта ѝ хрумна отникъде. Напориста, силна и ужасна. Какво би станало, ако легне на него?

Чакайки го.

В ума ѝ преминаха образи на мъж и жена, сплетени в страстна прегръдка, и Алекс се разтрепери. Жената имаше червена коса, но това не беше тя, просто си фантазираше. От какво толкова имаше да се плаши, а и леглото, на което той бе спал хиляди пъти, бе единственият предмет в тази стая, който излъчваше толкова силно неговото

присъствие. Алекс осъзна колко е зачервена и сгорещена. Отметна бретона от очите си, докато все още стоеше загледана в леглото. Почти бе изпаднала в транс. Знаеше, че трябва да се махне и че е в беда. Стаята и завивките изглеждаха абсолютно неподвижни и притихнали, а пращинките бяха спрели да танцуват и да се реят и тя усещаше неговото присъствие.

Алекс не усети кога е пристъпила към леглото, докато не се озова на една ръка разстояние от него. И въпреки че умът ѝ протестираше, а сърцето ѝ биеше стряскащо бързо, тя протегна ръка и докосна синята покривка. В момента, в който усети меката коприна, дойде на себе си. С вик отстъпи от леглото като опарена и после бързо и отчаяно се втурна към вратата. Гърбът и бедрата ѝ се блъснаха в нещо твърдо и топло и, по дяволите, живо и мъжко. Алекс изпищя и подскочи. Когато се обърна да погледне натрапника, тя видя Блекуел, наистина го видя — с неговите горещи черни очи и разгърдена риза, но когато примигна, осъзна, че не вижда нищо, освен изподрасканата дървена врата и потъмнялата месингова дръжка. Затрепери неудържимо. Беше се блъснала в човек — сигурна беше в това.

Този път Алекс не се поколеба и избяга от стаята.

— Добре ли си, скъпа?

Алекс подскочи уплашена с ръка на предната врата. Останала без дъх и ужасена, тя неохотно се обърна към дребничката жена.

— Добре съм — излъга тя. Току-що бе видяла призрак.

— Сякаш си позеленяла — каза синьокосата жена. — Зле ли се чувстваш?

— Аз... — Алекс не можеше да продължи. Погледът ѝ се плъзна покрай жената към стълбите. Щеше да припадне, ако видеше Блекуел да слиза по тях сега.

Изведнъж екскурзоводката я погледна особено, а усмивката ѝ беше изчезнала.

— Да не би да си видяла нещо? — погледът ѝ бе проследил нейния.

— Не!

Тя погледна Алекс загрижено.

— Не показваме горния етаж на посетители, защото някои от персонала мислят, че там обитават духове.

Алекс отвори уста да каже нещо, но от нея не излязоха думи.

— Видя ли го?

— Не ви разбрах? — успя да проговори тя.

— Портретът му. В библиотеката. На Хавиер Блекуел. — Жената я наблюдаваше внимателно.

Алекс кимна. Тя знае.

— Красив е, нали? — сериозно каза придружителката. — Колегите ми са влюбени в него, как ви се струва? — Тя се поколеба. — Но те страшно се страхуват от него.

— Вие виждали ли сте го? — прошепна Алекс. — Тук?

Очите им се срещнаха заговорнически.

— Не, не съм. Толкова е нечестно. — Гласът ѝ също бе преминал в шепот. — Обичал е корабите и морето. Морето е било неговият живот, неговата любов, а в крайна сметка то го е погубило. Колко жалко, такъв мъж, толкова силен, красив и в разцвета на силите си.

— Не морето е отнело живота му. Той е бил осъден от пашата на Триполи. — Изрече Алекс с гняв, чиято сила я изненада.

— Знам — жената не се смути. — Но ако не е отплавал в морето отново в знак на протест срещу баща си, е щял да живее по-дълго. Той е бил единственият жив син на Уилям и единственият му наследник. Но станало така, че корабостроителница „Блекуел“ преминала в ръцете на чичото на Хавиер. Синовете на Маркъм имали много деца, но все момичета. Днес компанията се ръководи от един некадърен женкар, Чарлс Матиясън, който няма почти никакви връзки със семейството. Съмнявам се, че у него има и капка истинска кръв на Блекуел. Наистина тъжно.

— Какво е станало? — попита Алекс — Защо е бил екзекутиран? Какви престъпления е извършил?

Дребната жена почти се изчерви.

— Е, скъпа, няма да откриеш това в нито една историческа книга, но то си е факт и всички тук в музея го знаем.

Алекс нетърпеливо я чакаше, все още стиснала дръжката на вратата и все така изплашена да не се появи духът на Блекуел отнякъде.

— Блекуел е бил изключителен мъж, както сама си забелязала. Очевидно е имал връзка с жената на сина на пашата.

В първия момент Алекс беше объркана.

— Не ви разбирам.

— В онези времена е било страшно престъпление, ако мюсюлманка легне с християнин. Блекуел може и да е бил пленник, но е имал любовница — една невероятно красива мюсюлманка. Но не коя да е жена, а снахата на пашата, затова е бил екзекутиран, скъпа. Заради любовната си връзка с нея.

2.

Алекс беше отседнала в хотел „Бостониан“. Бързо влезе в стаята си и хлопна вратата, все още леко замаяна. Сега вече беше доста по-спокойна отпреди, тъй като се намираше между останалите гости на хотела и далече от къщата на Блекуел. Улицата под прозореца ѝ беше ярко осветена от ресторанти и магазини и изпълнена с пешеходци, преминаващи коли и таксита. Може пък и да си бе въобразила всичко. Но не вярваше да е така.

Тя съблече пуловера и избелелите си дънки. Остана само по бели дантелени бикини и сутиен и започна нервно да се разхожда из стаята. Не можеше да се освободи от образа на Блекуел. Сега, когато ги делеше достатъчно разстояние, тя си позволи да анализира събитията. Той наистина съществуваше, очите му горяха настойчиво, но беше ли ядосан и враждебен? Алекс не можеше да реши със сигурност. Ако тя беше на неговото място, определено не би била щастлив призрак. Би обитавала къщата, търсейки справедливост, а може би и отмъщение, дори двеста години по-късно. Всъщност, помисли си тя, той имаше много причини да бъде нещастен — не само че е бил убит несправедливо, но е и умрял, без да има деца, а наследството му е било предадено в ръцете на далечни роднини, които не са имали почти нищо общо с рода Блекуел. Компанията, която бе обичал, а Алекс бе сигурна, че той е обичал корабостроителница „Блекуел“, се бе превърнала в динозавър на изчезване. Алекс се почуди дали е обичал мюсюлманката, която като снаха на пашата със сигурност е била част от царския двор. Тя несъмнено е била красива и вероятно е умряла скоро след Блекуел заради своя грях. Дори и в днешни времена в някои села в Изтока прегрешилите жени понякога биват пребивани с камъни.

Александра осъзна, че ревнува от една любовна връзка, случила се преди почти двеста години. Установи, че явно е по-самотна, отколкото си мисли, щом може да бъде погълната дотолкова от един мъртъв човек, че да се интересува от любовния му живот. Беше време да се върне към училището и реалността, да започне отново да излиза на срещи и да завърши дипломната си работа. Интересно съвпадение,

но темата на работата ѝ беше върху зараждането на американската флота по време на войната с Франция, завършила през 1799 година — само няколко години преди залавянето и екзекуцията на Блекуел. С подновен ентузиазъм Алекс бързо изчисли, че Хавиер Блекуел най-вероятно е участвал във войната, тъй като тогава трябва да е бил на около двадесет години. С разтуптяно сърце тя се зарече да провери това.

Белите пердета на прозореца леко потрепнаха. За момент Алекс замръзна, защото прозорците бяха затворени, но после усети хладния въздух върху голите си крака и разбра, че в стаята има климатик. Присмя се на себе си. Господи, наистина се държеше като глупачка, ала въпреки това отиде до прозореца и внимателно надникна през него. Погледът ѝ подмина улицата, изпълнена с хора, и се спря на притихналото кметство, слабо осветено от старомодни лампи. После се плъзна настрани към мястото, където трябваше да се намира къщата на Блекуел, но, разбира се, тя не можеше да се види оттук. Отдръпна се от прозореца, като си каза да спре с тези мисли и да поспи най-сетне. Беше отседнала в крилото „Харкнес“ на хотела, което е било построено през 1824-а, когато Блекуел вече е бил мъртъв. За пръв път Алекс се огледа добре и остана очарована от малката стая, която имаше истинска кахлена печка и сложни орнаменти по тавана. Леглото ѝ беше голямо и подобно на останалата мебелировка, имитираше стила от миналия век. Алекс реши, че е крайно време да си ляга. Беше загубила апетит тази вечер, но утре щеше да закуси богато. Съблече бельото си, влезе гола в банята и загледана в огледалото над бялата порцеланова мивка, за момент се взря в лицето си и тъмните кръгове под очите. Когато пристигна в Ню Йорк от родния Мистик, Кънектикът, няколко модни агенции бяха проявили интерес към нея, въпреки че не беше по-висока от метър и шестдесет и осем. Може би наистина беше хубава, тъй като хората често обръщаха глави подире ѝ, но тя намираще лицето си за твърде ъгловато и нестандартно. Всъщност младежите на нейната възраст като че ли се бояха от нея. Най-добрата ѝ приятелка, Бет, която изглеждаше съвсем обикновено, непрекъснато излизаше на срещи, докато Алекс не бе излизала с никой, откакто се бяха разделили с Тод. Имаше големи зелени очи, гъста червеникава коса, високи скули и пълни устни, но не беше сексапилна — това беше майтап. Беше на двадесет и три години и ако досега не бе

изпитала оргазъм, сигурно и никога нямаше да го изпита. Тази мисъл определено беше потискаща.

Най-сетне Алекс излезе от банята и се пхна под завивките на леглото, след което загаси лампата и се замисли. Утре ще се върне в университета и ще посети библиотеката — току-виж успее да проучи живота на Блекуел. По гърба ѝ полазиха тръпки на вълнение. Тя се завъртя на другата страна и прегърна възглавницата. Беше забравила да си вземе нощница и чувстваше памучната калъфка хладна и леко възбуждаща до гърдите си. Затвори очи и си помисли какво ли би било да срещне Блекуел, ако беше живяла в миналото. Усмихна се, докато си мислеше за първия миг, когато очите им ще се срещнат по време на бал в неговия дом. Той ще бъде опустошително красив в официалния си костюм, а тя ще носи бална рокля от тафта. Той ще я види, очите му ще се разширят и между тях ще прехвърчат искри точно както в любовните романи. Алекс притисна възглавницата по-силно. Отново ставаше глупачка, нейната фантазия беше не само глупава, но и безсмислена. Тя никога нямаше да срещне Блекуел, поне от плът и кръв. Никога. Той беше мъртъв, а тя определено беше жива.

И все пак образът му не изчезна. Беше късно, а нощта изненадващо тиха и Алекс лежеше сама и гола в леглото. Тялото ѝ беше младо и пълно с енергия и тя усещаше лекото търкане на бедрата си. Горещо пожела поне веднъж да познае прегръдките на Блекуел. Стисна още по-силно възглавницата. Очите ѝ бяха затворени и памучната калъфка бе накарала зърната ѝ да се втвърдят. Алекс чуваше учестеното си дишане и усещаше ускорения ритъм на сърцето си, ала не можеше да прогони видението, как Блекуел плъзга ръка по слабия ѝ гол гръб и продължава по-надолу. Представи си нежната му целувка по брадичката и по шията си, след което той погали задната част на бедрата ѝ. Обля я сладостна гореща вълна и тя стисна здраво бедра. Ако някога се бяха срещнали, беше сигурна, че той щеше да я желае много повече от Тод, който бе твърдял, че я обича, а накрая я напусна заради друга жена.

Алекс се обърна със затворени очи, опитвайки се да се успокои, но все още усещаше върховете на пръстите му, които нежно галеха лицето ѝ, ръцете и раменете. Господи. Тя прехапа устни, за да не изстене. Нима бе грешно да фантазира? Не ѝ беше за пръв път, а ако се концентрираше, можеше да повярва, че всичко това е реалност.

Представи си как той гали бедрата ѝ със задебелите си и разранени длани и как съвсем леко докосва мъха между тях. Тя изохка. Можеше да усети как прокарва пръсти по плоския ѝ корем, а после докосва гърдите ѝ, чиито зърна бяха щръкнали болезнено. Едва издържаше, сякаш той наистина масажираше зърната ѝ между палеца и показалеца си. Алекс никога не се бе опипвала, но сега бе готова да го направи. Представи си как се навежда над нея и засмуква едната ѝ гърда, дразнейки зърното с кадифено грапавия си език. И най-сетне докосването, за което така жадуваше, когато грубата му и силна ръка се пъкна между краката ѝ.

Александра рязко разтвори очи. За момент така беше потънала във фантазията си, че наистина бе усетила зъбите му върху гърдите си и дори още по-зле, ръката му — собственически наместена между бедрата ѝ. В този миг Блекуел се материализира над нея с изкривено от страст лице и святкащи очи, с разгърдена риза и коса, хваната на опашка.

Погледите им се срещнаха. Неговият сякаш пламтеше. Алекс изпищя и бясно се метна към ключа на лампата до леглото. Часовникът с трясък падна на пода и лампата светна. Алекс седна изправена, придърпа завивките до брадичката си и се огледа. Стаята беше празна и Блекуел беше изчезнал. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че можеше да изскочи от гърдите ѝ, беше цялата в пот и трепереше неудържимо. Отново примигна няколко пъти. Беше сама. Разбира се, че беше сама!

Господи. Просто си го беше представила, но за момент, само за момент, беше почувствала всичко толкова истинско. Алекс отново огледа уютната стая, но не видя нищо друго, освен столовете и масичката, чантата, обувките и дамската си чантичка. Постепенно пулсът ѝ започна да се нормализира. „Ти си глупачка“ си каза тя, но все още не смееше да помръдне. Хотелската стая беше абсолютно празна. Изведнъж тя улови движение с крайчеца на окото си, но това беше просто лекото потрепване на пердетата от въздушната струя на климатика. Сърцето на Алекс дълго не можа да се успокои. Тя стоеше и гледаше празната стая, като си повтаряше, че е сама, и то от началото на вечерта, ала сега се чудеше дали някой все пак не я наблюдава. Минаваше полунощ, когато отново се пъкна в леглото, но не и преди да изтича до стола и да нахлузи дънките и тениската си. Когато си

легна, оставяйки лампата да свети, придърпа догоре завивката и здраво стисна бедрата си. Заспа чак на разсъмване.

Колумбийски университет, Ню Йорк

— Все още ли разопаковаш?

Алекс се стресна, тъй като не бе чула Бет да влиза. Всъщност в момента тя си стягаше багажа и бе застанала между куп дънки, тениски и летни костюми, които смяташе да вземе в Триполи. Изправи се и видя Бет, която стоеше в средата на стаята с ръце, пъхнати в джобовете на късите си панталонки. Алекс се поколеба, защото досега не бе споменала нищо на приятелката си, откакто се бе завърнала от Бостън миналата седмица. През цялото време не беше правила нищо друго, освен да проучва живота на Блекуел, но за нещастие не успя да открие много — само един кратък параграф, отнасящ се за американската война с Триполи, започнала през 1801 година.

— Алекс? Защо изглеждаш толкова гузна? — Бет се приближи и погледна чифт дънки „Левис“ и бяла копринена блуза. — Прибрала си се преди седмица и още не си си разопаковала багажа?

— Всъщност в момента го приготвям — неохотно призна Алекс.

Бет изглеждаше объркана.

— Къде отиваш?

— В Триполи.

Бет се изсмя.

— Много смешно. А сега ми кажи къде ще ходиш наистина.

Алекс се втренчи пред себе си и хвърли в чантата един панталон и лъскав кожен колан.

— Не се шегувам.

Бет леко пребледня.

— Алекс, не може да говориш сериозно! Да не си полудяла? Не си ли чувала за забраната американци да влизат в Триполи!

Алекс приседна до вълнената чанта.

— Получих студентска виза. — Това беше лъжа, но тя не смяташе да признава на Бет, че на връщане от Бостън се бе отбила в Париж, за да си намери подправен френски паспорт, с който да влезе в Либия — и че документът ѝ бе струвал голяма част от спестяванията ѝ.

— Ти наистина си полудяла — ядоса се Бет. — Каж ми, че това е някаква шега.

— Не, не е шега. Трябва да отида, но ще внимавам.

— Не осъзнаваш ли какво може да се случи на жена като теб! — възкликна приятелката ѝ.

Разбира се, че знаеше. Можеше и да е прекалено романтична, но не е глупава.

— Ще внимавам много.

— Те отвличат красиви жени, Алекс, и ги продават в хареми. Правят ги бели робини! Никога няма да се върнеш оттам!

Алекс не отговори. Знаеше, че е луда, за да заминава, но един вътрешен гласец ѝ казваше, че трябва да го направи. Беше убедена, че ще открие много повече за Блекуел на мястото, където е държан в плен и убит.

— Какво е станало, какво ти се е случило?

Алекс трябваше да се довери на някого.

— Бет, когато бях в Бостън миналата седмица, отидох да посетя къщата на Блекуел, която е музей. Някога е била дом на много влиятелно семейство корабостроители.

— Нищо не разбирам.

Алекс навлажни устни и когато проговори отново, в гласа ѝ имаше ентузиазъм.

— Наследникът на корабостроителница „Блекуел“ в края на осемнадесети век се е казвал Хавиер Блекуел. Там видях портрета му и неговата спалня. — И духът му, помисли си тя. — Той е бил невероятен мъж.

— Все още не ми звучиш смислено.

— Той е бил екзекутиран в Триполи, Бет, през 1804-а. Пренасял е или оръжие, или храна, но е бил заловен при нос Боун и е прекарал една година в плен. По-късно, в средата на юни 1804 и само няколко седмици преди първата атака на Пребъл над града, Блекуел е бил публично екзекутиран.

Бет я зяпна и за момент не промълви дума.

— Алекс, всичко това е безсмислено. Отиваш в Либия само защото някакъв си мъж е умрял там преди двеста години?

— Знам. — Александра седна на леглото и се загледа в ръцете си. Дали да ѝ каже за духа на Блекуел?

— Знаеш? И въпреки това отиваш? Какво смяташ да откриеш там, духа му ли?

Алекс бавно повдигна очи и срещна погледа на Бет.

— Аз вече открих неговия дух. — Тя усети как пулсът ѝ се ускори. — Господи, Бет, аз го видях — два пъти! Признавам си, че съм уплашена и не разбирам какво се случва с мен, но по някаква необяснима причина просто знам, че трябва да отида в Триполи!

Бет седна на леглото до Алекс и избута купчина дрехи.

— Ти наистина си полудяла. Такива неща като призраци и духове не съществуват.

Отговор не последва, защото Алекс не можеше да разкаже на най-добрата си приятелка всичко, например, как беше сигурна, че Блекуел се опита да я люби в хотелската стая в Бостън. Отново се вторачи към леко загорелите си ръце, отказвайки да признае на Бет, че е права.

Защото Бет грешеше. Всъщност Алекс смяташе, че Блекуел е тук, в стаята, през последните две нощи. Тя не можеше да спи, беше ужасена и изпълнена с напрежение и въпреки че си бе повтаряла многократно, че всичко е просто нейна фантазия, не бе посмяла да изгася лампата нощем. По дяволите, усети го около себе си, бе го усетила как я наблюдава.

— Откажи се, не отивай — повтори настойчиво Бет.

— Трябва да отида. Искане ми се да ти го обясня, но не мога.

Бет не проговори почти цяла минута, после обвинително посочи с пръст към масата, където върху учебник по история лежеше един любовен роман.

— Прекалено много четеш такива книги, Алекс. Духове не съществуват. Знаеш ли какъв е всъщност твоят проблем? Ти само четеш, учиш и тренираш. Не си излизала на истинска среща, откакто ходеше с Тод, а той те заряза преди три години. Знаем, че го обичаше, че сте били заедно още от училище и че сте се готвили да се ожените и съжалявам, че той те нарани. Но ти, Алекс, имаш нужда от мъж, от някакво забавление и нормален живот. Ако имаше такъв нормален живот, нямаше сега да седиш тук и да ми разправяш тези небивалици за духове.

Александра не отговори. За миг се почуди дали приятелката ѝ не е права, но въпреки това знаеше, че трябва да отиде в Триполи. В

Париж вече я чакаха фалшивият паспорт и визата, а самолетният билет бе купен.

Бет въздъхна и я прегърна през раменете.

— Алекс, трябва да спреш с това още сега. Духове не съществуват, нали? Искам да се срещнеш с братовчеда на Джон, казва се Ед. Искам и да помислиш дали не би било добре да отидеш на психиатър. И няма да заминеш за Триполи, разбра ли? Просто забрави за това, сложи му край, преди да се е случило нещо ужасно.

Алекс погледна към приятелката си, видя загрижеността и обичта в очите ѝ и за момент се поколеба. Бет наистина се тревожеше за нея, тя беше най-близкият ѝ човек, почти като нейна сестра. В момента Бет работеше върху темата си по икономика и беше самото олицетворение на логиката, обективността и здравия разум. Може би все пак беше права, в крайна сметка тя не четеше любовни романи като нея.

„Триполи“ — каза той.

Алекс се стресна и пребледня.

— Какво?

— Нищо не съм казала — отвърна Бет намръщено.

Александра огледа осветената от слънцето стая, пълна с мебели, след което се изправи и заяви твърдо:

— Трябва да отида.

— Но, за Бога, защо?

Алекс навлажни устните си и най-сетне изрече това, което се страхуваше да признае дори и пред себе си:

— Защото съм влюбена. Влюбена съм в мъж, който е мъртъв от сто деветдесет и две години.

3.

Триполи

Таксито, което Алекс бе взела от летището, рязко спря на двупосочната магистрала, оградена от двете страни с палми, и тя изви глава, за да види пристанището на Триполи. Извънградската магистрала минаваше над града и залива и пред Алекс се откриваше чудесна гледка към пристанището, където някога бе стоял Блекуел. Бутилкообразният вход към пристанището бе ограден от вълнолом и в края му се намираха бели каменни стени на крепост, по която все още се виждаха стари оръдия. В пристанището зад вълнолома имаше рибарски лодки, които се полюшваха до закотвени траулери и търговски кораби. Самият град, който представляваше смесица от пет-шест етажни сгради, се издигаше върху неголяма площ, ограден от три страни с море. Оранжевите му керемидени покриви и кръглите кубета на стотици джамии проблясваха на яркото, жежко африканско слънце.

В ума си Алекс си представи Блекуел, застанал изправен и горд въпреки оковите върху палубата на двумачтов корсарски крайцер, над който се развява трицветното знаме на Триполи. Той е наобиколен отвсякъде от турски еничари, а на кея се е струпала тълпа, дошла да види християнския пленник. Алекс се отърси от живото си видение и навлажни устни. Пътуването ѝ бе ужасно — първо срещата ѝ в Париж и получаването на фалшивия паспорт, а после и мудните власти в Либия. Беше представила пред митничарите с каменни лица френските си документи и бе разпитана набързо на френски, преди да я допуснат в страната. За щастие Алекс говореше свободно френски, ала въпреки това ѝ бе казано да се обади отново на либийските власти до двадесет и четири часа. Явно я смятаха за подозрителна личност поради Бог знае каква причина и бюрократите възнамеряваха да я държат под око.

Таксито ѝ, двадесетгодишен мерцедес, се придвижи с няколко сантиметра напред. Засвириха клаксони, а младежи и възрастни мъже, облечени с тениски и къси панталони или дънки заплашително се клатушкаха върху раздрънкани колела в задръстването. Колите наоколо

бяха стар модел Рено, Фиат или Фолксваген и улицата изглеждаше необичайно. Няколко плътно забулени жени, понесли найлонови пазарски чанти, стояха и чакаха светофара на пресечката да се смени. Отдясно се намираще белоснежният плаж, на който се печеха няколко души, а в морето плуваха десетина момчета. Няколко минути по-късно нейното такси, в което нямаше климатик, зави и спря пред най-добрия хотел в Триполи, пристанищния „Баб-ел-Медина“. Хотелът бе построен от блестящ бял варовик, всяка стая имаше балкон, високи палми ограждаха паркинга, а главната пътека бе облицована с красива мозайка в синьо, бяло и златисто. Когато Алекс излезе от колата, белият ѝ костюм лепнеше по тялото ѝ от потта. Нарочно бе облякла класически панталон вместо пола.

Докато се регистрираше на рецепцията, се огледа и доволно забеляза няколко мъже, които очевидно бяха европейци. Въпреки това всички жени, които видя досега, бяха плътно забулени, включително и жените от оживената група до нея. Започна да се чувства все по-неудобно, тъй като пиколото, портиера и служителите на рецепцията, а дори европейските бизнесмени и мюсюлманките я гледаха особено. Тя се чувстваше по-скоро като марсианка, отколкото като турист. Явно въобще не се вписваше в тукашния пейзаж.

Тя се отби при портиера, за да вземе карта на града, докато прибираще ключа си. Не смяташе да хаби дори и минута за почивка, въпреки че тялото ѝ настояваше, че е време да спре и да си отдъхне. Вместо това Алекс бързо излезе от хотела. Слънчевата светлина я заслепи, тя се спря да си сложи очилата, след което пое дълбоко соления въздух. Господи, бе успяла, най-сетне беше тук — в Триполи. Смяташе първо да отиде до пристанището, но и отгук можеше да види кейовете и корабите, както и нещо, което приличаше на огромен, метален, сив танкер. Реши да ги изследва утре. Портиерът на хотела ѝ бе обяснил, че старият дворец, принадлежал някога на многобройните паши на Триполи, сега е музей и се намира в най-старата част на града.

Алекс забърза, но бе прекалено уморена и затова, когато забеляза един стар мерцедес, вдигна ръка. Шофьорът спря пред нея и доволна, че е улучила такси, тя се качи. Климатикът и тук не работеше, затова започна да си вее с картата. Трепереше от нетърпение да стигне до двореца и набързо се спазари за тарифата с шофьора, който миришеше непоносимо и се преструваше, че не говори нито френски, нито

английски. Алекс загуби битката, съгласявайки се да му плати десет американски долара за толкова кратък маршрут, но това не я интересуваше. Със задавен звук мерцедесът запали и потегли и две минути по-късно колата спря пред огромен каменен комплекс, от сгради с изключително дебели и високи стени. Алекс сякаш се парализира и не можеше да помръдне крака, за да излезе от колата. Виждаше турски войници, облечени в широки панталони и големи чалми, въоръжени с мускети, пищови и ятагани, които маршируваха през отворените порти. Еничари.

— Мадмоазел? — викаше шофьорът — Ouvrez la porte!

Алекс подскочи и отвори вратата на таксито. Беше прочела достатъчно за Триполи през деветнадесети век, за да може да си го представи ясно. И все пак видението бе накарало кожата ѝ да настръхне. Когато спря пред портите на двореца, вече едва дишаше от тежката пустинна жегата. Група арабски ученици и друга група от шведски туристи минаха покрай нея през портата, но тя не можеше да се помръдне. Чувстваше се зле и ѝ се наложи да приеме факта, че е прекалено омаломощена поради часовата разлика и трудно поносимия климат. Трябваше да се върне в хотела, да хапне, да поспи и най-вече да озапти чувствата си и развинтеното си въображение. Ала сега се намираще пред двореца на пашата, където някога Блекуел е бил държан в плен и убит!

Все още загледана към двора, тя преглътна, усещайки лепкавата пот по себе си, и си пожела наблизко да имаше някаква сянка. Беше прекалено горещо и Алекс се чувстваше съвсем изтощена. Оттук можеше да види, че дворецът представлява плетеница от свързани каменни сгради, дворове, арки, тераси и кули, а вътрешният двор е опасан от финикови палми. Изведнъж краката ѝ сякаш станаха като желе и тя се почувства много зле. Нуждаеше се от въздух — свеж въздух — и нещо за пиене. Тя се изплаши, че може да припадне и се спусна към навеса на най-близкия магазин, но когато усети, че това не е достатъчно, влезе вътре.

На горния етаж един младеж седеше надвесен над бюрото и учеше на светлината на лампа. Той се бе върнал за лятната ваканция от Харвардския университет, където следваше политология. В момента

трябваше да чете за събитията, довели до падането на Мусолини, но вместо това значително се бе отклонил от темата, и то не за пръв път. Беше се потопил в едно описание на войната между САЩ и Триполи от първото десетилетие на деветнадесети век, ала въпреки че отношенията между Америка и Северноафриканския свят го интересуваха открай време, днес не можеше да се концентрира достатъчно.

Джоузеф погледна през малкия прозорец над бюрото. Слънцето започваше да залязва и можеше да види стените на двореца, огрени в яркооранжева светлина. За момент стисна зъби. Като момче бе прекарвал часове, фантазирайки си за двореца-музей, еднакво привлечен и той, отблъснат от историята на неговите обитатели. Понякога се бе опитвал да стои далеч от мрачния палат, но след няколко дни винаги бе чувствал необходимост да се върне отново. И тази година, още щом пристигна в Триполи след едногодишен престой в Харвард, той се разходи из двореца и мигновено почувства това сладко-горчиво чувство, което не можеше да си обясни. Сякаш се завръщаше в дом, където никога не е бил особено щастлив. Джоузеф въздъхна и се изправи, прегърбвайки се, защото таванската му стая беше с много нисък таван, а той бе висок почти метър и осемдесет и шест. Имаше хубаво тяло и изваяни, привлекателни черти. Въпреки че беше арабин, имаше светлосиви очи, които ярко контрастираха с маслинената му кожа и тъмна коса. Очевидно някой от предците му не е бил арабин. Джоузеф се облегна на бюрото, и отново погледна през прозореца обезпокоен. Нещо го притесняваше през целия ден, ей така, без причина. Чувстваше, че чака да се случи нещо много важно, нещо, за което можеше да си спомни, ако се замислеше достатъчно дълго и сериозно. Само че той не можеше да се досети и мрачното чувство на нетърпение ставаше все по-силно и осезаемо.

Алекс се спря пред отворената врата на малкия претъпкан магазин за антики. Опитвайки се да си поеме въздух, тя тежко се облегна на нея, докато потта се стичаше на струйки по тялото ѝ. Определено беше замаяна — струваше ѝ се, че стаята се люлее. Ненадейно пред нея изникна търговец на средна възраст, в чиито тъмнокафяви очи се четеше загриженост и я заговори на език, който

Алекс разпозна като арабски, но тъй като се чувстваше много зле, тя протегна ръка и се хвана за него.

— Помогнете ми — едва прошепна тя на английски.

— Джоузеф! Джоузеф!

Изсипаха се още куп неразбираеми думи и после арабинът я накара да легне на земята. Тя се изплаши не само от неговите ръце, които я натискаха надолу, но и защото изведнъж стаята започна да притъмнява, докато не настъпи пълен мрак.

— Англези!

Тя чуваше мъжки гласове, които говореха на някакъв странен чужд език. Какво казваха? Къде се намираше? Бавно отвори очи и осъзна, че лежи в сумрачно помещение. Гласовете секнаха. Алекс леко обърна глава и пред нея изникнаха чифт сребристи очи с дълги мигли. За момент дъхът ѝ спря.

— Мурад?

Красивият младеж я наблюдаваше тревожно. Челюстта му бе стисната, а слепоочията му пулсираха.

— Вие припаднахте, госпожо. Но ще се оправите, само не се опитвайте да ставате — добави той бързо. — Как се чувствате? — английският му беше безупречен и с британски акцент.

Дишането на Алекс се нормализира, ала тя все още не можеше да откъсне поглед от младежа. Той беше на около двадесет години и тя имаше чувството, че го познава — само че беше сигурна, че никога не го е срещала.

— По-добре.

Младежът я подхвана и ѝ помогна да се изправи. Миг по-късно бе поднесъл картонена чаша до устните ѝ и ѝ помагаше бавно да отпива. Алекс се облегна на него и изпи жадно, а когато погледите им се срещнаха, се усмихна.

— Благодаря. Чувствам се много по-добре.

Ръката му продължаваше да я обвива и той я наблюдаваше напрегнато. Алекс усети, че е седнала в скута му, но въпреки това не се чувстваше неприятно или неловко. Размърда се и той я пусна.

— Познаваме ли се?

— Не.

Поколеба се за миг, тъй като не бе сигурна, че казва истината.

— Аз съм Александра Торнтън.

— Джоузеф.

Алекс се надигна и той мигновено я прихвана, за да ѝ помогне.

— Благодаря — повтори тя, този път съвсем объркана. Чак сега осъзна, че говорят на английски, а не на френски, но това не я уплаши. Всъщност се чувстваше много спокойна.

— Шукран — каза тя, изпробвайки една от арабските думи, които бе научила и която означаваше благодаря.

Той само повдигна рамене и сложи ръце в джобовете на дънките си.

— Няма нищо. — После добави с усмивка — Ел-ах-фоо.

Алекс се обърна към по-възрастния мъж с брада.

— Простете, току-що пристигам и като първа глупачка реших да отида на разходка, вместо да си почина и да хапна нещо. Явно съм се надценила.

— Баща ми не говори английски — каза Джоузеф и след бегла усмивка започна да превежда.

Баща му поклати глава оживено, и пак заговори. Алекс погледна въпросително младежа, който отново ѝ се усмихна, този път поестествено. Имаше прекрасна усмивка, която озаряваше сребърносините му очи.

— Той казва, че му е мъчно, дето се чувствате зле. Такава красота в неговия магазин — това е чудно събитие. Надява се, че ще прекарате добре в Триполи и може би ще пожелаете да разгледате магазина. — Очите му нито за миг не се отделиха от нейните.

— Кажете на баща си, че му благодаря — каза тя и леко се изчерви. — Разбира се, че ще разгледам с удоволствие. — Джоузеф и баща му бяха толкова учтиви, че не можеше да им откаже, даже и да искаше. Дори възнамеряваше да си купи нещо.

— Не е нужно да купувате каквото и да е — каза младежът.

Алекс рязко се обърна, защото бе изненадана и каза на шега:

— Ама как? Да не би да четеш мисли?

Той се усмихна.

— Намеренията ти бяха изписани върху лицето. Ти си лесна за разгадаване, Алекс Торнтън.

Алекс се почуди дали той не флиртува с нея, но бързо отхвърли тази мисъл. Беше три или четири години по-млад от нея — все още не беше мъж, въпреки че не беше и момче. Просто учтив човек, сериозен и настоятелен. Тогава осъзна, че я беше нарекъл Алекс. Поколеба се. Бяха се срещали вече, но не можеше да си спомни къде. Забеляза, че бащата на Джоузеф гордо сочи магазина си и се огледа. Помещението беше пълно с пъстри килими, красиво изработени столове, маси, шкафове с огледала, вази и други старинни съдове. В магазина се усещаше приятна сладникава миризма.

— Ако има нещо, което специално търсиш...

— Нещо, което със сигурност да е направено в Триполи и ако може, да е от ранния деветнадесети век.

— Защо?

Алекс беше взела една кутийка с перла и я разглеждаше.

— Просто се интересувам от този период.

— Разбирам — каза Джоузеф със странен тон. — Това е кутия за бижута и не е особено старинна.

Тя му се усмихна и взе един стъклен пепелник от разноцветно стъкло, в който бяха подредени дребни мидички.

— Красив е.

— Пушиш ли?

— Не, но би бил идеален за малката ми масичка.

Постави го обратно на мястото му. Нещо метално и синьо привлече погледа ѝ и тя усети как по гърба ѝ пробягва тръпка.

— Какво е това?

Джоузеф проследи погледа ѝ.

— Газена лампа.

Алекс се втренчи в предмета, докато Джоузеф местеше очи между нея и чудатата лампа. Не предложи да я извади от витрината. Зад него баща му каза нещо. Алекс се чу да произнася:

— Лампата на Аладин.

— Това е просто газена лампа. Баща ми пита дали би искала да я видиш отблизо.

Очите ѝ срещнаха неговите и той извади лампата иззад стъклената вратичка. Тя излъчваше блясък дори и в слабо осветената стая. Изведнъж Алекс почувства, че се страхува да помръдне и не

протегна ръка, за да поеме лампата. Бащата на Джоузеф пристъпи напред, взе ценната вещ от сина си и я бутна в ръцете ѝ.

— Аладин! Да!

Тя се зарадва да я докосне и подържи, след което се отдръпна с пламнали бузи. Беше ѝ трудно да диша нормално.

— Красива е, но... но все пак не мога.

Образът на Блекуел проблесна в ума ѝ.

Бащата на Джоузеф се изпъчи и започна да говори бързо. Може и да си въобразяваше, но ѝ се струваше, че лампата слабо свети и пулсира. Алекс погледна въпросително към Джоузеф и той отвърна на погледа ѝ, без да промълви и дума.

— Какво казва баща ти?

Той постави ръце върху тезгяха съвсем близо до нейните.

— Баща ми иска да ти разкаже за нея.

Очите им се срещнаха.

— Защо не искаш да ми преведеш това, което той казва?

Джоузеф въздъхна.

— Казва, че си права, когато нарече тази лампа лампата на Аладин. Тя е много стара, поне на двеста години. Много е ценна и...

— На двеста години! — повтори Алекс.

— Да.

Алекс отново се почувства замаяна. Беше сигурна, че тази лампа има връзка с Блекуел. Дори и само защото е съществувала по негово време, а може дори да се е намирала в Триполи, когато той е бил пленник тук. Нима затова тя бе тъй привлечена от нея?

— Тази лампа тук ли е изработена?

— Да — отговори бавно младежът. — Баща ми твърди, че е от двореца, където е била собственост на една от жените от царското семейство.

Алекс я огледа по-внимателно. Любовницата на Блекуел е била от царското семейство.

— Не мисля, че трябва да я купуваш — каза Джоузеф.

Тя се втренчи в сивите му очи.

— Да не си медиум?

— Не.

Възрастният мъж отново заговори бързо.

— Баща ми иска да ти кажа, че тази лампа е вълшебна. Но и двамата знаем, че това са небивалици, нали, Алекс?

Тя продължаваше да оглежда предмета. Разбира се, че са небивалици. Няма вълшебна лампа с джин вътре, който изпълнява всичките ти желания. Бащата на Джоузеф им изкрещя нещо. Алекс се отърси от транса си.

— Ядосахме ли го?

Младежът кимна.

— Баща ми се кълне върху Корана, че за подходящия човек лампата има вълшебни свойства.

— Нали не твърдиш, че може да изпълни и най-невероятните ми мечти! — засмя се неловко тя, ала си беше една романтична глупачка и думичките „ами ако“ не излизаха от ума ѝ.

— Не — каза Джоузеф, без да се усмихва. — Но баща ми смята, че е така.

Алекс погледна лампата. Нелепо бе дори да си помисля, че е възможно, а и тя не беше чак такава фантазьорка. Нищо не можеше да съживи Блекуел — или да я пренесе назад във времето при него. Трябваше най-сетне да се вземе в ръце.

— Това е просто една красива стара лампа — твърдо каза Джоузеф.

Прав беше. Алекс кимна, решена да се махне от магазина и да забрави лампата и романтичните си фантазии, да се прибере в хотела и добре да се наспи. Вземи я. Дрезгавите и сурови думи изведнъж изникнаха в ума ѝ. Тя го усети зад себе си, пламтящ от енергия и решителност. Не бе усещала присъствието му, откакто напусна Ню Йорк и в новата атмосфера то я свари неподготвена.

— Алекс? — Джоузеф се беше уплашил. — Пребледня, пак ли ти е лошо?

Тя не можеше да му отговори, защото чуваше гласа още по-силен и настоятелен. Вземи я. Купи я. Настоявам. Думите отекнаха в ума ѝ. Настоявам. Никога преди не ѝ бе говорил по този начин.

— Алекс?

Тонът на момчето беше странен и когато тя го погледна, видя, че и той беше пребледнял.

— Какво става, Алекс? — прошепна Джоузеф и напрегнато се огледа из магазина.

— Ще я взема — каза сухо тя и усети как той се отпусна и се усмихва. — Колко струва?

— Сто и петдесет долара — намеси се възрастният мъж и ѝ показа етикетчето с цената, преди Алекс да успее да кимне, Джоузеф сложи ръка върху нейната и проговори хрипливо:

— Нямах нужда от тази лампа.

Тя още чуваше гласа в ума си, въпреки че сега това бе само споменът за него. Настоявам.

— Трябва да я взема.

Младежът притвори очи и отдръпна ръката си от нейната, след което се обърна към баща си и двамата сякаш започнаха да се карат. После отново я погледна.

— Ще ти я продаде за петдесет долара.

— Благодаря — тя се порови в чантата си с вече успокоен пулс и докато двамата мъже я наблюдаваха, с трепереща ръка подписа пътнически чек.

Вече можем да си тръгваме, Александра — каза тогава Блекуел.

4.

Алекс чу отнякъде да долита протяжен вик. Тя стоеше на стъпалата пред магазина с Джоузеф и се чувстваше въодушевена и едновременно изплашена и усещаше странна неохота да си тръгне. Усмихна се леко на младежа, който я наблюдаваше, и каза.

— Смятам утре да посетя музея.

Той изведнъж се оживи.

— Познавам този музей като дланта на ръката си. Искаш ли да те разведа из него? Обещавам, че няма да останеш разочарована. — За момент млъкна. — Даже ще ти покажа един таен ходник.

Алекс кимна доволно.

— Лека вечер, Джоузеф. Радвам се, че се срещнахме. Ще се видим утре.

Той я наблюдаваше, докато тя си взе чантата и си тръгна, понесла лампата в една ръка. Алекс усещаше погледа му, докато не зави зад ъгъла. Наистина странно, все още се опитваше да си спомни къде и кога се бяха срещнали за пръв път, защото беше сигурна, че не са непознати. Слънцето залязваше и от високоговорители се чу силен арабски глас. Алекс спря за момент и осъзна, че гласът призоваваше мюсюлманите на молитва в близката джамия. Няколко араби, които вървяха пред нея по улицата, се хвърлиха на земята с лице към изток. Алекс стисна по-здраво лампата, която сега ѝ се струваше по-топла отпреди. Беше много уморена, а в главата ѝ все още се въртеше образът на Джоузеф, както и споменът за присъствието на Блекуел. Този път беше сигурна, че не си го е въобразила, защото, освен че ѝ бе проговорил лично, беше изрекъл и думи на глас. И Джоузеф, и баща му се бяха стреснали, чувайки мъжкия глас, но никой от тях не го спомена.

В крайна сметка беше права, като дойде в Триполи, защото духът на Блекуел витаеше тук, въпреки изминалите два века. Дали това, че чу гласа му, не означаваше, че той се опитва да преодолее границата, която ги отделяше? При тази мисъл Алекс потрепери. Но защо? Какво искаше той?

Вече се беше смрачило и тя не помръдна, защото се страхуваше да не обезпокои молещите се мъже. Отново се почувства замаяна, но ако припаднеше пак, щеше да е по нейна вина — бе се натоварила прекалено много след тежкото и изморително пътуване. Осъзна, че е била толкова потресена, когато напусна магазинчето, че вместо да вземе такси, е тръгнала пеша. Мъжете свършиха своята молитва и продължиха надолу по тъмната, почти безлюдна, улица. Алекс тръгна след тях. Лампата стана още по-топла и вече пареше на дланите ѝ. Тя забеляза, че предметът беше придобил слаб метален отблясък и колкото и да изглеждаше безумно, вече изгаряше ръцете ѝ. Искеше да го хвърли, защото изпитваше болка, но не можеше да разтвори пръсти. Какво ставаше? Чувстваше се много замаяна и едва успяваше да фокусира улицата, но може би това беше така заради мрака? Примигна и усети, че краката ѝ са вкочанени и я облада паника. Държеше се като пълна глупачка! Защо се бе преуморила толкова? Ако припаднеше тук, на главната улица, кой би ѝ помогнал? Ръцете ѝ горяха и Алекс извика, неспособна да се помръдне. Не можеше нито да хвърли лампата, нито да раздвижи краката си, сякаш тялото отказваше да се подчинява на ума ѝ. Всъщност тя вече не усещаше ходилата, глезените и прасците си!

Алекс наистина се изплаши. Лампата жигосваше дланите ѝ, погледът ѝ се замъгли и угасна, и нощта се завъртя около нея. Все по-тъмно, и по-тъмно. Вече не усещаше бедрата и ръцете си.

Докато се опитваше да накара краката си да се подчинят на мозъка ѝ и да пристъпят, ѝ хрумна една ужасна мисъл. Тя не бе изтощена, а по някакъв начин беше прихванала някакъв рядък вирус, който парализираше тялото ѝ и дори можеше да я убие. Опита се да извика, но устата ѝ или не можеше да се отвори, или от нея не излизаше никакъв звук. Искеше да хвърли лампата, но ръцете ѝ не помръдваха. Дланите ѝ горяха и нощта лудо се завъртя около нея. Алекс изведнъж се почувства сграбчена от бесен водовъртеж, всмукана и понесена от циклон.

Александра усети няколко неща наведнъж. Слънцето грееше върху лицето ѝ, а тя лежеше просната върху каменен под, който нараняваше гърба ѝ. Главата ѝ пулсираше и се маеше. Отвори очи и

ярката светлина я заслепи, затова бързо ги затвори и болка прониза слепоочията ѝ. Какво се е случило? Къде се намираше?

Отново отвори очи и погледна право в бялата каменна стена на къща, след което проследи с поглед покрива от оранжеви керемиди, отворения прозорец под него, на който липсваше едната рамка, и затворената сводеста врата. Някой в тази къща готвеше нещо, което миришеше много пикантно и вкусно, може би печено агне. Тя дочу тихи женски гласове, които весело разговаряха на арабски и от време на време оживеният им разговор бе прекъсван от смях. Алекс се надигна, успя да седне и се огледа. В главата ѝ сякаш удряха чукове. Тясната мръсна уличка и скупчените къщи не ѝ изглеждаха познати, но близо до обутите си в сандали крака забеляза синята газена лампа.

Мили Боже, какво се бе случило? Тя си спомняше магазина, Джоузеф, лампата и гласа на Блекуел, но не и как се е озовала на тази малка мръсна уличка. Припаднала ли беше или бе дошла до тук? Изглеждаше, че е обяд — нима е била в безсъзнание цяла нощ? И къде се намираше? Не беше в квартала, откъдето купи лампата, в това беше убедена. Намираше се в някаква бедна махала, построена в старовремски стил. До къщата имаше кладенец и едно ведро, завързано на въже, доказваше, че той наистина се използва. Нещо меко и топло я докосна по гърба. Алекс извика и се изправи толкова бързо, че се олюля от замайването. Срецу нея стоеше едно магаре, което наведе глава и започна да души чантата ѝ. Тя се засмя облекчено, издърпа чантата си от животното и взе лампата. Световъртежът беше изчезнал и Алекс усети, че умира от глад и жажда. Извади една дъвка от чантата и прибра вътре лампата, след което се огледа, питайки се в коя ли посока се намира хотелът ѝ. Явно се бе изгубила, защото оттук не можеше да види пристанището. Поколеба се само за миг и после отиде до вратата на малка едноетажна каменна къща, от която все още долитаха гласовете на жените. Къщата бе боядисана в безупречно бяло и от единия ѝ прозорец висяха мокри дрехи. Алекс почука на боядисаната врата и тя се отвори почти веднага, а на нея се показа една почти изцяло забулена жена, която бе обвита в толкова пластове плат, че бе невъзможно да се определи възрастта ѝ. Единствено очите ѝ бяха напълно непокрити и ако дрехата не разкриваше пола ѝ, Алекс не би могла да се досети за него.

Алекс се усмихна и каза на френски:

— Bonjour. S'il vous plait, pouvez-vous m'aider?

Очите на жената се разшириха, докато я оглеждаше, и секунда по-късно тя хлопна вратата пред лицето ѝ.

Алекс неловко отстъпи. Какво бе сгрещила? Погледна измачкания си и изцапан костюм, който бе и изпокъсан. Е, щеше да попита някой друг за посоката, някой, който няма да се шокира от външния ѝ вид. Тя зави зад ъгъла и спря рязко. Четирима мъже вървяха по съседната мръсна улица към нея, но все още не я бяха забелязали. Тя ги наблюдаваше, без да посмее да помръдне, защото мъжете очевидно бяха моряци и още по-очевидно пияни. Говореха на странна смесица от френски, италиански и вероятно малко немски. Облеклото им също беше странно — безцветни ризи с дълги ръкави, които наподобяваха старовремско вълнено бельо, и размъкнати тъмни панталони, чиито крачоли бяха пъхнати във високи ботуши, навити до средата на прасеца. Истинската причина обаче, поради която не смееше да помръдне, беше, че всички носеха затъкнати ножове. Много опасни на вид ножове. Алекс бързо дойде на себе си и се върна назад с разтуптяно сърце, след което зави зад друг ъгъл. Ама че е глупачка! Беше американка в град, пълен с мъже, които не притежаваха и капка уважение към християнките. Трябваше веднага да намери такси и да се прибере в хотела. Поне отново да можеше да почувства присъствието на Блекуел, което би било успокояващо в сегашното ѝ душевно състояние. Тя се опита да го усети, ала не се получи нищо. Беше съвсем сама. Алекс уплашено се огледа около себе си, но не забеляза и следа от моряците, затова въздъхна облекчено и продължи пътя си. Пред нея вървеше едно малко момче, облечено в бяла роба, което водеше коза, вързана на въже. Алекс не се замисли, че то носи дреха на бедуин, защото вчера бе забелязала няколко араби, които също бяха с типично национални дрехи, въпреки че не водеха кози.

— Спри, моля те — извика почти отчаяно тя.

Момчето я погледна и се стресна. Погледът му се плъзна по изрязаните ѝ черни сандали, панталона ѝ и очите му се разшириха, когато се спряха върху ципа. Алекс се ядоса, че то стои и я зяпа така шокирано. Явно беше от някое малко примитивно селце и никога преди не беше виждало жена с панталон. Отново чувства главоболие, но се приближи до него.

— Нужна ми е помощ.

Момчето я погледна снизходително, след което се обърна и си тръгна, подкарвайки козата с пръчка.

— Колко невъзпитано! — възкликна Алекс и осъзна, че докато не открие друг минувач, когото да помоли за помощ, няма друг избор, освен да продължи напред. А ако имаше късмет, можеше да се появи някое такси и дори в него да се возеха пътници, тя смяташе да го спре.

Алекс зави зад ъгъла, пригладжайки с ръце косата си, и ги видя в същия момент, в който и те я видяха. Двама мъже с чалми на главата, пъстри везани елеци и широки панталони, на които висяха ятагани и пищови. И двамата изглеждаха точно така, както си представяше турските войници, за които бе чела в историческите книги в университета. За една кратка секунда Алекс ги зяпна и те нея, след което мъжете нададоха викове, а тя не се поколеба нито за миг и хукна да бяга. Тичаше с всички сили, сърцето ѝ биеше силно, а краката ѝ се движеха толкова бързо, колкото никога преди. Мъжете я гонеха. Нямахме време да асимилира това, което бе видяла, нито да си обясни какви бяха тези хора. Знаеше само едно — беше в ужасна беда и не можеше да им позволи да я настигнат.

Бягаше надолу по една улица, после по друга, завиваше бясно по ъглите и се спускаше между къщи и градинки. Хвърли поглед назад и забеляза, че мъжете вече не се виждат — очевидно бе в по-добра форма от тях — но не спря да бяга, въпреки че дробовете ѝ сигурно скоро щяха да се пръснат. Зави зад поредния ъгъл и пред нея изникна отворената врата на малка каменна къща, в която се виждаше тъмнокож мъж, облечен в цветна роба. С дрезгав вик тя врълетя в къщата.

Алекс седеше на пода с подвити крака върху тъмночервена кадифена възглавничка и трепереше. Старецът бе залостил вратата и сега ѝ наливаше чай. Тя не можеше да осмисли това, което ѝ се бе случило, и се чувстваше, че всеки момент ще ревне. Събу черните си сандали и започна да разтрива краката си, опитвайки се да прогони напиралците сълзи. Още щом се завърнесе в хотела, щеше да се обади на Джоузеф, реши тя. Може би щеше да му разкаже истинската причина да дойде в Триполи и беше странно убедена, че тя няма да го учуди особено. Но кои бяха тези мъже и защо бяха облечени като

турски заплата от деветнадесети век? Да не би да участваха в някакъв маскарад или да бяха персонал на някой музей? И въпреки това изглаждаха толкова истински — войници от друга епоха.

Старецът с широките роби се приближи към нея и промърмори нещо тихо и успокоително, докато ѝ подаваше топлия чай. Алекс благодарно пое порцелановата чашка и отпи от ароматната сладка напитка.

— Шукран — хрипливо промълви тя. — Мерси много. Съжалявам, но не говоря вашия език.

Когато той ѝ се усмихна, тя забеляза топлите му кафяви очи и обруленото лице.

— Трябва да използвам телефона ви — каза Алекс, оглеждайки стаята, в която не забеляза такъв апарат.

Всъщност старецът живееше при много примитивни условия. Когато тя нахълта, той готвеше в метално гърне, повесено над огъня на камината. Нямаше печка, хладилник и течаща юда, но и Алекс знаеше, че много хора от Средния изток живеят при значително по-лоши условия от тези в Западния свят.

— Трябва да се обадя на един човек. — Тя потрепери, защото не се съмняваше, че онези мъже смятаха да я изнасят. Защо ли не бе взела номера на Джоузеф или поне бележка от покупката си?

Старецът промърмори нещо успокоително.

Алекс отново отпи от чая и усети как изтощението се процежда през всяка нейна пора, въпреки че е била в безсъзнание цяла нощ. Искеше да се върне в хотела или поне да разговаря с Джоузеф, защото той щеше да я успокои и да облекчи страха ѝ. Искеше и да открие отново духа на Блекуел.

— Чували ли сте за хотел „Баб-ел-Медина“? — прошепна тя, но гласът ѝ прозвуча особен и далечен дори за собствените ѝ уши.

Старецът я наблюдаваше, без да се усмихва. Тя се опита да задържи очите си отворени, но клепачите не ѝ се подчиниха и окончателно се спуснаха. Последната ѝ мисъл, преди отново да изпадне в безсъзнание, беше, че този път е упоена.

Алекс се събуди и изпищя.

Мъжът, надвесен над нея, беше черен и висок поне метър и деветдесет, а когато се изправи и отстъпи назад, големите мускули на ръцете му потрепнаха. Алекс видя и нашийника на широкия му силен врат, ала вторият ѝ писък бе заглушен още преди да излезе от гърлото ѝ. Тя лежеше по гръб върху диван в ориенталски стил, който нямаше облегалки за гърба или ръцете, а под нея бяха струпани малки възглавнички. Тогава тя забеляза пред арковидната врата друг мъж и пулсът ѝ се ускори. Той беше нисък, тъмен, облечен в свободна туника и широки панталони, но бе очевидно, че е европеец. Лицето му имаше остри орлови черти и когато влезе в стаята и се усмихна на Алекс, очите му бяха ледено сини.

— Толкова се радвам, че сте будна, мадмоазел — каза той на английски с акцент.

Тя се изправи и отметна косата от лицето си.

— Кой сте вие? Къде се намирам? Какво искате? — Той ли бе наредил да я отвлекат? Нима я грозеше съдбата на бяла робиня?

— Казвам се Гастон Рито — учтиво каза той. — Вие англичанка ли сте?

Тя скръсти ръце.

— Аз съм... французойка и настоявам веднага да ме освободите. Като френска гражданка имам неотменими права и вие сте нарушили всяко едно от тях!

— Хм. Готов бях да се закълна, че сте англичанка или американка. — Той я наблюдаваше с интерес и задоволство. — Каква страст, каква красота! Ще направя голям удар с вас.

Алекс не хареса нито тона му, нито начинът, по който очите му сякаш опипваха тялото ѝ и затова се обгърна плътно с ръце.

— Вие сте различна, уникална. Мога да поискам голяма сума за вас.

Тя го зяпна. Това трябваше да е някакъв кошмар, не можеше да ѝ се случва наистина.

— Не биваше да се разхождате сама по улиците на Триполи в такова състояние — каза меко той, без нотка на извинение в гласа си.

— Не можете да постъпвате така — промълви тихо Алекс, започвайки да се изпотява.

— Разбира се, че мога. Дори вече съм уредил да ви покажа на някои ценители. Голямата красота винаги се продава лесно.

Краката на Алекс сякаш бяха без кости и почувства, че ще припадне. Пот потече между гърдите ѝ и тя се накара да поеме дълбоко въздух.

— Не можете да ме продадете, като че ли съм някакъв... някакъв... някакъв предмет!

— Напротив, мога и ще го направя — доволно се изсмя французинът.

Алекс отстъпи, дишайки тежко.

— Пуснете ме, обещавам, че няма да кажа нищо на никого, нито да отида в полицията.

Той я гледаше развеселено.

— Не мога да ви пусна, но можем да уредим откуп. Имате ли богат съпруг? Или богати роднини, приятели?

Тя щеше да каже „не“, но премисли и си замълча.

— Така си и мислех. Починете си, а Зендар ще ви донесе храна и вино. Дворът е на ваше разположение. — След тези думи той се усмихна и излезе от стаята.

Алекс се втурна след него, но пътят ѝ препречи един от черните слуги, чието изражение беше така заплашително, че тя моментално се отдръпна трепереща в средата на стаята. Господи, какво ще да прави сега? Трябваше да се досети, че ще се случи най-лошото. Беше отвлечена, за да я продадат в робство. Алекс изохка на глас, чувстваше се толкова слаба и изтощена, че сълзи замъглиха погледа ѝ. Къде беше Блекуел сега, ако не да ѝ помогне, то поне да ѝ даде морална подкрепа? Отчаяно се опита да го усети, но във въздуха около нея нямаше нищо, нищичко. Ядосана на себе си, тя избърса сълзите си, защото самосъжалението нямаше да ѝ помогне. Трябваше да бъде силна и да помисли. В крайна сметка беше умна жена и със сигурност можеше да измисли някакъв начин да се измъкне оттук.

Прекося стаята с гръб към пазачите и отиде до другата сводеста врата, която водеше навън към двор, в който имаше плодни дървета, каменни пейки и малък мраморен басейн. Погледна през рамо към пазачите, които не ѝ обръщаха никакво внимание, и пристъпи навън, французинът ѝ бе казал, че може да се възползва от двора, ако пожелае. Къщата се намираше върху хълм и сега, когато стоеше в средата на двора, можеше да види това, което беше извън стените. Отсреща проблясваха безразборно разхвърляните тухлени покриви на Триполи,

а отвъд тях се простираше низ от назъбени сенчести планини. Очевидно се беше обърнала към вътрешната част на страната. Тя погледна в другата посока, тъй като знаеше, че Триполи е заобиколен от три страни с море. Иззад другата стена мярна покривите и кубетата на двореца, до който вчера беше отишла като всички останали туристи. Някъде там наблизо се намираше и магазинчето на Джоузеф, откъдето купи лампата. Погледът на Алекс се насочи към пристанището, където очакваше да види изпълнените с хора кейове, търговските кораби и метални траулери. Вместо това тя зяпна, неспособна да си поеме глътка въздух. Неспособна дори да помръдне.

Времето бе замръзнало или се бе върнало назад, защото пристанището на Триполи бе изпълнено с кораби от деветнадесети век.

5.

Алекс остана неподвижно загледана към пристанището и усети как ушите ѝ бучат. Веднага разпозна многобройните корсарски кораби — дървени плавателни съдове с по една или две мачти, дълги около петнадесет метра и способни да носят поне дузина оръдия. Все още не можеше да повярва на очите си и наблюдаваше корсарските крайцери, очаквайки всеки момент да се превърнат в съвременни лодки и луксозни яхти. Те обаче си оставаха все същите — северноафрикански пиратски кораби от деветнадесети век. Тя не беше полудяла, нито халюцинираше.

Имаше и половин дузина закотвени европейски търговски кораби, както и няколко галери с роби, а около по-големите съдове се полюшкваха малки рибарски лодки. На най-близкия кей стояха турски еничари, които носеха ятагани и наблюдаваха разтоварването на един корсарски кораб, очевидно току-що пристигнал. Десетки мъже, увити в дрипи, разтоварваха бали памук, овързани с въжета сандъци, делви с вино и оцет и дъбови бурета. Някои от мъжете бяха черни, други с маслинова кожа, а трети — бели. Това, което накара Алекс да примигне и сърцето ѝ да забие бясно, бе фактът, че тези мъже бяха не само парцаливи и слаби, но и че на босия глезен на всеки имаше тежка метална халка със синджир. Едно нещо беше да чете за робството, и съвсем друго — да го види на живо.

Погледът ѝ се плъзна встрани към крепостта на възвишението и тя задъхано забеляза развяващия се над нея трицветен флаг с полумесец, символизиращ мюсюлманската вяра. От своите проучвания знаеше, че това е знамето на Триполи от деветнадесети век. Без да осъзнава действията си, Алекс се свлече безсилно на мраморната пейка. Все още можеше да види пристанището и заредените оръдия по крепостния вал. Не бе ли чела някъде, че старата крепост е притежавала около сто оръдия? Колко смъртоносна изглеждаше тя сега, а само довчера бе представлявала куп руини, напълно неспособни на отбрана. Изведнъж Алекс се изправи, защото в далечината забеляза един плаващ военен кораб от деветнадесети век, на който се вееше

раираното знаме на Америка. Тръпки побиха тялото ѝ, устата ѝ напълно пресъхна и се почувства замаяна, опиянена, луда. По някакъв начин тя бе пропътувала назад във времето до ранния деветнадесети век!

Но това беше нелепо и абсурдно. Алекс продължи да се взира в пристанището, ала то не изчезна. Не беше побъркана и наистина се намираще в Триполи през деветнадесети век. Изведнъж осъзна своето положение. Господи, Хавиер Блекуел беше тук. Тя здраво сграбчи мраморната пейка с две ръце, а сърцето ѝ туптеше толкова силно, сякаш всеки момент щеше да експлодира. Все още се чувстваше, като че ли сънува и въпреки това знаеше, че това, което вижда, е истинско. Сега, след като желанието ѝ се бе сбъднало, трябваше да се успокои и да помисли.

Алекс разбра защо, откакто се бе събудила, не можеше да привика духа на Блекуел. Защото той вече не бе мъртъв и тя просто трябваше да го намери. Пое дълбоко дъх и разтри очи. Страхът ѝ се бе поуталожил. Разбира се, че ще го намери, защо иначе би пропътувала това невероятно пътешествие? Беше сигурна, че срещата им е предначертана от съдбата и неминуема. Ненадейно мислите ѝ бяха прекъснати от съзнанието, че забравя нещо жизненоважно — Блекуел щеше да бъде екзекутиран от пашата в средата на юли 1804-а.

Тя неவிждащо се вторачи към пристанището и се почуди кой ли ден беше днес. Знаеше, че трябва да е преди датата на екзекуцията му, защото иначе това пътуване щеше да е безсмислено. Все още задъхана, Алекс погледна към двамата чернокожи пазачи в стаята. Сега разбираше, че те са роби, а французинът — търговец на жива плът, който смяташе да продаде и нея. Явно досега не бе осъзнавала трудността на положението, в което се намираще, а то бе много по-тежко, отколкото, ако беше хваната и продадена като робиня през двадесети век. Тук никой не зачиташе правосъдието или човешката свобода, животът можеше да ти бъде отнет, преди окото ти да мигне, а жените нямаха абсолютно никакви права. Тя нямаше особена възможност да потърси Блекуел, тъй като по някакъв начин бе станала пленница, а скоро щеше да е робиня.

Въпреки това беше решена да оцелее — поне докато не открие Хавиер Блекуел, ала страхът я облада. Ами ако, върнала се назад във

времето, по някаква ирония на съдбата бе пристигнала тук само за да го види как умира?

Алекс бе облечена и плътно забулена като всяка друга мюсюлманка. Французинът ѝ направи жест да го последва. Тя все още се опитваше да дойде на себе си след невероятно подробния и ужасен преглед от една арабка. Всеки сантиметър от нея бе огледан, дори зъбите и гениталиите ѝ, и Алекс се чувстваше напълно поругана и потресена.

— Къде отиваме? Какво ще стане сега? — попита тя с колеблив глас, докато вървеше до французина, а по петите ги следваха петима чернокожи роби.

Риго ѝ се усмихна, въпреки че усмивката така и не докосна очите му.

— Имам добри новини. Слухът за твоята красота вече е обиколил града и пашата иска пръв да те види преди останалите купувачи.

Тя се спъна, след което ускори крачка, за да настигне мъжа, опитвайки се да асимилира това, което ѝ бе казал. Мисълта, че щеше да се срещне лице в лице с човека, за когото знаеше, че е отговорен за повече от двадесет години конфликт с Америка, я плашеше. Ала това значеше, че отиват в двореца, където може би бе държан Хавиер Блекуел. Нима всяка стъпка я приближаваше все по-близо до него?

Алекс почти не забеляза обстановката наоколо, докато вървяха по твърдата пясъчна улица, тъй като беше прекалено изнервена от страха и очакването. Покрай тях мина група мъже и момчета, които водеха няколко тежко натоварени камили. После антуражът им мина покрай малък квартал и джамия, обградена с финикови палми, преди да стигне двореца, който вече не беше исторически паметник, а истинска крепост. Краката на Алекс се преплетоха, щом към тях се присъедини ескорт от турски шиници, когато преминаваха през портите — същите порти, през които вчера можеше свободно да прекрачи — двеста години напред в бъдещето.

Устата ѝ беше пресъхнала и докато наблюдаваше високите стени, тя си помисли, че по тях вчера нямаше оръдия. При вътрешната порта на пост стояха още повече войници и французинът бе спрял и разпитан накратко, след което му махнаха с ръка да продължи. Сърцето ѝ

започна да бие ускорено. Външната част на дворецовия комплекс бе пълна с войници и служители на палата: турци, араби, бедуини, ходжи и европейци. Дворът определено не приличаше на онзи, който тя бе видяла вчера. Преминаха в по-тясно помещение, където върху издигната платформа седеше богато облечен дворецов управител, заобиколен от слуги. Французинът дълбоко се поклони и дръпвайки силно Алекс за ръката, я принуди да коленичи пред подиума. Управителят, за когото тя по-късно щеше да научи, че е началник на личната охрана на пашата, я огледа, докато французинът му говореше нещо. След известно време бяха допуснати да продължат навътре в двореца. Заведоха Алекс до огромна павирана веранда, подпирана от мраморни стълбове. В края на верандата върху няколко мраморни стъпала се издигаше златен трон, на който не седеше никой. Алекс задиша учестено и погледът ѝ зашари наоколо, търсейки Блекуел. Подобно на нея, и той беше пленник, но твърде важен, и затова може би имаше свобода да се разхожда из палата.

— Къде се намираме? — прошепна тя.

— Това е приемната на пашата. Той знае, че сме тук и скоро ще дойде.

Пулсът ѝ беше полудял и тя здраво стисна полите на дрехата си, опитвайки се да се овладее.

Мраморната врата над стълбите се отвори и през нея пристъпи нисък брадат мъж, който беше облечен в златно лилава туника и яркочервено кадифено елече върху нея, а на главата си носеше огромна чалма, украсена със скъпоценни камъни. Следваше го още един мъж, също облечен с къс елек и цветна туника, широки бели панталони, жълти чорапи и червени обувки. И двамата носеха забодени на раменете им брошки с диаманти, а на широките им златни колани бяха затыкнати церемониални саби с инкрустирани дръжки, французинът коленичи и пашата му махна с ръка да се изправи.

Владетелят и младият мъж се втренчиха в Алекс. Тя усети как се изчервява и краката ѝ омекват от ужас и неудобство. Французинът се изправи и преди тя да осъзнае какво става, той дръпна покривалото, което скриваше лицето ѝ. Страните ѝ още повече почервеняха, а когато търговецът на роби хвана дрехата ѝ, тя проумя какво смята да направи и извика. Рито дръпна силно дрехата, свличайки я до кръста и тъй като не носеше нищо отдолу, тя остана неподвижна с разголени гърди, а

бузите ѝ сякаш горяха. Чувстваше се уплашена, бясна и унижена, докато пашата продължаваше да я наблюдава. Алекс заби поглед в земята и се опита да брой до сто. В крайна сметка това беше Триполи през деветнадесети век, тя бе пленница, християнка и затова чувствата ѝ нямаха никакво значение. Тези мъже, реши тя, са свине. Мъжът зад пашата решително пристъпи напред и тя бе принудена да погледне нагоре. Това, което видя, я изненада, защото той беше млад, почти на нейната възраст, слаб, с маслинена кожа и бадемиви очи. Косата му имаше тъмен пясъчнокафяв цвят, а лицето му беше приятно, дори красиво, за разлика от това на строгия владетел.

— Аз съм Джебал — каза той с усмивка, която докосна очите му. — Син на пашата и бей на Триполи.

Алекс го наблюдаваше враждебно, отказвайки да проговори, докато стои така разголена пред него. Французинът я стисна за ръката, хвърляйки ѝ предупредителен поглед. Джебал сурово погледна търговеца на роби и посегна към нея. Тя леко отстъпи, като си мислеше, че иска да я докосне, но той просто придърпа робата ѝ, за да я покрие.

— Как се каваш? — попита на безупречен английски, в който почти не се долавяше акцент.

— Алекс — дрезгаво отговори тя и от облекчение почувства, че може да припадне.

— Какво странно име.

— Всъщност то... то е Александра.

— Александра — повтори доволен Джебал. — Колко хубаво. Разбира се, след като приемеш исляма, ще получиш и подобаващо мюсюлманско име. Например Зохаре, отива ти. Зохаре означава огън и светлина. — Погледът му се плъзна към косата ѝ.

— Извинете ме, но аз не смятам да приемам исляма. — По дяволите, за нищо на света не смяташе да сменя вярата си.

Джебал обаче не се обезпокои.

— Трябва, и ще го направиш, иначе не бих могъл да легна с теб.

Алекс го зяпна, докато проумее думите му. Как щеше да се спаси от робството, ако трябваше да спи с този мъж?

— Аз съм американка и протестирам срещу всичко, което ми се случи и продължава да ми се случва. Изглеждате ми добър и разумен и трябва да сте наясно, че имам права. Бях открадната от улицата като

някакво животно, като бездушен предмет, затова ви умолявам да ме освободите. — Не я интересуваше какво ще си помисли французинът за промяната на националността ѝ.

Джебал се поколеба за миг, а пашата се изсмя.

— Тази е огън, Джебал, и я искам за теб. Зохаре, името наистина ѝ отива. Тя ще ти роди войнствени червенокоси синове.

Французинът здраво стисна ръката ѝ, но се усмихна и каза на пашата:

— Тя е дива, господарю, но съм сигурен, че щом веднъж я опитомите и научите на обноски, ще доставя безкрайни наслади на вас и на сина ви. С времето ще разбере как трябва да се държи, щом се намира тук, в Триполи.

— Да, разбира се — очите на пашата светеха. — Колко подходящо, американка, а?

Алекс бе шокирана от неговите думи, че ще роди синове на Джебал и не хареса пламъчето, което тлееше в погледа му.

— Тя е различна — замислено проговори Джебал, гледайки я. — Никога не съм срещал толкова смела и решителна жена или толкова красива.

Алекс отново заговори, опитвайки се да задържи с очи погледа му.

— Джебал, моля те, освободи ме.

Въпреки че челюстта му се стегна, на нея ѝ се струваше, че той е милостив и тя може да му повлияе с вида си. Французинът обаче побесня и грубо я дръпна за ръката. Пашата отново се изсмя от сърце и всички очи се насочиха към него.

— Зохаре, знай, че дори синът ми да те пусне, тук моята дума е закон, и аз ще му го забраня.

Алекс бе изпълнена с ужас, защото повярва на думите му и усети неговата воля — и омразата му. Той беше безмилостен човек, който би държал гладни слугите си, докато не ги умори или би ги накарал да работят, докато не започнат да припадат от изтощение. Това бе нещо нормално за африканските държави според книгите, които бе чела, но допреди тази сутрин не го бе виждала на живо. Тя не се поколеба, и отново започна да умолява Джебал:

— Моля ви, ако може да се срещна с американския консул. — Ако имаше някой, който можеше да ѝ помогне, това беше той.

— Тук вече няма американски консул. Американското псе избяга от Триполи, когато разкъсахме знамето ви — каза пашата със святкащ поглед. — Той е като останалите от вашия народ, страхливец, който умее само да приказва.

Надеждата на Алекс угасна.

— Има ли някакви американци тук? — Попита тя, като си мислеше за Блекуел.

— Може би няколко пленници, слуги, които са тук от години — отговори Джебал, а в изпъстрените му със златни точки очи се четеше съчувствие.

Тя се поколеба дали да не попита за Блекуел, но интуицията ѝ подсказа, че сега не е подходящото време и си замълча.

— Няма да ти се случи нищо лошо — каза ѝ Джебал добродушно. — Аз ще те купя, дива Александра, и ще те направя много щастлива. И твоето име ще бъде Зохаре, защото толкова ти подхожда.

Тя го зяпна и се почуди дали той наистина се надяваше, че ще му роди синове.

— Разбирам, че си изплашена и нервна, все пак си жена в чужда страна. Баща ми каза истината. Американският консул побягна, когато обявихме война на твоята държава. Но сега го замества датският консул и аз ще допусна Нилсен да се срещне с теб.

— Благодаря ви — каза Алекс и импулсивно го хвана за ръкава, а той доволно ѝ се усмихна.

— Ще я развалиш, както развали и жена си, Джебал — гневно проговори пашата. — Скоро тя ще ти заповядва, вместо да бъде обратното.

Лицето на сина му потъмня и бръчка проряза челото му.

— Зои ще прави това, което пожелае.

Пашата се изплю, а Джебал скръсти ръце и нацупено заби поглед в земята като малко момче.

— Никога няма да станеш добър управник, ако не знаеш кога да наказваш тези, които не ти се подчинят. Зои ще бъде бита с пръчка, за да се научи къде ѝ е мястото.

— Знаем кога да наказвам онези, които заслужават наказание — каза младежът, без да вдига очи от земята.

Пашата гръмко се разсмя. Французинът схвана положението и също се усмихна, а Алекс погледна Джебал с известна доза съчувствие въпреки мрачното си настроение.

Тя остана в двореца на Джусеф Карамали. Бързо научи, че цялото владетелско семейство живее в палата, който беше като един малък град, а Джебал е единственият син на пашата. Сега Алекс се намираше в просторна стая, по чиито стени висяха красиви килими, заедно с двама слуги индийци, облечени в лилави панталони и златисти кафтани. Копринени възглавнички покриваха турските килими и Алекс се изтегна върху тях, защото се чувстваше напълно изтощена. Резбованата дървена врата водеше към двор, пълен със сенчести дървета, цветя и блестящи на слънцето басейни. Тя се загледа през вратата и по някое време забеляза един мъж, който се приближаваше по камениста пътечка. Предположи, че това сигурно е Нилсен и когато облаци скриха заслепяващите лъчи на слънцето, различи слаба фигура, облечена с елек, панталони и сандали, каквито слугите не носеха. Човекът държеше табла, отрупана с блюда и чаши, а на рамото му бе провесена пътната ѝ чанта.

Сърцето ѝ заби по-бързо, но не защото щеше да получи обратно вещите си. Алекс се изправи, когато мъжът се спря пред вратата и се вторачи в него. Той беше с няколко години по-млад от нея, с маслинен кожа, тъмна коса и високи скули. Младежът се поклони, без да вдига поглед от земята, и промърмори някакво приветствие на арабски. После се приближи, носейки таблата и я погледна със сребристите си очи.

— Джоузеф? — прошепна тя.

За миг сребристите му очи трепнаха и след това миглите му отново се спуснаха над тях. Поразителното му лице не показваше никакви емоции, когато постави таблата на ниска дълга маса.

— Аз съм Мурад — каза той, без да я поглежда, докато ѝ подаваше сака ѝ. — Аз съм евнух и слуга от деня, в който съм се родил в двореца. Джебал ми нареди да донеса вещите ви. — Той напълни чашата ѝ с някаква жълта течност от стъклена кана. — Джебал ми нареди да ви служа. Разбира се, ако това ви е угодно. — Най-накрая той се изправи и я погледна право в очите.

Алекс отвърна на погледа му, неспособна да отговори.

Нилсен пристигна малко след слугата. Беше облечен в кафяв редингот, синя жилетка, бричове и дълги чорапи. Беше рус, изгорял от слънцето и потен. Веейки си с триъгълната си шапка, той се спря пред резбованата врата, докато изучаваше жената пред себе си с остриите си сини очи. Алекс навлажни устни. Бе помолила Мурад да ги остави насаме, но той ѝ каза, че не му е позволено и сега среброокият слуга стоеше в единия ъгъл на стаята. Въпреки че бе свел очи, тя бе сигурна, че е нащрек.

— Господин Нилсен, слава Богу, че сте тук. Казвам се Александра Торнтън.

Нилсен се усмихна и прекрачи вратата.

— Предполагам, че са ви казали кой съм. Казвам се Свен Нилсен и изпълнявам длъжността на консул на Дания в Триполи. Със съгласието на вашето правителство съм и временният представител на Америка тук. А вие, казаха ми, сте американка. Добре ли сте, госпожице Торнтън?

Тя примигна. Думите му ѝ бяха дали нова надежда и ѝ хрумна една блестяща идея.

— Изплашена съм.

— Знам, но вие сте имали и късмет, защото Джебал ви е взел под свое покровителство, а той е свестен човек.

Тези думи обаче не ѝ бяха достатъчни.

— Не ме интересува. Това е недопустимо и искам да бъда освободена. Та аз съм американска гражданка! — Вече беше наясно, че много по-лесно ще открие Блекуел, ако е пребиваваща в Триполи американка, а не робиня и любовница на Джебал, което би било нетърпимо при каквито и да било обстоятелства. — Не можете ли да ми помогнете, господин Нилсен? Не можете ли да убедите Джебал да ме пусне, ако наистина е така свестен, както твърдите?

Нилсен въздъхна.

— Нещата не стават по този начин в Изтока, госпожице Торнтън, обичаите тук са други. Държавите оцеляват благодарение на грабежи, откупи за роби и търговия с роби, тези неща са в кръвта на източните хора. — Той се разположи върху възглавничките по земята. — Не че би

било от особена полза, но Америка дори не е подписала споразумение с Триполи за връщане на гражданите си като Англия и Франция, например. В Ориента тези договори се нарушават така, както му скимне на владетеля. Сега не се намираме нито в Америка, нито в Европа, а Триполи е варварска земя, завладяна с кръв и фанатизъм. Отгоре на всичко Америка е във война с Триполи, въпреки че все още сме видели твърде малко от нея. — Нилсен взе една фурма и я пхна в устата си. — Пашата жестоко мрази вашата страна и нейните граждани.

Алекс отчаяно наблюдаваше как Мурад коленичи и сипва в стъклениците им чаши някаква жълта напитка с лимонов аромат.

— Значи ми казвате, че не можете да ми помогнете?

— Сега вие сте собственост на Джебал, госпожице Торнтън, и той е платил значителна сума за вас. Всичко, което мога да направя, е да подам официална жалба.

Алекс смътно си спомни, че първите няколко години от конфликта били толкова безрезултатни, че хората в Триполи се шегували за войната си с Америка. Скоро обаче това щеше да се промени, когато пристигнеше Пребъл.

— Но аз вече съм женена — излъга тя.

Нилсен небрежно повдигна рамене.

— Те го предположиха, но това не ги интересува.

Мурад повдигна глава и за един кратък момент очите им се срещнаха и в неговите се четеше съчувствие и загриженост. После той погледна настрани и се върна обратно в ъгъла на стаята.

— Ще подам жалба и ще се опитам да убедя Джебал да ви освободи, но не смятам, че ще прозвуча особено убедително. Има само една истинска възможност.

— Каква?

— Откуп. Тези хора са алчни и ако съпругът ви е много богат, пашата няма да се интересува, че синът му ви е взел. Той ще поиска златото.

Алекс се вторачи в Нилсен неவிждащо и си помисли за банковата си сметка... през двадесети век.

— Не, не е богат.

— Наистина съжалявам много — въздъхна Нилсен.

Тя кимна и погледна мрачно към масата, отрупана с ядки, плодове и сирена. Чувстваше се безкрайно уморена и имаше нужда от почивка. Може би да бъде пленница беше част от съдбата ѝ, но поне се намираше в Триполи през деветнадесети век — там, където е и Блекуел. Въпреки това в този момент тази мисъл не бе особено успокояваща. Мурад се приближи и ѝ подаде чашата с лимоновата напитка и тя усети, че му е благодарна, защото знаеше, че съчувствието му е искрено.

— Ще изпратя ваши писма, ако желаете — каза Нилсен, изправяйки се.

Тя дори не си направи труда да отговори.

— Госпожице Торнтън, може ли да ви попитам как стана така, че бяхте заловена в Триполи?

— Това е странна история и вие не бихте повярвали, ако ви я разкажа. — Алекс осъзна, че трябва да измисли достоверна история, но беше прекалено отчаяна, разтревожена и изтощена, за да го стори.

— Когато отново имате желание да разговаряме, просто изпратете някого да ме повика. Сигурен съм, че след като приемете новата вяра, Джебал няма да има нищо против.

Тя изведнъж се стегна.

— Няма да приема исляма, не мога.

Нилсен примигна.

— Но сега, когато ви казах, че няма надежда да бъдете освободена, не можете да отхвърлите предложението на Джебал.

Тя се изправи, олюлявайки се, и Мурад я подхвана под ръка.

— Как може да ме насърчавате да стана любовница на този мъж?! Знаете, че той това иска.

Нилсен я зяпна.

— За Бога, та аз не ви насърчавам да станете негова любовница!

— Не ви разбирам.

— Очевидно е така. Джебал не ви ли каза?

— Не ми ли е казал какво?

— Той иска да станете негова съпруга — каза Нилсен.

Алекс замръзна.

— Втора съпруга. Не знаехте ли? Всъщност това е голяма чест, госпожице Торнтън, и той наистина се е влюбил във вас.

Тя не чуваше повече думите на датчанина, който продължаваше да говори нещо. Мозъкът ѝ отново започна да функционира нормално. Джебал искаше да се ожени за нея. Хавиер Блекуел бе екзекутиран през юли 1804-а заради връзката си с мюсюлманската жена на сина на пашата.

— Госпожице Торнтън, зле ли се чувствате?

Осъзна, че лицето ѝ е преbledняло, а Мурад я държи, за да не падне. И двамата мъже, консултът и робът, я наблюдаваха загрижено. Шокът и удивлението започнаха да отслабват и кръвта отново нахлу в лицето ѝ. Господи! Съдба! Това беше нейната съдба, всичко бе предначертано. Тя щеше да бъде любовницата на Блекуел. А после какво? Алекс хвана ръката на Нилсен.

— Тук има един американец, един морски капитан, Хавиер Блекуел. Къде е той?

Консултът се замисли.

— Не съм чувал това име.

— Невъзможно, той е бил заловен с целия си екипаж и сега е тук в плен. Корабът му е бил търговски и се е казвал „Перлата“, но е бил взривен, преди да го докарат като подарък за пашата. Казва се Хавиер Блекуел и е някъде тук, в Триполи, сигурна съм!

Датчанинът бавно поклати глава.

— Капитанът и целият му екипаж заловени? А пашата се е лишил от такава плячка? Госпожице Торнтън, ако такъв мъж е бил пленен, не само аз, но и целият град щеше да го узнае, дори целият свят.

Алекс не можеше да повярва на ушите си. Нилсен трябва да я лъжеше, защото тя бе убедена, че Блекуел е в Триполи. Нямаше друга възможност, освен ако не бе пристигнала прекалено късно и той вече бе мъртъв.

— Госпожице Торнтън?

Трепереща, тя попита Нилсен.

— Коя дата сме днес?

Той я изгледа изненадано.

— Ами, първи март, разбира се. Понеделник, за да съм по-точен.

— Коя година?! — извика тя.

— 1802-а — гробовно отговори той.

Беше 1802-а! Алекс сякаш спря да вижда, пулсът ѝ заби в ушите ѝ, а сърцето ѝ щеше да изскочи. 1802-а! Хавиер Блекуел е бил пленен през 1803-а! Да, тя бе пропътувала през времето, но бе пристигнала цяла година по-рано.

**ЧАСТ ВТОРА
ПОХИТЕНА**

6.

Бостън

17 март, 1802 година

Завесите в библиотеката у Блекуелови бяха плътно спуснати и в мрачната стая играеха сенки. Хавиер Блекуел стоеше до зелената мраморна камина с непроницаемо изражение. Въпреки че навън беше прекрасен пролетен ден, той не се наслаждаваше на слънчевата светлина и бодрите песни на птиците, защото беше прекалено загрижен. Какво целеше Маркъм Блекуел? В стаята баща му и чичо му тихичко водеха спор, в който Хавиер не участваше, въпреки че чуваше всяка дума. Усещаше възможностите, които се откриваха, усещаше, че времето за отмъщение е настъпило.

— За три години изгубихме три кораба — заяви гръмогласно Маркъм Блекуел, използвайки прословутата си способност да убеждава. — Ако бяхме изгубили само „Папрат“ и „Аби“, нямаше да е толкова страшно, а и, слава Богу, екипажите успяха да се спасят. Но миналата година изгубихме и „Сара“.

Сърцето на Хавиер се сви и той погледна баща си, чиято коса бе започнала да посивява.

— Не е нужно да ми напомняш за загубата на „Сара“ — промълви тежко Уилям.

Хавиер отмести поглед. „Сара“ беше шестстотинтонен търговски кораб, изпратен от Марсилия към Западна Индия, който бе нападат и превзет след кървава четиричасова битка. Загинаха петима души от екипажа. Останалите моряци, както и почти непоправимо повреденият кораб, бяха откупени от пашата на Триполи за невероятната сума от петдесет и пет хиляди долара, а отгоре на всичко алчният управник бе поискал корабостроителница „Блекуел“ да му построи и достави шхуна с десет оръдия. Тогава Хавиер се бе противопоставил, но Уилям, който беше собственикът на компанията, се съгласи да построят кораба.

— Само за тази година Витолт е изгубил вече два кораба — продължи Маркъм, давайки за пример един от техните конкуренти.

— Четиридесет и пет негови моряци пленени в Алжир, за Бога! Брадок също загуби един плавателен съд наскоро. Кога ще дойде краят на всичко това, Уилям?

По-големият от двамата братя, Уилям Блекуел, остана все така сдържан.

— Наясно съм с похищаването на американски кораби от африканските пирати, Маркъм, както и с личните ни загуби. Ала съвсем наскоро в Средиземноморието беше изпратена морска ескадра, така че нека оставим проклетата флота да си свърши работата.

Маркъм, който беше сенатор от Масачусетс, въздъхна.

— Не разбираш ли? Та те искат да изкарат Джеферсън глупак, защото са убедени, че Хамилтън ще спечели следващите избори. Три четвърти от флотата са федералисти! Те нищо няма да свършат, защото не смеят, докато Томас е президент. Нали така ще го представят в добра светлина, за Бога!

— Отказвам да повярвам, че всеки морски офицер е федералист и гони политически цели — заинати се Уилям. — Със сигурност все още е останал някакъв патриотизъм, не смяташ ли?

— Не мислиш ясно и оставяш личните ти чувства да се намесват в единственото разумно решение. Не става въпрос само за бъдещето на корабостроителница „Блекуел“, нито за бъдещето на сина ти или на внуците ти един ден. Тук става въпрос за бъдещето на американското корабостроене! — възкликна Маркъм разгорещено със същия плътен глас, с който някога бе спечелил изборите. — На карта е поставена свободата на мореплаването на Америка!

Уилям мрачно обърна глава и срещна погледа на Хавиер, който отпиваше от брeндитo и внимателно наблюдаваше своя баща. Хавиер не смяташе да позволи на мъжете да разберат чувствата му, а Бог знаеше, че той крие чувствата си достатъчно добре дори и от самия себе си. Маркъм продължи да говори:

— Трябва ли винаги да зависим от благоволениято на един крадец, защото пашата е точно такъв. Защо трябва да се откупваме? За да не ни плякосват, докато плаваме из свободни води? Трябва да го подкупваме със злато и оръжия, докато французи и англичани доволно потриват ръце. Те могат да си позволят да плащат на тези пирати

нечувани суми и да го отрупват непрекъснато с подаръци и са доволни от факта, че ние понасяме последствията от този ненаситен грабеж, защото не искаме да се примирим с изнудването! Уилям, със сигурност си наясно, че Франция и Англия искат да влезем във война с корсарите, защото се страхуват от нарастващите ни сили и просперитет, от потенциала на могъщата ни държава.

— Маркъм, в момента не агитираш за избори — проговори тихо Уилям.

Хавиер искаше да добави: „Чуй го, послушай го“, но си замълча.

— Това положение е нетърпимо! — възкликна Маркъм и обръщайки се към Хавиер, го попита:

— Не си ли съгласен и ти?

За няколко секунди Хавиер просто наблюдаваше чичо си, след което отговори:

— Да, съгласен съм.

Маркъм застана с ръце върху бедрата си. Беше облечен с яркочервен редингот, под който се подаваха дългите дантелени маншети на ризата му.

— Само това ли ще кажеш?

— Думите ти са верни, но от дела ще има много по-голяма полза — отговори Хавиер.

Маркъм се усмихна.

— Да, делата говорят повече от думите, а ние знаем, че ти си човек на делата. — Той хвърли поглед към затворената врата от тиково дърво. — Точно затова и аз съм тук.

— В дома ми няма шпиони, ако това си мислиш — натъртено каза Уилям.

Маркъм игнорира думите му, отвори вратата на библиотеката, излезе в коридора и след като се убеди, че никой не подслушва, се върна в стаята.

— Скъпи ми племеннико — започна той с окуражителна усмивка, която се отрази в тъмните му очи. — Президентът ме помоли лично да ти доставя това.

Хавиер без изненада погледна към подаденото му писмо, защото очакваше това от чичо си, който беше приятел и довереник на Томас Джеферсън. Пое го с треперещи ръце. Колкото и да се опитваше да остави назад миналото, то го настигаше, и той си позволи за момент да

се отдаде на болката и мъката, която бе заровил дълбоко в себе си. Както и на чувството за вина.

— Ясно ми е защо Маркъм е тук и съм против това — настоя Уилям и умолително погледна сина си. — Ти се бори смело за страната си по време на войната с Франция, Хавиер. Не е нужно да правиш нищо повече.

Хавиер погледна баща си, който беше доста остарял през последната година. Някога Уилям Блекуел беше висок, изправен мъж с широки рамене и изведнъж, почти за една нощ, тялото му рязко се смали. Сега стойката му беше прегърбена сякаш от усещането за постоянно поражение, а по лицето му имаше бръчки и въпреки че бе с десет години по-млад от Маркъм, изглеждаше на седемдесет, а не на своите петдесет години.

— Всичко е наред.

— Не искам да правиш това.

Маркъм, който усети победата си, се усмихна и сложи ръка върху рамото на Хавиер.

— Знаеш ли за какво те молим? Знаеш ли за какво те моли президентът?

Младият мъж кимна и с разтуптяно сърце си помисли за завръщането си към морето, но този път нямаше просто да търгува. Щеше да потърси отмъщение.

— Мога да се досетя. — Хавиер счупи печата на плика и зачете официалното писмо:

Уважаеми господине!

Вие притежавате репутацията на най-добрия морски капитан на нашето поколение, а може би и на всички останали, затова оттеглянето ви от флота беше черен ден за всички нас. Решителността, смелостта и героизмът ви по време на скорошната война с Франция ме убедиха обаче, че вие сте подходящият мъж за тази задача. Сега много по-важни от политическите причини, а именно добруването на нашите граждани и честта на нацията ни, ме принуждават да се обърна към вас. Не можем повече да обръщаме и другата си буза, очаквайки честно спазване на правилата.

Африканските пирати не разбират принципите, на които е основана нашата държава — живот, свобода и стремеж към щастие.

Именно поради това аз се обръщам към вас. Време е да предприемем решителни действия срещу африканските крадци, които тероризират мъже, жени и деца от цял свят. Те изнудват някои от най-великите държави с жалки и непоносими искания и до ден-днешен нарушават Божиите закони и тези на човешката хуманност, като държат в плен мъже, жени и деца против волята им и ги превръщат в роби. Умолявам ви да приемете мисията, която ви възлагам, тъй като няма друг, към който да се обърна с такава вяра и доверие. Убеден съм, че ще сторите това, което е нужно, при това бързо, в името на всички намесени. Животът на много хора от целия свят ще зависи от вас. Нека мирът бъде нашият триумф и победа.

Бог да ви благослови.

Ръцете на Хавиер вече трепереха видимо, когато хвърли поглед на надраскания подпис: „Томас Джеферсън, президент на Съединените американски щати.“

— Би ли могъл да откажеш на такава молба? — меко прошепна Маркъм в ухото му.

Хавиер не отговори, а се приближи до печката, запали клечка и наблюдава, докато писмото изгоря. Думите на Джеферсън бяха запечатани в ума му и завинаги щяха да останат там.

Повечето жители на Бостън бяха недоволни от правителството и президента заради неефективността им спрямо проблема с африканците. Масачусетс страдаше от пиратските набези — моретата вече не бяха безопасни и поради това основният поминък на Масачусетс и още няколко щата бе сериозно застрашен. Хавиер се смяташе за патриот и не можеше лесно да отхвърли молбата на президента, ала за разлика от останалите американци или англичани той имаше дълбоки и скрити лични причини, за да приеме тази тайна задача. А беше убеден, че тя е свръхсекретна.

— Не е нужно да го правиш — прекъсна го Уилям с отчаяна настойчивост. — Втори морски ескадрон вече е заминал за Средиземноморието и до няколко седмици ще е преминал Гибралтарския проток. Изчакай поне шест месеца, за да видиш какво ще постигне флотата, моля те.

— Адмирал Морис е пълен глупак — подразнен каза Маркъм.

Хавиер постави длан върху рамото на баща си.

— Маркъм е прав, адмиралът няма да се справи със задачата, която му е възложена. Къде изчезна твоят патриотизъм, татко?

— Моят патриотизъм умря миналата година.

Сърцето на младия мъж се сви и той меко каза:

— За нещастие обаче, моят не.

— Ти си единственият ми син. Господи, Хавиер! — Лицето на Уилям се сгърчи и той се протегна и стисна в прегръдката си високия младеж. Хавиер се отдръпна, забеляза сълзите, които се стичаха по бузите на баща му и за миг усети, че сам може да се разплаче. Затова грубо каза:

— Трябва да отида.

— Знам. — Очите на Уилям бяха пълни със страх и неодобрение.

— Значи си съгласен! — щастливо възкликна Маркъм и потупа Хавиер по гърба. — Ще приемеш тази секретна мисия и ще станеш тайното смъртоносно оръжие на САЩ?

— Да — отговори Хавиер с потъмнели очи, а на изваяното му лице бе изписана желязна воля. Сърцето му биеше учестено от вълнение. — Ще отида. Още днес ще подготвя „Перлата“.

Уилям рязко пое въздух и този път синът му не можа да срещне неговия поглед. Искаше да успокои баща си, че ще успее, но не можеше да обещае такова нещо. Обзе го странна смесица от вълнение, нетърпение и страх, и косите по тила му настръхнаха. Усети странно предчувствие, че животът му ще поеме в нова посока. Морето винаги е било най-верният му другар и съюзник, но сега Хавиер имаше чувството, че ще бъде предаден.

Той спря пред спалнята на горния етаж, стиснал дръжката на вратата, ала нямаше избор. Почука веднъж, после още един път и когато никой не отговори, отвори безшумно вратата. Спря на прага с

ръце, пъхнати в джобовете на панталоните си. Не му беше нужно да поглежда часовника си, за да знае, че е обяд, но в стаята, обзаведена в розово и бяло, беше мрачно, а завесите бяха спуснати. За миг го прониза болка, и той се запита дали винаги ще да е все същото. Прекоси червено-златистия килим, разтвори широко завесите и в стаята нахлу слънчева светлина. Когато отвори прозореца, усети лекия бриз, който довя със себе си свежата миризма на фрезии и току-що окосена трева, а стаята се изпълни с веселото чуруликане на сойки и червеношийки. Той се обърна и погледна неподвижната фигура, която лежеше покрита с тъмнорозова кадифена завивка в балдахиненото легло. Една бледа ръка се повдигна и закри очите от светлината.

— Бетина? — попита тя.

— Не, аз съм — отговори мрачно Хавиер, който изведнъж прозвуча натъжен и далечен и не пристъпи и крачка напред, когато тя бавно се надигна. Приличаше на слаб бяло рус ангел с големи сини очи и беше облечена в пастелносиня рокля и долна риза. Лицето ѝ имаше сърцевидна форма и беше достатъчно красиво, за да спре дъха на всеки мъж, включително и неговия, въпреки че я познаваше, откакто се бе родила.

— Болна ли си? — попита я той, макар че вече знаеше отговора.

— Мигрената ми — каза тя, но и двамата знаеха, че това е лъжа. Прииска му се да заплаче, но всичките му сълзи бяха пролетели на погребението миналата година.

— Сара, защо не станеш, не се облечеш и не дойдеш долу на чай? Кук е направила любимия ти лимонов кекс, а и чичо Маркъм е дошъл и би се зарадвал да те види, преди да се върне във Вашингтон.

За пръв път тя спря върху него погледа си, който бе тъй невинен и същевременно пуст, и прошепна:

— Толкова съм уморена.

Хавиер се приближи и внимателно приседна на леглото при краката ѝ, без да се докосва до нея с никоя част от тялото си.

— Трябва да станеш. Знаем, че вече си ставала, защото си наполовина облечена и това е добре, но нима искаш да похабиш остатъка от такъв хубав ден?

— Не ме интересува.

— Ще те изведе на разходка и ще отидем до плажа. — Неговото предложение беше искрено, въпреки че подготовката на „Перлата“

щеше да бъде дълга и сложна. Винаги се получаваше така — опитваше се да я примами да стане от леглото и когато не успееше, прибягваше до други мерки.

— Нямам желание да се разхождам, но благодаря, че си тъй мил.

Този път той се предаде, може би прекалено бързо, но беше уморен, а и го чакаха тежки задачи. Задачи от държавно естество, които поставяха живота на много хора на карта.

— Трябва да поговорим, Сара.

Тя сякаш не го беше чула.

— И без това не харесвам чичо Маркъм, плаши ме.

Хавиер рязко се обърна и каза остро:

— Глупости, той е член на семейството и няма защо да се боиш от него.

— Той също не ме харесва. Както и тебе, струва ми се.

— Въобразяваш си. Трябва да поговорим, Сара. — Той някак неловко я потупа по коляното през завивката и тя го погледна очаквателно.

— Нещо не е наред ли?

— Ще отплавам.

Ненадейно поведението ѝ коренно се промени. Тя пребледня и рязко се изправи с невярващи очи.

— Ти ме напускаш?

— Да.

— Не, не можеш! Как можеш да направиш това!

Хавиер не обичаше да демонстрира чувствата си, особено пред жени, ала за него тя беше само дете, въпреки че Бог знаеше колко се бе опитвал да я види като жена. Протегна ръка и я погали по гладката медна коса.

— Трябва да отида, нямам друг избор.

Тя тихичко започна да плаче и умолително го погледна с насълзени очи.

— Ти ме напускаш и какво ще правя аз? Кой ще се грижи за мен? Моля те, не отивай, толкова ме е страх!

— Всичко ще е наред — каза той грубовато. — Татко ще се грижи за теб, разбира се, а и Бетина е тук. Знаеш, че тя никога не би позволила да ти се случи нещо лошо. Сара, обещавам ти, че доктор Карадей също ще се отбива всеки ден.

— Кажи му да ми дава лауданум, когато му го поискам — каза тя ненадейно с писклив глас. — Кажи му, Хавиер, кажи му!

— Той и баща ми ще преценят за лауданума, Сара, и ако решат, че наистина имаш нужда, ще ти дават.

— Не! — тя удари вяло с юмрук по леглото. — Ти ме напускаш, а ми каза, че никога няма да ме напуснеш, Хавиер. Ти ме излъга!

Той не знаеше какво да отговори. Беше се преструвал, че никога няма да я напусне, а може би дори и някога ѝ го бе казал, но всъщност бе имал предвид, че ще бъде до нея винаги, когато тя има нужда от помощ и от грижи.

— Тръгвам, защото дългът ме зове, Сара, но въпреки че няма да ме има, ще се погрижа да се чувстваш така, сякаш съм тук.

Тя срещна погледа му, когато той се изправи и щом видя решителното изражение на лицето му, отново захлипа тихо, поклащайки глава.

— Слез долу за чая — каза Хавиер меко. Сара беше дребничка и той се издигаше като кула над нея, докато тя стоеше облегната на леглото. Чувстваше се като великан, а нея като джудже. Сара не реагира на поканата му, и той повтори думите си, но те вече бяха по-скоро нареждане, отколкото предложение, след което добави: — Не е здравословно за теб да лежиш по цял ден в леглото.

Тя неохотно го погледна и кимна отново и нейната възприемчивост го накара да се почувства по-добре. Вече беше стигнал до вратата, когато чу гласа ѝ.

— Хавиер?

Той замръзна, защото знаеше въпроса ѝ още преди да го е изрекла и нямаше желание да отговори.

— Къде ще отплаваш?

Не искаше да ѝ каже, искаше да я излъже и се канеше да ѝ каже, че отива до Индия. Щеше да ѝ обещае подаръци и забавни дрънкулки, но докато се колебаеше какво точно да измисли, тя се досети, тъй като бе проникателна като повечето деца.

— Не!

— Съжалявам.

— Не! — извика пак Сара и се изправи. — Не в Африка!

Тя изпищя.

Той беше очаквал остра реакция, но не чак толкова.

— Сара!

— Никога няма да се върнеш!

Времето за чай отдавна бе отминало, когато доктор Карадей си тръгна, а Сара прие голяма доза лауданум. Хавиер погледа жена си, която спеше дълбоко, докато Бетина седеше до леглото, държейки ръката ѝ натъжена, и слезе долу. Баща му беше в големия салон, застанал до пианото, на което Сара свиреше толкова добре, когато имаше настроение. Уилям погледна сина си, след което отиде до шкафа и сипа на двама им по една голяма чаша бренди.

— Беше дълъг ден.

Все още не беше дори време за вечеря. Хавиер кимна, отпивайки, и скоро топлината, която се разля из тялото му, успокои напрежението в ставите и в главата му.

— Да, много тежък и уморителен ден.

— Как е тя? — попита загрижено Уилям.

— Спи. Не трябваше да ѝ казвам истината.

— Не обвинявай себе си. Ти винаги обвиняваш себе си, Хавиер, но светът не лежи на твоите рамене.

— Разбира се, че не — каза спокойно той, но отбягна погледа на баща си, защото напоследък наистина имаше чувството, че целият свят е легнал на неговите плещи. И въпреки че беше млад, не бе чак толкова силен. Никой, за Бога, не беше чак толкова силен.

— Не можеш вечно да се отнасяш с нея, сякаш е дете.

— Но тя е дете.

— Тя е жена на двадесет и пет години и дори да е инвалид, си остава жена, а не дете. Вярвам, че може и ще се оправи след време.

На Хавиер също му се искаше да повярва в това, но поне засега не можеше. Познаваше Сара, откакто бе родена, но я помнеше най-вече като малко момиче, крехко като стъкло, но изпълнено с нестихващ смях, който можеше да заглъхне за миг, прогонен от черни облаци, които само тя виждаше.

— Сега обаче се тревожа за теб, а не за нея — каза Уилям.

— Ще внимавам много, а и никой не познава морето по-добре от мен. Корсарите нямат дисциплина и добра тренировка, а обучените им

капитани са малко. Мога да ги победя, да плавам по-добре от тях и ще го направя, това също е обещание, татко.

— Обещание към мен или към Робърт?

Младежът рязко се обърна и сърцето му подскочи. Остави питието си и усети твърдата решителност, която се надигаше и го поглъщаше, след като проблемът със Сара бе решен и изборът направен.

— Към двама ви.

Уилям наведе глава и Хавиер знаеше, че се моли. Той обаче не се нуждаеше от молитви, а от кръв — мюсюлманската кръв на африканските пирати. И в името на Бога смяташе да я получи или да умре.

7.

Триполи

22 май 1803 година

Къде се бавеше Мурад?

Алекс стоеше до една амбразура в стената на двореца и гледаше към морето. По-рано през деня бяха забелязани три кораба от американската флота, които плаваха покрай брега на Триполи и тя бе изпратила Мурад да провери какво става. Последната година имаше доста сблъсъци между двете страни, но нищо по-сериозно и пашата оставаше непреклонен — нямаше да подпише мирен договор с Америка, ако не получи голяма сума пари и множество подаръци. Той се чувстваше подценен и обиден, защото останалите арабски държави бяха получили подобни подкупи или им бяха обещани такива и беше решен да ограбва американските кораби, докато не прибере своя дял.

Това обаче не му се отдаваше толкова лесно напоследък. Когато Алекс пристигна в града преди малко повече от година, Триполи беше поставен под блокада от американските кораби, въпреки че пашата не беше особено уплашен, и в резултат корсарите не можеха вече така безпроблемно да крадат плячката си, а трябваше да се промъкват през блокадата. Скоро адмирал Дейл бе отзован, а на негово място дойде Ричард Валънтайн Морис. Той и цялата военна флота прекараха годината, разпръснати из Средиземноморието. Алекс горчиво си помисли, че за Морис, жена му и малкото му дете това явно е било едно отморяващо пътешествие, защото около Триполи не бе забелязан нито един американски военен кораб. Пашата, Джебал и висшите офицери грубо и злорадо се присмиваха на американците, които смятаха за страхливци, способни само да дърдорят.

Междувременно не се чуваше нищо за „Перлата“ или нейния капитан Хавиер Блекуел, ала Алекс беше нащрек. След по-малко от два месеца корабът щеше да бъде заловен в морето и Блекуел доведен в Триполи като пленник. Ако последната година не бе била такъв шок и изпитание за смелостта и умението ѝ да оцелява, Алекс досега щеше

да си е изскубала косите косъм по косъм от нетърпение, докато го очакваше. А той със сигурност щеше да пристигне, както пишеше в историческите книги, защото иначе тя напразно щеше да е прекарала цяла година, отблъсквайки Джебал и опитвайки се да се приспособи към нетърпимите мюсюлмански навици. Нощем спеше трудно поради всекидневното напрежение. Толкова силно желаше да бъде с него, че често си представяше себе си в прегръдките му и това я докарваше до сълзи. Чувствата ѝ напоследък бяха толкова силни, че едва ги контролираше.

Въпреки това тя и за миг не забрави, че след година Блекуел ще го екзекутират, ако двамата не успеят да избягат от Триполи. Алекс с мъка отклони мислите си от Блекуел и бъдещето, както правеше всеки ден през последните четиринадесет месеца. Къде се бавеше Мурад? Тя нетърпеливо закрачи покрай амбразурата, защото беше сигурна, че ще се случи нещо важно, откакто видя трите кръстосващи американски кораба. Ами ако някой от тях беше „Перлата“? Това, че той беше заловен през юли, не значеше, че не може да се появи в околността всеки момент. Чу стъпки, които бързо изкачваха каменното стълбище, и се обърна. Все още не можеше да свикне с множеството дрехи и накити, които трябваше да мъкне и с досада отметна пластовете ярки шалвари, елечи, поли и роби, които затрудняваха движенията ѝ и бяха невероятно тежки заради украсата им с мъниста и скъпоценни камъни. Около китките ѝ подрънкваха гривни, а на двата си глезена носеше дебели сребърни верижки, защото само жените с царска кръв имаха право да носят на краката си златни. Очите ѝ бяха плътно очертани с черен молив, на ушите си носеше златни обици с тюркоаз, беше обвита с було от най-скъпата прозрачна златиста материя, а плътен колан от злато довършваше облеклото ѝ.

От всичко най-много Алекс ненавиждаше покривалото за лице, без което не биваше да напуска харема и затова сега не го носеше. Бързо се отмести от амбразурата, защото Джебал щеше да побеснее, ако я мерне непокрита навън. И все пак търпението ѝ си имаше граници, пък и Мурад познаваше тайните коридори на палата като дланта на ръката си и никой не я бе забелязал, когато премина от покоите на Джебал и излезе в главното помещение. Така съпругът ѝ никога нямаше да узнае, че се е разхождала извън харема без покривало.

— Алекс, те обикалят покрай крайбрежието от изгрев-слънце — каза Мурад, заставайки зад нея. — Пашата е ядосан, мъжът ти също.

Алекс обърна гръб на трите кораба, единият от които беше фрегата с поне тридесет оръдия, и потрепери от вълнение. Искаше й се да можеше да си спомни какво се случва преди атаката на Пребъл, която щеше да последва след около година.

— Какво са намислили, Мурад?

Той я погледна изкосо.

— Какво си намислила ти, Алекс?

Тя навлажни устни. Мурад беше много повече от обикновен роб, той се бе превърнал в най-близкия й съюзник и довереник. С тих глас тя прошепна:

— Ако те готвят нападение, трябва бързо да отидем при Нилсен и да се опитаме да предупредим американците.

Мурад пребледня.

— Та това е предателство, Алекс!

— Знам какво приказвам.

— Не знам какво готвят. Пашата се е уединил заедно с Джебал, Фарук и Рейс Джабар.

Явно ставаше въпрос за военно съвещание, защото Фарук беше първият министър, а Джабар адмирал на флотата. Алекс никога не бе представяна на двамата мъже, но подобно на останалите мюсюлманки от харема и тя често ги бе шпионирила от специални стаи, построени именно с тази цел. Животът на мюсюлманите беше истински ад — те имаха право да наблюдават, но не и да участват в повечето събития, случващи се около тях.

— Хайде — подкани го Алекс, втурвайки се по стълбите.

— Какво смяташ да правим? — оплака се Мурад. — Не харесвам това изражение на лицето ти, защото предвещава нещо лошо.

— Знам. Ще шпионираме пашата, Джебал, Фарук и онзи отвратителен Джабар.

— Алекс, ти си се побъркала! Ако ни открият, ще ни бият с пръчки.

Въпреки протестите двамата се затичаха надолу по стълбите. Алекс добре знаеше какво представлява боят с пръчки, макар че за щастие не от личен опит. Пъхаха краката на човек в дъска с две дупки и го провисваха надолу с главата, след което безмилостно го налагаха с

пръчка по петите. Често се случваше хора да умират при повече от сто удара. Мурад отвори някаква врата и те навлязоха в тесен тъмен ходник.

— Джебал никога няма да ме нарани, защото е влюбен в мен — проговори тя, докато младежът палеше факла.

— Много умно, от твоя страна, да му кажеш, че първият ти мъж е починал и ти е нужно време да го оплачеш.

— Не те разбрах — стресна се тя.

— Знам истината. Знам, че никога не си била женена, няма никакъв първи съпруг и това е просто лъжа, за да го държиш далече от леглото си.

Алекс не можеше да се помръдне. Въпреки че Мурад беше най-добрият ѝ приятел, не му бе казала истината, че е пътувала през времето и идва от двадесети век.

— Няма значение. По-скоро бих умрял, отколкото да те предам — простичко заяви Мурад.

— Как разбра?

— Просто разбрах. Пък и хитро си го замислила. Като не допускаш Джебал в леглото си, той продължава все така страстно да те желае. Но ти знаеш това, нали?

— Хрумвало ми е — призна тя. — Не това обаче е най-важното. Не мога да спя с мъж, когото не обичам, Мурад.

Сребристите му очи бяха топли и нежни.

— Разбирам. Ти си различна, Алекс. Никога преди не съм срещал жена като теб.

Тя се поколеба, после се приближи и го прегърна. Никога досега не го беше прегръщала, но сега това ѝ се стори естествено и нормално. За няколко секунди младежът остана неподвижен, след което я прегърна с една ръка, докато държеше факлата с другата и Алекс видя, че се изчерви.

— Никога нямаше да се справя без теб, Мурад. Благодаря ти.

— Напротив, щеше дори и без мен.

Те продължиха по коридора и когато завиха вляво, стигнаха до една малка вратичка над главите си. Мурад я отвори и надникна, след което кимна на Алекс да го последва. Двамата се озоваха в градината на харема и прекланяха в гъстите шубраци, които напълно ги скриваха.

Младежът за момент отмести листата, за да погледне през тях и бързо ги пусна, като промълви беззвучно:

— Зои.

Сърцето на Алекс изстина. Зои беше първата съпруга на Джебал — пълна, мургава и знойна жена, която страстно ненавиждаше Алекс. Мурад долепи устни до ухото на приятелката си и дори така тя едва дочу думите му.

— Днес Маса ме следеше.

Пулсът ѝ отново скочи, защото Маса, евнух като Мурад, беше огромен африкански роб, който служеше на Зои.

— Зои?

— Разбира се, тя се опитва да те хване в непослушание или нещо по-лошо.

Алекс вече беше наясно с това. След малко Зои изчезна и двамата изпълзяха от храсталака. Градината на харема беше изключително красива, потънала в цветя и зеленина, сред които проблясваха басейнчета с рибки и мраморни чешми. Двете жени на пашата и една от дъщерите му имаха стаи в източната част на градината, а Алекс и Зои обитаваха западната част заедно с Джебал. Другите две дъщери на пашата и техните семейства живееха в стаите точно зад тези на Джебал. Алекс и Мурад бързо прекосиха градината.

— Защо Зои толкова ме мрази? — попита Алекс — Очевидно за всички е, че не обичам Джебал, а и той не посещава леглото ми. Сега изцяло е погълнат от новата си наложница Паолина.

— Преди Джебал имаше само една съпруга, Зои. Затова тя те мрази толкова много, Алекс. И двамата знаем, че Паолина е просто моментна прищявка и той никога няма да се жени за нея.

Щом влязоха в двореца, Алекс покри лицето си. Безшумно се приближиха до стаята, където четиримата мъже разискваха шината и никой не ги видя как се шмугнаха в съседния коридор, който водеше до малка стаичка с дупки в стените.

— Това хич не ми харесва — отбеляза Мурад.

Стаичката не беше тайна и всички знаеха за нея. Жените можеха да идват тук, когато си поискат, за да наблюдават празненствата и угощенията, устройвани от пашата. Подобна стая имаше и до покоите на Джебал, ала никоя от тях не биваше да се използва, за да се шпионират тайните политически съвещания на мъжете. Алекс

надникна през една дупка и видя пашата, който мрачно седеше на трона си. Джебал и Джабар разгорещено спореха, а през това време Фарук ядеше от фурмите и ядките пред него.

Високият русоляв шотландец Рейс Джабар беше почервенял.

— Трябва да изпратим дузина крайцери да атакуват американските кучета и да ги унищожат.

— Господарю, изпрати първо само три, защото американците току-виж унищожили всички, които хвърлиш срещу тях — побърза да каже Джебал.

— Те са страхливци, които ще подвият опашки и ще побегнат — намръщи се Джабар. — Да не би досега да са отмъстили за загубата на „Франклин“ или „Сара“?

Алекс прошепна на Мурад:

— Той мрази американците дори повече от пашата. Но защо?

— Никой не знае — също толкова тихо отговори Мурад. — Шшт. Ес-мах-е.

Тя отново загледа мъжете, които продължиха своя спор — Джабар непреклонен, а Джебал намусен.

— Достатъчно — изрева най-сетне пашата. — Съгласен съм с Джебал и ще изпратим три кораба. — Студеният му поглед не се отмести от Джабар, който побесня и още повече почервеня, след което демонстративно напусна стаята. Фарук проговори:

— Повелителю, ти отсъди мъдро първо да изпробваш американците, преди да предприемеш по-сериозни мерки. Дали да поприказвам с Джабар, сигурно му е минал ядът?

— Иди — кимна пашата.

— Господарю, това означава ли, че аз ще командвам действията? — попита Джебал.

— Ти си единственият ми наследник и не можеш да излезеш в морето с тези три кораба.

Лицето му помръкна.

— Господарю, аз...

— Моята дума е закон.

Джебал се поклони и пашата напусна стаята, развявайки след себе си коприна, кадифе и кожи. Алекс наблюдаваше Джебал със съчувствие, защото, за разлика от баща си той не беше крадец, убиец

или злодей. Отнасяше се добре към нея, роднините и робите си, доколкото това беше възможно за един турски принц.

— Да вървим — каза тя на Мурад.

Но щом отвориха вратата, се оказаха лице в лице с Джабар.

Шотландецът се усмихна на Алекс, но очите му си останаха все така леденостудени. Беше облечен в шалвари и елек, а на кръста му висяха ханджар и пищов със седефена дръжка. Усмивката така и не слезе от обгарялото му от слънцето лице.

— Коя си ти, жено?

Мислите ѝ потекоха безредно и тя стисна здраво покривалото, макар че той вече бе зърнал лицето ѝ, допреди миг почти открито.

— Не ми е позволено да разговарям с никого, ефенди.

— Ти трябва да си американската жена на Джебал. Тази, която е толкова почернена от скръб, че не го допуска в леглото си. Да, чух за тебе.

Алекс искаше да отстъпи назад, но Мурад стоеше зад нея. От къде знаеше това? Очите на шотландеца похотливо обходиха лицето ѝ — ако Джебал видеше този поглед, сигурно би го убил веднага.

— Червенокоса и зеленоока, екзотична и красива. Сега разбирам защо Джебал се държи като глупак.

Алекс най-сетне успя да проговори, докато Мурад още повече повдигна покривалото ѝ, така че само очите ѝ останаха непокрити.

— Той ще ви убие, ако види, че разговаряме.

Джабар отметна глава и силно се изсмя.

— Не, жено, тебе ще убие! А знае ли твоят тъй опасен съпруг за интереса ти към политически разговори?

— Скучаех. Не разбрах и дума от това, което си казахте, мислех, че има тържество или нещо подобно. Нямах представа, че е някакъв глупав разговор за някакви глупави кораби.

— Добре казано, малка лъжкиньо — процеди Джабар, а очите му бяха изпълнени с омраза.

Тя почти се прегърби и Мурад пристъпи напред, хващайки я за ръката.

— Трябва да си тръгваме, лала Зохаре.

Алекс се остави да я поведе покрай шотландеца, който не се отдръпна от пътя ѝ и за момент тя се докосна до тялото му с ръка и бедро. Прилоша ѝ от този физически контакт и го чу как тихо се засмя,

а когато го стрелна с поглед, блестящите му очи я пронизаха. Двамата с Мурад почти хукнаха по коридора и когато стигнаха покоите ѝ, той тресна вратата след тях и я заключи.

— Предупредих те — извика момчето.

— Смяташ ли, че Джабар ще каже на Джебал как ме е открил да подслушвам?

— Не знам — процеди Мурад, след което отчаяно махна с ръка.
— Ти си невероятно своеволна, Алекс. Той видя лицето ти!

Ала тя не го слушаше. Не можеше да върне времето назад, но можеше да се опита да изпълни дълга си и да предупреди американците за плана на Триполи. Приблужи се до големия дървен сандък до леглото си, който бе гравирен и инкрустиран със скъпоценни камъни.

— В името на Аллах, какво правиш?

Алекс го отвори, извади бели бедуински дрехи и дори не погледна към слугата, докато сваляше гривните, обиците и огърлицата си.

— Не! — извика Мурад, приближавайки се със святкащи очи.

Тя обаче вече беше съблякла двата елека и дългата си туника. Очите му се разшириха, докато я наблюдаваше, но не защото стоеше полугола пред него, тъй като я беше обличал, събличал и къпал стотици пъти.

— Алекс, ти си полудяла!

Тя свали сребърните верижки и шалварите от краката си и взе бедуинските одежди.

— Той ще убие и двама ни заради това — умърлушен каза Мурад.

— Не мисля така.

— Аз знам.

Алекс се усмихна и му подхвърли един комплект бели дрехи.

— Тогава ще внимаваме много да не ни заловят извън двореца, докато се разхождаме в бедуински дрехи.

— Мюсюлманките не са свободни, а принадлежат на съпрузите си. Джебал е твой господар, както ти си моя господарка.

Алекс въздъхна, докато двамата с Мурад бързаха по тесните криволичещи улички на Триполи, а около тях се стелеше зловоние от боклуците.

— Мурад, не се тревожи толкова много. Излязохме просто на разходка и това ще казваме, ако ни заловят, което няма да стане.

— Да напуснем харема без придружители и пазач, е сериозно престъпление, а като си се преоблякла като мъж, е още по-лошо. Трябва да забравиш миналото си и това, че си американка, защото така ще си навлечеш смъртна присъда, дано Аллах не го позволи!

— Не мога.

— Зои само това чака, да сториш нещо нередно.

Тя почти се спъна, когато се сети за изпълнените с омраза очи на Джабар.

— Нека, мога да се защитя срещу нея. Рейс Джабар е много опасен.

— Е, поне за това сме на едно мнение.

— Твоето мрънкане започва да ми омръзва, Мурад — предупреди го Алекс, когато приближиха къщата на Нилсен. Минаваше три часът и беше време за следобедна почивка. И двамата се бяха дегизирали като бедуини, а нейната глава беше толкова плътно увита с тюрбан, че се виждаха само носът и очите ѝ. Алекс се надяваше да убеди датския консул да предупреди американците.

— Очите ти са прекалено зелени и имаш твърде дълги мигли — заяви Мурад. — Само от разстояние можеш да излъжеш някой, че си мъж.

— Готова съм да поема този риск, защото трябва да съобщим на Нилсен това, което чухме. Със сигурност има някакъв начин той да го предаде на нашите.

Къщата на консула се намираше встрани от пътя и беше оградена с портокалова горичка и финикови палми, а на терасата се вееше датското знаме. Слугата промърмори нещо на арабски, от което Алекс долови само думата Аллах и съчувствено го докосна по ръката.

— Поне не съм скучна.

— Ти никога не би могла да бъдеш скучна. Но ще предизвикаш смъртта ми.

— Никога — каза тя, докато вървяха по каменната пътечка към вратата, на която след миг почука. Нилсен отвори почти веднага и

очите му се разшириха, щом видя Алекс, след което я сграбчи за ръката и бързо я дръпна вътре.

Оказа се, че няма време да предупреждават американската флота. Тримата можеха само да наблюдават от терасата как три корсарски крайцера, натоварени с по двацет и четири или трийсет и две оръдия напуснаха пристанището и стреляха първи. Голямата фрегата веднага им отвърна с няколко безобидни залпа и Алекс реши, че това трябва да е „Бостън“. Бреговата артилерия на пашата също откри огън, но оръдията им бяха прекалено далече и не можеха по никакъв начин да застрашат американските кораби. Бяха разменени още няколко залпа, които не доведоха до никакви разрушения и за двете страни, освен едно разкъсано платно на корсарски кораб. Американските плавателни съдове смениха посоката си, докато корсарите се върнаха обратно към пристанището и Алекс почувства как се отпуска. Нилсен въздъхна и заяви:

— Това не променя нищо.

Алекс точно щеше да се обърне, когато осъзна, че един от крайцерите не се връща към Триполи, а следва американските кораби на безопасно разстояние. Мурад и Нилсен също го забелязаха.

— Какво става, по дяволите? — попита Нилсен.

Алекс присви очи и му отговори:

— Това е „Мирабука“.

— Откъде знаете това, госпожо Торнтън?

— Има трийсет и две оръдия и е произведен в Бостън. Не си ли спомняте, когато Джабар го плени през 1801-а?

— Знам, просто не разбирам как можете да го различите на тази светлина и от такова разстояние.

— Виждам добре надалече.

Нилсен и Мурад я изгледаха странно, въпреки че робът вече знаеше за смайващите ѝ познания върху мореплаването и корабите. Тя си представи как ли щяха да реагират, ако им кажеше, че е историк по военноморските сили от двадесети век и нейно задължение е да може да идентифицира плавателните съдове като „Мирабука“ и „Бостън“.

— Трябва да вярваме на Алекс — каза Мурад. — Досега тя никога не е объркала някой кораб.

Нилсен я погледна учудено.

— Баща ми беше във флотата — излъга тя най-сетне. „Мирабука“ вече почти не се виждаше, а първите звезди започнаха да изгряват по небето. — Чудя се какво ли прави Джабар.

— Каквото и да прави — каза Нилсен, — не е на добро.

Изведнъж тръпки полазиха Алекс и тя почувства, че приближава някакво бедствие.

— Алекс, събуди се! — извика Мурад, отмятайки копринените завивки от нея.

Тя отвори очи и когато видя напрегнатото му изражение и святкащите му очи, бързо скочи от леглото.

— Какво има? Какво се е случило?

— „Мирабука“ се е завърнал — каза той, присядайки, но после бързо стана и ѝ подхвърли една туника. Тя знаеше, че нощницата ѝ е прозрачна, но не я интересуваше — в крайна сметка той я беше виждал стотици пъти така.

— И?

— Такелажът ѝ е унищожен, а корпусът доста разрушен. Петима от екипажа са мъртви, а шестима ранени, включително и Рейс Джабар.

Алекс го зяпна с отворена уста.

— Рейс Джабар е имал късмет, че е избягал — бързо продължи Мурад. — Чух един от еничарите да казва, че вражеският капитан е пуснал „Мирабука“ да се върне. Пашата е побеснял, а Джабар е окован и в момента го разкарват из града върху магаре, след като получил петдесет удара по петите.

— Господи — прошепна Алекс.

— Рейс Джабар се е заклел да отмъсти на този капитан.

— Как се казва капитанът?

— Джабар казва, че това е съшият капитан, който бил срещнал и преди и го нарича Дели Капитан.

Алекс примигна, но тъй като бе научила малко от езика, откакто пристигна, разбра името.

— Дели Капитан, Капитан Дявол.

— Да — каза Мурад, наблюдавайки внимателно лицето ѝ. — Бил е Дели Капитан, същият, който разруши кораба на Джабар преди две

седмици и той трябваше да моли пашата за милост, твърдейки, че никой мюсюлманин не може да се бие с дявола, но пашата не го послуша. Свършено е с „Мирабука“, Алекс.

Тя беше убедена в това. Здравно сграбчи ръката на Мурад, пренебрегвайки протеста му, и го притисна до себе си.

— Кой е Капитанът Дявол, кой? Как се казва?

Момъкът се отдръпна рязко.

— Какво ти става, защо стана толкова истерична? Не искаше ли да видиш точно това, как разрушават Триполи?

— Кой е Дели Капитан?

— Не знам.

Алекс не можеше да повярва на ушите си и този път дръпна силно робата на Мурад, като почти я разпра.

— Все нещо трябва да знаеш!

— Американец е.

Тя го пусна и приседна на леглото с разтуптяно сърце, неспособна да проговори и дори да си поеме дъх. Това трябваше да е той. Блекуел.

— Корабът му е американски. На него се развяват различни знамена — на Тунис, Алжир, Англия, Франция, но когато напада, винаги се вее американското.

Алекс вдигна глава и погледна право в пронизващите сребристи очи на Мурад.

— А, корабът, знаеш ли как се казва той?

— Да — отговори бавно той. — Казва се „Перлата“.

8.

Кейп Боун

3 юли, 1803 година

Уморен до смърт, Хавиер стоеше на носа на кораба, който бе пуснал котва в едно малко заливче. Щяха да останат тук през нощта, така че на другата сутрин да могат да се запасят с жизнено необходимата им прясна вода, след което „Перлата“ щеше да продължи своята тайна мисия. Мисия, която според него вече бе очевидна за управителя на Триполи, който беше изпратил оплакване чрез датския консул. След избухването на войната между САЩ и Триполи американският консул беше избягал в Ливорно, Италия, и бе останал там, затова в негово отсъствие датчанинът беше поел функциите му. От официалното съобщение, пристигнало от американския консул в Алжир, Хавиер знаеше, че те не са били известени по никакъв начин за „Перлата“ или нейния капитан.

Робърт щеше да бъде доволен.

В ума на капитана отново преминаха сцени от днешния ден — един от корсарските крайцери бе напълно унищожен след точен залп на „Перлата“. Видя и как носът на „София“, вторият му кораб, се издигна на няколко метра над водата, след което избухва в пламъци. Беше наблюдавал как екипажът се хвърля в морето, за да се спаси от пожара. Разбира се, и преди беше ставал свидетел на десетки подобни сцени по време на войната с Франция, но днес пламналият кораб пред него сякаш се бе превърнал в „Сара“. За момент бе стоял парализиран и обладан от мъка по Робърт.

Хавиер се откъсна от тези мисли — Робърт беше мъртъв, а тялото му изгубено някъде в морето. Днес бяха умрели моряци, някои още момчета, по-млади и от Робърт, а други бяха взети в плен. В крайна сметка войната си оставаше война. Тепърва го очакваха сериозни задачи и не биваше да се оставя на моментните си чувства. Преди обаче да продължи атаката си, трябваше да се види с адмирал Морис в Ливорно, тъй като имаше нареждане да се среща с командира

на американската морска ескадра на всеки осем седмици за обмяна на информация.

Хавиер вдъхна дълбоко морския въздух. Колко спокойно и тихо беше небето, оцветено в розово и лилаво, и водата, която имаше тъмносин, прорязан от сребристи нишки, цвят. До ушите му долитаха приглушените гласове на разговарящи мъже и нищо не подсказваше, че преди няколко часа тук се бе водила кървава битка. Какъв прекрасен миг на разтуха и съзерцание — ала тъй мимолетен. Изведнъж един тюлен разцепи повърхността на морето, и отново се гмурна, подобно на падаща сребърна стрела. Моряците смятаха това за добра поличба, но Хавиер не беше суеверен като тях. Той се облегна на парапета и се замисли за писмата до вкъщи, които трябваше да напише, но пренебрегна зараждащото се чувство на съжаление и скръб. Отдавна беше направил своя избор заради обещание, което никога нямаше да наруши. Защото, ако той не се грижеше за Сара, кой би го направил? Понякога обаче си представяше какво ли би било да има истинска жена — красива, смела и умна. Зряла жена, на която да се възхищава и от която да търси помощ в тежки моменти. Но знаеше, че това ще си остане само една фантазия.

Хавиер отхвърли самосъжалението, в което бе изпаднал. В момента неговите моряци си почиваха и пиеха определената им порция уиски, която им се полагаше като награда за добре свършената работа. Тими, неговият малък помощник, свиреше на хармониката си както обикновено и няколко гласа подеха „Бог да благослови Америка“. Капитанът се усмихна, докато слушаше екипажа си и затваряйки очи, вдигна глава към свежия морски въздух. Всичко щеше да е добре и той щеше да оцелее в Триполи, където ще изпълни тайната си мисия и ще осъществи амбициите си. Защо тогава усещаше, че нещо не е наред? Отвори очи и впери поглед в пълната луна горе. Неприятното чувство все още не го оставяше на мира. Изправи се и потърси първия си помощник Тъбс.

— Тази нощ искам двама души на вахта.

— Има ли някакъв проблем, капитане?

— Не, доколкото ми е известно, но няма да ни навреди да бъдем предпазливи — отговори той и сложи ръка на рамото на англичанина, след което се върна на носа на кораба. Щеше да се случи нещо важно и значително, усещаше го с всеки мускул, с всяка пора на тялото си.

Хавиер изпрати четири лодки с двадесетина мъже на брега и сам се качи на една от тях, а Тъбс заедно с кормчията Фернандес останаха на „Перлата“. Хавиер огледа поне за десети път брега, когато лодките докоснаха песъчливото дъно, но не видя нищо, освен проблясващия пясък и купчини камъни. В далечината планинска верига очертаваше назъбен черен силует. Беше още до колене във водата, а хората му изтегляха лодките на брега, когато чу първите крясъци, пронизителни и смразяващи. Ненадейно двадесетина араби наизскачаха иззад камъните с размахани ятагани и лица, разкривени от жажда да убиват. Още дузина конници галопираха по плажа, стреляха с мускети и крещяха мюсюлманския боен вик.

— Обратно към лодките! — провикна се Хавиер и извади пищова си. — Към кораба!

Клекна и стреля, поваляйки един конник. Трима от неговите хора, които се намираха най-отпред, бяха зверски посечени от ордата. Прицелвайки се отново, Хавиер повали още един арабин, яхнал бял жребец. Около него екипажът му водеше ръкопашен бой, но прииждаха още и още мюсюлмани и малцина от хората му успяваха да се доберат до лодките. Хавиер прибра оръжието си и извади кама, отбягвайки удара на ятаган. С крайчеца на окото си забеляза, че две от лодките вече бяха потеглили към „Перлата“ и когато се обърна, успя да забие остриета в гърдите на друг арабин. Очите на мъжа се разшириха от изненада и той бавно се строполи на земята. Хавиер веднага нападна друг, преряза му гърлото и го блъсна настрани.

— Към лодките! — изкрещя той, докато отблъскваше една от тях от брега.

— Да, сър! — извика Алън, скачайки вътре. — Капитане, внимавайте!

Хавиер вече се бе обърнал, за да посрещне един конник, който препускаше срещу него с размахан ятаган. Когато арабският кон се приближи съвсем близо, Хавиер се хвърли напред, сграбчи юздите и му преряза шията. После се хвърли върху падналия мъж, заплел се в юздите, и го довърши, държейки главата му под водата.

— Капитане, бързо! — изкрещя някой.

Огледа се и видя, че останалите две лодки плаваха към „Перлата“, а последната, в която се намираше Алън, беше навлязла на около двадесет метра в морето. Хвърли бърз поглед назад, където лежаха поне дузина негови моряци, потънали в локви кръв, и поне три пъти повече мъртви араби. Конниците стояха до ръба на водата и размахваха ятаганите и пищовите си, крещейки и проклинайки на арабски.

— Капитане!

Хавиер се обърна и бързо заплува към лодката, която бе спряла, и гребците го изчакаха. Мъжете нададоха победен вик, когато се хвана за ръба ѝ, четири чифта ръце го подхванаха и повдигнаха, сякаш беше чувал с картофи. Хавиер се претърколи задъхан на дъното на лодката.

— Добре ли сте, капитане? — попита старшият кормчия Бенедикт, който гребеше наравно с другите.

Хавиер не отговори, а вместо това погледна към брега и мрачно прецени ситуацията.

— Капитане, вижте! — извика Алън.

Към „Перлата“ бързо се приближаваше някакво светло петно, от което се различаваше само развятото платно. Хавиер скочи на кораба още преди лодката да се е докоснала до него и изтегляйки се по въжето, изкрещя:

— Вдигайте котва!

На палубата бе посрещнат от Тъбс, който му подаде далекоглед, докато екипажът подготвяше „Перлата“ за отплаване. Корабът, който бързо ги застигаше, беше корсарски крайцер.

— Хванаха ни натясно, капитане — каза Тъбс. — Не знам дали ще успеем да се измъкнем от заливчето навреме.

— Вдигайте платната — заповяда капитанът, без да сваля далекогледа, и Тъбс повтори командата му. „Перлата“ промени посоката си и постепенно започна да набира скорост, докато крайцерът бързо приближаваше. Хавиер изчисли, че корсарите имат трийсет и две оръдия, тоест повече от техните.

— Вдигнете всички платна — извика той.

Главното платно се изду от вятъра и „Перлата“ се понесе с максимална скорост. Изходът на заливчето се намираше на около триста метра, ала крайцерът се бе приближил твърде много.

— Ще успеем, капитане — каза Тъбс с глас, треперещ от възбуждане и надежда.

Без да отговори, Хавиер наблюдаваше корсарския капитан, който стоеше на кърмата с далекоглед, насочен към тях. Неговата осанка му се струваше позната и когато слънцето се отрази в бледорусата му коса, сърцето му подскочи. Рейс Джабар, началникът на флотата на пашата, потурченият шотландец, който страстно ненавиждаше всичко американско, макар че никой не знаеше причината. Истинското му име беше Питър Камерън.

— Добре дошъл отново, Питър — промърмори си той под носа.

— Капитане? — попита Тъбс. „Перлата“ летеше неудържимо и изглеждаше, че скоро двата кораба ще се сблъскат челно.

— Ще държиш същия курс. Атака!

За момент Тъбс сякаш не повярва на ушите си, после извика:

— Атака!

„Перлата“ пръв откри огън, въпреки че бе заклещен в заливчето, без възможност за маневриране. Първото поле не улучи мишената, ала арабите не отвърнаха на нападението. Капитанът се усмихна и нареди:

— Заредете оръдията. Огън!

Излетяха още четири гюлета. Хавиер и екипажът видяха как три от тях пропуснаха целта, но когато четвъртото уцели, нададоха щастливи викове. Корсарите отвърнаха на атаката и почти успяха да улучат носа и платното на „Перлата“. Хавиер се подсмихна със стиснати зъби.

— Сдобил си се с по-добри моряци от последната ни среща, Питър.

— Капитане, да променим ли курса?

Вече само петдесетина метра делиха носовете на двата кораба и очевидно крайцерът и фрегатата щяха да се сблъскат всеки момент, ако някой не сменеше посоката.

— Не! Огън!

— Извинете, капитане, но ще се врежем в него — извика Тъбс.

Другата възможност беше да ги заклещат в заливчето.

— Прав си, но крайцерът ще пострада повече от нас.

Тъбс пребледня, но ръцете му останаха здраво стиснали кормилото. Над кораба се спусна неестествена тишина и целият екипаж на „Перлата“ стоеше пребледнял в очакване. Носът на кораба

се плъзна между двете остри скали, отбелязващи входа на залива, а крайцерът се носеше към тях, порейки вълните. Хавиер остави далекогледа, тъй като вече и с просто око виждаше добре шотландския капитан, който стоеше напрегнато и неподвижно. По дяволите, помисли си Хавиер. Тридесет метра делиа двата кораба, носещи се един към друг. Двадесет метра.

— Господи! — промълви Тъбс.

В този момент Джабар извика нещо и главното платно на крайцера рязко се завъртя, бутайки един от турците в морето. Корабът постепенно намали и обърна курса си на сто и осемдесет градуса. Хавиер се усмихна, докато потта продължаваше да се стича по гърба му, а екипажът силно извика „ура“. Тими изскочи иззад мачтата и затанцува жига, когато „Перлата“ напусна заливчето с развяно американско знаме.

Битката започна и залповете полетяха в двете посоки, без да нанасят поражения. Двамата капитани бяха увлечени в своеобразен танц, изискващ пълното им внимание и неусетно измина час.

— Добре съм те научил, Питър — проговори Хавиер на приближаващата вечер.

Той беше изтощен и трудно успяваше да се концентрира, но непременно трябваше да победи. Досега не беше забелязал раната от нож на ръката си и набързо я уви с носната си кърпа. Знаеше, че хората му са на предела на силите си и имат нужда от храна и почивка. Не бяха успели да се снабдят с прясна вода, продуктите им бяха на изчерпване и след битката щеше да се наложи да намерят още барут и амуниции. От своя страна, Джабар нямаше за какво да бърза и стреляше рядко, като досега им бе нанесъл три по-сериозни удара. Явно най-сетне се бе научил на предпазливост и търпение. „Мая“ също бе уцелена, но екипажът ѝ беше бодър и добре нахранен, а след битката Джабар трябваше да се срещне в единоборство с Дели Капитан.

Започваше да се стъмва и ако боят скоро не приключеше, шотландецът щеше да има значително предимство, защото добре познаваше тукашните води, докато Хавиер можеше да разчита само на испанския си кормчия — мъж, доказал, че не може да му се гласува

доверие. Хавиер се обърна към Тъбс, удивен на собствената си напрегнатост, дето не се бе погрижил по-рано за него.

— Господи, къде е Фернандес?

— Не знам, скри се в трюма, щом ни нападнаха на брега. — Изведнъж очите му се разшириха. — Капитане, да не би да смятате...

Капитанът вече знаеше кой е бил предателят.

— Барлоу! Намери Фернандес и го окови веднага!

Широкоплещестият моряк се подчини и двамата мъже наблюдаваха как изстрел на „Перлата“ не улучи корсарския крайцер.

— Прекратете огъня! — извика Хавиер, защото не можеха да си позволят да изчерпят всичките си муниции.

Барлоу се върна на палубата.

— Капитане, не мога да го открия.

— Подлото псе се крие някъде — изръмжа Тъбс. — Лично ще го удуша, щом го намеря. Тоест, ако ми позволите, сър.

— Обяви издирване. Не може да се крие дълго.

Барлоу се завъртя на пети и побърза да разгласи заповедта. Хавиер предчувстваше нещо лошо и обръщайки се към корсарския кораб, го изгледа намръщено.

— Какво си намислил, Питър?

В момента, в който Тъбс надигна глава, той подуши дима.

— Капитане, май нещо гори.

Тъкмо се обръщаше, когато долетя викът:

— Пожар! Пожар в трюма!

Затича се и срещна пребледнелия Алън по стълбите.

— В склада, сър. Много е зле и едва ли ще го изгасим.

Капитанът започна да подканя мъжете да слизат долу. Същите мъже, които допреди малко зареждаха гюлетата, сега разнасяха кофи с вода, ала той усещаше, че всичко ще бъде безполезно. Изведнъж „Перлата“ подскочи като подивял кон. Хавиер беше участвал в достатъчно морски битки и разбра, че корабът е уцелен право в носа. Палубата под краката му се наклони на една страна и пушек изпълни тясното коридорче пред него, откъдето долетяха викове. Една дума се връза в съзнанието му и започна да кънти.

Предаден.

Беше предаден. Испанецът беше само платен лакей — някой друг бе замислил удара. Но кой? И защо?

9.

Триполи

7 юли, 1803 година

— Алекс! — Мурад се втурна в стаята ѝ и тръшна вратата след себе си. — „Перлата“! Пленили са го, след като Джабар го нападнал при нас Боун.

Тя бавно се надигна и се вторачи в него.

— Чу ли какво ти казах?

— Божичко — едва промълви тя, когато сърцето ѝ отново започна да бие. — Божичко!

Най-сетне се случи. Очакваше този ден от четиринадесет месеца, ако не и през целия си живот в двадесети век. Той беше тук, в Триполи, и най-накрая щяха да се срещнат — живи, от плът и кръв.

— Какво ти става? Защо „Перлата“ толкова много те интересува? — попита я той с изпитателен поглед. — Какво толкова особено има в капитана му?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— Бих повярвал почти всичко, което ми кажеш, та аз ти служа от една година, три месеца и три дни.

Алекс спря за малко да изважда бедуинските дрехи от раклата, усещайки, че се чувства замаяна от напрежението.

— Да не би да броиш от колко време си с мен?

— Броя дните само защото ти непрекъснато подлагаш на изпитание търпението и добронамереността ми.

Тя му обърна гръб, като продължаваше да държи белите дрехи. Сега нямаше време да се замисля над поведението му и какво би могло да означава то. Блекуел беше пристигнал.

— Алекс, много добре знаеш, че не можем да излезем от двореца по това време. Целият град, както и владетелското семейство, ще са отишли да посрещат победителя на пристанището.

Тя обаче продължи да се съблича.

— Джебал също ще бъде там. О, Аллах, убеди я да не отива. Ще бъдат пашата, Фарук и кой знае още кой. Ти си твърде лесно забележима с тази червена коса!

— Знаеш, че косата ми не се вижда под тази чалма — отговори му спокойно Алекс. Господи, след малко щеше да види Блекуел.

— Веждите ти са червени — срязва я той.

— Отивам, а ако ти си страхливец, така да бъде, недей да идваш с мен.

Очите на Мурад блеснаха заканително, след което произнесе още някаква молитва.

— Не съм страхливец, въпреки че, ако ни заловят заедно извън двореца, ще бъда екзекутиран веднага. Ти ще гледаш ли как умирам заради теб, Алекс?

— Мълчи! Не приказвай така дори и на шега.

— Извинявай. — Мурад се приближи и нахлузи туниката през главата ѝ. — Права си, аз съм твой верен слуга.

Без да отговори, Алекс обу панталона и започна да завързва обикновените кожени сандали.

— Защо правиш всичко това? — прошепна момчето, но въпреки това ѝ подаде пояса, обърна ѝ гръб и също започна да се съблича. Тя уви старателно чалмата, като убягваше да гледа към младежа, който беше чувствителен заради кастрацията си. Когато напълно се облече като бедуин, го попита:

— Наистина ли искаш да знаеш защо?

Той кимна, без да откъсва поглед от нея.

— Защото съм влюбена в капитана на „Перлата“. Влюбена съм в Хавиер Блекуел.

Мурад пребледня.

Алекс и Мурад стигнаха пристанището тъкмо когато корсарският крайцер влизаше през тесния вход на залива и оръдията му победоносно стреляха. Мурад се беше оказал прав, защото целият град се бе струпал тук, за да поздрави завръщането на Рейс Джабар и неговата плячка. Хиляди хора стояха на брега — мъже, жени, деца, войници, търговци и роби. Някои крещяха „ура“, други грубо се присмиваха на американците, а трети се смееха и танцуваха. Шумът от

тълпата и залповете беше оглушителен, а в бъркотията едно гюле дори уцели градската стена. Алекс здраво стисна ръката на Мурад, докато си проправяха път между хората, за да се доберат до най-предните места до морето.

— Алекс, забелязват ни заради грубостта ти — предупреди робът. След тях недоволно се обръщаха глави, а една жена замърмори ядосано, но Алекс не забелязваше нищо около себе си. Спря чак когато стигна кея, потна и останала без дъх. Корабът вече навлизаше в пристанището, а зад него плаваше голяма американска двумачтова фрегата.

— Това е погрешно — промълви тя със свито сърце.

— Кое е погрешно? — попита Мурад, оглеждайки се нервно. — О, всемогъщи Аллах, съпругът ти е тук!

Тя обаче сякаш не го чу.

— „Перлата“ трябваше да е разрушен, а не докаран като награда. Блекуел трябваше да го е унищожил.

Мурад откъсна погледа си от Джебал, който беше яхнал черен арабски жребец, украсен със златисто и яркочервено кадифе, и яздеше редом с началника на охраната на не повече от петдесет метра от тях. Намираха се на края на съседния кей и наблюдаваха корабите, без да обръщат внимание на тълпата.

— За какво говориш, Алекс?

— „Перлата“ е бил разрушен, преди да стигне до Триполи, прочетох го в историческите книги.

Погледът му рязко се закова на лицето ѝ.

— Какви исторически книги?

Тя осъзна какво бе казала и пребледня, неспособна да даде смислен отговор.

— Да не ти е лошо? Болна ли си?

Алекс разтреперана поклати глава и преглътна.

— Добре съм.

Обърна се към „Перлата“, а после погледът ѝ се спря на Мая, който се намираше достатъчно близо, за да различи мъжете на палубата му. Къде беше Хавиер Блекуел?

— Той идва насам! — извика Мурад. — Алекс, Джебал се приближава!

Тя погледна точно навреме, за да види мъжа си, който яздеше към тях небрежно, и за момент си помисли, че я е забелязал и сега идва към нея. Скова се от страх, неспособна дори да диша, ала той просто се преместваше на техния кей, защото „Мая“ щеше да акостира тук. Въпреки това очите му се отделиха от морето, плъзнаха се за кратко върху хората и се спряха върху ѝ. Алекс тихомълком започна да се измъква, навеждайки глава и очаквайки го всеки момент да я повика. Вече беше измислила оправдание за присъствието си тук, когато Мурад здраво я хвана и я дръпна рязко сред гъстото множество.

— Веднага се връщаме — побеснял се тросна той.

— Не! — Тя започна да се дърпа, надничайки през рамо, но беше обградена отвсякъде с мюсюлмани и не можеше да види кораба, а още по-малко самия Блекуел. Робът я стисна в желязната си хватка и безцеремонно я повлече след себе си.

Алекс плачеше.

Мурад приседна до нея, измъчен от съжаление, тревога и състрадание, тъй като по никакъв начин не можеше да я успокои.

— Прости ми, Алекс.

Тя лежеше по корем с лице, заровено във възглавницата. Никога преди не бе усещала такова разочарование. От толкова време го очакваше и когато най-сетне щеше да го види, тази възможност просто ѝ бе отнета.

— Наистина дълбоко съжалявам, но нямах избор. Направих го, за да те защитя.

— Знам. — Алекс се обърна леко на една страна, за да може да го вижда. — Не разбираш ли, Мурад? Така стана още по-зле, защото непременно трябва да го видя.

Той не проговори, но в очите му се четеше болка и неодобрение. Най-сетне каза:

— Не знам как ще го видиш.

— Къде ще го отведат сега?

Преди да получи отговор, на вратата се почука и един от слугите на Джебал ѝ съобщи, че господарят ѝ искал да говори с нея незабавно. Тя изплашено се надигна. Дали все пак не ги бе забелязал?

— Господарката ми е болна — проговори Мурад. — Както сам виждаш, тя има главоболие, което я кара да плаче от болка. Попитай господаря си дали не би отложил разговора до утре сутринта, когато ще съм сигурен, че Лала Зохаре ще се чувства по-добре.

Слугата си тръгна със съобщението и двамата си размениха бегли погледи.

— Мислиш ли, че Джебал ме е видял или някой му е казал?

— Надявам се, че не. Алекс, трябва да стоиш настрана от Блекуел и повече да не излизаш преоблечена от двореца.

Тя изскърца със зъби от яд и отказа да го слуша повече.

— Какво ти става? — прошепна робът, присядайки пак до нея и поемайки ръката ѝ. Алекс погледна в загрижените му очи.

— Влюбена съм в него, а преди никога не съм се чувствала по този начин. Трябва да ми помогнеш, Мурад!

Мурад отиде до вратата и след като я затвори, надникна през орнаментираните дървени жалузи на прозорците, а най-накрая провери и малкото преддверие, което свързваше стаята с външния двор, и прошепна:

— Откъде го познаваш?

— Да не би да се тревожиш от шпиони?

— Да, особено от Зои. Е, откъде го познаваш?

Алекс го погледна, и поведе вътрешна борба със себе си дали да му каже истината. Имаше помощник, но се нуждаеше и от човек, на когото да може да се довери за всичко. Мурад обаче никога не би ѝ повярвал, щеше да се изсмее, ако му кажеше, че е пътешественик през времето и че за пръв път е срещнала Блекуел в историческите книги, когато той вече е бил мъртъв от сто деветдесет и две години. Но още по-силно щеше да се изсмее при разкритието, че се е срещала с духа му. Затова тя навлажни устни и каза:

— Срещнахме се веднъж в Бостън, преди да дойда в Триполи. — Макар и само на половина, това все пак си беше лъжа.

Мурад я погледна с неверие и разочарование.

— Алекс, защо ме лъжеш?

— Не те лъжа.

— И преди ме излъга, когато ми разправяше онези небивалици, как на път да се срещнеш с мъртвия си съпруг, английски дипломат, са те заловили пирати.

— Значи не ми вярваш? — меко попита тя.

— А ти ми нямаш доверие.

— Имам ти, дори и ако животът ми да зависи от това. Един ден обаче истината би могла сериозно да ти навреди.

— Това не ми харесва. Какво искаш да кажеш?

Тя поклати глава.

— Мурад, трябва да ми помогнеш да се срещна с Блекуел.

Той взе ръцете ѝ в своите и ги стисна.

— Няма как да се срещнеш с него нито тайно, нито явно. Забранено е, а и ти си живяла достатъчно дълго тук, за да го осъзнаваш.

— Аз не съм мюсюлманка и не се подчинявам на вашите закони. Трябва да го видя.

— Ти се закле над Корана, че приемаш ислямската вяра и Джебал за свой господар.

Алекс се изправи с пламнали очи и разгорещено извика:

— Излъгах!

— Това ми е ясно, но ще е най-добре да го спазваш заради себе си, Алекс.

Тя нервно започна да крачи и Мурад въздъхна.

— В момента той е силно охраняван в дома на Джебал или в специална килия тук, в палата. При тези обстоятелства е невъзможно да го видиш.

Явно срещата ѝ с Хавиер Блекуел щеше да е по-трудна, отколкото си беше представяла, а как тогава щяха да имат любовна връзка? Изведнъж всичките ѝ досегашни планове ѝ се сториха глупаво наивни.

— Нищо не е невъзможно — най-сетне изрече Алекс.

— Какво всъщност искаш от този мъж? Ако наистина толкова го обичаш, то срещата ти с него, ако се състои въобще, би те наранила много повече, отколкото просто ако се опиташ да го забравиш. А точно това би трябвало да направиш.

Тя не смяташе да разкрие на Мурад, че ще стане любовница на Блекуел и заедно ще избягат от Триполи. Независимо колко верен ѝ беше, никога нямаше да ѝ помогне, ако научеше кроежите ѝ. По-скоро щеше да бъде ужасен.

— Какво ще се случи с него сега?

— Не знам. Той е важен пленник и може да му поискат откуп или да го продадат. А може и да се потурчи.

— Той никога няма да предаде страната си — отсече твърдо тя.

— Никога е много време — отбеляза Мурад, но Алекс не го чу.

— Върви и се опитай да научиш, каквото можеш. Искам да знам къде е, какво смятат да правят с него и кой го охранява.

Мурад я изгледа недоволено.

— Това хич не ми харесва.

— Освен това искам да ми помогнеш да измисля начин да се срещна тайно с него.

Тя нервно обикаляше стаята си, чудейки се какво ли става. „Мая“ трябваше да е акостирали преди около час и сега Блекуел може би се намираще някъде в двореца — толкова близо и същевременно тъй далече от нея. Нещо обаче не бе както трябва. Какво означаваше фактът, че „Перлата“ не бе разрушен, преди да го докарат в Триполи? Историческите книги бяха много конкретни по този въпрос: „Перлата“ попаднал в засада в някакво заливче, докато се снабдявал с прясна вода, и бил разрушен още в морето, преди корсарите да го върнат като плячка. Алекс се почуди развълнувано дали пък двамата с Блекуел не променят вече хода на историята.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ, ала не можеше да е Мурад, тъй като той никога не чукаше. Надяваше се да не е Джебал.

— Да, влез.

Зои пристъпи в стаята.

Тя никога преди не бе идвала в покоите ѝ и сега двете жени се вторачиха една в друга, Алекс учудена, а Зои доволно усмихната. Алекс никога не бе срещала по-красива и по-екзотична жена, както и по-злонамерена и подла. Първата съпруга на Джебал беше облечена, както подобаваше на положението ѝ, и всеки пласт от копринените и кадифените ѝ туники и елечи беше избродиран със златно и сребърно, а по ръцете и врата ѝ висяха скъпи огърлици и гривни. Имаше прекрасно кръгло лице с изваяни черти и дълга черна коса, която никога не сплиташе. Ако не беше тъй пълна — но не и дебела — можеше да краси корицата на кое да е модно списание през двадесети

век. Кафявите ѝ очи се разшириха от изненада и Алекс осъзна, че още е облечена в бедуинските дрехи.

— Здравей, Зои. Колко хубаво, че се отбиваш.

Първата жена примигна.

— Говориш странно, не съм дошла, за да се бием. Ти обаче се обличаш още по-странно, отколкото приказваш. Защо си с мъжки дрехи, Зохаре?

Алекс се паникьоса и си помисли: „Тя знае“. Отново си спомни предупрежденията на Мурад, че Зои я ненавижда. Другата жена я огледа от главата до петите.

— Искаш да бъдеш мъж, така ли? Със сигурност се държиш като мъж. Никога не съм срещала толкова мъжествена жена като теб.

Думите ѝ трябваше да наранят Алекс, но тя не им обърна внимание.

— Мразя да бъда увита в стотици роби и туники и не разбирам как ти успяваш да го понесеш. Предпочитам да съм облечена така, защото е много по-просто и по-удобно.

Зои се изсмя.

— Ще ми се Джебал да те видеше сега, тогава нямаше да те смята за толкова привлекателна.

— Какво искаш, Зои?

— Чух, че не се чувстваш добре и си била обзета от меланхолия, затова ти донесох билки. От тях ще се почувстваш много по-добре. — Зои се усмихна прекалено широко, ала усмивката така и не достигна знойните ѝ кафяви очи.

Алекс погледна към мускала, който ѝ подаде.

— Толкова си досетлива.

Смяташе веднага да го предаде на Мурад, за да разбере какво цели Зои. Дали не беше отрова? Мурад твърдеше, че в харема съперниците често се отравяли, въпреки че ѝ беше трудно да си го представи.

— Надявам се скоро да се оправиш — каза Зои, подавайки ѝ мускала със синя течност, но вместо да си тръгне, продължи да се усмихва. Алекс нервно затропа с крак.

— Има ли още нещо?

— Да. Искам да те поканя днес вечерта на специално празненство в моите покои.

— Празненство?

— Да, не е ли чудесно, че Рейс Джабар най-сетне накара американското куче да коленичи!

Алекс не успя да промълви нищо в отговор. Нямаше начин Зои да знае за чувствата ѝ към Блекуел, нали? Дали не беше дочула някой разговор с Мурад за Дели Капитан, или бе забелязала как робът ѝ разпитва за Блекуел и „Перлата“? Разбра, че трябва да бъде много повнимателна оттук нататък.

— Ти мълчиш — каза Зои.

Алекс се насили да проговори.

— Просто съм изненадана. Може би си забравила, че и аз съм американка?

— Мислех, че сега си мюсюлманка като нас.

Погледите им се срещнаха и Алекс навлажни устни.

— Старите навици трудно се забравят.

— Какво?!

— Нищо. Просто съм човешко същество и съчувствам на човек, който някога е бил мой сънародник.

— Разбирам.

— Какво ще направят с него? Ще поискат ли откуп?

— О, не! — разпалено възкликна Зои. — След всичко, което е направил, Рейс Джабар не би допуснал това. Той иска да му отмъсти, да го накара да страда, да го унижи, както пашата унижи него, когато бе разрушен „Мирабука“.

— И какво смята да прави?

— Каквото повелява обичаят — доволно се подсмихна Зои.

Алекс се страхуваше, че чувствата ѝ са изписани по лицето ѝ, но стисна ръце и продължи да крачи из стаята.

— Обичаят? Какъв обичай?

— Тук си от година, и още не знаеш за обичая спрямо пленниците?

Алекс поклати отрицателно глава. Ехидната усмивка на Зои изчезна и очите ѝ изведнъж се присвиха.

— Той ще се отнесе към американското куче, както към всеки друг пленник. Утре Дели Капитан ще бъде изкаран на главния площад за публичен оглед.

— Публичен оглед?

— А после ще бъде продаден на този, който предложи най-високата цена.

Площадът беше претъпкан. Залавянето на Дели Капитан, разрушил четири от корабите на пашата през последните няколко месеца, бе грандиозна победа за Триполи. Недоволен, Мурад следваше Алекс, която си проправяше път през навалищата на робското тържище. Тя беше облечена в дрехите си на обикновен бедуин. Продажбата на екипажа на „Перлата“, както и на самия Блекуел, щеше да се състои след три дни. Мурад дръпна ръкава на господарката си.

— Внимавай! Дръж очите си наведени.

Тя едва понасяше напрежението, което я оставяше без дъх, и не обърна внимание на думите му. Чувстваше, че я тресе, въпреки че беше наскоро лято, защото най-сетне щеше да го види, да бъде близо до него.

Скоро достигнаха края на тълпата. В центъра на площада имаше кръгла платформа, където показваха робите. От площада започваха плетеници от улици с безразборно строени бели каменни къщи, а в източната му част се издигаше джамия, оградена от финикови палми. Обикновено на пазара се предлагаша множество пленници, но не и днес, и затова тълпите не бяха големи.

— Пашата също иска да обиди и унижи Дели Капитан — прошепна в ухото ѝ Мурад. — Затова е наредил днес да не се излагат други пленници.

Сърцето на Алекс подскочи и я прониза гняв.

— Какво ще направи пашата? Ще го купи ли? Или може би ще го нарани?

— Не знам.

Ненадейно тълпата леко се раздвижи и Алекс се напегна да види по-добре. Появи се пашата, яхнал черен жребец, а след него яздеше синът му. Тя бързо извърна лицето си от Джебал, но двамата владетели с турски войници в пълно бойно въоръжение не обръщаха никакво внимание на хората около себе си.

— Пристига — дрезгаво промълви Мурад.

Сърцето ѝ всеки миг щеше да изскочи от гърдите. Видя група мъже, идваща от улицата зад платформата за роби, начело на която

вървеше Рейс Джабар с доволен и тържествуващ вид. Останалите мъже с него бяха еничари, но изведнъж Алекс ахна. Мъжът, който вървеше в средата на групата, бе чисто гол.

Блекуел вървеше към тържището за роби, обграден от войници, ала с гордо вдигната глава. Беше по-висок, отколкото си го представяше Алекс и се издигаше като великан над останалите. Имаше невероятно тяло на атлет с широки рамене, тънък кръст и дълги мускулести крака. Голяма желязна халка дрънчеше на левия му глезен и беше свързана с верига за оковите на ръцете му. Алекс поглъщаше с очи всяка подробност, а сърцето ѝ се късаше от мъка.

Блекуел явно още не беше бит и на гордото му лице бяха изписани решителност и желязна воля. От плът и кръв още повече приковаваше вниманието, отколкото на портрета. Дори и от трийсетина метра разстояние можеше да се усети полъхът на сила, авторитет и мъжка привлекателност. Алекс бе дотолкова поразена, че трябваше за момент да затвори очи. Трепереше и едвам дишаше, а ноктите ѝ се забиваха в дланите ѝ. Трябваше да го погледне отново. Погледни ме — прошепна тя безмълвно — Моля те, погледни ме, тук съм.

Той обаче гледаше право напред и тя знаеше, че е изпаднал в състояние, подобно на транс, изолирайки се така от враждебната, сипеща подигравки, тълпа зяпачи. Мъчение беше за нея да го вижда окован във вериги и да бъде тъй близо до него, а да не може да го докосне, да му се усмихне, да му проговори. Скоро щяха да избягат заедно, трябваше да избягат.

И докато Алекс стоеше там и го гледаше, целият свят наоколо сякаш изчезна — и Триполи, и тълпата, и Рейс Джабар, и пашата със своите войници. Дори звуците заглъхнаха и потънаха някъде. Съществуваха само той и тя — двама пленници в Триполи през деветнадесети век. Блекуел неочаквано се обърна и щом вдигна поглед, веднага откри нейния. Очите им се срещнаха и те се втренчиха един в друг.

Неговите бяха разширени от изненада.

10.

Хавиер лежеше по гръб върху твърдия каменен под на килията, в която го държаха. Беше сам и се тревожеше за хората си и за кораба, но му беше трудно да мисли свързано, защото чифт очи продължаваха да го преследват. Коремът му се присви, оставайки го за миг без въздух. Изправи се. Не можеше да изхвърли спомена за тези очи от ума си. Коя е тя — питаше се непрекъснато.

Ни за миг не се бе заблудил, въпреки че тя носеше мъжки дрехи. Когато погледите им се срещнаха, той беше почувствал силното привличане между мъж и жена. Никога не беше изпитвал нещо толкова властно. В този момент го бе споходило и странното чувство, че я познава отнякъде.

И все пак беше сигурен, че не са се срещали и не се познават, защото никога нямаше да забрави подобни очи.

В килията му нямаше прозорци и много място за ходене, но Хавиер се изправи и остана загледан в грубата каменна стена. В мюсюлманския свят бе нечувано жена да се преоблече като мъж, а тя явно беше мюсюлманка и притежание на някой важен мъж. Ако престоят му в Триполи се проточеше, може да успее да научи коя е, но съзнаваше, че е много по-вероятно никога повече да не я срещне. Тази мисъл му се стори странна и нетипична за него, но той искаше отново да я види. Започна да крачи от единия до другия край на килията, която не беше повече от шест на осем метра. Вече не бе гол, а носеше къси широки панталони и свободна риза без яка. Трикилограмовата желязна халка още стоеше на крака му, свързана с оковите на ръцете му, които се бяха протрили и кървяха. Той пренебрегна болката, към която вече бе претръпнал и я смяташе за дребно неудобство.

Хавиер се замисли за причините, поради които Джабар отказваше да приеме откуп. Ясно му беше, че Питър Камерън искаше да го унижи и накаже заради множеството му победи над турски кораби, но скоро тази игра щеше да му омръзне и щеше да осъзнае, че откупът за Хавиер и екипажа ще му донесе много по-голяма изгода. А може би пък нямаше да стане така. Във всеки случай смяташе да

извлече полза от своето пленничество, като събере информация отвътре. Вече бе запомнил разположението на пристанищните укрепления и след като анализира ефективността им по време на битките, успя да изчисли силите на вражеската флота. От Триполи Хавиер също можеше да причини големи разрушения по време на тази война. Той мрачно се усмихна и си помисли, че явно не е толкова лошо да бъде пленник, особено когато трябваше да отмъсти за смъртта на Робърт. Почувства познатата болка, която се появяваше всеки път, щом се сетеше за обожавания си по-малък брат. В болката му имаше и чувство за вина, защото той трябваше да бъде капитан на „Сара“ в последното й плаване, той трябваше да умре, а не Робърт. Най-лошото бе, че така и никога не откриха тялото. Робърт и екипажът му скочили във водата, когато корабът експлодирал и само четвърт от мъжете били заловени от корсарите, а другите се издавили. Робърт никога нямаше да се завърне у дома и никакво отмъщение нямаше да промени този факт.

Резето на дървената врата се отмести и звукът извади Хавиер от мрачните му мисли. Тялото му се напрегна и той погледна към отварящата се врата, през която пристъпи Джабар, който се усмихваше ехидно, а зад него стояха двама въоръжени еничари.

— Ела, американско псе.

Хавиер пренебрегна обидата и пристъпи напред, колкото му позволяваха оковите.

— Къде ще ходим, Питър?

Джабар изведнъж замръзна и очите му пламнаха.

— Питър вече не съществува. — После се усмихна ледено. — Пашата желае да те види.

Очите на окования се присвиха и в тях проблесна ликуващо задоволство.

Хавиер не очакваше празненство.

Джабар го преведе през мрачния прохладен дворец покрай огромни стаи, украсени с изкусни мозайки, разноцветни килими и удивителни гоблени. Навсякъде, накъдето погледнеше, виждаше разцъфнали градини с мраморни пейки и фонтани. Влязоха в една огромна зала с висок таван купол, в която мраморни стълби водеха към

трона на пашата, а в другия край беше свързана с голям открит двор, пълен с хора. Пашата седеше на богато украсен трон, облечен в пищни дрехи, като всеки пласт тъкан разкриваше долния, още по-богато избродиран от предишния. Най-горната му туника, която беше без ръкави и стигаше до земята, бе богато украсена със скъпоценни камъни, а на тюрбана си имаше огромна диамантена брошка. Около него седяха трима мъже и най-младият, който беше и най-красивият, също носеше изключително скъпи дрехи и диамантена брошка. Хавиер предположи, че той е боят на Триполи и единственият син и наследник на пашата, Джебал.

Дългата ниска маса в средата на залата бе отрупана с ястия и пищно облечените гости, все мъже мюсюлмани, опитваха от блюдата с риба и зеленчуци. Хавиер подуши печено агнешко и стомахът му се сви болезнено, защото не бе ял от два дни. Пашата се усмихна широко, докато Джабар побутваше Хавиер сред множеството слуги, повечето от които бяха чернокожи и облечени с шалвари и елечи на голо, а на вратовете си имаха нашийници и бяха боси. Други от робите бяха мароканци, имаше и бедуини. Когато Хавиер забеляза бели роби, сърцето му прескочи, но това, разбира се, беше безсмислено, защото знаеше, че жената с незабравимите очи никога нямаше да си позволи да дойде преоблечена в двореца.

— На колене, псе! — заповяда Джабар.

Хавиер хладнокръвно изгледа шотландеца, който бе предал страната и врата си, за да се бие срещу християнския свят в името на златото и пашата на Триполи. Джабар силно го удари по гърба и той падна на земята.

— Не, не, можеш да се изправиш — каза пашата със силен акцент. — Станете, капитан Блекуел.

Хавиер тежко се надигна, дрънчейки с вериги и погледът му срещна блестящите черни очи на владетеля.

— Махни оковите, Джабар — каза весело пашата, но не получи отговор на усмивката си, защото Хавиер се досещаше какво цели. Джабар излая някаква заповед и двамата войници, които го придружаваха, бързо магнаха оковите му.

— Благодаря, ваше величество — кротко сведе глава той едва сдържайки се да не разтрива китките си. Костваше му голямо усилие

да се обърне така към този варварин, алчен разбойник и хладнокръвен убиец. Пашата го прегърна през рамото.

— Елате, нека да ядем и да пием. Имаме причина да празнуваме заедно.

Хавиер се остави да го поведат към края на масата, където седнаха на кадифени възглавнички, последвани от двама мъже. Пашата му представи сина си и първия министър Фарук. Дебелият мъж се втренчи в него с преценяващ поглед, който разкриваше хитър и опитен интригант. Слугите напълниха чашите им с ракия и с кафе и поднесоха зеленчуци, ядки и препечено агнешко месо. Хавиер умираше от глад, ала не посегна към храната.

— Моля ви, почерпете се — каза дружелюбно пашата и си отчупи от хляба, потопи го в някакъв сос, след което го натъпка в устата си и сосът потече по брадичката му. Хавиер все пак реши да се наяде, за да възстанови тялото си, но не отпи от алкохола. Усещаше преценяващите погледи на присъстващите, но се опита да не им обръща внимание.

— Харесва ли ви угощението ни, капитане?

Обърна се и срещна кафяво-зелените очи на Джебал, в които се четеше известна човещина.

— Храната е чудесна — отговори той безизразно. — Аз, разбира се, съм гладен.

— Надявам се, че няма вечно да ни обвинявате за грубото посрещане, което получихте — продължи Джебал приветливо. — Както сам виждате, опитваме се да го компенсирате.

— Ядосват се само глупаците. Екипажът ми също ли ще бъде компенсирен?

Фарук успя да отговори пръв:

— Всичко е възможно, капитане.

Хавиер не се усмихна, а продължи да яде, докато не опразни втора чиния, която бе прибрана от красива млада жена.

— Тук имаме много хубави робини — отбеляза Фарук.

Хавиер усети, че се е вторачил в полуголото тяло на момичето, а в съзнанието му изникнаха две очи.

— От дълго съм в открито море — отговори предпазливо.

Нима смятаха да отслабят волята му с жени? Самата мисъл му се стори смехотворна.

— В Триполи има голям избор — каза Фарук и когато не получи отговор, продължи: — Триполи е богат град.

Хавиер се насили да се усмихне. Триполи беше богат благодарение на безогледния грабеж на чуждо злато и на робския труд.

— Да, земята тук наистина е изключително богата.

Фарук продължи да яде, а пашата се ухили.

— Хубава храна, а? Достатъчно хубава, че да ощастливи всеки, нали?

— Много е хубава наистина.

— Съжаляваме за грешката, заради която бяхте унижен днес на пазара.

Хавиер кимна с пълно съзнание, че това е лъжа.

— Триполи, градът на робите, златото и слънчевата светлина. Бил ли сте тук и преди, капитан Блекуел?

— Не, не съм. — Но брат ми умря тук, помисли си той, потискайки болката.

— И въпреки това познавате добре крайбрежието ни.

— Кормчий лесно се купуват.

— А, да, със злато всичко се купува, нали? — Пашата широко замахна с ръка във въздуха.

Хавиер се почуди дали и Фернандес е бил купен, за да го вкара в засада, макар че не му се вярваше да е така. Не можеше да бъде сигурен кой е най-големият му враг — Фарук изглеждаше достатъчно умен, за да погоди подобен номер, ала Джабар имаше мотив — беше изключително алчен. А може би предателството се дирижираше от подалечно място.

— Вие сте най-добрият капитан, живял някога — продължи пашата.

Джабар, който седеше срещу Хавиер, стовари ножа си върху масата с вид на човек, готов на убийство.

— Джабар, както ви е ясно, не е от Триполи, а от Шотландия. Някога беше пленник като вас, но избра да приеме мюсюлманската вяра и сега е женен за една от дъщерите ми. Има голяма къща, слуги, коне, наложници, както и много злато и сребро. А сега е началник на моята флота.

Хавиер скръсти ръце.

— Добър живот, а, Джабар? Половината от всяка печалба е негова — заяви пашата.

— Много добър живот. — Джабар хвърли поглед към омразния си съперник. — Искаме да се присъединиш към нас, Блекуел. Няма да ти липсва нищо. — Думите не съответстваха на изражението му.

Хавиер никога нямаше да се превърне в изменник, предавайки страната, семейството и вярата си, но все още не бе време да го заяви. Невъзможно бе и да достигне до сделка, защото пашата никога нямаше да го остави да плава в открито море сам със своя екипаж, а щеше да постави турци, които да ги следят. Трябваше сега да се преструва на предател, иначе щеше да бъде отново окован и дори много по-лошо.

— Ще трябва внимателно да обмисля предложението ви.

Владетелят доволно плесна с ръце.

— Ще ви намерим богата мюсюлманка за съпруга — обеща той. — Като приемете исляма, лично ще ръководя построяването на голяма къща за вас и ще управлявате кораба, който си изберете.

Джабар изглеждаше бесен, а Хавиер се насили да се усмихне.

— Изключително привлекателно предложение.

— Само го обмислете по-бързо.

Джабар се наведе към него с блеснали очи.

— Докато го обмисляш, не забравяй и за другите възможности.

Хавиер се втренчи в него, при което Джабар се усмихна и разклати една от оковите му, която издрънча зловещо. Алтернативата беше да остане в плен и да го превърнат в роб. Колко дълго можеше да отлага избора си? А междувременно щеше ли да успее да постигне задачата си — откуп за екипажа и хитър план, чрез който да бъдат унищожени военноморските сили на Триполи? Трябваше да помисли и за собственото си спасение.

— Разбирам — отговори той.

— Това е добре — изсмя се Рейс Джабар.

— А сега нека има музика и танци — възкликна доволен пашата.

Очите на Хавиер се разшириха, когато в залата влязоха две красиви момичета на не повече от тринадесет-четиринадесет години с маслинена кожа, дълги черни коси и слаби гъвкави тела. Бяха по-скоро голи, отколкото облечени — носеха прозрачни шалвари и къси везани елечета. Малко парче триъгълен плат покриваше едва-едва слабините им. Момичетата започнаха да танцуват под звуците на някакъв струнен

инструмент. Хавиер се насили да не покаже чувствата си. Леки момичета, още почти деца, съществуваха по цял свят, но той намираще това за отблъскващо. Всички мъже на масата гледаха жадно двете танцьорки, а Джебал се обърна към него:

— Те са робини, но обичат да доставят удоволствие. Можем да изпратим едната довечера или и двете, ако предпочитате.

— Не, благодаря.

— Желаете ли да си изберете друга жена?

Хавиер се забави малко, преди да отговори.

— В моята страна не лягаме с толкова млади жени. Забранено е.

— Наистина ли? — засмя се синът на пашата. — При нас девствеността е голяма награда, всъщност е най-голямата. Един мъж би платил много злато, за да я получи.

— Но девствените нямат никакъв опит — отбеляза Блекуел.

— Наистина е така.

Фарук го измери с проницателните си черни очи.

— А може би просто не желаете жена.

— Възможно е да предпочита момченца — отново се усмихна Джебал. — Да ви изпратим ли момче, капитане?

Хавиер отново се сети за мюсюлманката, преоблечена като бедуин, която зърна сутринта на тържището.

— Не харесвам момчета, въпреки че съм чувал, че много мъже тук ги предпочитат и ги пазят по-ревниво, отколкото съпругите си.

Джабар изведнъж се напрегна.

— В някои случаи това е вярно. Аз лично имам четири наложници, все млади жени.

— Браво на тебе — каза хладно Хавиер.

— Достатъчно, Джабар — изръмжа пашата и удари с юмрук по масата, бутайки една чаша. Един от слугите веднага се втурна да събере парчетата стъкло. — Изпратете му жени и нека той си избере. Ще ви дадем лични покои, капитан Блекуел, искам да останете доволен.

Хавиер леко сведе глава в поклон.

11.

Алекс нервно крачеше из стаята си, а сърцето ѝ сякаш се бе качило в гърлото. Видя цялото пиршество от женската стаичка и сега не можеше да си намери място. Ето, в този момент пашата изпращаше робини в спалнята на Блекуел и той щеше да си избере една от тях, а трябваше да избере нея, стига тя да посмееше да се преоблече като робиня и да отиде там. Алекс обаче изпитваше ужас от подобна постъпка. Беше наясно, че той е силен и зрял мъж от деветнадесети век и въпреки че погледите им се бяха срещнали за кратко на площада, нямаше как да знае, че тя е неговата съдба и е пътувала през времето, за да го открие. Искаше да бъде с него, от дълго време очакваше този миг, заради който се бе върнала двеста години назад в миналото. Ами ако я помислеше за обикновена робиня, щеше ли да поиска да се люби с нея веднага? Те все още не си бяха разменили и една дума, затова не бе сигурна, че е готова за това. Все пак го обичаше и трябваше да го срещне — той бе нейната съдба. Сигурна беше, че ако не отиде, Блекуел ще избере някоя друга, защото така правеха мъжете през деветнадесети век — взимаха това, което им се предлага. Вратата на стаята се отвори и влезе Мурад.

— Какво да правя? — извика тя.

— Открих къде са покоите му — недоволно ѝ съобщи слугата. — Моля те, Алекс, не ми казвай, че смяташ да направиш това, което си мисля.

— Сега, докато си говорим, пред него се изреждат куп млади и красиви робини, по дяволите. Как да не отида там? Ако не отида, той ще избере друга. Толкова дълго чаках, Мурад, а ти искаш да остана тук? Не мога, не и след всичко, което сторих, за да го откроя!

— Не те разбирам. Какво си сторила, за да го откриеш? Какво искаш да кажеш с това, че толкова дълго си чакала този момент?

Алекс се поколеба. Сега бе най-подходящото време да му призна коя е и откъде идва, защото беше твърде изплашена и отчаяна.

— Какво се опитваш да скриеш?

— Какво би казал, ако ти разкрия, че пристигам от бъдещето?

Мурад леко се усмихна.

— Ще се изсмея, разбира се. Моля те, дръж се по-сериозно, нали каза, че ми имаш доверие.

Нямаше време да се опитва да го убеждава в истината.

— Съжалявам — прошепна тя и пое дълбоко въздух, опитвайки се да събере повече кураж. — Помогни ми да облека дрехите на Сана, а после ме заведи в покоите му.

Сана беше една от робините, които често прислужваха на Алекс. Мурад я стисна за ръката и я принуди да спре по средата на стъпката си.

— Ти си полудяла, ще те разкрият! Не можеш да отидеш там!

Тя започна да се облича и когато погледна в огледалото, се почувства почти гола в прозрачните шалвари и изрязаното елече.

— Готова съм.

— Готова да умреш? — попита той с уплашен поглед и стисна китките ѝ, за да не успее да отвори вратата.

— Алекс, чуй ме, моля те! Достатъчно дълго си живяла в Триполи, за да знаеш наказанието за това, което смяташ да направиш. Той не може да бъде твой любовник, защото веднага ще ви убият.

Алекс преглътна, сещайки се за съдбата, която очакваше Хавиер — да бъде екзекутиран заради прелюбодеяние със снахата на пашата — с нея. И все пак нямаше да ги разкрият още тази вечер.

— Ще внимавам. Знаем, че на Джебал няма да му хрумне да посети Блекуел посред нощ, когато знае, че е с наложница.

— Някой може да те види, докато влизаш или излизаш.

— Ще крия лицето си. Трябва да побързаме, Мурад.

— Става въпрос за живота ти! — почти ѝ извика той.

— Ще се опитам да го държа на разстояние. Не смятам да спя с него довечера, ако мога да го избегна!

— Но целта е той да получи момиче, което да задоволи страстта му. А може би смяташ да му кажеш, че си съпруга на Джебал?

— Не знам.

— Няма значение дали ще правите нещо, или не. Ако ви открият, и с двама ви е свършено, чуваш ли ме? — Когато не получи отговор, грубо я разтърси. — Него ще го обезглавят или изгорят жив, Алекс, а ти ще бъдеш удавена в сандък. Сега разбираш ли?

Тя поклати глава с насълзени очи.

— Отивам. Не мога да стоя далеч от него, дори и да си прав. Можеш да дойдеш с мен, за да пазиш вратата и да ме предупредиш, ако някой се появи, да ме защитаваш, което е твое задължение. А можеш и да останеш тук.

Алекс се извърна, като се освободи от хватката му. Ужасно я беше страх. Мурад удари с длан по стената и очите му се изпълниха със сълзи, но миг по-късно се спусна след нея по дългия тъмен коридор.

Пашата не искаше да рискува, въпреки че Хавиер вече беше негов гост и затова пред вратата му пазеха двама еничари. Покоите се състояха от две стаи — едната, спалня с голямо легло, покрито с лилава завивка и множество копринени и кадифени възглавнички. Бели мрежести завеси се спускаха около леглото, за да го пазят от мухи и комари, а по земята бяха постлани пъстри арабски килими. В двата края на спалнята имаше меки дивани и ниски дървени масички, върху които бяха поставени кани с напитки и подноси с плодове, сирене и хляб. Другата стая беше подобна, но в нея нямаше легло, а само един диван и писалище. Блекуел сновеше напред-назад с нервни крачки. Досега бе върнал поне дузина робини. Не че не беше зрял мъж с нормални желаниа, но предпочиташе да познава жената, с която ще спи. В Бостън дискретно издържаше любовница, на която беше верен.

Резбованите капаци на прозорците бяха широко отворени и отвън нахлуваше прохладният морски ветреца. Хавиер отиде до една от масичките, за да си налее лимонада, и се замисли за изминалата вечер. Колко ли време му оставаше, преди да бъде принуден да обяви решението си? Сети се и за очите с форма на бадеми и се почуди защо мислите му непрекъснато се връщат към тази жена. Чу гласове пред вратата и се заслуша в тях. Долови как някакъв мъж говори на френски с единия от пазачите. Беше научил достатъчно испански, италиански и френски по време на морските си пътешествия, за да може да разбере какво си говорят сега. Определено не искаше да оглежда повече робини.

След почукване вратата се отвори и Хавиер скръсти ръце и стисна зъби. Канеше се да върне поредното момиче, но устата му само се отвори и затвори безмълвно, а сърцето му прескочи. Зяпна жената,

която също го наблюдаваше с бадемовите си зелени очи. Шокиран, осъзна, че това е мюсюлманката, преоблечена като бедуин днес сутринта.

— Можем ли да влезем? — попита робът.

Хавиер кимна, все още загледан в лицето ѝ — поразяващо лице с високи скули и пълни устни. Косата ѝ беше сплетена плътно около главата ѝ на безброй плитчици, но това ни най-малко не намаляваше изключителната ѝ красота. Погледът му се плъзна надолу и очите му се разшириха. Никога не бе виждал жена с такова невероятно тяло, мускулите на ръцете и раменете ѝ леко се очертаваха, имаше чудесно оформени гърди, дълги крака и беше леко закръглена точно където трябва. Почувства се твърд като камък.

Тя се беше изчервила и свела мигли по време на този оглед. Може и да беше робиня, но беше обикновена жена, при това явно не тукашна и той я бе смутил.

— Моля те, не се плаши. Казвам се Хавиер Блекуел. — Не можеше дори да се усмихне. Имаше неудържимо желание да я докосне, да я люби на мига, но никога нямаше да го стори, освен ако и тя не го искаше. Жената вдигна очи и погледна сякаш за кураж спътника си, който проговори вместо нея.

— Моята тъъ... Да, Сана говори английски.

— Сана — промълви Хавиер, чудейки се защо и робът се изчерви. — Хубаво име на хубава жена.

Тя го изгледа несигурно.

— Благодаря.

Думите ѝ бяха толкова тихи, че едва ги долови. Хавиер хвърли поглед към слугата.

— Можеш да ни оставиш насаме. Няма да ѝ сторя зло, кълна се върху библията.

Среброокият слуга едва се усмихна, но Хавиер забеляза потта, която се стичаше по веждите и горната му устна, сякаш се страхуваше от нещо.

— Разбира се, ако имате нужда от мен, ще бъда пред вратата.

Той кимна, и отново погледна жената, която също го гледаше. Бяха останали сами.

— Сана, откъде си?

Тя се поколеба, явно беше срамежлива или предпазлива и Блекуел продължи:

— Днес те видях на площада. Ти беше, нали?

— Да, аз бях.

За миг сърцето му спря.

— Ти си американка!

— Да.

Той я гледаше, докато напълно осъзна това, което му беше казала и побесня от факта, че негова сънародничка е заробена от пашата. Това значително намали страстта му, защото при тези обстоятелства не можеше да спи с нея.

— Как те заловиха? — пристъпи той към нея. — От колко време си в Триполи? Никой в САЩ не знае, че тук има пленена американка. Кой е твой собственик?

— Моят собственик е Джебал.

За миг го прободде ревност. Бе пътувал достатъчно и знаеше как стоят нещата. Тази толкова красива жена живееше в харем, беше робиня и Джебал, а може би и други я бяха използвали. Преди сам да разбере, вече бе взел решение — щеше да уреди нейното освобождаване — или бягство — заедно с това на екипажа си.

— Сториха ли ти зло?

Тя си пое дълбоко дъх и отговори:

— Не ми беше лесно тук. — Гледаше го със смущаваща настойчивост и сърцето му продължи да бие като на неопитно момче.

— Сана, съжалявам за това, което ти се е случило. От името на страната и правителството ни ти се извинявам и ти обещавам, че в мен ще откриеш приятел и съюзник.

— Ти наистина си герой — прошепна тя.

— Не точно — засмя се той. — Как те заловиха?

Ръцете ѝ се спуснаха надолу по бедрата ѝ, за да пригледят дрехата ѝ и Хавиер замръзна.

— Това е дълга история.

— Имам време. Дори цяла нощ. — Не искаше да каже това, но мисли, на които нямаше право, се промъкнаха в ума му.

— Пътувах към Гибралтар, където трябваше да се срещна с мъжа си.

— Ти си женена? — Усети невероятно разочарование.

По нейните бузи избиха червени петна.

— Той е мъртъв. Умря по време на пътуването.

— Съжалявам — излъга той.

— Няма значение.

— И корсарите те заловиха?

— Да.

Той продължи да я гледа, защото не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Най-сетне въздъхна и отиде до прозореца, прокарайки ръка през косата си. Тази жена страдаше и негов дълг като мъж и американски гражданин бе да ѝ помага и да я защитава.

— Защо дойде днес на площада?

Алекс преглътна.

— Чух за теб и дойдох да те видя.

Стори му се, че се изчерви, защото си припомни срама си, докато го водеха гол сред ликуващата тълпа. Трудно е да запазиш достойнство със смъкнати гащи.

— Това, което направи, беше много опасно, нали? Едва ли Джебал ти позволява да се разхождаш извън двореца, облечена като мъж.

За първи път тя леко се усмихна.

— Би ме убил, ако научи.

Хареса му усмивката ѝ, затова ѝ отвърна. Жената не се смути.

— Свикнала съм да съм свободна. Трудно е... да си... робиня.

Хавиер искаше да научи всички подробности, особено тези, които се отнасяха за нея и Джебал, но подобни въпроси биха били твърде груби.

— Нека седнем. Гладна ли си? Може би си жадна?

Когато тя кимна, той я подхвана под ръка, за да я настани на дивана. В момента, в който докосна кожата ѝ, очите им се срещнаха и моментално се отклониха. Блекуел внимаваше да не я докосва повече, затова само ѝ посочи къде да седне, но се чувстваше странно задъхан. Разбира се, откакто напусна Бостън, не бе бил с жена и това трябваше да е причината за необяснимия му интерес към нея и сегашната му възбуда. Когато тя седна с кръстосани по турски крака, погледът му се плъзна към тях и той веднага го отмести. Жената подгъна нозе под себе си, явно да не го изкушава, за което Хавиер ѝ беше благодарен. Наля ѝ чаша лимонада и когато ѝ я подаде, пръстите им се докоснаха,

затова той ги стисна в юмрук, усещайки прекалено силно нейната близост. Не си спомняше някога да се е чувствал толкова неспокоен в присъствието на жена.

— От колко време си тук?

— От четиринадесет месеца.

— Не разбирам как може никой да не е узнал за това.

— Нилсен изпрати жалба от мое име, когато ме докараха тук.

Хавиер дори не можеше да ѝ отговори, защото очите му се бяха залепили в лицето ѝ. Все пак трябваше да си избере някое от другите момичета. Най-сетне американката колебливо протегна ръка и го накара да потрепери, когато докосна китката му.

— Ти си невероятен мъж — прошепна дрезгаво. — Точно както си те представях.

— Не те разбирам.

— Няма значение.

Погледът му се отклони към големия мек диван зад нея и си я представи излегната по гръб върху него, а себе си надвесен над нея. Насили се да отхвърли това видение и я попита:

— Ще мога ли да те видя отново?

— Да. Ще бъде трудно, но ще се оправя.

Хавиер се обезпокои от смелата ѝ решителност.

— Може би през следващите няколко дни ще разполагам с някаква свобода, затова ми кажи как да се свържа с теб и аз ще измисля нещо.

— За мен ще е по-лесно да уредя среща. Аз познавам двореца, обитателите му и тукашните обичаи. — Той я изгледа, защото преди никоя жена не му бе казвала какво да прави.

— Права си — призна неохотно. — Ти си толкова смела, колкото и красива.

Тя прикри усмивката си, като сведе очи към скута си. Блекуел едва успяваше да сдържи страстта си и да не я прегърне.

— Трябва да се срещна с Нилсен — каза той, поемайки си дъх.

— Може би ще успея да ти помогна.

— Не, не искам да поемаш излишни рискове.

Тя се усмихна.

— Не е толкова лесно да ме разубедиш, Хавиер.

— Някога казвали ли са ти, че говориш странно?

— Да. Мурад познава отлично двореца и ще успее да предаде съобщение до Нилсен.

— Мурад е робът, който дойде с теб? — Тя кимна. — Нима той може да ходи, където си поиска?

— Не съвсем, но има повече свобода от мен.

— Какви са вашите отношения? — любопитства той, защото бе забелязал топлотата между тях, а освен това бяха на приблизително еднаква възраст. Пък и Мурад беше изключително красив младеж.

— И двамата сме роби, също и приятели.

Идваха му странни мисли, защото се почуди дали се утешават взаимно, докато са в плен. Това би било естествено и въпреки това по необясними причини му стана неприятно. Изправи се, за да не стои толкова близо до нея.

— Става късно.

Тя бързо стана, без да му позволи да ѝ помогне. Беше невероятно грациозна и подвижна, почти като мъж, ала тялото му усещаше, че е стопроцентова жена.

— Сигурно си изтощен, а аз съвсем се забравих.

Блекуел се усмихна.

— Напротив.

Достигаше едва до гърдите му и когато повдигна очи да го погледне, той беше неспособен да се помръдне или проговори.

— Сърцето ми... бие доста бързо — засмя се нервно момичето.

Той се почуди дали щеше да успее да се въздържи все пак.

— И моето.

— Знам.

Тя не помръдна, затова той го направи и със стисната челюст закричи из стаята, като поглеждаше мрачно през прозореца, от който се виждаха безброй звезди. Коя беше тази жена и защо му действаше така?

— Срещали ли сме се преди?

— Не точно.

— Какво означава това?

Тя пое мъчително въздух.

— Ходила съм в къщата на семейство Блекуел.

— Кога?

— Тогава там нямаше никой. Аз просто минах покрай нея.

— От Бостън ли си?

— Не, от Ню Йорк.

— И си била на гости в Бостън, така ли?

— Да, на гости на едни приятели.

Погледна я косо, защото му се стори, че нещо не е наред, но какво? Сигурно, защото задаваше прекалено много въпроси, а може би, защото все още не я бе целунал.

— Кой са твоите приятели там?

— Какво значение има?

— Сигурен съм, че сме се срещали някога някъде.

— Не.

— Може пък да познавам приятелите ти.

— Не мисля.

Тя очевидно беше разстроена от неговото просташко поведение. Държаха я тук като робиня, а той седеше и я разпитваше.

— Не знам какво ми стана, Сана. Не исках да те нараня.

Тя не проговори, а остана с гръб, залепен за вратата, вперила зелените си очи в него. Стори му се най-нормалното нещо на света и същевременно най-неловкото, когато обхвана алабастровото ѝ лице в дланите си. Тя го наблюдаваше подобно на кошута, изпречила се пред ловеца, и Хавиер се чу да казва:

— Никога не бих ти сторил нещо лошо.

— Знам. — Една сълза се търколи по бузата ѝ.

— Защо плачеш? Ти вече не си сама, Сана, повярвай ми. Сега сме заедно и ти се кълна във всичко свято, че заедно ще превъзмогнем бедите.

— Да. Господи, Хавиер. — Тя потрепери и още една сълза се стече по бузата ѝ.

— Моля те, не плачи, защото аз съм голям страхливец и женските сълзи ме ужасяват.

Тя се усмихна и той с палец погали устата ѝ, въпреки че знаеше, че не бива, защото всеки момент ще я целуне. Тя също го съзнаваше и мълчанието ги обгърна. Хавиер чуваше биенето на сърцето си, а вероятно и на нейното. Отдръпна ръце, защото в крайна сметка беше джентълмен и се гордееше с това.

— Лека нощ, Сана. Нека се срещнем отново утре.

Гърдите ѝ, едва прикрити от елечето, бурно се повдигнаха.

— Да, до утра. Лека ноц.

12.

Мурад повлече Алекс по коридора, защото тя бе твърде замаяна, за да върви сама. Стигнаха в харема, преминаха през празния двор, огрян от лунна светлина, и миг по-късно влязоха в нейните покои. Мурад затвори вратата, а тя се втренчи неவிждащо в него. Господи, най-накрая се случи... Блекуел и тя бяха заедно, предопределени да бъдат любовници, а и съпрузи — беше убедена в това. А той, за Бога, беше много повече, отколкото очакваше — един истински мъж, истински герой и Алекс просто знаеше, че той се чувства като нея.

— Алекс, ето, пийни от това. Не си проговорила, откакто напусна стаята му.

Тя дори не погледна към чашата, която Мурад ѝ подаваше. От всяка нейна пора сякаш се излъчваше радост, имаше чувството, че върви по облаците.

— Какво се случи? — попита Мурад. — Негодникът нарани ли те?

Първоначално Алекс не му отговори, защото още си припомняше как изглеждаше Блекуел, какво бе казал и как бе възпламенил тялото ѝ, когато я докосна по ръката. Никога не бе пожелавала някого толкова силно.

— Какво се случи, нарани ли те?

Тя се усмихна.

— Не! Та той никога не би ме наранил, Мурад. Дори не се опита да ме люби, въпреки че знам, че искаше. За Бога, той е истински джентълмен и дори ми каза, че ще ме защитава и ще бъде мой приятел и съюзник. — Засмя се, без да обръща внимание на недоволството на младежа. Мурад рязко се извърна и на нея ѝ се стори, че е разстроен, но беше прекалено щастлива, за да му обърне внимание.

— Не мога да повярвам, че това най-сетне се случи — прошепна възторжено. — Значи мечтите все пак се сбъдват понякога.

Мурад отново се обърна с лице към нея, без да се усмихва.

— Познаваш ли този мъж?

— Да.

— Досега не си ми казвала как или кога сте се срещнали за пръв път.

— Може би е дошло времето да ти кажа всичко. — Да се довери на Мурад, щеше да бъде идеалният завършек на прекрасната вечер.

— Тъй като мое задължение е да те пазя и да се грижа за теб, което и правя от четиринадесет месеца насам, мисля, че ще е добре да ми кажеш — заяви робът доста рязко.

Алекс наклони глава.

— Да не би да ревнуваш?

Той се изсмя, но се изчерви.

— Разбира се, че не. Не бъди глупачка, Алекс, аз просто изпълнявам задълженията си.

Тя се успокои, защото дори самата мисъл, че може да ревнува, ѝ се струваше нелепа.

— Хавиер е моята съдба — промълви тя. Утре отново щяха да се срещнат. Той искаше да я види и Алекс бе обещала, че ще намери начин. Рискът обаче ставаше все по-голям и трябваше да направи нещо, за да може да продължи да се разхожда из палата — например да потъмни някак кожата си. Мурад я изтръгна от мислите ѝ.

— Знам, че си настроена романтично, а и аз самият вярвам в съдбата, но трябва да гледаш по-трезво на нещата. Каза ли ти, че те обича или че иска да се ожени за теб? Спа ли с него?

— Не, но съм сигурна, че ще ми каже, че ме обича и иска да се оженим.

— И ти, разбира се, ще спиш с него и така ще рискуваш живота и на двама ви.

Алекс се сети за екзекуцията, която предстоеше, и си даде ясна сметка, че трябва да се контролира добре и за нищо на света да не се люби с него, преди да напуснат Триполи. От друга страна, толкова силно желаше да бъде с Хавиер, че не беше сигурна дали ще успеят да предотвратят неизбежното.

— Значи още отпреди, в Америка, е успял да те заблуди, че те обича?

— Не точно.

— Какво искаш да кажеш с това „не точно“? Алекс, не можеш да ме оставяш в неведение, когато играя ролята на посредник между вас.

Тя се поколеба, но знаеше, че е прав, защото при това положение и него го грозеше смъртна присъда. В историята, разбира се, никога не се отбелязваше смъртта на един обикновен роб, но Алекс не се и съмняваше, че Мурад пръв щеше да бъде обезглавен, ако се разкриеше връзката ѝ с Блекуел. Той имаше право да знае цялата истина и затова тя се обърна с лице към него, поставяйки дланта си върху неговата.

— Ти си най-скъпият ми приятел, Мурад, и аз много те обичам.

Изражението му се смекчи.

— Знам.

— Искам да ти кажа всичко. Мурад... — тя се поколеба. — Аз... идвам от бъдещето.

Той се изправи и се надвеси над нея.

— Алекс, това вече го каза. Защо го повтаряш, та то вече дори не е смешно.

— Защото е истина.

Мурад продължи да я гледа напрегнато.

— Аз съм родена в западната част на Америка през 1973 година.

— Това някаква игра ли е? Какво целиш с нея?

— Това не е игра, нито шега. Аз съм на двадесет и три години и съм родена сто и седемдесет години напред в бъдещето.

— Алекс, ела да поседнеш. — Мурад се притесни от нейния сериозен тон и я натисна да седне на дивана, след което я прегърна с една ръка. — Ще доведе лекар, защото явно не се чувстваш добре и си в истерия. Кажи ми какво ти се случи при Блекуел, какво ти направи?

Тя отблъсна ръката му.

— Не съм болна или истерична и нямам нужда от лекар, защото говоря съвсем сериозно. С Блекуел просто си говорихме, нищо повече. — Отново стисна здраво ръката му. — Трябва да ми повярваш. Аз съм студентка последен курс в Колумбийския университет, випуск 1996-а и правех проучвания за дипломната си работа, когато прочетох за Блекуел. Прочетох, че през юли 1803 година попаднал в засада при нос Боун и преди да бъде заловен и докаран в Триполи, разрушил своя кораб „Перлата“. Затова бях толкова шокирана, когато видях да докарват „Перлата“ вчера. Нещо се е объркало.

Робът не проговори и продължи да я наблюдава с пресъхнала уста. Защо продължаваше да настоява, че тази история е вярна? Какво се бе случило между нея и Блекуел, че говореше така? И все пак

Мурад отлично помнеше нейната изненада, когато видя американския кораб да пристига в града.

— Освен това прочетох за екзекуцията на капитана през 1804 година, която пашата наредил.

Мурад стоеше неподвижен, не смеейки да осмисли това, което чуваше и на което явно тя си вярваше.

— Казвам ти истината. Той е бил убит заради връзката си с мюсюлманка. Мурад?

Той отново не каза нищо. Думите ѝ не само му се струваха безсмислени, но и го изпълваха с ужас, който не можеше да си обясни.

— Тя била съпруга на сина на пашата — извика Алекс, разтърсвайки го за раменете. — Не разбираш ли?

А Алекс е женена за Джебал. Мурад отхвърли мисълта и рече:

— Имаш нужда от почивка, защото си болна.

— Не! Не съм се побъркала! Влюбих се в Блекуел и по някакъв начин любовта ми ме пренесе назад във времето при него. Синята газена лампа, която пазя в чантата си в сандъка го направи. Необикновените истории, които разказах на теб и Джебал, са всъщност филми от двадесети век, Мурад. Аз не съм измислила Дарт Вейдър и капитан Хан Соло, а Батман е просто герой от комикс.

— Какво е това филм? — попита момчето и също се изправи, а в очите му се четеше удивление и страх. — Какво е комикс?

— Филмът е нещо, което гледаш. Актьори играят някаква история, която се записва на лента. Там хората не са истински, въпреки че ходят и говорят. Но това е без значение. В моето време хората наистина могат да летят със самолетите, които ви описах, както и да карат коли и да говорят по телефон. Мога да ти го докажа.

Мурад скръсти ръце и я загледа как изтичва да донесе нещо. Сигурен беше, че е умствено болна и затова си измисля тези небивалици, друго обяснение просто нямаше. Алекс се върна след минутка с чантата си, която винаги му се бе струвала странна заради множеството джобчета и закопчалки, и извади от нея една малка книжка, подвързана с кожа. И друг път я бе виждал, но тъй като знаеше само английски, не можеше да прочете какво пише в нея. В книжката бе използвано разноцветно мастило, каквото виждаше за пръв път — червено, синьо, лилаво, както и черно. Алекс триумфиращо му го подаде.

— Това е моят органайзер. Погледни календара.

Мурад неохотно пое книжката, отвори я и погледна към датите, които можеше да разчете и които бяха 1996 и 1997.

— Наистина е необичайно, но може и сама да си го направила — призна Мурад, като се питаше защо ли би й било нужно да прави такава нещo.

— И защо да го правя! Ти си най-добрият ми приятел и не бих те излъгала!

Очите му се преместиха от червената книжка към лицето ѝ. Тя никога не би го излъгала нарочно и очевидно напълно вярваше на думите си. По гърба му полазиха тръпки. Тя бе най-странната жена, която бе срещал. Сигурно, защото бе американка.

— Не съм луда. Причината да знам толкова много за Триполи е, че изучавах войната между САЩ и Франция. Знаеш ли защо винаги разпознавам корабите? Защото уча военноморска история. Така прочетох и за Блекуел и се влюбих в него. Защо не искаш да ми повярваш, Мурад? Та ти си най-добрият ми приятел и аз открай време исках да ти разкажа всичко.

Мурад не можеше да проговори. Това, което твърдеше Алекс, беше невъзможно, защото човек не е в състояние да пътува през времето нито напред, нито назад, фактът, че тя вярваше на историята си, само доказваше, че наистина е полудяла.

— Алекс, не споменавай това пред никой друг. Обещай ми.

Тя навлажни устните си.

— Какво ще кажеш за временната блокада, която Морис не успява да удържи? Сега тя не означава нищо, но до следващата пролет хората в Триполи ще гладуват, Мурад. Тогава Пребъл, който е следващият американски военноморски началник и няма нищо общо с адмирала сега, ще нападне града и ще разруши голяма част от двореца и пристанището.

Младежът замръзна, защото му хрумна нова и още по-страшна мисъл, която тя схвана веднага.

— Не ме гледай така, не съм вещица! Кълна се, че идвам от бъдещето и това е цялата истина. — Вече започваше да го дърпа несъзнателно за ръкава. — Чуй ме! През октомври корсарите на пашата ще нападнат „Филаделфия“ и нейният капитан ще се предаде, мислейки, че е успял да потопи кораба си, но три дена по-късно

вятърът ще смени посоката си и „Филадельфия“ ще бъде докаран в Триполи като плячка.

Мурад пак не се помръдна. Аллах да ни е на помощ — Алекс можеше да предсказва бъдещето!

— На 16 февруари 1804 „Филадельфия“ ще бъде разрушен посред нощ тук от американците.

Или просто мисли, че може да предсказва бъдещето — реши Мурад, скръствайки ръце. Обливаше го пот, а авторитетният тон на гласа й сякаш го хипнотизираше. Възможно беше да не е луда, а пророк, и затова сухо отсече:

— Ще си проличи.

— Мислех си, че си най-добрият ми приятел — горчиво каза тя.

— Така е, Алекс.

— Не, не е, защото ако беше, ти щеше да ми имаш доверие и да ми повярваш.

— Вярвам ти, че си убедена, че идваш от бъдещето — каза искрено той.

— Няма що, благодаря ти! Когато ме заловиха и Джебал реши да се омъжи за мен, разбрах, че Блекуел е моята съдба. Не схващаш ли? Той е бил езекутиран заради връзката си със съпругата на сина на пашата, а сега аз съм съпруга на Джебал, и той сам ме избра за такава!

Аллах, помисли си Мурад, ако тя наистина беше права, те всички бяха обречени на гибел.

— Не мисля, че си вещица или луда, Алекс, а просто ти е най-удобно да твърдиш, че си пътувала във времето. Не мислиш обаче какво приказваш и думите ти започват да ме плашат.

— Откакто пристигнах тук, само размишлявам — разгорещено извика Алекс. — Очевидно бях изпратена тук и оженена за Джебал, защото Блекуел е моята съдба. Аз го обичам, той също ме обича и двамата трябва да станем любовници!

Робът я стисна за ръцете и я разтrese.

— Не осъзнаваш ли какво говориш?! Той ще бъде убит заради теб!

Тя замръзна, и той можеше да чуе учестеното й дишане и биенето на сърцето й.

— А какво ще се случи с теб, прегрешилата мюсюлманка?

— Не знам, така и не разбрах.

— Ако Блекуел бъде заловен и убит заради връзката ви, можеш да бъдеш сигурна, че същото ще сполети и теб. Мюсюлманите никога не прощават прелюбодеяние на жените си.

— Тогава ще избягаме и заедно ще променим бъдещето.

— Никой не е успял да избяга от Африка.

— Сам знаеш, че е имало няколко успешни бягства — отчаяно продължи Алекс.

— Няколко, например едно-две.

Лицето ѝ посърна и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Това беше един от най-прекрасните мигове в живота ми, и ти напълно го провали.

— Опитвах се да ти отворя очите, да видиш нещата такива, каквито са.

— Аз ги виждам добре.

— Твоето предсказание — възкликна Мурад, сякаш не я беше чул — не е за любов. То е за смърт!

13.

Хавиер се намираше в една от вътрешните градини на палата, загледан в някакъв мраморен фонтан. Лекият морски ветрец донасяше пръски вода по лицето и гърдите му, но той не ги усещаше. Погледът му бе насочен към високата каменна стена зад фонтана, по която пълзяха розови храсти и зад която се намираше пристанището. Мачти и платна прорязваха безоблачното небе, а отвъд крепостта и вълнолома блещукаше кристалночистото Средиземно море. Хавиер обаче не забелязваше приказната гледка, защото мислите му не можеха да се откъснат от Сана, в която като че ли се влюбваше, колкото и невероятно да му се струваше това, тъй като едва се бяха срещнали. И все пак снощи не бе могъл да мигне цяла нощ. Хавиер никога досега не се беше влюбвал и не смяташе, че е способен на подобни романтични чувства, но нима имаше друго обяснение за ускореното му сърцебиене и изгарящото желание? Трябваше да бъде честен към себе си — Сана притежаваше изключителен кураж, а и по красота превъзхождаше всички жени, които бе срещал. Може би нямаше нужда да си обяснява бурните си чувства, та нали поетите твърдяха, че любовта и логиката нямат нищо общо.

Но какво трябваше да направи сега? Той беше женен и фактът, че нямаше съпружески отношения с жена си, беше без значение. Беше обещал на Сара, че ще се грижи за нея и никога нямаше да наруши обещанието си — щеше да остане женен, докато смъртта ги раздели. Не беше ерген или свободен мъж и по никакъв начин не можеше да я прелъсти. Чувстваше се ядосан, почти отчаян и се питаше защо не бе станало така, че да я срещне преди година, когато още нямаше съпруга. Дори и сега усещаше странно чувство на немощ, на неспособност да контролира нещата, както беше свикнал. Трудно понасяше това, че в двореца имаше пленница — не, даже робиня, която е държана тук против волята си, а той не може да направи нищо, за да ѝ помогне. И все пак се закле в Бога, че ще стори нещо и когато напусне Триполи, освободен чрез откуп или по друг начин, Сана щеше да бъде с него.

Щеше да се погрижи тя да пристигне здрава и читава в Америка, дори това да му струваше живота.

Хавиер се насили да насочи мислите си в друга посока. Екипажът и корабът му бяха пленени в Триполи и трябваше да фокусира вниманието си върху това, а не върху жена, която никога нямаше, а и не биваше да има. Той присви леко очи, за да види по-добре „Перлата“, който стоеше закотвен долу в пристанището. Заболя го, когато си помисли, че трябва да го разруши, и то скоро, докато все още имаше известна свобода на действията си. Сам обаче нямаше да успее, затова рано тази сутрин беше изпратил съобщение до пашата, че трябва да се срещне с екипажа си. Все още нямаше отговор и Блекуел мрачно си помисли как Джабар би обърнал небето и земята, за да му попречи във всяко начинание, дори и ако това е една незначителна среща. Скоро щяха да поискат да чуят решението му и когато откажеше да се потурчи, щяха да превърнат него и мъжете му в роби, ако не и по-лошо. Знаеше, че не му остава много време за действие и смяташе да отложи този момент, доколкото може.

Хавиер чу стъпки по пътеката и се обърна, очаквайки да види някой от стражите или дори самия Рейс Джабар. Вместо това видя двама слуги, в единия от които веднага разпозна Сана. Тя се приближи усмихната. Имаше някаква промяна в нея, но тъй като сърцето му биеше прекалено силно и беше като замаян от появата ѝ, му бяха нужни няколко секунди да осъзнае, че кожата ѝ е по-тъмна от снощи, а косата тъмнокестенява, вместо червеникава. Объркването и подозренията му бързо изчезнаха, когато тя спря пред него и го погледна със зелените си очи. Беше по-красива, отколкото я помнеше.

— Добро утро.

— Здравей — каза тя и за един кратък момент, двамата се гледаха смутено. — Добре ли спа снощи?

— Не, спях неспокойно.

— Аз въобще не можах да заспя.

Изпълни го възторг. И тя, като него, беше прекарала безсънна нощ от вълнение. В съзнанието му препускаха сладострастни образи и видения. Почти не я познаваше и смяташе да се държи прилично с нея. И двамата обаче бяха пленници, задържани против волята им, с несигурно бъдеще и неясна съдба, а в подобни моменти приличието често оставаше на заден план.

— Можеш ли да се разхождаш свободно из двореца? — попита той, защото забеляза, че Мурад е наострил уши и се оглежда тревожно във всички посоки. Сана се поколеба, но отговори:

— Не, не би трябвало да съм тук.

— Не бива да поемаш ненужни рискове — каза ѝ той ядосано.

— Обещах ти, че ще се видим днес, а утрото е подходящо време за среща. Джебал може да ме повика по-късно или вечерта — тя се изчерви.

— Разбирам. Ами ако те търси сега?

— Той никога не ме вика преди обяд — поколеба се тя.

— Какво има?

— Не е това, което си мислиш.

— Нищо не съм си помислил — бързо отговори той. — Сана, искам да знаеш, че няма да те изоставя в Триполи, когато замина.

Очите ѝ се разшириха.

— Ще заминеш ли?

Блекуел се усмихна, защото чувствата ѝ бяха толкова очевидни.

— По един или друг начин.

— Разбирам. Искам и мога да ти помогна да избягаме заедно.

— Да се надяваме, че ще се уреди някакъв откуп и няма да има нужда да усложняваме нещата.

— Едва ли ще стане. Джабар те ненавижда, пашата също и когато откажеш да приемеш тяхната вяра, гостоприемството им ще се стопи.

— Ти си толкова умна, колкото и красива.

— Не е нужно да си гений, за да се досетиш за това. Трябва още отсега да започнем да кроим планове, Хавиер.

— Ние ли? — усмихна се той развеселен.

— Искам да помогна. Умна съм и мога да върша много неща, Мурад също — каза тя твърдо и се огледа, но наоколо нямаше никой, освен тях. Все пак снижи глас. — Има един таен ходник, през който аз влизам и излизам от двореца, без никой да ме забележи. Може би трябва да избягаме веднага, докато ти все още имаш някаква свобода.

— Не мога да зарежа екипажа си.

Тя само го изгледа.

— Скоро пак ще разговаряме. Въпреки това има едно нещо, за което бих помолил слугата ти. Да предаде на Нилсен съобщение от

мен.

— Това е лесно.

— Предай на Нилсен да поиска среща с мен, защото трябва да се видя с него. Освен това съм загрижен за екипажа си.

— Сигурна съм, че вече е поискал среща с теб.

— Мисля, че е време да си вървиш, преди да са ни открили.

— Да. — Тя ненадейно протегна ръка и го докосна по рамото, но сякаш го погали по голата кожа.

— Хавиер, Сана е името, което ми дадоха, когато приех ислямската вяра. Истинското ми име е Алекс, всъщност Александра.

— Александра — промълви той нежно. — Харесва ми.

Алекс нахълта в стаята си с Мурад по петите. И двамата дишаха тежко, когато вратата се затръшна след тях.

— Проклето петно — изръмжа той.

Тя го последва в малката баня и приседна на ръба на мраморната вана. Слугата завъртя златните кранчета и ваната започна да се пълни с топла минерална вода. Пулсът на Алекс все още бе ускорен, а те само бяха разговаряли. Блекуел изглеждаше още по-красив и силен от снощи и обмисляше бягство заедно с нея. Мурад взе една гъба и сапун и невярващо каза:

— Не знам как успя да ме убедиш да ти помагам за такова нещо.

Алекс се съблече и влезе в пълната вана, която веднага се боядиса в кафяво.

— Струва ми се, че иска да извърши още нещо, преди да замине, освен да унищожи „Перлата“. И нима наистина смята, че може да избяга с целия си екипаж?

Мурад я зяпна, а после разтърси глава, като че ли се мъчеше да излезе от транс.

— Искан да бъде откупен, но ти си права: ако откаже да служи на пашата, гостоприемството бързо ще изчезне.

— Няма никакво ако, а кога. Какво смяташ, че ще се случи тогава?

— Нямам никаква представа, но и сега си имам достатъчно грижи, след като не спираш да тичаш след Блекуел.

Тя се изчерви.

Алекс остана неподвижна, мислейки за Блекуел и колко кораво бе рамото му. Той имаше безупречни маниери и въпреки че беше типичен представител на своето време, тя щеше да му докаже, че не е някоя безпомощна госпожичка. Толкова горещо желаше да го докосне и да бъде докосвана от него, галена, целувана, диво любена. Мурад я затърка с гъбата по лицето и тя се намръщи.

— Причиняваш ми болка.

— Ти заслужаваш и бой с пръчки — каза мрачно той, без да намалява натиска. Гъбата беше станала съвсем кафява, както и водата. — Няма да участвам в самоубийството ти, Алекс. Стой настрана от него. И защо му каза истинското си име? Ами ако спомене пред някого за теб?

Алекс спря да разтрива потъмнелите си ръце.

— Трябваше да му го кажа, защото мразя да ме нарича Сана. Не искам да го лъжа, но имам чувството, че ако му кажа, че съм съпруга на Джебал, няма да се приближи на по-малко от сто метра до мен. Мурад, имам нужда от теб, не мога да се справя сама.

— Обърни се на другата страна. Искан ми се той да открие истината, защото ти си права. Блекуел не е глупак и ако разбере, че си съпруга на Джебал, няма повече дори да говори с теб.

Тя стисна ръбовете на ваната, докато слугата търкаше другата ѝ буза.

— Да не си посмял да му кажеш! Никога няма да ти го простя, ако го направиш!

— Какво си въобразяваш, Алекс? Да го прелъстиш, да го хванеш на въдицата си, а после да му подхвърлиш, че си омъжена за Джебал! Ами ако грешиш, и той приеме предложението на пашата?

— Няма. А истината ще му кажа, когато преценя, че може. — Тя се чувстваше неловко. — Моля се на Бога скоро да избягаме от Триполи. Така може и никога да не научи за Джебал.

Мурад я стисна за брадичката и я накара да стои неподвижно.

— Ау!

— Не мърдай — яростно каза той. — Нека ти кажа нещо, Алекс. Похотта не е любов и любовта няма нищо общо с похотта.

Тя се освободи от хватката му и за момент потопи глава във водата, която се оцвети в червеникаво черно.

— Мога да правя разликата.

— Можеш ли?

— А ти?

Младежът замръзна и Алекс осъзна какво беше казала.

— Прости ми, не исках да те обидя. — Протегна ръка да го докосне, но той отстъпи назад.

— Напротив, искаше.

— Не, Мурад!

Погледът, който ѝ отправи, беше тъжен и обвинителен. В същия момент и двамата чуха почукване на вратата. Той я погледна ядосано и излезе, а Алекс изплакна косата си. Как можа да се държи толкова зле с най-добрия си приятел? Не искаше обаче да слуша точно сега, след срещата си с Блекуел, разумните му доводи. Излезе от банята, изсуши си косата и внимателно я огледа на слънчевата светлина. Не беше толкова червена, колкото преди, а по-скоро имаше тъмен махагонов цвят. Замръзна, защото различи гласа на Зои, която разговаряше с Мурад в антрето. Алекс успя да увие кърпата около главата си в мига, в който Зои влезе. На лицето ѝ бе изписана лукава усмивка и Алекс се вцепени.

— Зохаре, какво странно време си избрала, за да се къпеш! — каза Зои насмешливо.

Алекс успя също да се усмихне.

— Джебал е ядосан, защото те търсеше. Къде си ходила?

— Алекс се упражняваше — намеси се спокойно робът. — Тя прави разни странни неща с тялото си всяка сутрин. Джебал ли желае да разговаря с нея?

Алекс забеляза, че той гледа към празната вана зад нея. Тя скришом също хвърли поглед натам и почти не припадна, когато видя черната вода, която още се оттичаше през канала.

— Да, аз знам за какво я търси и ще я изчакам — каза Зои доволно, но изведнъж усмивката ѝ изчезна. — Какво е това?

Алекс проследи погледа ѝ. Обикновено безупречно бялата вана сега беше кафеникава и в нея имаше малка локвичка черна, мръсна вода. Една дума изскочи в съзнанието ѝ. Разкрита. Зои я погледна обвинително.

— Ти си къносвала косата си!

Докато вървяха по дворцовите коридори, първата съпруга на Джебал на няколко пъти повтори колко ядосан щял да бъде той, но Алекс не я слушаше. Благодареше се на късмета си, че Зои не бе забелязала няколкото тъмни петна по кожата на ръцете и дланите ѝ, които не бяха изтъркани достатъчно добре. Отървала се беше на косъм.

Джебал, който седеше на масата, отрупана с плодове и сладки, се изправи, когато те влязоха. Усмихна се топло на Алекс и протегна ръце към нея, а дългите му ръкави паднаха чак до пода. Зои се отдръпна, а Алекс се отпусна за кратко в прегръдката му. Той я пусна, започна внимателно да я оглежда, явно недоволен, и тя почувства надигаща се паника. Подозираше ли нещо? Можеше ли да забележи разликата в цвета на кожата ѝ? Нима някой я беше забелязал в градината с Блекуел — в крайна сметка Мурад винаги я бе предупреждавал, че в двореца има шпиони навсякъде.

— Накара ме да чакам почти час. Защо, къде беше? — Алекс не успя да отговори, защото Зои се намеси:

— Тя си е боядисала косата, Джебал, и вече не е червена. Точно се опитваше да я измие!

Очите му гневно светнаха и той рязко отхвърли покривалото от главата ѝ, зяпвайки кафявите ѝ кичури.

— Какво си сторила?

— Прости ми.

— Казах ѝ, че ще побеснееш — злорадстваше другата жена. Очите на Джебал бяха станали студени и неприветливи.

— Харесвах косата ти. Кой ти е разрешил да правиш това?

— Никой, но мислех, че няма да имаш нищо против, Джебал.

— Напротив. Защо го стори, Зохаре?

Тя никога не го беше виждала така разярен.

— Аз... не знаех, че каната ще потъмни цвета, мислех, че ще го изсветли и така ще ти харесвам още повече.

— Не ти е позволено да променяш цвета на косата си или нещо друго от външния си вид без мое разрешение — заяви боят, но изражението му се смекчи. — Искала си да ми се харесаш?

— Да — облекчено промълви тя. Съпругът ѝ беше на нейната възраст, но в много отношения приличаше на разглезено дете и Алекс нямаше от какво да се страхува.

— Може би ще измислиш други начини да ме зарадваш утре вечер? — каза той. — Зои, остави ни сами. — Зои се оттегли, доволно полюшвайки пищните си бедра. От нея се излъчваше сексуалност и Алекс беше чула дворцовите клюки, че в леглото била неудържима както с Джебал, така и с други любовници.

— Нека поседнем. Искам да говоря с теб — каза Джебал с приятелска, момчешка усмивка.

Тя се почувства неловко, когато си помисли за намека му за утре вечер, но приседна на възглавницата до него.

— Зохаре, не знаеш ли защо те повиках днес тук?

— Не.

— Знаеш ли кой ден е днес?

— Не съвсем.

— Днес е 13 юли и утре правим година от сватбата.

Тя замръзна и затвори ужасено очи. Как можа да забрави?

— Доколкото си спомням, се споразумяхме, че ще имаш една година, за да оплачеш мъртвия си съпруг.

— Да, разбира се, как можах да забравя? — Усмивката ѝ едва се задържа на устните ѝ. — Ти си толкова великодушен и добър към мен, Джебал.

Той нежно започна да я гали по китката.

— Вече скърбиш повече от година. Каж ми, как се чувстваш?

Алекс се насили да потисне паниката си и да открие изход.

— Мъчно ми е за родината ми, както и за моите сънародници.

Мъжът престана да я гали и я погледна в очите.

— Все още?

Тя пое въздух и кимна.

— Мислех, че ти харесва тук, че си щастлива.

— Така е, но винаги ще копнея по родната си земя.

— Не мога да те пусна да си отидеш, Алекс. Ти си моя съпруга и аз прекалено много те харесвам. А и тепърва трябва да ме дариш със син.

Алекс не проговори. Знаеше, че Зои има три дъщери и нито едно момче.

— Ще останеш ли с мен тази нощ? — попита Джебал.

Тя изведнъж пребледня и го погледна с разширени очи.

— К-какво?

— Остани довечера с мен. — Той падна на колене пред нея и започна да я гали по бузата, докато тя стоеше напълно парализирана. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ и надолу по рамото и погледите им се срещнаха. Никога преди не я беше докосвал по този начин и Алекс изпитваше ужас, но не посмя да се отдръпне.

— Имам... имам силно главоболие. — Оправданието ѝ не звучеше достоверно и тя го знаеше.

— Разбирам — той рязко се изправи намръщен.

— Заповядваш ли да остана?

— Не.

Алекс затвори очи от моментното облекчение.

— Започвам обаче да губя търпение, Зохаре. аз съм мъж, а ти си красива жена и мястото ти е в моето легло.

Джебал закрачи из стаята, а горната му туника се развяваше и скъпоценните камъни проблясваха на светлината на свещите.

— Утре е годишнината от сватбата ни и ще я отпразнуваме заедно. — Погледът му сякаш я пронизваше. — Надявам се, че разбираш.

Алекс разтреперана се изправи и кимна с глава, защото нямаше друг избор. Очевидно времето ѝ тук започваше да изтича.

14.

Зои се надигна лениво. Тя лежеше гола на голямо легло с балдахин, а черната ѝ коса се стелеше по белите чаршафи. Стаята тънеше в сенки, не гореше никаква свещ. Едър мъж със забулени от нощта черти се надвеси над нея и погали слабините ѝ с пръсти и език. Зои извика, но не неговото име, защото никога нямаше да изгуби дотолкова контрол, че да изложи на опасност и двама им. Той вкара твърдия си член в нея и тя изхлипа. Той се засмя и белите му зъби проблеснаха на фона на потъмнялата му от слънцето кожа.

— Ела — молеше му се тя. — Ела, или дано Аллах те прати в ада при грешниците!

Той обаче спря за момент, пренебрегвайки молбите ѝ, и се заигра с гърдите ѝ, след което пъкна внушителната си мъжественост в устата ѝ, шепнейки:

— Красива, красива кучка.

Зои впи ноктите си в кръста му, смучейки го шумно, докато той най-накрая не изръмжа и не отметна глава назад. Все още обаче не беше свършил. Обърна я по корем, и отново проникна в нея. Тя извика, защото най-сетне успя да намери облекчение и той я стисна за задните части, ускорявайки бясно ритъма. Зои отново свърши, любовникът ѝ също достигна връхната си точка, след което тихо изръмжа. Коленете му леко се огъваха, но той остана прав, а по лицето и тялото му се стичаше обилна пот.

Погледна жената, която лежеше изтощена под него, потупа я по главата и обу шалварите си.

— Ти си алчна кучка, Зои — отбеляза той.

Тя въздъхна, обърна се и зае класическа прелъстителна поза с глава, подпряна на едната ръка и разлели се по леглото гърди.

— А нима това не ни прави идеалната двойка? — Усмихна се чувствено с блеснали очи, а лицето ѝ все още беше зачервено от многобройните ѝ оргазми.

Погледът му се плъзна по нея.

— Ти със сигурност довършваш Джебал. Той трябва да е луд да се занимава с онази петнадесетгодишна наложница.

Зои се засмя и отметна глава, разпилявайки дългите черни кичури по гърдите си.

— Да, довършвам го. Той сам ми каза, че никоя жена не му е доставяла повече удоволствие от мен. И наистина е глупак да се занимава с Паолина, както и с онази американка, но нима всички мъже не са глупаци?

— Повечето, но не всички.

Тя се приближи до любовника си, притискайки гърдите си в гърба му и леко се отри в него.

— Джебал ще спи с нея, независимо дали тя го иска, или не. Чувствам колко е нетърпелив. Тя е глупачка и ще се унищожи, като се опитва да го отбягва.

Гласът му прозвуча меко.

— Ти ми каза, че според теб е умна.

— Много е умна. Знам, че е лъжкиня, защото проверих и открих, че няма дипломат на име Торнтън в Гибралтар.

— Виж ти, кога го откри?

Зои се засмя и продължи да го дразни, като го хапеше леко по врата.

— Преди няколко месеца.

Той се обърна и хвана едната ѝ гърда. Тя извика, когато грубо стисна зърното ѝ.

— Тогава е трябвало да ми го кажеш преди няколко месеца.

Тя не смееше да помръдне от страх да не я заболи още повече.

— Не знаех, че те интересува.

— Напротив, знаеше. Да не би да смяташе да ме измамиш? — Тонът му беше заплашителен и пръстите му стиснаха по-силно.

Зои почти изскимтя.

— Не.

Той пусна зърното ѝ и нежно я погали по гърдата.

— Никога не крий нещо от мен.

Тя затвори очи и изчервена се притисна до него.

— Няма. — И двамата обаче знаеха, че лъже.

— Това наистина е интересно, защото преди няколко месеца разпитвах, но не открих с кой кораб е пристигнала в Триполи.

Зои го погледна внимателно и каза:

— Възможно ли е да не е пристигнала като плячка на някой от корсарските кораби?

— Всичко е възможно, Зои.

Тя обви ръце около него, и отново се отърка в гърба му.

— Коя е тя тогава? И какво крие?

— Това, скъпа моя, съм убеден, че и сама можеш да разкриеш.

Зои се усмихна и го целуна по врата, но когато той не реагира, се отдръпна.

— За какво си мислеше, докато се любехме? — оплака се тя. Обикновено мъжът оставаше по цяла нощ и едновременно ѝ доставяше удоволствие и я измъчваше.

— Блекуел. Трябва да го натиснем да обяви своя избор. — Мъжът не се помръдна и тя приседна на леглото.

— Ти каза, че той никога няма да приеме исляма и да поведе нашите кораби.

— Да. — Той се изправи и я изгледа със студените си очи. — И колкото по-скоро откаже, толкова по-скоро ще умре.

При тези думи любовникът на Зои се усмихна.

Беше следващият ден и Алекс трепереше. Същата сутрин Блекуел беше привикан при пашата, за да заяви своя отговор на направеното му предложение и сега тя ужасена бързаше към женските стаи, придружена от Мурад. „Моля те, Господи, не позволявай да умре“, безмълвно се молеше тя. Дори не смееше и да си представи какво щеше да стори пашата, ако получи отказ, защото знаеше колко е зъл и жесток. Та нима не беше наредил да набият с пръчка собствения си адмирал Рейс Джабар заради загубата на „Мирабука“?

— Алекс! — Робът я стисна за лакътя. — Съпругът ти!

Тя се препъна, когато видя Джебал да влиза през една от арките, очевидно отпразил се към покоите на баща си. Той я забеляза, усмихна ѝ се и се приближи към нея. Алекс нямаше никакво желание да се срещат, но се насили също да се усмихне.

— Добро утро.

— Хубав ден, нали? А нощта ще бъде още по-прекрасна — каза Джебал развеселен.

Тя не искаше дори и да помисля за тази нощ и техния празник особено в момент, когато животът на Блекуел висеше на косъм. Току-що ѝ беше хрумнало, че щом историята се променяше, то и Блекуел можеше да бъде екзекутиран само заради отказа си, вместо следващата пролет заради връзката си с нея. Тези мисли я поболяваха.

— Все още ли се чувстваш зле? — попита Джебал и се вгледа внимателно в нея.

— Стомахът ми не е наред. — Всъщност това беше истина и тя пренебрегна недоволния поглед на мъжа си. — Джебал, какво ще направи баща ти с Блекуел, ако той не се потурчи?

— Ние не се изразяваме така, Зохаре. Само християните говорят така, и ти ме обиждаш. Аз не съм турчин.

— Прости ми. — Прекалено късно осъзна, че е сгрешила, като повдигна толкова важна за нея тема.

— Какво значение има това за теб?

— Той е мой сънародник.

— Така ли? Но ти сега си мюсюлманка, както и моя жена.

Алекс остана безмълвна.

— Баща ми може да реши да го обезглави, ако той откаже. След всичко, което Дели Капитан стори, такава съдба би била заслужена, не смяташ ли?

Мурад я ощипа отзад и тя едва прошепна:

— Разбира се.

Джебал си тръгна, и тя остана загледана невярващо след него, изпълнена със страх. Това ли беше чувствителният добросърдечен човек, който познаваше вече цяла година?

— Той подозира нещо — ядосано каза Мурад, прекъсвайки мислите ѝ.

— Сгреших.

— Това е меко казано. Как да те накарам да стоиш далеч от неприятностите, Алекс?

— В бъдеще ще внимавам повече.

— А може и да няма бъдеще нито за мен, нито за теб, нито за приятеля ти. — Той я хвана за ръка и двамата се шмугнаха в женската стаичка за подслушване.

Алекс си отдъхна, защото вътре нямаше никой и надникна през една от шпионките. Видя дузина от най-близките подчинени на

пашата, седнали да пируват, но Блекуел го нямаше. Нямаше го и пашата, а Джебал точно влизаше в просторната зала с мраморен под. Алекс продължи да шепне, въпреки че бяха сами в стаичката.

— Какво смяташ, че ще направят, когато им откаже?

— Не мисля, че ще го обезглавят, би било глупаво. Сигурно ще се опитат да го убедят по друг начин. В крайна сметка, независимо какво си мислиш, той може да реши, че животът му е по-ценен от патриотизма и честта му.

— Но пашата страшно много се разгневява, когато нещо му се откаже.

— Фарук ще го посъветва. — Мурад я прегърна утешително през рамото. — Така само се измъчваш, Алекс. Той е забранен за теб, затова просто го забрави. По-добре се тревожи за себе си и своето бъдеще тук, в Триполи, с Джебал.

Тя погледна отново през шпионката, защото думите на младежа я плашеха. Нейното бъдеще не беше в Триполи с Джебал, и тя рано или късно щеше да избяга, ако трябва дори и сама. Изведнъж се почуди дали някога щеше да успее отново да пропътува през времето, ако поиска или ѝ се наложи. Вратата на стаичката неочаквано се отвори и вътре влязоха първата съпруга на пашата Фатима, която Алекс харесваше, и Зои. Последният човек, когото тя искаше да види точно сега, беше нейната „доведена сестра“.

— Здравей, лала Зохаре — поздрави закръглената Фатима с дружелюбна усмивка.

Преди Алекс да успее да отвърне на поздрава, Зои се усмихна неприятно.

— Чух, че си дошла да наблюдаваш. Чудя се защо ли си тук, Зохаре?

— Несъмнено по същата причина, по която и ти, не обичам да бъда изключвана от важните събития. В моята страна жените имат право да участват в подобни събирания.

Очите на другата жена се разшириха от изненада.

— В твоята страна? Нима ти сега не си мюсюлманка и съпруга на Джебал? Не е ли това твоята страна... скъпа сестро?

Какво ѝ ставаше днес, та непрекъснато се поддаваше на гнева и безпокойството си? Не успя обаче да се сдържи и този път:

— Разбира се, как можах да забравя?

Мурад я стисна предупредително за ръката, докато Зои надникна през една дупчица.

— Е, аз пък дойдох да видя дали наистина е толкова красив, колкото се говори. Казват, че е с една глава по-висок от всички останали. Една от робините, която му помогна тази сутрин да се изкъпе, каза, че тялото му било твърдо като скала — всеки сантиметър от него. — Зои безсрамно се засмя. — Каза, че бил огромен, най-големият, който някога била виждала.

Алекс се изчерви и погледна смеещата се жена, неспособна да ѝ отговори нищо.

— Но теб не те интересува членът на никой мъж, нали така, Зохаре?

— Лала Зои — намеси се Фатима, — не се карай със сестра си.

— Но, лала Фатима, аз просто се закачам със сестра ми, която е толкова срамежлива. Не може никога преди да не си виждала мъжки инструмент, нали, скъпа сестро?

Алекс искаше да ѝ отговори, но Мурад я ощипа и тя замълча.

— Със сигурност горкият ти мъртъв съпруг не е бил срамежлив, а мъжествен. Нали се сецаш, дипломатът в Гибралтар, който умрял, преди да пристигнеш при него.

— За разлика от някои жени, когато се отдавам страстно на някой мъж, аз го правя от любов.

Зои разбра намека и очите ѝ сякаш още повече потъмняха. Лала Фатима плесна с ръце и лицето ѝ доволно светна.

— Думите на Зохаре са прекрасни и затова, разбира се, тя скоро ще легне със съпруга си и ще му достави удоволствие, както е редно за жената. — Тя погледна Алекс с надежда. — Моят син те обожава, а и е толкова добър. Ти си силна, Зохаре, и сигурно ще го дариш с наследника, който заслужава.

— Да — промърмори Алекс.

— Каж ми нещо, Зохаре — попита Зои. — На кой кораб беше, когато корсарите те плениха?

— На кой кораб? Разбира се, че на английски търговски кораб.

— Не си спомням да е пристигала подобна плячка в Триполи миналата година.

— Явно паметта ти е слаба — срязва я Алекс сухо.

Раздвижване в залата накара нея и останалите жени да оставят разговорите, защото Хавиер Блекуел точно влизаше. Сърцето на Алекс спря за миг при вида му. Той представляваше величествена гледка — излъчваше сила, воля и мъжественост и въобще не приличаше на пленник. Зои приглушено възкликна:

— О, той наистина е красив мъж, толкова голям и силен. Иска ми се да беше мой слуга. Сигурно е звяр в леглото.

Алекс се завъртя и видя по лицето ѝ изписана похот, която я вбеси и същевременно разтревожи. Фатима спокойно се обади:

— Зои, той никога няма да бъде твой слуга. Да се надяваме, че ще стане капитан на нашия господар.

Зои не отговори, защото продължаваше да го гледа през дупката. Алекс за пръв път осъзна напълно колко знойна и привлекателна беше тази жена. Надяваше се тя и Блекуел никога да не се срещнат. Ала нима тя самата не беше успяла да се срещне с Блекуел? Обърна се отново към шпионката, решена да не обръща повече внимание на провокациите на Зои. В момента Хавиер си разменяше любезности с Фарук, но ненадейно надигна глава и погледът му се насочи към стената, зад която се криеше Алекс.

Пашата влезе в залата широко усмихнат. Носеше туника от яркочервена коприна, избродирана с перли и златни нишки, а дългите му широки ръкави се вееха зад него. Той позволи на някои от подчинените си да целунат пръстените по ръцете му и най-накрая се приближи до Хавиер, който също му целуна ръка. Пашата го прегърна с една ръка и двамата се отправиха към отрупаната маса.

— Вярвам, че си прекарал приятна нощ?

— Да, стаята ми е удобна — излъга Хавиер, защото почти не беше мигнал, откакто пристигна в Триполи.

— Доволен съм. Ела, нека седнем сега да ядем и пием.

Шотландецът му се усмихна злорадо, но Блекуел го пренебрегна напълно. Роби, облечени в широки шалвари и къси елечи, започнаха да поднасят печена риба, агнешко месо с подправки и мариновани зеленчуци. Алкохолът и кафето се лееха обилно, докато гостите разговаряха и се смееха, като от време на време хвърляха погледи към него, защото никой не знаеше защо е сред тях. Блекуел не можеше да

хапне нищо, въпреки че това може би беше последното му угощение. Пийна от гъстото и прекалено сладко кафе, което накара пулсът му да скочи още повече, а той сега имаше нужда от пълна концентрация. Очите му се насочиха към стената, защото имаше чувството, че някой го гледа. Беше запознат с мюсюлманската традиция жените да наблюдават подобни събирания от специални стаички и се почуди дали Александра не правеше това в този момент. Щеше му се да не е там, за да не види зад стената възможната неприятна сцена.

В съзнанието му изплуваха две видения — окървавеният дръвник на градския площад и нейното лице, обляно в сълзи, зад железни решетки. Хавиер обезпокоен се отърси от тези мрачни мисли.

— Как са моите хора? — попита той Джабар.

— Оплакват се като всички пленници — усмихна се Джабар с ледено сините си очи.

— Все още ли се намират в затвора?

— Няма защо да се тревожиш, поне са живи. Дават им редовно вода и храна и имат право на един час разходка на ден.

— Като кучета — в гласа му се усещаше надигаща се ярост.

— Като американски кучета, каквито са — спокойно отговори русият мъж.

— Поне не са шотландски змии.

Джабар скочи на крака, изтегли камата си и изръмжа:

— Ставай, куче!

Хавиер също се изправи моментално, но тъй като нямаше никакво оръжие, се приготви за ръкопашен бой. Пашата, Джебал и Фарук също се надигнаха, а няколко войници пристъпиха напред с ръце върху дръжките на ятаганите си.

— Спрете веднага! — вбесено извика пашата. — Джабар, седни.

Двамата мъже продължиха да се гледат с пламнали очи още миг, след което Джабар бавно седна на мястото си. Пашата се усмихна на Хавиер:

— Простете на моя глупав и недостоеен слуга, капитане. Не се безпокойте, той ще бъде наказан заради невъзпитаното си държание.

Блекуел хвърли един поглед към побеснелия шотландец и каза:

— Не се е случило нищо страшно.

— Колко сте великодушен. Моля ви, елате да си продължим угощението.

Всички седнаха на масата и Фарук се обърна с усмивка към него:
— Рейс Блекуел, решихте ли най-после да се присъедините към нас?

Изведнъж всички разговори около тях замлъкнаха и на Хавиер му се прииска да не беше толкова задушно. Погледите на всички се впериха в него.

— Поставен съм в изключително трудна ситуация — започна той. — Аз съм патриот, но въпреки това за мен е огромна чест, че вие ме оценявате толкова високо.

— Но със сигурност сте наясно с останалите възможности — настоя Фарук.

— Нужно ми е още време. Трудно се взима решение, с което се отказваш от вярата, родината и честта си.

— Два дена за обмисляне са предостатъчно време — прекъсна го Джабар, а в очите му се четеше нетърпение.

— У дома имам много задължения.

— А тук ще имате много нови задължения. Ще ви намерим млада и красива съпруга и ще ви построим голяма къща. — Фарук се усмихна студено.

Пашата се изправи и всички глави се обърнаха към него.

— Вие сте или с нас, или срещу нас — каза той с набъбващ гняв. — Вие сте силен и умен мъж, Рейс Блекуел. Какво решение имате да взимате, вие нямате избор.

Хавиер не отговори и се почуди дали няма да чуе смъртната си присъда.

— Дори ще ви предложи повече, отколкото на Джабар, който е адмирал на флотата ми. Ще ви дам толкова злато, колкото не сте и сънувал.

Джабар пребледня, независимо от загара си, а косата му започна да лепне по челото.

— Петдесет процента — каза пашата с блеснали очи и изгледа Хавиер. — Половината от всяка плячка. Ето колко много ви искам, Рейс Блекуел.

— Поласкан съм — излъга Хавиер и погледна владетеля, който не беше нищо повече от крадец и предател, убил собствения си баща и брат, за да завземе властта, и който бе виновен за смъртта на Робърт. Мразеше го много повече от Джабар или Фарук.

— Значи се споразумяхме.

— Не. — Никога нямаше да извърши подобно предателство. В момента играеше хазарт, но за да не бъде убит, надявайки се, че те ще си помислят, че може да променят решението му след време. — Не.

— Какво?! — изрева пашата. — Ти смееш да ми отказваш?!

— Отказвам ви — отговори Блекуел и ръката му автоматично се присегна към бедрото, на което обаче вече не висеше сабя. Пот се стичаше по челото му и той можеше да вкуси страха. Пашата почервения, почти задавяйки се от ярост, и го посочи с пръст.

— Искам кръв, неговата кръв! Веднага!

Отнякъде долетя женски писък.

— Не!

15.

Алекс ужасена наблюдаваше през шпионката как еничарите се нахвърлиха върху Блекуел и го оковаха. Простена, когато сложиха на глезена му желязна халка и го блъснаха да върви напред.

— Господи — хрипливо прошепна тя с разширени от уплаха очи и Мурад я прихвана през кръста, за да не падне. Облегна се на него трепереща и се опита да мисли въпреки въртопа от видения и страхове. Нима беше открила Блекуел само за да го загуби по подобен начин? Дали по някакъв начин не се бе намесила в историята и сега това щеше да стане причина за ранната му смърт?

— Алекс, в името на Аллах, трябва да запазиш спокойствие — прошепна на ухото ѝ Мурад. — Не сме сами.

— Ще го убият. Трябва да ги спрем!

Той я разтърси.

— Няма какво да направим. Ела с мен.

— Не! — Тя се освободи от ръката му и толкова рязко притисна лицето си към стената, че одра бузата си. Пренебрегвайки кръвта и болката, Алекс надникна отново в залата. Отначало не успя да зърне Блекуел и се изплаши, че е бил отведен към главния площад, където обезглавяваха или изгаряха крадците и предателите. Тогава го зърна, обграден от войници. И да беше уплашен, не го показваше, а лицето му сякаш бе издялано от скала. Алекс почти припадна от облекчението, значи все още имаше време. Но колко и за какво? Ръката на Мурад отново я обгърна.

— Да вървим.

Тя не му обърна внимание, защото не смяташе да се връща в стаята си, докато животът на Блекуел висеше на косъм. По някакъв начин трябваше да предотврати това, не можеше да го остави да умре. Очите ѝ бързо обиколиха стаята и се разшириха от изненада, когато видя пашата, когото сега ненавиждаше повече отвсякога, обиколен от четирима души, които сякаш се караха. Джебал също стоеше там. Джебал! В нея се надигна надежда, щеше да направи и обещае всичко,

ако така можеше да спаси Хавиер. Обърна се и се блъсна в тялото на роба си.

— Джебал! Трябва да отида при него, той ще ми помогне, сигурна съм!

Мурад успя да я хване, преди да е успяла да изтича от стаичката право при групичката мъже в залата, където не се допускаше нито една жена, особено съпругата на Джебал.

— Алекс, не мислиш ясно. Въобще не мислиш!

— Няма време. Моля те, Мурад, помогни ми!

— Аз ти помагам, Алекс, като те спасявам от самата теб.

Бяха й нужни няколко секунди, за да разбере думите му. Той щеше да остави Блекуел да умре, без да се опита да го спаси. Бясна заради предателството му, тя го удари с юмрук в рамото и се затича покрай него, но се блъсна в друга стена от човешки тела. Извика и Зои й се усмихна с лукав знаещ поглед. Алекс се присви назад и отстъпи.

Джебал беше чул женския писък и не можеше да мисли за нищо друго, не чуваше и дума от спора, който се вихреше около него между баща му, Фарук и Джабар. Пронизителният вик на страх и протест беше дошъл от втората му съпруга, Зохаре. Но защо?

Той беше много обезпокоен и се питаше дали е възможно тя да се познава с Блекуел още от Америка. Защо иначе би се тревожила толкова за съдбата му? Джебал се обърна и погледна към стената, където се намираха шпионките. Винаги беше смятал, че я разбира. Тя беше американка, много различна от всички жени, които познаваше, и въпреки че отказваше да се държи като истинска съпруга, жалеенето по мъртвия й мъж беше допустимо. Като цяло той намираше Зохаре за забавна, нежна и добра. Може би сега мекото й сърце беше причина да скърби за Блекуел, защото доколкото я познаваше, тя щеше да се опита да спаси от смърт и най-простия роб. Поне се надяваше това да е причината.

Джебал се успокои, като си напомни, че християните бяха по-слабохарактерни и глуповати от останалите хора и насочи вниманието си към Блекуел. Физически този мъж беше впечатляващ и можеше да бъде опасен противник. Ако сменеше вярата си обаче щяха да имат

един могъщ съюзник. Той беше и мъж, какъвто жените желяеха и обожаваха. При тази мисъл Джебал несъзнателно стисна зъби.

— Джебал, кажи ти какво мислиш по този въпрос.

Той се обърна и погледна зачервения си баща.

— Господарю — каза смутено. Обикновено баща му го караше да се чувства като десетгодишно момче. Пашата го изгледа и скръсти ръце върху изпъкналия си корем.

— Американският капитан е глупак, щом ми отказва. Той разруши четири от корабите ми, а аз се държах толкова великодушно с него! А сега той отказва да ми се закълне във вярност, след като му обещах богатства, каквито не е и сънувал. Той заслужава наказание, и ще плати с главата си!

Рижият шотландец се усмихна, очевидно доволен от тези думи. Джебал се обърна и срещна нетрепващия поглед на Блекуел. Самият той ненавиждаше насието и смяташе, че екзекуциите трябва да се изпълняват само когато са изчерпани всички други средства. Сега обаче усещаше, че нещата щяха да се наредят по-добре, ако Блекуел умреше, и въпреки това, за разлика от баща си, той обръщаше внимание и на политическата страна на въпроса.

— Татко, ние вече сме във война с американците. Не би трябвало да ги ядосваме, още повече с убийството на Блекуел.

Джабар се изсмя гръмко.

— Война, а! Те всичките са страхливци! За какво изпращат корабите си тука, за да танцуват и пият с англичаните в Гибралтар или да правят пътешествия около Италия! Това не са войници, а страхливи жени!

Джебал въздъхна, защото адмиралът говореше истината, тъй като целият свят знаеше, че жената на адмирал Морис предпочита Гибралтар пред Средиземноморието. На нея ѝ доставяше удоволствие да посещава чайовете и баловете на английските офицери и затова адмирал Морис дори и веднъж не беше преплавал морето край Триполи. Именно поради тази причина никой в града не се страхуваше от американците. Слабата блокада не бе навредила почти на никого досега, нито на двореца, нито на търговските им кораби, въпреки че известният недостиг на жито се отразяваше на бедуините. Всички — войници и моряци, морски капитани, собственици на кръчми и жители на малки села, та дори и роби, които не бяха американци, се

присмиваха на тази така наречена война, а отгоре на всичкото адмирал Морис беше вдигнал и блокадата миналата седмица.

Въпреки всичко Джебал бе видял два от техните кораби — огромни, тежковъоръжени и с многоброен и добре обучен екипаж. А и не бяха ли станали свидетели на какво е способен един смел американски капитан? „Перлата“ беше много по-малък и зле оборудван от онези два кораба, но независимо от това Блекуел успя да разруши четири от най-добрите крайцера на Триполи.

— Татко — подхвана внимателно той, — ако обезглавиш Блекуел, това ще бъде краят, а ние все още можем да го използваме. Трябва да се опитаме да го убедим да се откаже от вярата си и да стане един от нас. Нека му дадем още време.

— Той вече каза не. Заслужава смърт! — разгорещено заяви Джабар.

— Не трябва повече да ядосваме американците — настоя Джебал.

— Гневът им е като скимтене на кутре — тросна се шотландецът.

— Не ме интересува дали американците ще се ядосат, защото аз съм бесен — изхриптя пашата. — Те отказват да ни плащат така, както на бейовете на Алжир и Тунис. — Той вече почти крещеше, а лицето му беше станало моравочервено. — Къде са парите, оръжията, корабите и останалите дарове, които ми обещаха? Нека Блекуел им бъде за назидание!

Първият министър Фарук се намеси:

— Прости ми, господарю, но може ли да кажа нещо?

— Искам го мъртъв — по детински призна пашата. — Той унищожил любимия ми кораб, а после се подигра с щедростта ми!

Фарук лукаво се усмихна.

— Не е нужно да го убиваме, за да го накажем, господарю. Бихме могли жестоко да го накажем и в крайна сметка пак да получим това, което целим, неговите познания или откуп.

— Американците са евтини — намръщи се Джабар. — Евтини и бедни. Никога няма да получим подходящ откуп за Блекуел и екипажа му.

— Не искам да получавам откуп за него — заяви пашата вече спокойно. — Той ми струваше четири от най-добрите ми кораба и

разруши „Мирабука“, затова заслужава смърт. Нека ядосаме американците!

Джебал погледна към стената, защото знаеше, че Зохаре е там, загрижена за своя съотечественик. Искаше му се да узнае какви чувства хранеше тя към Блекуел, но, от друга страна, тази вечер най-сетне щеше да я притежава напълно, а смяташе себе си за прекрасен любовник. След нощес тя вече нямаше да мисли за американеца по неприличен начин.

— Безкрайно глупаво ще е от наша страна, нарочно да разгневяваме американците — каза той. — Както винаги, Фарук е прав. Можем да го накажем и дори да го убедим да се присъедини към нас, без да го убиваме. Не трябва още да го убиваме.

— Корабостроителница „Блекуел“ работи много добре — каза Фарук. — Неговият баща сигурно ще плати скъпо, за да го освободим. Не всички американци са бедни.

— Какво предлагате да правим с него? — запита пашата. — Да му дадем жени и роби и да го оставим да живее като бей, докато получим златото от баща му?

— Нека му покажем съдбата на роба — предложи министърът. — На най-долния дворецов роб: да мете подовете, например.

Джабар беше стиснал ръцете си в юмруци.

— О, такава участ ще е подарък за него. Не мога да повярвам, че няма моментално да го обезглавите!

Пашата се намръщи.

— Да го изпратим в каменоломните — спокойно каза Джебал, осъзнавайки, че дълбоко в себе си няма нищо против Блекуел да умре, а там „случайната“ му смърт лесно можеше да се нагласи. — Да му покажем какво значи да е роб в кариера.

Погледът му се насочи към капитана, който продължаваше да стои невъзмутимо, без да проговаря или помръдва. Фарук се поколеба и тайно погледна пашата, който се усмихваше доволно.

— Добра идея, много добра идея, сине мой! Ще му покажем съдбата на най-нисшия роб, за да научи къде му е мястото и какво е унижение, а когато дойде при мен, молейки за милост, тогава може би отново ще му дадем шанса да получи част от богатствата и мощта на Триполи. — Той потупа Джебал по рамото.

Двамата мъже отново впиха погледи един в друг — богато облечения бей със скъпите накити и пленникът, окован в железни вериги.

Хавиер се потеше, ала оковите не му позволяваха да избърше потта от лицето си. Въпреки това беше щастлив, че няма да умре днес, ала се стараеше изражението му да не го издаде.

— Животът ти е пощаден — съобщи му тихо Джебал.

— Благодаря.

— Не бъди толкова благодарен — отвърна той. — Животът ти виси на косъм, който всеки миг може да се скъса.

Капитанът наблюдаваше как боят се отдалечава с развени ръкави, осъзнавайки ясно колко близо беше до смъртта. Сега обаче поне имаше възможност да продължи с плана си. Изведнъж Джабар излая някакви неразбираеми заповеди на арабски и се усмихна с блеснали очи.

— Засега запази живота си, псе — подразни го той. — Но докога ли?

Не получи отговор, затова продължи:

— Няма да стигнеш далеч със смелостта си, Блекуел, защото в каменоломните именно тя ще те убие.

— Това заплаха ли е?

— Не, предупреждение — изсмя се Джабар и махна на войниците, които го пазеха. Груби ръце рязко дръпнаха веригите му и Хавиер беше повлечен след еничарите, а оковите се впиха в кожата му. Той пренебрегна болката, защото усещаше, че всички очи са вперени в него. Александра. Дали си въобразяваше, или тя наистина се намираще някъде зад стената? Не беше си внушил уплашения женски писък, когато пашата нареди да го оковат. Изведоха го във външния двор, където имаше още войници, пазачи, слуги и търговци. Хавиер отново се препъна, падна на земята и ръцете му се одраха на камъните по земята и от тях потече кръв. Войниците обаче не спряха, а рязко го дръпнаха за веригите да се изправи и продължи.

— О, Господи! — извика женски глас. — О, Господи!

Хавиер веднага я позна и се закова на място толкова ненадейно, че повлече назад двамата войници. Обърна се и я видя, без да осъзнава какво става. Беше Александра, щеше да я познае навсякъде и въпреки

че тя беше далече, очите им се заковаха един в друг. Тя не носеше обичайните дрехи на робиня, а беше облечена като богата мюсюлманка с множество избродирани дрехи и накити. Главата ѝ беше увита с покривало, така че се показваха само носът, устата и очите ѝ, но той не можеше да сбърка нейното лице.

Александра изглеждаше, сякаш всеки момент щеше да се разплаче, лицето ѝ беше тебеширено бяло, а ръцете прострени напред. Блекуел не можеше да отвърне поглед от нея, чувстваше се замаян и объркан, а сърцето му биеше бясно. Какво, по дяволите, означаваше това?

Мурад я сграбчи изотзад и ядосано я задърпа, докато тя се опитваше да се освободи от него. Коя, по дяволите, беше тя?

— Американско псе! — Дръжката на ятаган се стовари върху рамото на Хавиер и тъй като ударът бе силен и неочакван, той се свлече на колене. Тя изпищя пронизително. Следващият удар бе по гърба и главата му се удари в каменната настилка. За миг светът потъна в пълен мрак, а после пред очите му засвяткаха звезди. Напрягаше се да чуе виковете ѝ, до слуха му обаче достигаха само турски и арабски крясъци. Изправиха го на крака. Съзря как Мурад повлича Александра, пищните ѝ дрехи отново му направиха впечатление. Със сигурност това облекло трябваше да е някакво прикритие.

Хавиер изведнъж осъзна кой стои зад него и мускулите му се напрегнаха, когато се обърна към Джабар. Питър Камерън също гледаше след забулената Александра.

16.

На Хавиер не му се понрави затворът, който представляваше голяма, строго охранявана, правоъгълна сграда зад двореца, изградена от големи сиви камъни. Заведоха го до масивна дървена врата, която се отвори, и го натикаха в голяма куполовидна стая. Въпреки че беше сумрачно, забеляза трима турски войници, множество белезници и вериги, окачени по стените, както и различни уреди, очевидно предназначени за мъчене.

По гърба му пробягна тръпка. Колко ли от моряците му бяха оцелели след жестокостите, с които бяха тъй известни турските и африканските пирати?

— Твоят нов дом — ехидно обяви Джабар.

Един едър мустакат турчин, чийто нос явно беше чупен наскоро, се приближи към тях.

— Нов роб?

— Да — отговори шотландецът и се обърна към Хавиер. — Кадар е главният надзирател на затвора и животът ти е в негови ръце.

Хавиер се взря в немигащите очи на Кадар, които не изразяваха никакви чувства, и това го обезпокои повече, отколкото, ако беше забелязал жестокост или злоба.

— Може би желаяш да приветстваш капитан Блекуел в затвора.

Турчинът само изръмжа, от което Джабар зловецко се ухили. Двамата се дръпнаха настрана, така че да не се чуват думите им. Докато ги наблюдаваше, Хавиер не се и съмняваше, че Джабар дава инструкции, как да се отнасят възможно най-зле с него. Кадар беше първият тукашен мъж, когото намираще за по-висок и по-едър от себе си. Надзирателят му махна с ръка, и той пристъпи напред, избягвайки опита на един от войниците да го спъне. Широкият коридор пред него беше осветен от факли, закачени по стените, но никъде не забеляза заключени врати, които можеха да водят навън или към други помещения.

Няколко минути по-късно Хавиер се оказа в просторен двор, от който тръгваше нов лабиринт от по-малки помещения. В единия край

на двора имаше навес, под който в малки килийки работеха мъже. Те бяха каменари, дърводелци и златари, а в една от килийките някакъв писар работеше върху пергамент и когато групичката им се приближи до него, той ги изгледа с немигащ поглед. Друго помещение беше кръчма, в която няколко мъже, включително и роби, седяха пред тезгяха и пиеха нещо, сервирано от дебел мароканец. Хавиер се учуди много, защото знаеше, че при мюсюлманите алкохолът е строго забранен, а кръчмарят и още един от мъжете със сигурност бяха мюсюлмани.

Стана му ясно, че това, освен затвор е и една изолирана самоиздържаща се общност. Още когато излезе на двора, забеляза свои моряци в кръчмата и няколко други, които спяха върху избушени дюшеци върху навеса, а зад гърба му долетя благословено познатият глас на Тими:

— Капитане!

Обърна се и видя малкия си помощник, чиито сини очи бяха пълни със сълзи, и без да се колебае, го вдигна и прегърна, сякаш беше негов баща.

— Капитане! — извика Тъбс и започна да го тупа по рамото. Преди обаче да успее да се обърне към кормчията, Хавиер забеляза подутата сцепена устна на момчето и прокъсаните панталони, които бяха единственото му облекло. Видя, че и по лицето Тъбс, едва-едва облечен в дрипи, има драскотини, а гърбът му е нашарен от червеникави белези. Скоро капитанът беше заобиколен от моряците си, радостни и облекчени, че го виждат.

— Какво се е случило? — попита остро той, защото явно хората му бяха бити и измъчвани. Сега имаше още един повод за отмъщение, но се постара да скрие гнева си.

— Сър, отнасят се с нас като с кучета и гладуваме — отговори младият моряк Алън.

— Дават ни само малко вода и три комата хляб на ден, както и някакво вкиснато вино — оплака се друг със сцепена устна.

— Пък ако имаме късмет, получаваме и по три маслинки — добави главният помощник Бенедикт и презрително се изплю.

— А когато идват да ни носят храна, ни се смеят, наричат ни американски псета и ни ритат — възкликна друг мъж, чието тяло беше покрито със синини и белези.

— Санди си счупи ръката. Наместихме я, доколкото можем, но него все още ужасно го боли — добави Тъбс обезпокоен, без да отмества поглед от своя капитан.

Хавиер огледа тридесетте и пет лица, които го наблюдаваха и очакваха неговите съвети и заповеди. Трябваше да възвърне надеждата на своите хора, защото те имаха много повече нужда от нея, отколкото от гнева и възмущението му. Преди да успее да проговори обаче, Тъбс се приближи до него и прошепна:

— Трябва и да пазим Тими от извратените марокански копелета.

Тими винаги си е бил слабичък, но сега беше само кожа и кости. Хавиер го прегърна през крехките рамена и го запитва:

— Някой наранил ли те е?

Очите на тринадесетгодишното момче се наляха със сълзи и то се притисна към едрия мъж, въпреки че се опитваше да не заплаче.

— Не, добре съм, капитане, наистина.

— Ние добре го защитавахме, капитане — обади се един моряк на име Соренсън.

— Хубаво. А ти не се тревожи, момко, аз ще се грижа за теб.

Тими кимна, прехапвайки треперещата си долна устна, и Хавиер го потупа окуражително по гърба, след което отново се обърна към събралите се в кръг мъже.

— Има ли други пострадали? Освен Санди някой друг нуждае ли се от лекар?

От групата долетя дружно мърморене и един каза:

— Наред сме, капитане, и се радваме, че ви виждаме.

Последваха одобрителни подвиквания.

— Аз също се радвам, че виждам всеки един от вас — каза Хавиер с мрачно изражение. — Момчета, не се предавайте. Въпреки че няма да е лесно и ще отнеме известно време и планиране, ние ще се освободим. — Мъжете около него го разбраха и започнаха да се усмихват и кимат. — Междувременно ще оцелеем, ще се държим като патриоти, така че родината и близките ни да се гордеят с нас. Войната едва е започнала.

Мъжете извикаха радостно, но той им махна с ръка да замълчат и продължи:

— Трябва да бъдем предпазливи, затова засега ще се държим така, както ни кажат, за да не ядосваме стражите и да не събудим

подозрението им. Пренебрегвайте всички провокации, защото това не е проява на страхливост. Трябва да мислим за бъдещето и да преследваме неотлъчно крайната си цел.

Надяваше се, че всички от екипажа му са наясно, че той планира бягството им. Разбира се, не бе нужно целият екипаж да знае, че смята да унищожи „Перлата“, защото подобна задача трябваше да се изпълни тайно и възможно най-малко хора да знаят за нея. Все още си спомняше прекалено ясно предателството при нос Боун, заради което сега бяха пленници в Триполи. Огледа се и не видя пазачи наблизко, но беше убеден, че и в затвора гъмжи от шпиони.

— Сега ме заведете при Санди.

Тъбс посочи навеса и Хавиер се запъти натам, следван по петите от Тими. Когато премина покрай килията на писаря, той се изправи и го загледа втренчено. Беше средно висок, изключително слаб, черната му коса беше прошарена с бяло и за разлика от останалите носеше чисти и здрави дрехи — светли панталони, риза без ръкави, къс червен жакет и кожени сандали. Блекуел забави крачка, когато видя, че мъжът се приближава към него.

— Мосю, да се запознаем, ако обичате. Пиер Кишон, на вашите услуги.

Писарят така и не се усмихна, докато говореше, и Блекуел му кимна, чудейки се чий шпионин е. И все пак тези дрехи бяха прекалено издайнически, ако се опитваше да събира информация за Джабар или Кадар.

— Хавиер Блекуел, капитан на американския кораб „Перлата“.

— Това вече го знам — крайчецът на устните му се повдигна и разкри равни бели зъби. — Дели Капитан, Капитанът Дявол, който тъй успешно надмогва корсарите на пашата, този, който вбеси Рейс Джабар. Да, знам като всички останали кой сте. Спечелили сте си двама могъщи врагове, капитан Блекуел.

Хавиер се почуди какво ли целеше Кишон.

— Наясно съм с това.

— Може би е трябвало, както се казва, да се потурчите? Все още има време да промените решението си, преди да решат бавно да ви убият.

— Няма да им бъде толкова лесно.

— Може би, ще си проличи. Аз работя като писар и съм на ваше разположение, ако желаете да ми продиктувате някакво писмо.

— И сам мога да си пиша писмата — отговори Хавиер и за момент почувства копнеж по дома си, където бяха баща му и Сара. Трябваше да се свърже с тях и да ги успокои, че е добре. Освен това трябваше да намери начин да се свърже с датския консул Нилсен, защото сега със сигурност нямаше да му бъде позволена среща с него. Вгледа се в Пиер и се запита дали беше шпионин, или възможен съюзник. Той беше французин, а в момента Франция и Англия воюваха, докато Америка запазваше неутралитет, и въпреки това отношенията между държавите не можеха да се нарекат добри. Все пак Хавиер надушваше бъдеща възможност и инстинктите му подсказваха, че този мъж не е шпионин. Явно и Пиер усещаше нещо подобно.

— Дажбите тук са жалки, но с няколко монети човек може да си купи допълнително супа с лук и късче овнешко месо. Ще се присъедините ли към моята вечеря днес, капитане? С удоволствие ще я разделя с вас.

Хавиер кимна утвърдително.

— От колко време си в Африка, Кишон?

— Двадесетина години — отговори писарят — и мога да ви разкажа за всичко, което ви интересува.

Погледите им се срещнаха и Блекуел си помисли за американската пленница Александра.

— Трябва да отида при него! — извика Алекс.

Мурад не отговори, а продължи да седи мълчаливо до нея. Тя бе покрила лицето си с длани. Изведнъж ги отпусна и свали краката си на земята.

— Наистина ли е толкова зле?

— Не е добре.

— Какво означава това? — изкрещя му тя.

— Алекс, нищо не можем да направим.

— Искам да го видя.

— Това обаче е невъзможно.

— Така ли? — предизвика го Алекс и се изправи. — Живея тук повече от година и научих едно нещо, което така и не се променя.

— Кое е това? — внимателно попита той.

— Алчността. Всички са подвластни на алчността, Мурад, и не мога да повярвам, че не можеш да подкупиш пазачите на затвора. Така ще мога да му занеса някои неща, от които сигурно има нужда.

Мурад озадачено я погледна.

— За това ще е нужно много злато, Алекс.

— Ще си продам всичките накити — процеди тя, — защото съм твърдо решена.

— Аллах да те пази, теб и всички нас.

Алекс се чувстваше зле, защото бе наясно каква е съдбата на робите в каменоломните. Там условията бяха нечовешки и нещастниците бяхтеха, докато не умрат. Днес Хавиер беше отведен в затвора, който тя си представяше като концентрационен лагер от двадесети век, а утре щяха да го пратят в каменоломната и да го експлоатират като животно. Тя бе решена на всичко, за да му помогне и да го измъкне оттам преди убийственият труд да го довърши.

— Дали ще умре в каменоломната?

Мурад се поколеба.

— Не знам.

— Какво, по дяволите, означава това?

Той пребледня.

— Никога не говори така, дори и твоят християнски бог ще се разсърди. Означава, че не знам. Там хората непрекъснато умират, но обикновено от глад, а понякога и от нещастни случаи.

Алекс го погледна косо и пулсът ѝ скочи.

— Какви нещастни случаи? Истински или предизвикани!?

— По-често истински.

— Господи, мислиш ли, че ще го убият там? Това би било удобно разрешение за тях.

— Не знам.

— Хич не ми помагаш! — изкрещя Алекс.

— А какво искаш да направя? — изкрещя ѝ в отговор той.

— Не знам, нещо, каквото и да е.

Алекс се разплака и Мурад отиде до нея и я прегърна. Тя беше наясно, че не ѝ остава много време и тази вечер Джебал ще я очаква в покоите си. В деня на първата им годишнина той ясно ѝ бе дал да разбере, че възнамерява да спи с нея. Тя твърдо отказа да мисли за

вечерта, защото всеки път, когато се сетеше за нея, започваше да трепери. В момента Хавиер беше по-важен. И все пак нищо не се случваше така, както трябваше, според историята, която бе чела. Алекс чувстваше, че всякакъв контрол, почерпен от познаване на бъдещето, ѝ се изплъзва и вече не знае какво би могло да се случи всеки миг. Това я плашеше, но тя за нищо на света не смяташе да остави Блекуел да умре в каменоломната.

Хавиер се загледа в чинията с топла супа, в която плуваха две парченца лук, едно морковче и малко месо. На останалите мъже в затвора им бе дадено по парче корав хляб и няколко глътки кисело вино за вечеря. На масата пред тях обаче Пиер Кишон беше поставил един пресен бял хляб и бутилка червено вино.

— Яжте, приятелю — подкани го той и си отчупи парче хляб, след което наля в две чаши от виното.

— Не мога — отговори Хавиер, взе чинията със супата и излезе от малката килийка, която писарят „наемаше“ от Кадар. С усмивка на уста той сложи яденето пред Тъбс и Тими, които седяха до вратата и жадно поглъщаха жалките си порции хляб.

— Разделете си го, момчета.

Очите на Тими светнаха.

— Капитане?

— Нареждам ви да изядете всичката супа.

Тими веднага засърба, последван от Тъбс, и Хавиер се върна в килийката.

— Вие сте изключително благороден човек, капитане — отбеляза Пиер и го изгледа над пълната си чаша.

Блекуел само повдигна рамене и отчупи от хляба.

— Трябва да мислите на първо място за себе си, ако искате да поживеете по-дълго. Тук, в затвора, човек се нуждае от ясна мисъл и сила, за да може да оцелее.

— Хората ми разчитат на мен, а момчето умираше от глад.

— Тук всички умират от глад, освен онези, които са достатъчно умни, за да си купят „привилегии“ от Кадар. И все пак вашето благородство е приятна новост. — Писарят стана от масата и се върна

с още една чиния. — Аз пък ще разделя супата си с вас, капитане, но този път настоявам да изядете половината.

Хавиер се усмихна.

— Мисля, че ще се справя с това.

Двамата мъже изядоха храната си и отпиха от виното. Очите на Блекуел сякаш се проясниха.

— Приятелю, ако не греша, това е френско вино, нали?

— Прав сте, истинско „Бордо“ от 1799-а.

Хавиер отпи още една глътка и въздъхна:

— Господи, истинско блаженство.

Пиер се засмя.

— Понякога корсарите се завръщат с кораб, натоварен с интересна плячка, а знаете, че мюсюлманите не пият.

— Колко удобно — промърмори Блекуел и усети как виното се разлива из тялото му.

Кишон напълни отново чашите.

— Имам поне още дузина бутилки, капитане, и обичам всяка една от тях повече, отколкото съм обичал някога, която и да е жена.

Хавиер се изсмя, но се сети за зелени, очи и смехът му замря.

— Усещам, че темата ви наранява, капитане.

Той остави чашата на масата и срещна погледа на французина.

— Кишон, докато бях в двореца, срещнах една жена, американска пленница. В началото смятах, че е обикновена робиня, защото тя ми се представи като Сана, но после ми каза, че истинското ѝ име е Александра. Следващия път, когато я видях, беше облечена и забулена като богатата мюсюлманка. Тя има червена коса и зелени очи. Знаете ли нещо за нея?

Пиер го погледна учудено.

— В Триполи има само една американска пленница и тя живее в двореца, но се казва Зохаре, а не Сана.

— Продължавай — каза хрипливо Хавиер.

— Християнското ѝ име е Александра Торнтън и е жена на Джебал.

Хавиер реши, че не е чул добре.

— Не ви разбрах?

— Тя е втората съпруга на Джебал. Той се влюбил в нея още щом я зърнал, което било преди около четиринадесет месеца.

Блекуел сякаш беше парализиран.

— Казват, че е изключителна, красива, умна и висока почти колкото мъж. Говорела вече добре арабски и навсякъде ходела с роба евнух, който Джебал ѝ подарил, когато пристигнала в палата. Говорят също, че беят все още е лудо влюбен в нея.

Тя го бе излъгала. Беше го предала. Не беше тази, за която се бе представила, а снаха на пашата, съпруга на неговия син и наследник.

— Капитане, добре ли сте?

Хавиер се изправи.

— Не — дрезгаво каза той, — въобще не съм добре.

17.

Алекс се огледа в огледалото.

Мурад, който стоеше зад нея, не продума. Джебал го беше инструктирал как трябва да бъде облечена тази вечер и дори ѝ беше изпратил дрехи. В момента тя носеше само три пласта коприна, което беше малко за една мюсюлманка. Първият пласт представляваше туника до земята в приятен кремав цвят. Везаните ѝ шалвари имаха същия цвят и облеклото ѝ напомняше за скъпата копринена пижама, която някога имаше в Америка. Върху тях носеше наметка до земята, срязана от двете страни, и изработена от най-тънката материя, която някога бе виждала. Деколтетото и полите ѝ също бяха избродирани със сребърни, златни и черни нишки, както и с дребни мъниста.

Най-отгоре носеше къс златист елек, ушит сякаш точно за нея, защото ѝ прилепваше като втора кожа. Копченцата му бяха от перли и корал, а кръста ѝ опасваше златна верижка. След тежкото облекло, на което беше свикнала, сега се чувстваше почти гола. Джебал ѝ бе наредил да не сплита косата си и сега тя се стелеше в цялото си бакърено великолепие по раменете ѝ. Джебал трябваше да остане доволен. Въпреки всичко Алекс отказа да си сложи червило или черен молив на очите.

— Как да го направя? — попита тя Мурад и погледите им се срещнаха в огледалото. — Аз обичам мъж, на когото му е писано скоро да умре, в момента нямам и най-малка представа какво става с него, а трябва да легна с друг.

— Той не е друг мъж, а твоят съпруг, Алекс.

— Да, благодаря ти, но от това ми прилява.

Слугата разтревожено изтича до шкафчето да ѝ донесе някаква купа, но тя я пренебрегна и седна на ръба на леглото.

— Ако ти кажа, че изглеждаш по-красива от всякога, сигурно няма да се почувстваш по-добре, нали? — каза ѝ Мурад.

Нещо в тона му я учуди и тя забеляза блясъка в сребристите му очи. Не, сигурно грешеше. Той се отдалечи и Алекс си пое дълбоко дъх, защото не можеше да повярва, че ѝ се бе възхитил като мъж.

Мурад беше неин приятел и брат, беше евнух, неспособен да люби жена. Защо трябваше подобно усложнение точно сега.

— Трябва да има някакъв начин да се отърва. Може би, ако се държи отвратително в леглото, ако лежа неподвижно като дъска, той никога повече няма да ме поиска.

— Не смятам, че това е добра идея, така само ще го ядосаш.

— Може би трябва да приема неизбежното — тъжно каза тя. — Аз не съм девствена вече, а и Джебал се държи добре с мен. Ако играя ролята на милата съпруга, той никога няма да усети какво се случва точно под носа му. — Алекс видя порцелановата чаша в ръцете на Мурад и му махна с ръка. — Нямам желание за чай сега, освен ако не е вашият еквивалент на валиума.

— Не знам какво е валиум, това е обикновен чай от билки, които ще те приспят и отпуснат леко. Така по-леко ще приемеш Джебал и няма да се противиш на желанията му — в очите му се четеше загриженост и съчувствие. Тя погледна чашата, пълна със зелена течност, и в ума ѝ се зароди план.

— Искам нещо по-силно, нещо, от което да припадна.

— Да припаднеш ли?

— Искам нещо, от което ще заспя дълбоко и бързо, така че да не съм будна, когато Джебал дойде при мен. Сигурна съм, че той не би ме изнасиллил, докато съм в безсъзнание.

— Да, обаче ще се разгневи.

Алекс повдигна рамене.

— Няма да прекалявам.

— Мога да ти намеря такова нещо, но сигурна ли си, че искаш?

Отвън се чу женски смях и Алекс погледна през прозореца в сумрачната градина.

— О, сигурна съм, а и познай още какво? Ще набедим Зои, че ме е отровила и Джебал никога няма да научи истината. В крайна сметка тя ще бъде първата заподозряна.

Мурад се усмихна, а в погледа му се четеше възхищение.

— Алекс, ти наистина си станала една от нас и дори Зои не би се справила по-добре.

Алекс се засмя, но смехът ѝ бе прекъснат от почукване по вратата. Двамата се спогледаха и тя беззвучно каза: „Зои?“ Намръщен, евнухът отвори вратата. Отвън стоеше един от слугите на Джебал и те

си отдъхнаха. Мурад пое от него малко инкрустирано ковчеже, което подаде на Алекс. Явно вътре имаше украшение за подарък.

— По дяволите.

— Мразя, когато проклинаш така.

Тя неохотно пое ковчежето.

— Съпругът ти иска вечерта да носиш това, което е вътре.

Алекс го отвори и ахна, защото там имаше дебела златна огърлица с осем големи крушовидни рубина, на върха на всеки от кървавочервените камъни блестеше по един диамант.

— Господи! — Никога преди не беше виждала такъв прекрасен накит, освен по страниците на модните списания, а още по-малко беше държала в ръцете си такова богатство.

— Всъщност не съм много сигурен, че е добра идея да изпиеш приспивателното, Алекс. Имам лошо предчувствие.

— Не, ще припадна пред Джебал, за да спечеля време, та дори и да е само един ден. — Тя едва чуваше думите си, защото изведнъж я осени прозрение. Усмивайки се доволно, Алекс вдигна огърлицата, която проблясваше и на светлината от свещите в стаята.

— Мурад!

— О, Аллах!

— Това ще ни осигури нужното злато, за да проникнем в затвора.

Мурад примигна изплашено.

— Джебал лично ще те убие, ако открие постъпката ти.

Тя обаче не го слушаше, защото вече имаше средство да откупи среща с Блекуел, а може би дори и неговата свобода.

— Трябва да се отървем от нея.

Паолина се излежаваше гола в благоуханния басейн, който се намираще в края на градината и бе засенчен от огромни палми. Беше прекрасна вечер, а небето беше обсипано със звезди.

— От коя нея?

Зои, също гола, седеше на стъпалата до нея и похапваше смокини.

— А ти коя мислиш? Нея.

Паолина проследи погледа ѝ и двете видяха как Алекс минава по пътеката с наведена глава, червената ѝ наметка проблясва на лунната

светлина и меките отблясъци от факлите в градината.

— С какво е облечена? — попита Паолина с очевидна завист.

— Джебал похарчи цяло състояние, за да я накипри така тази вечер.

— Не разбирам — каза петнадесетгодишната италианска наложница, — какво ще има тази вечер?

Както обикновено на Зои ѝ се прииска да раздруса здраво Паолина, въпреки че инак се радваше, че моментната любимка на Джебал е толкова глуповата.

— Днес Джебал и Зохаре ще отпразнуват една година от сватбата си и той най-сетне ще легне с нея. — Целият дворец знаеше за вечерта и всички се подсмиваха, а робите, най-вече чужденци, се хващаха на бас какъв ще бъде крайният изход, тъй като залаганията бяха официално забранени. Зои също се бе обзаложила с любовника си и ако загубеше, пак щеше да спечели. А ако спечелеше... Тя се усмихна и навлажни устни с език, защото усети влагата между краката си.

— Тая Зохаре е твърде стара и прекалено кльоцава и на Джебал скоро ще му омръзне.

— Паолина, сестрице, Зохаре е негова съпруга.

— Знам — нетърпеливо отсече момичето, — но когато ѝ се насити, ще се разведе с нея.

— Колко си убедена — промърмори Зои и мислено добави: „и колко тъпа“. Зохаре беше умна и явно планираше нещо. Зои все още не бе открила защо се намираше в Триполи и как точно бе пристигнала тук. Не смяташе, че е шпионка, а че по-скоро крие нещо от миналото си и интуицията ѝ подсказваше, че ще е добре да го разкрие. Не се и съмняваше, че то ще нарани и вбеси Джебал. Зохаре може и да беше изключително умна, но Зои бе сигурна, че е по-умна от нея.

— Джебал е прекалено добродушен и няма да се разведе с нея, Паолина, — търпеливо обясни Зои. — Той би го сторил само при някакви изключителни обстоятелства.

Паолина се гмурна под водата и когато пак се показа, разтърси мократа си коса.

— Е, мен това не ме интересува много. Той дори има право на още две жени.

Другата жена я зяпна и почувства как косъмчетата по тила ѝ настръхват, а в гърлото ѝ се надига ръмжене.

— Извини ме, скъпа, но не виждам какво общо има това със Зохаре и Джебал.

Младата наложница се усмихна.

— Припомних ти го, защото това означава, че той би могъл да се ожени за мен.

Зои едва не избухна в смях. Беше повече от убедена, че Джебал никога не би се оженил за това глупаво италианско момиче. По-скоро ѝ даваше още два-три месеца, преди той да ѝ се насити и да си намери някоя по-млада и свежа. Просто така бяха устроени мъжете, дори и светът.

— Смяташ ли, че тя спи с роба си? — неочаквано запита Паолина.

Двете проследиха с поглед Мурад, който следваше Зохаре и след малко се скри зад ъгъла.

— Откъде ти хрумна? — И все пак беше нещо нормално жените в харема да спят с робите си. Някои, като Маса например, бяха изключителни любовници.

— Мурад е най-красивият роб, който някога съм виждала — въздъхна Паолина. — Вглеждала ли си се някога в очите му? Те не са сиви, а сребристи. Колко жалко, че е кастриран.

Зохаре и робът наистина бяха много близки и целият дворец знаеше, че са неразделни. Мисълта накара Зои да се усмихне.

— Може и да е истина — промърмори тя, — но трябва да проверим. Не смятам, че Джебал ще е особено щастлив, ако е така, не мислиш ли?

— Разбира се, че ще побеснее — отговори момичето и се изправи. Водата се стече по тесните ѝ рамене, налетите гърди и надолу по гъвкавите крака. — Гладна съм — обяви тя и едно грозновато немско момиче се приближи и я уви в бяла роба. — Идваш ли?

— Не — отговори Зои и засмука половинката от смокинята си. Докато наблюдаваше как Паолина и робинята ѝ се отдалечават, дойде Маса с още една жена. Зои развълнувано се изправи.

— Маса, защо се забави толкова? — възкликна тя, без да се притеснява от голотата си.

— Прости ми, господарке, но старицата отказваше да побърза. — Огромният африканец склони глава, а тялото му лъщеше от пот.

Старата бедуинка пристъпи напред и пронизващите ѝ черни очи се впиха в лицето на Зои. Младата жена се отвори от нея, защото тя не само беше изключително стара, но и дебела и с увиснала кожа. Очите ѝ обаче приличаха на две черни бездни, пълни с огън и знание, и Зои инстинктивно отстъпи крачка, като се остави да бъде наметната от слугата си.

— Истина ли е, че познаваш миналото и можеш да виждаш в бъдещето?

— Опасност, кръв, огън и смърт — отговори старицата.

— Какви ги бръщолеваш? Ще ти платя добре, ако ми разкажеш за жена на име Александра Торнтън.

— Трябва да внимаваш.

Зои се намръщи и тропна с крак.

— Искам да науча нещо за втората съпруга на Джебал!

Изражението на старицата не се промени, а очите ѝ горяха все така настойчиво.

— Вече те предупредих. Така ще бъде.

Опасност? Кръв? Огън и смърт? Та това беше всекидневие в Триполи, а дъртата говореше безсмислици. Но старицата заговори отново:

— Тя е Александра Торнтън и не прилича на никоя друга жена или мъж, които познаваш. Тя не е от това време и идва от далечно място, голяма страна отвъд океана. Тя е дошла в Триполи, за да открие един мъж.

Зои се развълнува, в ума ѝ забръмчаха стотици въпроси.

— Да, тя е от Америка, но не разбирам защо да е различна? И какво означава, че идва от друго време?

Бедуинката присви очи.

— Тя идва от друго време, не е като нас и никога няма да бъде. Няма да остане дълго в Триполи.

Зои бързо осмисли последните ѝ думи.

— Как може да идва от друго време, друго време няма!

— Тя е от бъдещето, от много години напред във времето.

— Това е безсмислено — извика ядосано Зои. — От бъдещето?! Кой мъж е дошла да открие?

Старицата не се поколеба и за миг.

— Капитанът от тази страна, Америка. Мъжът, когото отведоха в затвора и се нарича Хавиер Блекуел.

18.

Слънцето още не беше изгряло, когато пазачите започнаха да разбудят затворниците. Хавиер вече бе буден, защото цяла нощ не успя да заспи. Предателството на Александра не излизаше от ума му. Не спираше да се пита защо.

Сега лежеше неподвижен с отворени очи и слушаше заптиетата, които крещяха някакви заповеди. Те ритяха мъжете с тежките си ботуши и затворниците викаха от болка. Подобно на всички останали, и Хавиер лежеше върху сламеник в претъпкания двор — изключение правеха тези, които имаха средства да „наемат“ от Кадар малка килия или място за спане на навеса. Внимателно се надигна и видя как един от пазачите точно срита спящия Тими, който изохка. Дребният турчин с криви зъби забеляза, че Хавиер го наблюдава и му се ухили. Хавиер стана, впери поглед в ятагана му, и се опита да потисне желанието си да нападне еничаря, защото знаеше, че щеше просто да бъде пребит и няма да постигне нищо. Нима сам не беше казал на екипажа си да не се поддават на провокации? Трябваше сам да им даде пример, независимо че му беше безкрайно трудно. Турчинът се засмя и му обърна гръб. Хавиер се приближи до момчето, което се държеше за рамото, а очите му бяха пълни със сълзи от болка и унижение.

— Добре ли си, момко?

Тими кимна, но не можа да сдържи гнева си.

— На тези проклетници им харесва да се държат отвратително, а аз нищо не съм им направил. Мразя ги!

— Да, харесва им — съгласи се Хавиер. Зад момчето можеше да види късче небе. Звездите все още проблясваха в мастиленочерната тъмнина. В двора, освен неговите хора имаше още поне стотина роби от различни европейски националности и беше претъпкано и задушно. Тъбс се приближи, понесъл късче хляб и дървена купичка с малко киснатото вино.

— Ето ви закуската — горчиво каза той.

Хавиер отвърна очи от жалката храна и погледна към пазачите, които раздаваха дневните дажби. Тъй като робите бяха принудени да

бъхтят по цял ден, при тази храна повечето бяха изключително слаби и с хлътнали очи. Това беше нечовешко и Блекуел бе длъжен да освободи хората си, колкото се може по-скоро. Но първо трябваше да разруши „Перлата“. Всички изядоха бързо и мълчаливо закуските си, а той даде половината от своята на Тими, въпреки че вече съжаляваше, че не беше изял всичката си супа снощи. Кадар излезе от сводестия тунел и погледът му обходи мъжете, след което се спря на Блекуел. За един кратък миг двамата се наблюдаваха втренчено, след което надзирателят кимна на войниците и те пристъпиха напред, полюшвайки камшиците.

Всички бяха събрани, подобно на стадо, и натикани в тунела. Никой не говореше, чуваха се само плясъци на камшик и викове от болка. Хавиер се приближи съвсем близо до Тими, за да го предпази с тялото си и по някакво негласно споразумение Тъбс застана от другата страна на момчето. Навън небето вече просветляваше и бе добило сивкав цвят, а розови линии прорязваха хоризонта. Робите прекосиха спящия град и излязоха през градските порти. Пътят бе каменист, обсипан с начупени миди, и скоро краката на Хавиер се израниха. Той пренебрегна болката и забеляза, че Тими, както и доста мъже от екипажа му вече куцаха. В тихото утро мислите му полетяха към Александра Торнтън, втората съпруга на Джебал. Дали пък самият бей не я бе изпратил да измъкне информация от него или да го прелъсти, за да пречупи волята му.

Изплющя камшик и някой извика. Един висок слаб роб беше изостанал от останалите и Хавиер видя как той получи поредния удар по изгорелия си почернял гръб. Мъжът падна на земята и войникът се приближи към него с вдигнат камшик! Хавиер се отдели от Тими и тръгна назад, игнорирайки вика на друг пазач. Робът, който сега представляваше жалка развалина от кожа и кости, едва се крепеше на ръцете и краката си.

— Спри! — извика Блекуел на войника, който налагаше падналия, но в същия момент чу свистенето на камшика и усети пареща болка по гърба си.

Стисна зъби, когато последва още един удар, който го принуди да падне на колене върху земята, а камъни и миди се забиха в ръцете му.

— Спрете, спрете! — пронизително изпищя Тими.

Хавиер се намираше само на няколко метра от пребития роб, който явно нямаше нито сили, нито воля да се изправи. Срећна погледа на мъжа — може би испанец, на неопределима възраст, може би около четиридесетте, чиято гъста бяла коса почти покриваше мътните му, лишени от надежда, очи.

— Ще ти помогна — промълви Хавиер.

Испанецът го погледна, сякаш не го беше чул или забелязал. Хавиер отново чу размахания камшик. Не успя да го избегне и прехапа вътрешната страна на бузата си, когато ударът се стовари върху рамото му. Кадар излезе измежду пазачите и каза:

— Връщай се на мястото си.

Блекуел изправи гръб, без да докосва разкъравеното си лице.

— Той няма да се справи. Прекалено е слаб.

— Връщай се — повтори надзирателят спокойно, а очите му въобще не трепнаха.

— Нека му помогна. Ще го нося през останалия път.

— Остави го, умре ли, веднага ще го заменим. Връщай се при останалите.

— Искам да му помогна — отсече тихо, но твърдо Блекуел.

Този път Кадар замълча, а Хавиер се обърна към мъжа, който продължаваше да клечи на четири крака. Не беше подготвен за силата на последвалия удар. Знаеше, че е замахнал самият надзирател, но пристъпи към испанеца, олюлявайки се. Камшикът изсвистя и сякаш одра кожата от гърба му, но Хавиер успя да се удържи да не падне. Чу как Тими изпищя отзад, но пристъпи отново. Последва нов удар и този път изгарящата болка го принуди да падне на колене, а сълзи премрежиха погледа му.

— Капитане, капитане — изплака момчето.

Когато очите му се избистриха, погледна през рамо и видя Кадар, който го наблюдаваше все така безучастно. Бавно се надигна и мускулите му се напрегнаха в очакване на следващия удар, но такъв не последва. Със сърце, бясно биещо от страх и решителност, той се наведе към испанеца:

— Нека ти помогна.

Робът го гледаше с широко разтворени очи и докато допреди малко бяха безжизнени и празни, сега в тях се четеше удивление. Хавиер го подхвана под мишниците и му помогна да се надигне, ала

той бе толкова слаб, че едва не падна отново и бе очевидно, че всяко движение му коства неимоверни усилия. Кадар само наблюдаваше, без да се намесва, как двамата закуцукаха към останалите, а Тъбс подхвана испанеца от другата страна. Нито един камшик не изплющя, когато мъжете се присъединиха към робската редица.

— Не трябваше — прошепна испанецът, докато войниците блъскаха и шибаха с камшиците си да вървят по-бързо. — Аз ще умра, искам да умра.

Блекуел го погледна и почувства безсилна ярост.

— Няма да умреш.

— Прекалено съм изморен, за да живея — каза побелелият мъж и затвори очи от изтощение.

— Глупости — отвърна му той.

— Благодаря ти.

Робът се отпусна в ръцете му и Хавиер осъзна, че човекът е заспал, крачейки. Срещна погледа на Тъбс, също тъй мрачен като неговия. Съсредоточи се върху ходенето, защото всяка стъпка бе истинско мъчение. Краката му бяха ранени, по лицето му се стичаше кръв, гърбът му сякаш гореше, а испанецът между него и Тъбс тежеше почти непоносимо. Скоро стигнаха кариерата — огромна яма, обградена с жълт варовик, над която бледото слънце вече изгриваше. Чак в този миг Хавиер напълно осъзна положението си — краката му кървяха, кожата на гърба му висеше на парцали, в ръцете му се бе отпуснал ходещ труп, а денят тепърва започваше.

— Надявам се, че Нилсен ще е сам, защото той не ни очаква — промърмори Мурад, докато завиваха зад ъгъла. Пред тях изникна малка бяла къща с керемиден покрив, пред чиято сводеста врата бяха засадени две палми, а каменна ограда отделяше къщата от съседните. На балкона се вееше датското знаме.

Алекс дори не го чу. Беше ранна сутрин и двамата бяха облечени като бедуини. През цялата нощ тя бе спала дълбоко и непробудно, след като снощи припадна в ръцете на Джебал. Според Мурад, когото извикаха веднага, съпругът ѝ бил изключително разтревожен, но после заподозрял, че всичко е нагласено и побеснял. Казал на слугата ѝ, че ще разговаря с нея на другия ден и на Алекс не ѝ се мислеше за

предстоящия разпит. Все пак Джебал нямаше да я повика толкова рано сутринта, така че разполагаше с известно време, а беше обещала на Блекуел, че ще предаде неговото съобщение на Нилсен.

Алекс пристъпи пред Мурад, но преди да успее да почука, вратата се отвори и отвътре се показа консултът. Въпреки жегата датчанинът носеше тъмносин редингот, сива жилетка, риза, тесни бричове и дълги бели чорапи. Учуденият му поглед се плъзна по двамата бедуини, но когато Алекс започна да развива плата около главата си, в очите му проблесна разбиране и той им махна да влязат, като заключи вратата след тях. Нилсен изглежда Алекс смаяно.

— Подлагате се на огромна опасност, госпожо Торнтън.

— Просто изпълнявам дълга си.

Той се намръщи.

— Тревожа се за вас, защото май не разбирате ясно положението си. Не се намираме в Америка, а в Триполи и съпругът ви би побеснял, ако открие, че сте напуснала двореца без негово разрешение, още повече преоблечена като мъж.

— Господин Нилсен, нямам друг избор.

— Не ви разбирам.

— Трябва да обсъдим някои въпроси, въпроси на живот и смърт. Блекуел ме изпрати при вас със съобщение.

Очите му още повече се разшириха и той ги покани в салона си, обзаведен по европейски. Алекс седна на раираното канапе и разтри слепоочията си.

— Знаете, че го хвърлиха в затвора.

— Не съм изненадан, като се има предвид, че той отхвърли предложението на пашата.

— Предполагам, че смятате да подадете официално оплакване?

— Само това мога да направя.

— Не смятам така.

Той извърна глава за миг, след което отново я погледна.

— Какво още искате да направя? Аз вече уведомих Морис.

— И какво би могъл да стори Морис?

Нилсен въздъхна.

— Страхувам се, че почти нищо, защото жена му всеки момент ще роди и той е зает с нея. Пашата не е настроен добре към капитан

Блекуел, затова пренебрегва моите протести. Наистина смятам, че няма какво повече да направя.

— Но това е пораженческо отношение — разгорещи се Алекс. — Има ли някакъв шанс да бъде поискан откуп за него и екипажа му?

— След време, когато ядът му попремине, пашата може да реши да поиска откуп за екипажа. Той е алчен и е наясно, че собственикът на корабостроителница „Блекуел“ е доста богат.

— Това означава, че когато започнат преговорите, съдбата на Блекуел ще бъде част от сделката.

— Вие сте наистина твърде проникателна за жена, госпожо Торнтън.

Тя пренебрегна неуместния му коментар.

— Бихте ли могъл да убедите пашата да поиска откуп за екипажа и да премести Блекуел при по-човешки условия? За него ще е нетърпимо да работи в каменоломните и да бъде затворен.

— Вече опитах, но без резултат.

— Блекуел е много разтревожен за хората си и иска да се срещне с вас.

Нилсен повдигна вежди.

— Ще поискам свиждане, но се съмнявам, че ще успея.

— Тогава Мурад и аз ще ви бъдем куриери.

— Извинете?

— Ще носим съобщенията между вас и Блекуел.

— Това е прекалено опасно за една жена — започна консултът, но тя го прекъсна:

— По дяволите, не ме интересува!

Нелсен я зяпна.

— Неговият живот е поставен на карта и ние трябва да подготвим бягството му. Ще ни помогнете ли?

— Не знам какво да кажа. Разбира се, че не бих могъл да ви откажа, госпожо Торнтън, но искам да знаете, че съм изцяло против вашата намеса в този случай.

— Значи сте с нас?

Нилсен замлъкна и леко пребледня. Тиктакането на стенния часовник ясно се чуваше.

— Разбира се, аз ще изпълня дълга си, защото като вас съм възмутен от безчинствата на този варварски свят. Ще ви помогна, но

все още не мога да разбера каква е вашата роля в тази мъжка работа. Длъжен съм да ви повтора, че организирането на подобно бягство е прекалено опасно дори и за жена като вас.

Алекс се усмихна.

— Но ние няма да организираме само бягството на Блекуел, а и моето. — Тя погледна към Мурад, който на свой ред я беше зяпнал. — Блекуел и аз ще избягаме заедно.

Нилсен се свлече на канапето, а Мурад остана неподвижен и онемял. Малко по-късно, когато за голямо облекчение на консула двамата си тръгнаха, той продължаваше да мълчи.

— Сърдиш ли ми се? — попита го Алекс.

— Не.

— Тогава какво не е наред? Ти си най-добрият ми приятел — и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето.

— Просто се опитвам да те предпазя.

— Да не би да ревнуваш? — небрежно подхвърли тя.

Младежът се намръщи.

— Разбира се, че не, аз съм евнух, полумъж. За какво да ревнувам?

Тя стисна ръце в юмруци, защото думите му сякаш я прободоха в сърцето.

— Ти не си полумъж.

Мурад се изчерви и не отговори. Неясно как бяха подхванали неловка тема, защото Алекс усещаше, че го обича само като приятел. Дълбоко си пое дъх и го погледна право в очите.

— Моля те, помогни ми. Нямам друг, на когото да се доверя, а и двамата знаем, че ако ти не ми помогнеш, ще се проваля. Не мога да избягам сама от Триполи, Мурад.

— Алекс, наясно ли си, че има съвсем малко успешни бягства от Триполи?

Тя не каза нищо, защото това ѝ беше ясно.

— Дори и никой да не научи за чувствата ти към Блекуел, хванат ли те, че се опитваш да избягаш, Джебал ще те убие. Повярвай ми, той няма да прояви милост към теб.

Алекс потрепери, без да иска.

— А научи ли, че си избягала с друг мъж, смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна.

Тя кимна. От сутринта не беше яла нищо и сега стомахът ѝ се разбунтува.

— Ще ми помогнеш ли? Така че да успея, а не да се проваля — Алекс сложи ръка върху жилавото му рамо.

Младежът въздъхна.

— Не е нужно да ме убеждаваш, Алекс. Знаеш, че в крайна сметка ще направя всичко, което поискаш от мен.

Премият му проникателен поглед я накара да се поколебае.

— Това е добре, защото точно тук трябва да завием.

— Не, ще продължим право напред и ще се върнем в двореца.

— Все още няма да се връщаме там. — Сърцето ѝ заби по-бързо.

— И къде по-точно искаш да отидем? — подозрително попита Мурад.

— Ще отидем в каменоломните.

19.

В каменоломната взривиха двадесеттонен къс скала и в момента робите го наместваха върху огромна шейна, която после щяха сами да теглят. За да го повдигнат, всеки от тях трябваше да вложи всичката си сила, когато началникът им дадеше команда. Чуваха се стонове, а някои дори заплакаха от усилието. Хавиер напрягаше мишци до скъсване, докато по лицето му се стичаха сълзи, които го заслепяваха, наоколо плющяха камшици и надзирателите викаха:

— Давай! Давай! Вдигайте! Още!

Някой извика от болка, а мъжете пъшкаха и стенеха, облени в пот, докато скалата се повдигна с няколко сантиметра. Веднага дотичаха турци, които подпъгнаха дървени трупи, за да се закрепят в това положение.

— Стой! Пускай! — отново изкрещя началникът.

Робите нападаха по земята, а Хавиер седна, подпрял гръб на една от трупите, и се опита да си поеме въздух, усещайки как всеки мускул от тялото му трепери от умора и напрежение. До него Тими дишаше на пресекулки, а Тъбс, който седеше със затворени очи и отметната назад глава, хриптеше с отворена уста като риба на сухо. Слънцето безмилостно напичаше непокритите им глави и полуголите тела и Хавиер усещаше, че всеки сантиметър от тялото му е изгорял, а гърбът му, осеян с белези и кървави следи, просто гори. Погледна към испанеца, когото бе носил дотук от Триполи. Мъжът беше напълно безполезен, нямаше сили да участва в повдигането на скалата. Въпреки това Кадар и началникът на каменоломната Валдез не бяха проявили и капчица милост и настояха да работи както останалите, затова сега той лежеше на земята като купчина кости и разширените му очи гледаха безжизнено към веригата черни хълмове.

Хавиер затвори очи и почувства, че пулсът му започва да се нормализира. Господи, чувстваше се толкова уморен, тялото го болеше жестоко, а бе едва предобед. Как би могъл някой да издържи на подобен смазващ труд? Обърна се към испанеца, който продължаваше да лежи, без да помръдва, и се изплаши.

— Добре ли си, приятелю? — Все още не знаеше името на човека, когото бе спасил. Той нито се раздвижи, нито му отговори, сякаш въобще не го беше чул. Хавиер се обезпокои и докосна с ръка костеливото рамо на мъжа.

— Приятелю?

Испанецът изведнъж падна по лице върху прашната земя.

Хавиер скочи, изненадвайки се, че още е способен да го направи, и коленичи до мъжа. Когато го докосна, тялото му беше топло и влажно, но необичайно вдървено. Обърна го по гръб. Тъбс дойде и коленичи до него.

— Капитане?

— Мъртъв е — отговори Блекуел и усети надигащата се ярост, взрян в невиждащите отворени очи на испанеца.

— Той беше обречен от самото начало — промълви тихо Тъбс.

— Обречен? Да, бил е обречен още от мига, когато са го пленили в Африка. — Опита се да потисне гнева си и се изправи.

Турските войници, които пазеха робите, застанаха нащрек, а един заканително повдигна камшика си. Хавиер го изгледа студено и каза:

— Съобщете на Валдез, че тук има мъртвец.

Турчинът го изгледа продължително в знак, че не приема заповеди от роб, след което се обърна и се изплю, без да показва, че е забелязал смъртта на испанеца. Викна нещо на друг турчин, който се запъти към Валдез, тъй като Кадар се беше върнал в Триполи. Валдез седеше под сянката на една шатра и пушеше лула, докато млад мъж му вееше с голямо палмово листо. Някога сам испански пленник, този жилав мъж се бе потурчил и беше станал дори по-зъл и жесток от турците. Когато Валдез се приближи, самият Блекуел се почувства като животно, защото му се прищя да го разкъса на парчета. Началникът се спря пред мъртвия, хвърли му безразличен поглед и го подритна с крак. Блекуел се опита да се овладее — трябваше да даде пример на своите хора, а и му предстоеше да унищожи „Перлата“. Валдез го изгледа и се изсмя, след което каза нещо на турците и те отнесоха мъртвия испанец, за да го хвърлят в някой от големите общи гробове.

— Връщай се при другите — заповяда той на развален английски, а пламъчетата в очите му издаваха желанието му да получи отказ. Хавиер обаче се обърна и се присъедини към останалите роби.

Алекс и Мурад пристигнаха при каменоломните по обяд. Те не само че бяха преоблечени като бедуини, но и караха със себе си две проскубани магарета, натоварени с торби, които набързо бяха купили от пазара. Спряха на пътя точно пред ямата, където работеха робите, и от мястото си видяха как около стотина души се опитват да повдигнат един огромен каменен блок. Алекс за пръв път виждаше каменоломна и сърцето ѝ почти спря да бие при тази гледка.

Стомахът ѝ се сви на топка, докато видя как теглят с въжета огромната скала, а останалите буквално притискат телата си към камъка в безнадежден опит да го поместят. Най-ужасното от всичко бе, че камшиците на пазачите не спираха да плющят по гърбовете на мъжете. От виковете им по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Връщаме се обратно — заяви Мурад и я стисна за лакътя, но тя го отблъсна и стисна юмруци. Видя как каменният блок изведнъж се помести малко и единият му край бе качен върху шейната. Някакъв турчин изкрещя и отдолу веднага бяха наместени дървени трупи, а робите изпопадаха на земята като мухи, за да си поемат въздух.

— Това е нечовешко — проплака Алекс и посегна към ръката на Мурад. — Тези мъже са само кожа и кости, температурата е поне четиридесет градуса на слънце!

Робът леко погали дланта ѝ.

— Казах ти, че не трябва да идваме тук. Моля те, Алекс, нищо няма да спечелиш, ако наблюдаваш това. Нека те заведе в двореца.

— Къде е Хавиер?

— Не знам, нека се връщаме. — Той се обърна и тръгна, но усети, че тя не се е помръднала. — Алекс?

Алекс преглътна буцата, която беше заседнала в гърлото ѝ, засенчи с ръка очите си от слънцето. Огледа почиващите си мъже, търсейки между тях Блекуел, защото знаеше, че той е сред тях също така изнурен, а тя по никакъв начин не може да му помогне. Навлажни устни и си помисли, че е крайно време да приеме неизбежното. Блекуел не можеше да остане в тази каменоломна, затова тя щеше да отиде при Джебал, който можеше да му помогне. Изглежда, бе дошло времето да използва женското си обаяние върху съпруга си — нима имаше друг избор? Осъзна, че снощи, вместо да го отблъсква,

трябваше да го задоволи, макар че как можеше да подхване темата за затворника, без да събуди подозрението му?

Някакъв турчин подвикна нещо, робите се надигнаха с пъшкане и в този миг Алекс го видя. Стоеше в края на групата с една глава по-висок от всички останали и очакваше следващата заповед като тях. Тя почти не разбра как тръгна напред и Мурад ѝ извика да спре, след което подръпна поводите на магаретата и я последва. Алекс ускори крачките си и се спъна по наклона, а дрехите ѝ се развяваха след нея. Подмина двама войници, които безучастно я изгледаха, и рязко спря, когато приближи достатъчно Блекуел и видя разранения му кървящ гръб. Не успя да се сдържи и нададе вик на ужас, при който той се обърна, видя я и кръвта се изтегли от изгорялото му лице. Очевидно я разпозна и се втренчи в нея с невярващи очи. Алекс копнееше да го докосне и се чувстваше, като че някой беше изтръгнал сърцето от гърдите ѝ. Стисна юмруци толкова силно, че ноктите се впиха в дланите ѝ, за да не изтича до него и да го прегърне, утеши, излекува. Изведнъж обаче осъзна, че в очите на Хавиер се четяха недобри чувства. В този миг Мурад я хвана и я задърпа след себе си.

— Не можеш нищо да направиш, затова се връщаме в двореца.

Тя знаеше, че той е прав, защото рискуваше да не издържи и всеки момент да разкрие самоличността си. Остави се Мурад да я отведе, но гледаше към Блекуел, който подобно на всички роби опря рамене в скалата и след поредната заповед се напъна да повдига. Огромният варовиков блок помръдна още няколко сантиметра към шейната и Алекс прехапа устната си. Изведнъж камъкът се помръдна отново, но този път от само себе си.

— Хасиб! Хасиб! — извика някой предупредително. Скалата се залюля и падна от дървените подпори и Алекс изпищя, когато огромната маса се стовари върху поне петдесетина мъже.

Писькът ѝ остана незабелязан между агонизиращите крясъци, които изпълниха кариерата.

Вече в затвора, двамата бедуини стояха мълчаливо в стаята на пазачите заедно с двама войници. Алекс държеше главата си наведена, но от ума ѝ не излизаха многобройните вериги, камшици, бодлива тел и всевъзможни други уреди за мъчения, окачени по стените около нея.

Призляваше ѝ, като си помислеше за насилието, което се извършваше в този затвор. Досега не бе имала ясна представа какво всъщност се случва в Триполи, защото беше живяла само между стените на разкошния сигурен палат. Едно беше да четеш за това в книгите, друго — да присъстваш на живо. Отвратена, тя не можеше да се отърси от спомена за тази сутрин. Четиридесет и двама мъже бяха умрели на място, премазани от огромната двадесеттонна скала, а още седем бяха умъртвени, след като крайниците им бяха станали на каша и нямаше никакъв начин да бъдат излекувани. Блекуел, както научи, не беше пострадал в ужасната катастрофа.

Алекс още чуваше безумните крясъци на мъжете, които се молеха Богу за милост и по-бърза смърт. Чу приближаващи стъпки, които отекваха по коридора и се напрегна, когато в стаята влезе едър плешив турчин. Беше късно следобед, работният ден бе свършил и робите се бяха върнали в затвора.

Главният надзирател я огледа и тя сведе глава. Погледът му ѝ се стори странен. Дали не беше разбрал, че под бедуинските дрехи се крие жена? Мурад, който вече беше подкупил Кадар, сведе смирено глава:

— О, достойни Кадар, отново ти благодарим, че ни пусна тук и дано Аллах те дари със здраве и богатство, а и тези, които обичаш.

В отговор надзирателят само изръмжа нещо, защото вече беше получил богатството под формата на огърлица с перли и рубини. Алекс не бе присъствала на срещата им, но според Мурад щяха да успеят да издействат за Блекуел безопасност, както и някои привилегии. Въпреки това тя не знаеше дали свиждането ѝ със затворника влизаше в сделката и беше готова да убие Мурад, ако не я бе договорил.

— Последвайте ме — изрече Кадар.

Двамата тръгнаха след турчина по дълъг мрачен коридор и Алекс почти трепереше от вълнение, но и от страх, защото още не можеше да си обясни странния пламък, който бе забелязала днес в очите на Блекуел. Огромна порта се отвори пред тях и те излязоха в двор, чиято смрад веднага ги замая. Мястото беше претъпкано с мъже, които седяха или спяха навсякъде по земята и бе очевидно, че са изтощени до смърт. Алекс стисна ръката на слугата си за кураж. Само след миг забеляза американеца, който биеше на очи сред останалите затворници. Блекуел, заедно с още трима мъже, седеше с кръстосани

крака върху сламеник, поставен в края на триъгълно пространство. Пулсът ѝ рязко скочи и без да осъзнава какво прави, Алекс се запъти към него. Блекуел се изправи, явно шокиран и объркан, че я вижда на това място.

— Хавиер — изхриптя тя и потрепери от желанието да се хвърли в прегръдката му.

Челюстта му се стегна, слепоочията му запулсираха силно, а погледът му стана остър и изведнъж Алекс си помисли, че той всъщност не се радва, че я вижда и е ядосан за нещо. Но това, разбира се, беше нелепо. Кадар застана между тях.

— Блекуел, можеш да отидеш на навеса или в някоя килия.

Затворникът бързо отмести очи и тръгна след надзирателя.

Виждаше се, че гърбът му е бил мазан с мехлем, но тъй като не беше превързан, раните се бяха зачервили и подули и представляваха един голям отток. Алекс последва двамата мъже, а Мурад тръгна след нея. Хавиер захвърли сламеника си, който носеше със себе си в малката празна килийка и се обърна с лице към Алекс, която стоеше на прага. Кадар им хвърли последен поглед, преди да се оттегли, а слугата остана отвън, като се стараше да не поглежда към тях и вместо това тревожно се заозърта наоколо. Блекуел постави ръце на кръста си и рязко се обърна към нея:

— Какво правиш тук?

— Днес бях при каменоломната и видях какво се случува.

Той още повече се подразни и в гласа му се долови сарказъм.

— Да не би Джебал да ти позволява да се разхождаш из града, преоблечена като бедуин?

Очите ѝ се разшириха и тя почувства, че сърцето ѝ сякаш спря. Господи, той знаеше.

— Не, не ми позволява.

— Ами ако открие, че си нарушила правилата в харема?

— Как разбра?

— Това явно е всеизвестно, госпожо Торнтън. Или може би предпочиташ Лала Зохаре?

— Ти си ядосан — уплашено промълви Алекс и той грубо се изсмя.

— Защо да съм ядосан? Какво лошо има в това, че ти ме излъга и се опита да си играеш с мен? Ти, която си единствената американка,

освен мен в този град.

Алекс не можеше да повярва на ушите си, нито на това, което се случваше в момента.

— Не разбирам.

— Права си, не разбираш. Защо не ми обясниш какво се опитваш да постигнеш, Александра? Това е християнското ти име, нали?

— Да — прошепна тя.

— Е?

— Не ти казах, че съм жена на Джебал, защото се страхувах, че ще ни разкрият или че ти ще ме отблъснеш, ако научиш истината.

— Джебал ли те изпрати?

— Не! Хавиер, кълна се, че не е така!

— Тогава защо дойде при мен? Да не би да имаш навик да си намираш любовници под носа на съпруга си?

— Не!

— Очевидно е или едното, или другото — хладно заяви Блекуел и тя отстъпи към стената.

— Чаках те от много дълго време.

— Какво?

Мислите ѝ бясно полетяха. Какво правеше, за малко да му разкаже истината, а беше сигурна, че той никога няма да ѝ повярва.

— В какво точно ме обвиняваш?

— Обвинявам те, че по поръка на мъжа си ти се преструваш на прелъстителка, която се опитва да ме убеди да предам страната си по време на война.

Алекс ахна, но той продължи:

— А ако имаш някакво друго обяснение за поведението си, сега е моментът да ми го кажеш.

Костваше ѝ голямо усилие да мисли нормално. Най-смисленото обяснение беше самата истина, но пък точно тя щеше да му се стори смехотворна и нелепа. Алекс въобще не беше предполагала, че събитията ще се развият по този начин.

— Чакам.

— Аз ненавиждам Джебал — проговори най-сетне Алекс, — и той е мой съпруг само по име. И аз като теб съм пленница в Триполи и нямах голям избор, когато пристигнах тук. Избрах да се омъжа за него, вместо да стана негова наложница или робиня, и той ми позволи да

жалей мъртвия си съпруг през последната година. — Усети как се изчервява и се почувства като Пинокио. Почти се изненада, че не видя носа си да се удължава.

— Това обаче не обяснява защо дойде в моята стая.

Тя го зяпна, неспособна да отговори.

— Е, нека отгатна. Минало е много време, а ти си самотна жена в далечна страна и имаш нужда от „утеха“.

Изкарваше я развратница.

— Не.

— Не?

Тя поклати глава и ненадейно извика, когато Блекуел я стисна за лакътя. За миг си помисли, че страстно ще я целуне, както ставаше в любовните романи, но вместо това той я разтърси.

— Лъжеш. Сега Джебал ли те изпрати при мен?

— Не! — изкрещя Алекс и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Днес бях при Нилсен, преди да дойда при каменоломната, защото искам да ти помогна, Хавиер. Нилсен се съгласи за бягството ти и ако той не може да се среща лично с теб, аз и Мурад ще играем ролята на посредници.

Очите на Блекуел се разшириха.

— Изключено!

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да ти доверя плановете си.

Надеждата ѝ отстъпи на стъписване, от което се разтрепери.

— Но... ти ми обеща, че няма да избягаш без мен.

Очите му се спряха върху лицето ѝ и той най-накрая каза:

— Това беше, преди да разбере коя си всъщност.

— Господи! — Изведнъж Алекс осъзна, че нищо не се случва така, като трябва, и Блекуел може да избяга без нея. Тогава тя щеше да си остане завинаги пленница в Триполи през деветнадесети век, без никакъв шанс да се върне в бъдещето.

— Недей да плачеш, защото няма да се трогна от сълзите ти.

Тя извърна глава и с усилие се сдържа да не ревне с глас.

— Ще си помисля — каза той.

Двамата се втренчиха един в друг и между тях се възцари тежко мълчание. Чак сега Алекс осъзна колко често и мъчително се надигат гърдите му, тъй като и Блекуел беше напрегнат като нея. Опита се да

събере мислите си. Той беше нейната съдба, защото иначе пътуването й през времето губеше смисъл. Въпреки всичко твърдо вярваше в силата на любовта, а и наистина бе усетила, че нещо назрява между тях, когато се срещнаха за пръв път. Това в момента бе просто едно недоразумение, което трябваше да се изясни и на което сигурно щяха да се смеят след години.

— Налагаше се да те излъжа — прошепна Алекс, — защото, ако Джебал някога научи за нас, ще те убие, а според Мурад ще убие и мен.

Блекуел я наблюдаваше остро и проникателно.

— Аз съм романтичка — продължи тя и се насили леко да се усмихне. — Чувала съм за твоите подвизи по време на Мнимата война и за Дели Капитан, а знам и за корабостроителница „Блекуел“. От много време исках да те срещна и когато научих, че си пленник, не можех да дойда при теб.

Една минута измина в мълчание.

— Каква, ако смея да попитам, е тази Мнима война?

— Войната с Франция, която приключи през 1799-а и ти беше герой в нея.

— Никога не съм чувал да я наричат така.

Алекс преглътна и си каза, че трябва да бъде по-внимателна, защото той не е глупав.

— Да не искаш да кажеш, че си се влюбила в мен, без дори да си ме виждала?

Искаше й се да му извика „Да!“, но не смееше да се разкрие дотолкова, защото и без това се чувстваше достатъчно уязвима.

— Да не ме смяташ за глупак? — студено я запита Хавиер. — А и не вярвам в любовта от пръв поглед. Ще трябва да измислите нещо по-правдоподобно от това, госпожо Торнтън.

— Всичко, което казах досега, е самата истина!

Той се усмихна, защото явно виждаше объркването в очите й.

— Мисля, че е време да си вървиш.

Никога преди не бе усещала такова разочарование. Блекуел я подмина и излезе в двора.

— Мурад, прибери я и си вървете. И се погрижи да не идва повече тук.

— Да вървим, Алекс, Джебал сигурно вече те търси — нежно каза Мурад, а в гласа му се долавяше състрадание.

Алекс излезе от килийката, решена да не плаче, и слугата я прегърна през рамената. Почувства се длъжна обаче да погледне за последен път към Блекуел, чиито мрачни очи я пронизваха. Той дори не се сбогува.

Хавиер остана загледан след нея, докато двете фигури в бедуински наметки прескачаха заспалите роби, и усети колко напрегнати са всичките мускули на тялото му. Обърна се, когато някой се приближи зад него и видя писаря Кишон.

— Виж ти — каза той. — Пропуснахте да споменете, капитане, че познавате доста добре тази жена.

— Не я познавам добре.

Пиер го изгледа и Хавиер най-сетне откъсна поглед от Александра, която потъна в тъмния коридор. Усещаше душата си странно пуста, а сърцето го болеше.

— Тя твърди, че е омъжена за Джебал само формално — каза той, въпреки че не го вярваше.

— Май наистина е така.

— Какво? — изненада се Хавиер и Кишон се усмихна.

— Неконсумираният брак е голяма клюка, капитане, а за доста хора Джебал е станал за посмешище. Да не говорим за пашата, който очаква внук.

— Джебал няма ли наследник?

— Не, първата му съпруга Зои му е родила само дъщери.

Хавиер погледна в тъмните очи на писаря.

— Има и още нещо, нали? Нещо, което не сте ми казал.

— Да.

— Ами кажете ми — подкани го той.

— В Триполи доста се разисква предишният ѝ брак.

— Не разбирам.

— Изглежда, че никога не е имало дипломат на име Торнтън, който да се е намирал в Гибралтар.

Блекуел остана неподвижен. Още една лъжа.

— Разбира се, никой не знае името на кораба, с който е пристигнала в Триполи, но пък и никой не се интересува.

В този миг на Хавиер му проблесна — Александра беше шпионка. Кишон сякаш прочете мислите му и отново се усмихна:

— Да, капитане, очевидно е шпионка, внедрена тук от миналата година. Въпросът обаче остава: за кого работи?

20.

Когато затворът остана зад тях, Алекс изтри сълзите си и каза дрезгаво:

— Почти го мразя! Това е безсмислено, защо не ми вярва? Той дори не се опитва да разбере това, което казвам.

— Ти си жена на Джебал, а отгоре на всичко си и американка. Не разбираш ли как изглеждат нещата от негова гледна точка?

— Не! — За съжаление обаче разбираше. — Смяташ ли, че е влюбен в мен и затова е толкова ядосан от моята лъжа?

— Не, не смятам.

За да бъде честна към себе си, Алекс трябваше да си признае, че освен обидена, се чувстваше сломена и изплашена. Така, както бяха тръгнали наопаки нещата, Блекуел можеше да избяга и без нея. Докато криволичеха из мръсните сокаци на града, отново си припомни подробно срещата си с него. Хрумна ѝ обезпокоителната мисъл, че е възможно Блекуел никога да не я обикне, но бързо я отхвърли. Ако престанеше да вярва в тяхната любов, със сигурност бе обречена завинаги да остане в Триполи. Сега просто трябваше да спечели доверието и любовта му и да се бори за това, в което вярваше. Като начало трябваше да му докаже, че е негов съюзник и да му помогне да избяга, въпреки че той не бе поискал помощта ѝ.

Изведнъж пред тях изникнаха дебелите стени на палата, зад които се виждаха кули и минарета. Алекс и Мурад замръзнаха на място, защото точно пред крайния тунел, през който влизаха и излизаха от двореца, групичка роби работеше нещо, а неколцина войници ги наглеждаха.

— Ще трябва да влезем през главната порта — сухо проговори Мурад и тя кимна в съгласие. — Остави ме само аз да говоря.

Алекс отново кимна, защото за нея реалността в този миг се олицетворяваше от двамата еничари, които пазеха главните порти. Всеки от тях беше въоръжен с мускет, пищов и дълъг нож, а луната, която светеше над главите им, ги правеше да изглеждат още по-заплашителни, първобитни и готови да убият всеки миг. Войниците

студено огледаха двамата бедуини. Тя се сети за изранения гръб на Блекуел и за робите, принудени да се трепят в каменоломните. Помисли си, че тукашните нямаха никакво уважение към човешкия живот, въпреки че можеха да се държат топло и любезно, когато решат. Днес за пръв път се беше сблъскала с тази им страна и не се и съмняваше, че ако тези войници разкрият, че е жена, щеше да изпита сама тяхната жестокост и похот.

— Кой сте вие? — попита единият турчин и пристъпи към тях в тъмната нощ. Зад него царският двор бе осветен от огъня на факлите и беше съвсем пуст.

— Мурад, моята господарка е лала Зохаре, втората съпруга на Хамет Джебал. Ето писменото ми разрешение да напусна палата и да се завърна. — Мурад подаде някакъв лист на турците, които внимателно започнаха да го оглеждат и Алекс нервно го погледна, като избягваше да среща очите на спътника си. Знаеше, че най-вероятно и двамата войници не могат да четат.

— Кой е този с теб? — попита другият, който беше по-нисък и изглеждаше по-жесток.

— В писмото е написано. Това е Али, друг слуга на нашата достойна и обичана господарка. Бяхме при една врачка, защото нашата господарка жадува да научи кога ще роди първото си дете.

Алекс едва не се задави при тези думи, но Мурад скришом я настъпи по крака, а турците се изсмяха.

— Всички жени са еднакви и мислят единствено как да угодят на мъжете си — каза първият. — Тя по-добре да се помоли на Аллах детето да се появи скоро, преди Джебал да загуби търпение и да се разведе с нея. Казват, че италианската наложница му доставяла огромна наслада и пиела всеки ден специални билки, за да зачене.

— Наистина ли? — попита след кратка пауза Мурад. — Това е новина. Сега можем ли да преминем?

Войниците, които бяха почнали да спорят колко време ще отнеме на наложницата да забременее, станаха отново сериозни и отвориха високите железни порти.

— Елате на светлината, за да ви огледаме.

Сърцето на Алекс подскочи, но Мурад здраво я хвана и повлече след себе си. Когато той размота чалмата си, тя спря да диша, очаквайки всеки миг да я повикат и нея, но единият турчин се обади:

— Познавам го. Можете да минете.

Алекс едва не припадна от облекчение и двамата забързаха напред, ала само след няколко крачки се заковаха на място, когато войниците им извикаха да спрат.

— Искам да задържа писмото — обади се войникът. — Началникът ми е европеец и има странни привички. Обича да си води записки и навсякъде ръси листове. Пълна загуба на време според мен.

Мурад, пребледнял, му подаде хартията, турците им обърнаха гръб и затвориха вратите. Преоблечените бедуини влязоха в двореца, оставяйки доказателството за измамата зад себе си.

Алекс и Мурад клечаха в гъстия шубрак, където извеждаше един от тайните тунели на двореца. Слънцето бе залязло и вечерта беше прохладна и приятна. Слугата надникна от гъсталака, докато Алекс смъкна белите си дрехи и облече обикновена туника и наметка, след което двамата се измъкнаха от храстите.

— Мурад, някой ни очаква.

— Виждам — измърмори мрачно той, съзрял сянката на мъж пред покоите ѝ. — Аллах да ни е на помощ, ако това е Джебал.

Когато се приближиха, Алекс разпозна един от слугите на Джебал и въздъхна облекчено, но миг по-късно се досети защо е тук. Слугата ѝ се поклони.

— Господарят ми желае веднага да те види, Лала Зохаре.

— Да, идвам.

Двамата се втурнаха в стаята ѝ и тя изтича към огледалото.

— Добре ли изглеждам?

— Измий си лицето, гримирай се и си облечи хубави дрехи — каза ѝ Мурад и отиде при тоалетката ѝ. — Ще ме довършиш с твоите лудории, Алекс.

— Не предполагам, че е толкова късно — засуети се тя и изтича в спалнята. Трябваше да отхвърли всички мисли, тревога и разочарования около Блекуел и да концентрира вниманието си върху това, как да умилостиви Джебал и дали да му даде онова, което той желаше. Едно бе да си мисли, че би жертвала тялото си за Блекуел, но съвсем друго да го направи. Пет минути по-късно Алекс се бе преоблякла, гримирала и бързаше по коридорите към стаята на

Джебал. Ако я попиташе защо се беше забавила толкова, мислеше да му отговори, че е заспала в топлия басейн в градината.

— Не ми харесва, че пазачите запазиха подправеното писмо — прошепна ѝ Мурад, който вървеше до нея.

— И на мен не ми харесва.

Беше чела достатъчно криминални книги и знаеше колко неприятности може да предизвика едно късче хартия. Когато достигнаха солидните врати на покоите на Джебал, каза:

— Ако се разкрие, че съм излизола от двореца, ще се придържам към историята, която разказа на пазачите, че съм отишла да ми гледат кога ще се сдобия с дете.

— Щеше да звучи по-достоверно, ако все пак спеше с него — измърмори Мурад.

Тя си замълча, въпреки че беше прав, и кимна на слугите, които стояха неподвижно пред вратите. Миг по-късно чу гласа на мъжа си:

— Влез!

Сърцето ѝ затуптя от напрежение. Приятелят ѝ се усмихна окуражително, но в сребристите му очи се четеше тревога, която я накара да се разколебае. Тогавя обаче чу повторно повикване и колебливо пристъпи в просторната сводеста стая. Джебал и Паолина седяха върху купчина разноцветни кадифени възглавници, а зад тях една красива врата водеше към стаята, където Джебал развличаше специалните си гости. Всичко тънеше в коприна и кадифе, а по стените висяха арабски килими. Роби и робини се суетяха наоколо и Алекс се учуди, защото не беше очаквала той да е с друга жена, особено с италианската наложница. Помисли си, че сигурно се опитва да ѝ отмъсти, но изпита единствено облекчение, че не са сами.

Джебал я гледаше с непроницаем израз, а Паолина — с открито задоволство. Тя се беше излегла в ръцете му и носеше съвсем малко дрехи, така че гъвкавото ѝ младо тяло беше изцяло на показ. Личеше, че допреди малко са се любили с Джебал, но Алекс въобще не се притесняваше от това. Съпругът ѝ бавно се надигна.

— Повиках те преди час, къде беше?

За пръв път тя наистина се изплаши от него, защото в очите му мярна ново опасно пламъче. Може пък Мурад да беше прав — Джебал няма да се поколебае да я накаже жестоко.

— Къде беше? — повтори остро боят на Триполи.

— Сгреших и моля за прошка, тъй като съм заспала в градината до басейна, а бях отпратила Мурад. Затова никой не е могъл да ме открие.

Изречението му малко се смекчи и той кимна.

Алекс си пое дълбоко въздух, защото знаеше, че тепърва ще разговарят за снощи. Джебал се обърна към Паолина и я вдигна да се изправи. Красивата италианка тутакси се притисна към него. Гърдите ѝ почти изцяло се подаваха от тясното елече, а страстният ѝ поглед зовеше.

— Свободна си, Паолина. Ти ми достави изключително голямо удоволствие днес.

Наложницата щастливо се усмихна.

— Сигурен ли сте, че искаш да ме отпратиш?

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Истината е, че нямам желание да те отпращам, но втората ми съпруга трябва да бъде мъмрена.

Паолина изглежда Алекс полусъчувствено, полутриумфално.

— Тогава лека нощ, любов моя. С нетърпение ще очаквам да ме повикаш.

Джебал ѝ се усмихна и гледа след нея, докато не излезе от стаята, но после усмивката му изчезна и той хладно измери жена си.

— Ти не носиш огърлицата, която ти подарих снощи.

Ръката ѝ несъзнателно опипа врата ѝ и тя едва промълви:

— Не успях да я сложа, защото бързах.

— Очаквам от теб да я носиш всеки път, когато се срещаме.

— Да, разбира се, както пожелаеш.

Джебал се обърна към пищните си градини, които се простираха отвъд голяма каменна арка, и зад неподвижната му фигура Алекс зърна първата звезда на потъмнялото небе. Съвсем скоро щеше да се спусне нощта, но над мастиленосиньото море все още се очертаваше розова ивица, която караше водата да проблясва.

— Днес в каменоломната е станала злополука и много роби са загинали.

Алекс се удиви от рязката смяна на темата и това, че я беше повдигнал.

Той се обърна и я изгледа.

— Един американец е бил убит.

Алекс вече знаеше за един моряк на „Перлата“, но пулсът ѝ се ускори.

— И аз дочух нещо. Знаеш колко бързо се разнасят новините в палата.

Наясно беше, че Джебал внимателно я наблюдава, защото явно я подлагаше на изпитание. Дали знаеше нещо, или само се съмняваше в нейната вяроност? Започна да подбира думите си и каза:

— Джебал, не е редно тези мъже да бъдат затваряни като животни и да работят до пълно изтощение.

— При нас е така. Все някой трябва да работи в каменоломните, а кого да изпратим там? Нашите сънародници или пленниците?

— Вие изпращате моите сънародници — почти прошепна Алекс и веднага съжали за думите си, когато той пристъпи и я стисна за ръката.

— Твоите сънародници? За втори път чувам тези думи, но нима ти не си една от нас, Зохаре? Нима не си моя съпруга?

— Да, приех исляма, дадох брачен обет и съм твоя съпруга — извика тя.

— За американците ли си толкова загрижена или за техния капитан, Блекуел?

Алекс се ужаси, но се постара да не трепне, за да не си проличи страхът ѝ.

— Загрижена съм за всеки пленник в Триполи.

— Каква сърдечна жена! Хареса ли ти любовната ни ноц? — издевателстваше Джебал.

Алекс не можеше да познае мъжа, с който бе вечеряла и се бе смяла и когото бе забавлявала с историите си. Той беше много ядосан, а погледът му бе студен и почти зъл.

— Знаеш, че не — меко каза тя, потресена от безкомпромисния му тон. — Джебал, знам, че си ядосан, но...

— Много съм ядосан — прекъсна я той, — дотолкова, че обмислям дали да не се разведа с теб.

Алекс остана безмълвна и когато умът ѝ отново започна да функционира, се опита да премисли дали това няма да е в неин интерес. Щеше да стане наложница или робиня и да бъде продадена на Бог знае кого, а и с Мурад щяха да бъдат разделени. Вече нямаше да има никаква власт или съюзник, Блекуел щеше да избяга без нея...

Мили Боже, щеше да остане завинаги в Триполи, без никакъв шанс някога да срещне Хавиер.

— Моля те, недей.

Джебал я изгледа и Алекс осъзна, че цялото ѝ бъдеще виси на косъм.

— Джебал, аз наистина изпитвам чувства към теб. Ти се държиш много мило с мен. Аз съм американка, а американците дават повече свобода на жените си, затова ми е трудно да свикна да бъда мюсюлманка. Аз все още жалея за мъртвия си мъж, но искам да бъда добра съпруга. — Едва успя да изрече тази лъжа, но в ума ѝ имаше само една мисъл: бягство. Трябваше скоро да избяга, защото, ако останеше в двореца, щеше да се озове между чука и наковалнята. Когато Джебал не отговори, тя преглътна и продължи:

— Случилото се снощи не беше по моя вина.

— Не те разбирам.

— Някой беше сложил приспивателното в чая ми, защото Мурад си спомня, че доловил странен мирис. Някой ме е упоил, Джебал! Някой, който ме мрази и не иска да бъда с теб!

Джебал я погледна изпитателно и крайчетата на устата му леко се отпуснаха.

— И кой може да е този твой враг?

Алекс осъзна, че Джебал не е глупак, нито безхарактерен, както наивно бе смятала досега поради неговата доброта.

— Зои ме мрази още от мига, в който обяви решението си да се ожениш за мен.

Той пристъпи напред, но Алекс не се помръдна, надявайки се, че няма да долови напрежението и страха ѝ, когато обхвана брадичката ѝ с длан.

— Ако ми казваш истината, ще ти простя, Зохаре, но ако ме лъжеш, ще разбера.

— Казвам истината — излъга тя и се помоли да не се изчерви.

— Да се надяваме — каза Джебал и я пусна. — Зои ще бъде наказана, ако наистина е виновна. Уморих се от непрестанните ѝ заговори и интриги в харема, а може би съм отегчен и от самата нея.

Господи — помисли си Алекс — какво ли гнездо с оси съм разбъркала?

— А междувременно ти ще си в немилост.

— Какво означава това?

— Означава — каза й той, като натъртваше на всяка сричка, — че ще трябва много да внимаваш и да се държиш съвсем прилично.

Алекс кимна, останала без дъх. Той знаеше.

— А сега си върви — отпрати я Джебал.

21.

Хавиер бавно се надигна. Тялото вече не го болеше толкова, колкото през първата седмица в каменоломните, тъй като мускулите му по някакъв начин бяха привикнали към изтощителния труд и мизерните дажби. Всяка вечер получаваше допълнително храна, което се дължеше на Александра, но той отказваше да я приема въпреки предупрежденията и съветите на Кишон. Даваше я на Тъбс, за да я подели между най-нуждаещите се.

В момента двамата с французина седяха и си почиваха пред неговата килийка. Забелязаха Кадар и някакъв европейец, които излизаха от един коридор. Хавиер се напрегна.

— Знаеш ли кой е това? — попита той писаря.

Русият европейец беше облечен с редингот, жилетка, бричове и дълги чорапи, а на главата си носеше триъгълна шапка дори и в този късен час. Мъжът започна да си проправя път между спящите роби.

— Това е датският консул Свен Нилсен.

Капитанът погледна невярващо, защото вече бе изгубил надежда, че ще се срещнат. Как ли датчанинът беше успял да получи позволение да го посети? Нилсен се приближи и се здрависаха.

— Благодаря, че дойдохте.

— Щях да дойда и по-рано, ако можех — заяви консултът, — но няколко пъти ми отказваха свиждане с вас и хората ви. Трябва да благодарите на госпожа Торнтън, че подкупи пазачите тук, но въпреки това посещението ми е опасно и нямам време за губене.

Хавиер замръзна. Беше съгласен с Пиер Кишон, че тя е шпионка, но още не можеше да си отговори на въпроса: на чия страна? Стомахът му се сви, както всеки път, когато си помислеше за нея. Тя трябваше да е дяволски умна и невероятно смела, за да се омъжи за Джебал и по този начин да влезе в самата уста на вълка. Всичко това му се струваше почти невероятно, но нямаше друго обяснение за факта, че така и не откриха мъртъв съпруг дипломат в Гибралтар, никой не знаеше също с кой кораб е пристигнала в Триполи. А и тази теория идеално съвпаднаше с нейното посещение още щом Блекуел бе докаран в града.

За кого все пак работеше Александра, защото едно все пак бе ясно — тя не работеше за американците.

За съжаление нейното предателство не му пречеше да я сънува нощ след нощ и в тези сънища двамата винаги бягаха заедно от Триполи, който гореше в пламъци. Той беше решен да спаси и двама им, но ги преследваха еничари и изглеждаше, че няма да успеят да избягат. Тогава сънят се променяше и тя се оказваше легнала под него, тялото ѝ бе голо и знойно, а зелените ѝ очи се впиваха в неговите. Той започваше да се движи над нея, да я обладава... и в този миг тя избледняваше и се изплъзваше, а Хавиер се събуждаше плувнал в пот, викайки името ѝ.

Да, Александра беше красива, но опасна шпионка и той не трябваше да забравя това. Наведе поглед, защото не искаше Нилсен да прочете мислите му:

— Имам малка стая. В нея е горещо и задушно, но това, което ще обсъждаме, е изключително поверително.

Нилсен кимна и двамата се запътиха натам, но в този миг Хавиер зърна двама бедуини, които пресичаха двора, докато Кадар стоеше пред сводестия вход, откъдето лично ги бе пуснал. Хавиер не можеше да повярва на очите си.

— Какво има? — попита консултът.

— Смятам, че това е самата госпожа Торнтън.

— Грешите, тя не би посмяла! Господи, Джебал ще я убие, без да му мигне окото, ако я открие тук!

Александра се приближи, Мурад бързаше след нея. Лицето ѝ беше зачервено под чалмата, а в очите ѝ блестеше предизвикателство. Въпреки че Блекуел беше вече наясно коя е, фактът, че отново я зърва, му подежда като удар в стомаха.

— Не мога да те разбера — най-накрая каза той, доволен, че е преоблечена като мъж, което поне малко скриваше женствеността ѝ.

— Това ми е ясно. Ето, доведох ти Нилсен. Успях ли най-сетне да ти докажа, че ти помагам?

— Не бих казал.

Алекс се удиви.

— Мислих за нашето недоразумение и смятам, че трябва да поговорим.

— Казах ти го преди и ще ти го кажа отново: не искам да идваш тук, нито да си говорим.

— Но аз уредих Нилсен да дойде! Подлагам се на огромен риск и най-малкото, което можеш да направиш, е да ме изслушаш!

— Не ти дължа нищо, освен едно благодаря, а може би дори и това не. А сега ни остави, защото трябва да обсъдим важни въпроси. — Хавиер й обърна гръб, убеден, че тя няма да се предаде. Александра го хвана за ръката.

— Не, не можеш да ме пренебрегваш така. Грещиш, и аз като теб съм пленница и искам да избягам. Моля те.

Той отблъсна ръката ѝ, защото не искаше тя да го докосва. Допирът ѝ го вълнуваше.

— Да не си играла някога на сцена?

Тя се отдръпна.

— Ти си настроен срещу мен и ме обяви за виновна, без да ме изслушаш, а в Америка не се постъпва така.

Той не ѝ отговори, но се улови, че гледа устата ѝ, която му се искаше да целуне.

— Настоявам да ме вземеш със себе си, когато бягаш. Поне това ми обещавай. Или си джентълмен само когато ти е удобно?

— Когато всичко е готово, ще ти се каже какво точно да правиш, но дотогава не е нужно да знаеш нищо.

— Но аз мога да помагам, не си ли спомняш, че живея в самия дворец?!

— Как бих могъл да забравя?

Ноздрите ѝ потрепнаха и очите ѝ засвяткаха.

— Проклет да си!

Той повдигна рамене. Ако тя откажеше да тръгне, когато дойдеше време за бягство, щеше да знае, че наистина е била шпионка.

— Не мога да избягам без екипажа си — заяви Хавиер.

Очите на Нилсен се разшириха.

— Едно е да се планира бягството на двама души, но на цяла група хора е направо невъзможно!

— Нищо не е невъзможно, Нилсен, но сте прав, че няма да е лесно.

Датчанинът започна да си вее с триъгълната шапка.

— Предполагам, че вече имате някаква идея?

— Да. — Капитанът седеше със свити колена и с подпрян на стената гръб. — Изглежда, че тук се живее само с подкупи?

— Така е, но ще е нужно огромно количество злато.

— Аз го притежавам, въпреки че не е тук. Наследник съм на корабостроителница „Блекуел“. — Насили се да не мисли за брат си Робърт. — Ако уредите подкупа, ще ви изпратя цялата сума от Бостън, включително и някаква част за вас.

— Няма нужда да прибавяш никаква част за мен — отговори му Нилсен. — Помагам ти, защото това е мой дълг към страната ми, а и към мен самия.

— Тогава няма да откажете един подарък, нали? — попита успокоен Хавиер, защото се убеди, че датчанинът не действа за изгода.

— Може би.

— Трябва да се свържем и с адмирал Морис. След като избягаме от затвора, ще се скрием на брега извън Триполи, където ще ни чакат американски бойни кораби. Достатъчен е само един от тях, за да ни прикрива с оръдията си, ако ни преследват еничари или корсари.

— Добър план, капитане, но има и някои недостатъци.

— Всеки план има недостатъци. Градските порти охраняват ли се?

— Да, затова ще ви е нужно оръжие, за да си пробиее път.

— Ще можете ли да ни го намерите? Два-три пицова и ками за всичките ми хора?

— Ще ми е нужна помощ. С колко време разполагам?

— Това зависи от Морис, но аз бих казал един месец.

Нилсен се стресна.

— Това е изключително кратък срок.

— Моряците ми са в тежко състояние и някои може да изгинат, преди да избягаме, затова колкото по-скоро, толкова по-добре — рязко отвърна Блекуел и консулт мрачно кимна. — Има и още нещо. Не можем да напуснем Триполи и да оставим „Перлата“ тук. — Представи си как красивият му кораб цепи вълните и се носи с бързината на вятъра. — „Перлата“ трябва да бъде разрушен.

— Преди бягството ли? — Нилсен поклати глава. — Ще провалите шансовете си за спасение, защото пашата ще побеснее и ще ви накаже жестоко, капитане, вас и екипажа ви.

— Знам.

— Забравете за „Перлата“. Наистина е ужасно пашата да има подобен кораб във флотата си, но нямате друг избор.

— Не — срязва го Хавиер. — Той ще бъде взривен в нощта на бягството ни.

Консултът примигна и капитанът продължи с блеснали очи:

— Така ще отвлечем вниманието от себе си.

— И смятате да уредите всичко това само за четири седмици! Смятам, че госпожа Торнтън би могла да ни бъде ценен съюзник, защото вече доказа, че е изключително оправна и умна и въпреки че ми е неприятно да въвличаме една жена в...

— Не!

— Защо ѝ нямате доверие?

— Тя лъже за своята самоличност, а и в Гибралтар никога не е имало английски дипломат на име Торнтън.

Нилсен го зяпна и сбърчи чело.

— Защо лъже според вас? — попита го Хавиер.

— Божичко, не мога да повярвам, че е шпионка, макар че това би обяснило обширните ѝ познания и смелостта ѝ. Но тогава защо все пак смятате да я вземете със себе си?

— Не ми харесва идеята да изоставя която и да е цивилизована жена в тази варварска държава, а и все пак е възможно, макар и не твърде вероятно, да греша.

Алекс нервно потропваше с крак пред килията на Блекуел, ядосана и обидена, че я бяха изключили от плановете си. Какво ставаше? Не само че Хавиер не се влюбваше в нея, но и се държеше по-враждебно отвсякога. Надяваше се, че поне наистина ще я вземе със себе си, защото в противен случай трябваше да разкрие кроежите им и сама да се присъедини към бягството. Мисълта, че може да остане сама в Триполи я парализираше от ужас. Знаеше обаче, че ако той я хване, че се опитва да го шпионира, никога повече нямаше да ѝ има доверие.

Опита се да избегне пронизващия поглед на Мурад. Блекуел и Нилсен излязоха от стаята, но Алекс не можа да прецени дали са измислили план за действие. Капитанът не ѝ обръщаше внимание, докато се сбогуваше с Нилсен, а датският консул избягваше да срещне

очите ѝ. Алекс дочу Нилсен да казва, че ще се обади скоро с новини, след което бегло ѝ кимна и си тръгна.

Тя срещна изгарящия поглед на Хавиер и се запита как да се държи с него занапред. Може би трябваше да го прелъсти, защото беше убедена, че физически все още силно се привличат.

— Още ли си тук? — грубо я попита той.

— Да. — Тя погледна разголените му гърди и ѝ се прииска да го докосне.

— Джебал къде си мисли, че се намираш в момента?

Алекс повдигна рамене. Дали щеше да има смелостта да го целуне? Мисълта я плашеше, защото знаеше, че ще се почувства унижена, ако я отблъснеше.

— През нощта пак ще бъде с Паолина, петнадесетгодишната му наложница.

— Да не би да ревнуваш?

— Шегуваш ли се? — изсмя се тя. — По-скоро се радвам.

Погледите им се впиха, и му се прииска да може да надникне в душата ѝ, да прочете мислите ѝ.

— Зле ли се държи с теб? — изненадващо попита той.

— Не, Джебал е много мил, позволи ми цяла година да скърбя за съпруга си. Но...

— Но?

— Времето ми изтича.

— И какво означава това?

— Джебал не иска да чака повече.

За минута и двамата замълчаха, и тогава Блекуел каза:

— Е, смятам, че ще направиш това, което трябва.

На Алекс ѝ се прииска да го удари.

— Все пак едва ли възнамеряваш да останеш вярна на призрак?

Тя се обърка, защото единственият призрак, който някога я бе интересувал, беше този на Блекуел, а той не беше вече мъртъв.

— Госпожо Торнтън?

Алекс се изчерви.

— Той почина, докато пътуваха към Гибралтар.

— И аз така дочух.

Тонът му беше странен, а погледът преценяващ, и тя си помисли, че той вероятно разбира, че го лъже.

— И с кой кораб пътува?

— Какво значение има?

— Просто съм любопитен. Съпругът ти е бил английски дипломат, нали? Как се запознахте?

— Запознахме се в Ню Йорк, където той беше дипломат и току-що се бяхме оженили, когато го изпратиха в Гибралтар. Аз останах в града за известно време, за да уредя някои неща.

— Значи си пътувала от Ню Йорк до Гибралтар.

— Да, мисля, че корабът се казваше „Орел“.

— Пътнически кораб „Орел“, който пътува от Ню Йорк до Гибралтар?

— Не, разбира се, беше търговски кораб. — Той очеводно се опитваше да я хване в лъжа, защото през ранния деветнадесети век в Средиземноморието не пътуваха пътнически кораби. — Английски търговски кораб.

Хавиер я наблюдава внимателно няколко секунди, след което се усмихна, сякаш одобряваше отговора ѝ.

— А сега какво? — попита Алекс.

— Не съм казвал нищо.

— Моля те, Блекуел, нека не се караме. Ти си последният човек на света, с когото искам да се карам.

— Тогава какво искаш?

В ума ѝ проблесна видение на сплетените им тела.

— Искам да помогна за бягството.

— Може би искаш да попречиш?

— Да помогна — отвърна твърдо Алекс, въпреки че се чувстваше обидена. — Нека ти кажа нещо, тъй като разбирам малко от военноморски дела. Знам, че ако смяташ да избягаш заедно с екипажа си, това може да стане по вода или по суша. Историята показва, че никой не е успял да избяга по суша, следователно спасението ще трябва да дойде от морето, а това ме тревожи.

— Наистина ли?

— Да! Надявам се, че си наясно какъв глупак и некадърник е адмирал Морис.

Хавиер я гледаше, като че ли са ѝ пораснали рога.

— Каквото и да сте намислили с Нилсен, трябва да вземете предвид нерешителността на Морис, защото той не е опитен в

морските битки като теб.

— Как си успяла да се добереш до тази информация?

— Прочетох я — тросна му се тя.

— Мили Боже.

Алекс имаше чувството, че само подкопава още повече почвата под краката си. За миг затвори очи и измърмори:

— Ако поне Пребъл се появеше по-скоро!

— Какво? — попита я Хавиер. — Какво каза току-що?

— Нищо.

— Каза „ако поне Пребъл се появеше по-скоро“.

Тя реши да си държи устата затворена, защото не можеше да си спомни кога биваше отзован Морис, а и не искаше да разкрива всичко, което знаеше.

— Казах просто, че ми се иска Пребъл да дойде.

— И очакваш да ти вярвам? — подигра ѝ се той.

— Да, и да работим заедно!

— Никога — тросна се Блекуел и като ѝ обърна гръб, бързо се завърна в килийката.

Алекс се разтрепери, готова да го извика и да му разкаже цялата истина, но той щеше да ѝ се изсмее в лицето и да стане още по-недоверчив. Преглътна напирещите сълзи и промълви:

— Да си вървим, Мурад. Няма смисъл да седим тук.

Жаркото слънце се беше издигнало високо в небето и по изгорялото тяло на Блекуел се стичаха вадички пот, наново отворилите се рани пареха гърба му, кръвта се смесваше с мръсотията и потта, а бе едва обяд. Той се отдръпна от шейната, върху която вече бяха успели да наместят двадесеттонния блок, и за сетен път се зачуди как някой би могъл да издържи на този варварски непосилен труд при тази горещина и почти без храна.

Тъбс се срути, пъшкац в краката му. На стотината роби им бе отнело ден и половина да натоварят скалата и сега всички бяха изтощени до смърт.

— Господи, капитане, не мога повече.

— Напротив, можеш. Почини си минута, и ставай.

Хавиер се огледа наоколо и видя как един по един моряците му изпопадаха като мухи по нажежената пустинна земя. Тими още се държеше на крака, въпреки че и по неговото изгоряло лице бе изписана изнемога. Пиер Кишон беше прав — робите се считаха за по-долни и от животните и представляваха евтина и лесно заменима стока. Триполитанците нарочно изстискаха докрай силите им, защото, щом умрат, ги заменяха с нови пленници, заловени по време на кървави битки в морето. При тези мисли Хавиер почувства, че го изпълва омраза и благодари на бога, че Робърт бе умрял, преди да го сполети подобна съдба. За пръв път му се случваше да мисли по подобен начин и да приеме преждевременната смърт на Робърт като положително събитие, без очите му да се напълнят със сълзи.

— Ставайте, ставайте, сган такава! — закрещяха турците, заплющяха камшици, чуха се викове и охкания и робите бързо се надигнаха на крака.

Блекуел знаеше какво им предстои сега и погледна към огромната натоварена шейна, която трябваше да бъде теглена от хора. Стадото роби бе изतिकано в колона пред съоръжението и тъй като мъжете имаха известен избор къде точно да застанат, започна блъсканица, като всеки искаше да се добере до по-добра позиция. Най-опасното място беше най-отзад и най-близо до шейната, защото, ако тя бъдеше изтървана на някой наклон, мъжете там щяха да бъдат прегазени първи. А между каменоломните и Триполи имаше достатъчно стръмни склонове.

— Тими, ти и Тъбс идете напред — заповяда им Блекуел.

— Искам да остана с вас, капитане — запротестира Тими и набръчка луничавия си нос.

— Най-отпред — повтори твърдо Блекуел и куцащият мъж и тринадесетгодишното момче се наместиха в предните редици, което не беше лека задача, а той самият се запъти решително назад.

— Блекуел, спри!

Позна гласа на Кадар и напрегнато се обърна, защото всеки миг очакваше да усети удар от камшик, но такъв не последва.

— Искам да отидеш отпред — заяви началникът с пламтящи очи и Хавиер се изненада, но не помръдна. — Отивай отпред. Платиха цяло състояние за добруването ти, Блекуел, но ти вече знаеш това, нали? Отивай отпред, където е най-безопасно.

Хавиер мрачно се запъти натам. Дали Кадар знаеше, че бедуинът всъщност е жена и дали бе наясно коя е всъщност? Възможно беше Александра да работи за Англия или Франция, но Джебал я приемаше единствено като своя съпруга и ако научеше за действията ѝ, тя щеше да бъде в смъртна опасност. Колкото и Хавиер да си повтаряше обратното, се оказваше, че съдбата ѝ е негова грижа и не иска тя да умре като жертва на един мюсюлмански принц.

Застана близо до Тими, за да му помага и когато всички мъже се впрегнаха в кожените ремъци, камшиците заплющяха и турците закрепяха заповеди. Робите пъшкаха и стенеха, мъчейки се да помръднат шейната с каменния блок, но тя не се помести.

— По-силно, дърпайте по-силно! — извика Кадар.

Робите отново се напънаха, надавайки викове на болка, огромните колела се завъртяха, шейната започна да се движи и набра инерция. Напред имаше малка падина, но Хавиер прецени, че не е опасна. Хвърли поглед към зачервеното лице на Тими.

— Как си, момко?

— Добре — изпъшка той.

Тъбс също кимна, че се държи.

Шейната се плъзна по-бързо по нанадолнището. Сърцето на Блекуел още биеше бясно от умора. Вече се бяха спуснали до половината на наклона, когато Тими се препъна. Хавиер видя това с крайчеца на окото си и, бърз като светкавица, се спусна към него, за да го подхване, въпреки напирателната маса мъже и техния огромен товар. Останалите роби обаче просто го пометеха, той също се препъна и малко не му достигна, за да хване момчето, което падна на земята. Всичко се случи неумоливо пред очите му — момчето, лежащо в прахта с изкривено лице и очи, изпълнени с първичен страх, и човешката маса, която не можеше да се спре.

— Тими! — Хавиер се изправи и се пресегна отново.

— Капитане! — изпищя момчето, но беше прекалено късно. Хавиер бе отнесен напред от робите, които прегазиха Тими.

22.

Имало е още един нещастен случай в каменоломните.

Алекс замръзна и Мурад успокоително докосна рамото ѝ.

— Не, Алекс, не е бил Блекуел, а малкото момче. То е мъртво.

Сърцето ѝ отново заби и тя си пое въздух. Спомни си хлапака с луничаво лице, сини очи и коса с цвят на морков.

— Мили Боже. — Почувства се гузна заради своето облекчение.

— Мурад, колкото по-скоро избягаме, толкова по-добре.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни.

— Знам, знам, че е почти невъзможно, но ако се поддам на отчаянието, нямаме шанс да успеем. Иска ми се той да ми каже какво е намислил. — Отново си спомни за мъртвото момче. — Трябва да отида при него, Мурад, той сигурно е съсипан от скръб.

— Алекс, той ти няма доверие и не иска да те вижда.

— Да, това е очевидно, но все пак ще се опитам да го утеша.

— Това е лудост. Последния път едва успяхме да се приберем в двореца и...

— Блекуел има нужда от мен сега.

— Не, Алекс — горчиво ѝ отвърна Мурад. — Ти си тази, която има нужда от него.

Блекуел беше взел от Пиер Кишон перодръжка, мастило и лист и пишеше дълго писмо до семейството си в Бостън.

Трудно му беше да пише на жена си и да поддържа непринуден тон, тъй като те всъщност си оставаха двама непознати, които нямаха какво да си кажат. Дори когато бяха деца, той не знаеше за какво да говори със Сара, докато това не се отнасяше за Робърт. По някакъв начин брат му винаги се бе разбирал с нея — успяваше да я накара да се отпусне и засмее, дори когато тя изпадаше в някое от особените си мрачни настроения. Тримата бяха отраснали заедно и оттогава, както и по-късно, Хавиер винаги се чувстваше изплашен, когато се съберяха. Господи, нима нямаше да спре да тъгува толкова много за Робърт и да

усеща дълбоката пронизваща болка всеки път, когато се сетеше за него. Всъщност разбираше меланхолията на Сара, ала просто не можеше да се примири с нейната слабост.

Хавиер си припомни вечерта, когато Робърт и Сара бяха обявили годеща си. Никой не се изненада. Те двамата бяха безкрайно щастливи и непрекъснато се държаха за ръце. Представляваха идеална двойка и очевидно бъдещето им щеше да е прекрасно, ако не се бе намесила съдбата. Робърт се удави заради африканските корсари и Сара се затвори в своята черупка, погълната от скръб и самосъжаление. Животът наистина можеше да бъде жесток и невероятно несправедлив.

Една сълза капна върху писмото, размазвайки думите. Хавиер си пое дълбоко въздух и избърса очите си с юмрук. Той беше мъж, а мъжете не плачеха. Животът продължаваше, и той трябваше да се погрижи за екипажа и кораба си.

Ала предаде Тими, точно както някога беше предал Робърт.

Стисна зъби, потопа перото в мастилницата и продължи да пише:

„Скъпа Сара, сигурно вече си чула, че съм заловен и задържан в Триполи, но, моля те, не се плаши. Аз съм добре, както и екипажът ми, и е само въпрос на време, докато бъдем освободени и се завърнем у дома.“

Хавиер не почувства вина, че лъже Сара, тъй като нямаше никакъв смисъл да я плаши, и тя отново да откаже да става от легло за няколко месеца. Остави перото, подпря глава на ръцете си, но не успя да се въздържа да не сравни двете жени, едната — смела и решителна, а другата — крехка и меланхолична, но добра. Александра Торнтън беше умна, пресметлива, но и измамна. И коя все пак бе тя и за кого, по дяволите, работеше?

Когато избягаш, ще избягам с теб, защото и аз съм пленница.

Блекуел беше почти сигурен, че това е клопка, тъй като тя просто искаше да научи плановете му, без въобще да възнамерява да бяга от Триполи. А планът за бягството бе крайно рискован и всяка

подробност беше от жизнено значение. Планът приличаше на мозайка, където всяко парченце трябва да си дойде на мястото, защото обратното означаваше смърт. Опитите за бягство от Африка бяха изключително редки и се наказваха сурово с публична екзекуция. Страхът от смъртта беше причината повечето пленници да не се опитват да бягат.

Хавиер въздъхна, хвана пак перото и се впусна в описание на красотата на тукашния бряг, като завърши с подробно описание на двореца и неговите обитатели. Сара щеше да бъде заинтригувана и развеселена от факта, че всички мъже и жени тук носят красиви разноцветни, общити със скъпоценни камъни, дрехи. Най-накрая подписа писмото: „Твой верен съпруг, Хавиер Блекуел“.

— Хавиер?

Той замръзна от удивление. Какво търсеше тя тук?

Когато се обърна, Александра размота чалмата си и прикова зелените си очи в него. Тя беше последният човек, когото имаше желание да срещне точно сега.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че не искам да идваш тук.

— Чух за горкото момче.

Раменете му се стегнаха, защото тя беше и последният човек, с когото би разговарял за смъртта на Тими. Александра се приближи до него, сложи ръка на голото му рамо и прошепна:

— Съжалявам.

Хавиер отблъсна ръката ѝ с неоправдана ярост, но я ненавиждаше, че е така дяволски прелъстителна. Мразеше и себе си, че толкова ѝ се поддаваше.

— О, моля те! Спести си преструвките за някой по-наивен.

Тя го зяпна.

— Преструвки?! Проклет да си! Аз съм ужасена, че едно дете е умряло и зная, че и ти скърбиш за него. Дойдох, за да поговорим, за да те утеша!

— Не за това си дошла, госпожо Торнтън, не за това?

— Не те разбирам — заяви Алекс и се обърна да си върви, но той ѝ препречи пътя с тялото си.

— Може би сега, Александра, наистина имам нужда от утеха.

— Остави ме да мина.

— Защо?

Тя го изгледа и изражението ѝ се смени, а очите ѝ се смекчиха.

— Гневът е по-лесен, нали? За един мъж е винаги по-лесно да се ядосва и да вика.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — учуди се той и тя обхвана с длан брадичката му.

— Кажи ми какво се случи, Хавиер.

— Не мога повече — отсече Хавиер, наелектризиран от докосването ѝ, и я притисна към себе си. Алекс понечи да извика, но той заглуши гласа ѝ с устни. Искаше да я накаже, че се беше осмелила да спомене Тими, за това, че беше толкова красива, но и потайна, за това, че не беше невинното момиче Сана. Ръцете му се склучиха здраво около нея, а езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Осъзна колко нежна и лека е тя, когато почти я повдигна с едното си бедро.

Очакваше да го удари заради неговата дързост, но тя не се съпротивляваше, а остана скована и неподвижна в прегръдката му. Част от гнева му започна да се уталожва, заместена от яркото съзнание за нейната близост. Бедрата ѝ, възседнали крака му, бяха тесни и изненадващо твърди, но гърдите ѝ, които се допираха до него, бяха пълни и меки. Хавиер се изплаши, защото усещаше, че не може да ѝ се насити и точно в този момент Алекс се отпусна в ръцете му, устните ѝ започнаха да отговарят на целувката му, а бедрата ѝ се притиснаха по-силно към неговата ерекция.

Той откъсна устни и забеляза учудването ѝ, но никой от тях не проговори. Най-сетне Алекс се усмихна колебливо и ръцете ѝ се плъзнаха по разголените му гърди.

— Не спирай сега, не и сега — прошепна тя, и отново го целуна, но Блекуел я стисна за раменете, опитвайки се да възпре силните си чувства, които някак се бяха изплъзнали от контрол. Това обаче въобще не беше лесно, защото я беше обърнал с лице към стената и инстинктивно се притискаше към нея. Когато я целуна отново, Алекс се обърна и промълви:

— Писано е да стане.

Изведнъж звуците на затвора започнаха да избледняват и Хавиер вече почти не чуваше глъчката на турците и робите и на вятъра, който свиреше в комините. Тогава си припомни ужасната смърт на Тими.

— Коя всъщност си ти?

— Не съм шпионка.

Челюстта му се стегна от разочарование при тези думи.

— Върви си.

— Ами ако откажа? — попита Алекс с разширени от учудване очи, но той горчиво се изсмя, отблъсна я и ѝ обърна гръб. Господи, не си спомняше да е бил някога толкова възбуден, нито пък толкова нещастен.

— Как да ти докажа, че можеш да ми вярваш?

Когато я погледна, видя, че очите ѝ са пълни със сълзи, но остана непреклонен:

— Не се и опитвай.

Тя взе да си трие очите и той загрижено я попита:

— Добре ли си? — В този момент не изглеждаше да се преструва.

— Не, не съм добре. Разстроена съм.

— Прости ми. — Осъзна, че наистина го мисли, защото никоя жена не заслужаваше подобно държание.

— Вече е късно.

— Александра...

— Не! — Алекс застана пред него с ръце на кръста, а по лицето ѝ се стече една сълза. — Аз дори не те познавам и нямам представа защо въобще те харесвам и желая! Само някакъв си параграф в историческа книга, и аз започвам да се държа като абсолютна глупачка! Е, май току-що разбрах, че това не е любов, а ти си обикновен негодник! Мразя те!

Хавиер се уплаши.

— Повече няма да идвам да те посещавам. Ако искаш, изгний тук, мен вече не ме интересува.

Алекс излезе от килийката, а Хавиер остана да стои там, понатъжен и объркан отвсякога. Тя му хвърли последен горчив поглед и прекоси двора, където я чакаше Мурад. Отблясъци от факлите запалваха червени пламъчета в непокрытите ѝ коси. Тя вървеше с дълги, неособено женствени крачки и робите, които още не спяха, се обръщаха след нея. Слугата уви чалмата около главата ѝ, смъмри я и Хавиер видя как Алекс зарови лице в рамото му, а той я прегърна с две ръце. Двамата дълго останаха така.

Блекуел се разкъсваше от чувство за вина, но и от ревност към нейния слуга. Накрая двамата се откъснаха един от друг и заедно си тръгнаха.

23.

— Търсих те — каза Зои.

Алекс току-що се беше преоблякла и Зои, която бе влязла в покоите ѝ без да почука, стоеше на прага на спалнята ѝ и я наблюдаваше. Мурад бе отишъл да ѝ донесе нещо за ядене и пиене, въпреки че тя не усещаше особен апетит в момента. След посещениято им в затвора се чувстваше ядосана, обидена и разтърсена из основи, защото едно ѝ беше станало ясно — Блекуел представлява типичен мъжкар. Проявяваше похотта си към нея, както го правеха героите спрямо героините в любовните романи, но това беше всичко — той нямаше чувства, не можеше да изпитва истинска любов. Алекс не смяташе, че би могла да понесе още и капчица от тази „предопределена от съдбата“ любовна връзка и точно в този момент Зои беше последният човек, когото искаше да види.

— Наистина ли? Никога ли не чукаш първо на вратата, Зои?

— Къде беше тази вечер, Зохаре? — попита я другата жена със сладникак глас и най-безцеремонно влезе в стаята, без да отговаря на въпроса ѝ.

Алекс се скова от страх, но не го показа.

— Това, което правя, не е твоя работа.

— Да не би да криеш нещо?

— Разбира се, че не, но сега съм уморена, затова, моля те, си върви. Ако желаш, ще говорим утре сутринта, въпреки че не мога да си представя какво можем да си кажем. — Тя знаеше много добре какво иска Зои, след като вчера бе обвинила първата жена, че я е упоила.

— Ти излъга Джебал. И двете знаем, че не съм сипвала приспивателно в чая ти, за да заспиш преди първата ви нощ.

— Не знам, Зои. И двете сме наясно, че ме мразиш, а и кой друг би искал аз и Джебал да сме разделени?

— Не съм те упоила — почти изкрещя Зои, — и това вече го казах на Джебал.

— А той повярва ли ти?

Жената ѝ се усмихна неприятно.

— И защо мислиш, че ще ти кажа? Да не си по-умна или по-хитра от мен?

— Предпочитам да не се караме — искрено каза Алекс, защото бе склонна да се съгласи с последното.

Зои беше отрасла в харем с всичките му подмолни интриги и подли номера, а Алекс беше наясно, че няма подобна психика, за да се бори с нея.

— Вече е твърде късно, защото от момента, в който ти пристигна тук и завъртя главата на Джебал, ние станавме врагове, скъпа сестро.

— Не съм се опитвала да омайвам Джебал.

— А къде е Мурад?

— Отиде да ми донесе нещо за ядене.

— Така ли, аз пък останах с впечатлението, че тази вечер той не е бил в двореца.

Алекс не помръдна и усети как пулсът забуча в ушите ѝ.

— По някаква задача ли го изпрати, сестричке?

— Не.

— Не? Значи е излязъл без твое позволение и заслужава бой с пръчка. А наскоро не е ли бил пак извън двореца с още един слуга?

— Тази вечер Мурад беше с мен през цялото време. Той е непрекъснато с мен и никой, повтарям ти, никой няма да наказва моя слуга.

Усмивката на Зои се разшири.

— О, колко горещо го защитаваш. Целият дворец говори за това, колко близки сте двамата.

— Какво искаш да кажеш?

— Той твой любовник ли е?

— Какво?! — ахна Алекс, истински шокирана. — Той е евнух.

— Не знаеше ли, че често евнусите са най-добрите любовници?

Алекс само я зяпна.

— Значи не сте любовници, колко жалко. Мурад е изключително красив. Но все пак сте приятели и ти не искаш той да пострада. Виждаш ли, вече открих още една твоя слабост, скъпа сестричке.

— Не намесвай Мурад.

— Може би, а може би не.

— Какво искаш?

- Искам да знам какво криеш.
- Нищо не крия.
- Ти си опитна лъжкиня, нали?
- Махай се.
- Не искаш ли да знаеш какво имам предвид?
- Мисля, че е по-добре да се махнеш.
- Добре, но не и преди да ти кажа, че знам за твоите лъжи,

Зохаре.

Зои тръгна към вратата и Алекс погледна след нея.

— За какво говориш?

— И двете знаем, че никога не си била женена за дипломат на име Торнтън, нали така?

— Грещиш.

— Подозирам, че Мурад ти изпълнява задачите извън двореца, но какви биха могли да бъдат те? Той или взима, или предава нещо, може би някакви съобщения. Във всеки случай той ти изпълнява ролята на посредник. Е, на прав път ли съм?

— Ти си напълно полудяла.

— Какво криеш? Коя си ти всъщност? — запита Зои със злорадо задоволство. — Хайде, разкажи ми цялата истина, изгарям от любопитство.

— Не крия нищо, а твоето въображение е прекалено развинтено.

— Не смятам. Ще разкрия пред всички каква лъжкиня си, скъпа Зохаре. — Тя се обърна, стисна дръжката на вратата, и отново изгледа Алекс. — И тогава Джебал ще се реши да се разведе с теб.

Когато Зои си тръгна, Алекс се разтрепери. Беше много изплашена и едва можеше да мисли, когато се отпусна на леглото си.

24.

Мурад не успя да се сдържи, върна се назад и надникна между две палмови листа. Знаеше, че това, което върши, е безкрайно грешно, тъй като Алекс е негова господарка и той няма право да я шпионира. Само че не я шпионираше, а просто я наблюдаваше без нейно знание. Докато тя плуваше във водата, Мурад гледаше прекрасните ѝ бели крака, налетите гърди и поразителното лице. Червеникавата ѝ коса улавяше светлината на слънцето и приличаше на огън, проблясваха и стъклените рубини на фалшивата огърлица, които имаха почти същия цвят като щръкналите ѝ зърна.

Той вече не можеше да си спомни кога точно се е влюбил в нея, но тъй като бе нормално да обожава господарката си, беше пренебрегнал силата на чувствата си и странния копнеж, който пораждаха те. Доскоро му бе достатъчно да ѝ служи, да я защитава и да е непрекъснато с нея, но се появи Блекуел, както и страстта на Алекс към него. Мурад стисна юмруци, тъй като не искаше да се чувства по този начин и да ревнува от любовта ѝ към друг мъж — особено мъж, когото уважаваше. Не искаше да я гледа с копнеж и страст, защото в крайна сметка бе полумъж — евнух и слуга.

Въпреки това не си отиде, а продължи да я наблюдава, когато тя се изправи. Мократа ѝ коса се беше накъдрила и един кичур се закачи върху гърдата ѝ. За пръв път в живота си срещаше толкова красива, умна и решителна жена. Алекс беше уникална, дотолкова различна от другите жени, че ако не бе лудост, щеше да ѝ повярва, че наистина е пътешественик през времето. Мурад затвори очи, защото само се измъчваше, като си позволяваше мисли, на които нямаше право. Във фантазиите му Александра не бе господарка, а негова любовница.

— Мурад — прошепна тя.

Той рязко се обърна и се изчерви, виждайки Паолина. Тя погледна през листата, след което се усмихна леко, и отново го изгледа. Той се изкашля и се попита дали се е досетила какво прави и за какво си мисли.

— Търсеше ли ме?

— Всъщност да, но какво правеше току-що, Мурад? Да не би да наблюдаваше как господарката ти се къпе?

— Разбира се, че не — тросна ѝ се той.

Паолина се засмя и пристъпи толкова близо, че везаният ѝ елек, под който не носеше нищо, докосна гърдите му. Мурад усети как голите ѝ ръце го обвиват през кръста, лицата им се приближават. Разбира се, че я беше забелязал, тъй като Паолина беше изключително красива, макар и глуповата — идеална играчка за Джебал. Въпреки това никога не бе мислил за нея.

— Ей, ти си влюбен в своята господарка.

Мурад понечи да отрече, но така и не успя, защото Паолина го сграбчи между краката. Вместо да се отдръпне, той замръзна на място. Тя го погали сладно.

— Ти си най-красивият мъж, когото някога съм виждала — промърмори тя, ловко движейки пръсти по него. Мурад започна да се поти и почти спря да диша. Никога досега не се беше любил с жена, но не по своя воля, а защото бе евнух и слуга и нямаше възможностите на останалите мъже. Сега обаче разбра, че би могъл да има Паолина, но той не желаше нея, а Алекс. Усещаше непреодолим копнеж по господарката си не само в душата, но и в слабините си. И все пак никога преди кръвта му не бе била така сгорещена, нито пък беше усещал подобна възбуда, тъй като ловките пръсти на Паолина сякаш правеха чудеса с него. Тя му се усмихна, свлече се на колене и Мурад почти не можа да повярва, когато извади члена му през процепа на панталоните и прокара език по набъбналата му главичка. Слава на Аллах, това е райт — той изстена и тя го пое в устата си.

Той обхвана с ръце главата ѝ и последната му мисъл беше, че Паолина принадлежи на Джебал и ако го заловят, ще бъде убит. Представи си, че косата, мека като коприна под пръстите му, е червената грива на Алекс. Миг по-късно я положи на земята, разтвори елечето ѝ и засмука зърната на едрите ѝ гърди. Тя тихо извика и обгърна кръста му с тънките си крака, като започна да се търка в него. Мурад се наведе и я погали между бедрата, където тя беше топла, влажна и прекрасна.

— О, да, моля те, да! — изплака Паолина, притискайки се към него, и той пхна пръсти в нея. Значи такава беше една жена на пипане — гореща, сладка и невероятно тясна. Прииска му се самият той да

можеше да проникне в нея и когато Паолина започна да трепери конвулсивно, той продължи да я гали всеотдайно. Тогава усети, че някой ги наблюдава, повдигна глава и срещна лукавия присмехулен поглед на Зои.

— Тя е с роба в градината — каза Зои.

Джебал, който рядко посещаваше женските покои, кимна и продължи надолу по галерията, а Зои доволно се усмихна след него. Когато излезе на градинската пътека и зави зад ъгъла, му се стори, че чу някакъв звук, човешки или животински. Погледна към храстите, зад които имаше две големи палми, но продължи напред. Изведнъж се закова на място, защото видя Зохаре, изтегната гола при басейна, и се почувства, сякаш някой го е ударил в корема. Дъхът му секна, а слабините му се напрегнаха. Най-сетне започна да мисли ясно въпреки връхлетялата го похот. Зохаре го беше лъгала и той бе дошъл в харема, за да разбере истината, а не да се опитва да спи с нея. Джебал беше прекарал по-голямата част от нощта и сутринта, опитвайки се да реши какво да прави. Ако се окажеше, че е измамница, щеше да я накаже сурово. Може дори да се разведе и да я продаде на пазара за роби, след като обаче я обладаеше.

Той решително пое по пътечката. Очите на Алекс рязко се отвориха и когато го забеляза, се изчерви и побърза да се надигне.

— Джебал!

Джебал не се усмихна, а продължи да я гледа и тя още повече се изчерви. Мина му през ума първо да я има, а после да попита за истината, но вместо това скръсти ръце и се надвеси над нея. Трябваше да знае причините, поради които го лъжеше.

— Джебал — повтори тя, като се насили да се усмихне и погледна отчаяно към купчинката с дрехите си. — Мен ли търсиш?

— Да. — Той не се помръдна.

— Нека да се облека.

— Предпочитам да останеш така. Истина ли е, че нямаш никакъв мъртъв съпруг? Разбрах, че в Гибралтар никога не е имало английски дипломат на име Торнтън.

Червенината по лицето ѝ изведнъж изчезна и тя пребледня.

— Така е — промълви дрезгаво тя след кратка пауза. — Никога не е имало Торнтън в Гибралтар.

— Какво е истинското ти име, Зохаре? — попита я хладно Джебал, като се опитваше да пренебрегне надигащата се похот.

— Истинското ми име е Александра Торнтън.

— А имаш ли мъртъв съпруг?

— Не.

Той побесня, прииска му се да я обладае и да я унищожи.

— Значи си ме лъгала.

— Имаше един мъж, когото обичах и мислех, че ще се оженим. Той ми обеща, аз му се отдадох и... — От очите ѝ покапаха сълзи. — Той ме изостави, Джебал. Изостави ме.

— Кой?

— Казваше се Тод, Тод Уитман.

— Американец?

— Да.

Джебал я изгледа. Звучеше правдоподобно и гневът му утихна.

— Истината ли ми казваш?

Тя кимна.

— Познавахме се с Тод още от деца и аз го обичах още от четиригодишна. В училище бяхме неразделни. Дори и семействата ни смятаха, че един ден ще се оженим.

Джебал ѝ повярва, защото виждаше чувствата в очите ѝ — не толкова любов, колкото мъка, съжаление и остатък от болката, че е била отблъсната.

— Значи той ти е отнел девствеността и те е изоставил.

— Срећна друга жена — промълви Алекс и заби поглед в земята.

— Съжалявам.

Без да поглежда нагоре, тя прошепна:

— Може ли сега да се облека?

Джебал се почувства отворително заради доскорошния си гняв и ѝ подаде туниката. Тя се изправи, отново се изчерви и бързо нахлузи дрехата, но той вече я беше огледал добре. Зохаре наистина беше най-прелестната жена, която бе виждал някога.

— Защо не ми каза истината по-рано?

— Защото се бях отдала на мъж, за когото не бях омъжена, а в моята страна това е голям грях.

— Тук също, но те разбирам. — Принцът постави ръка върху рамото ѝ и усети, че тя трепери. Забеляза как копирената туника прилепва по мокрите гърди и плоския ѝ корем, и дори по вдлъбнатината между краката ѝ. — Искам да те попитам още нещо.

Алекс кимна със сведен поглед.

— Защо си пътувала към Гибралтар?

— Опитвах се просто да избягам от всичко, след като Тод ме заряза. Не ме интересуваше нито накъде отивам, нито дали въобще ще живея или ще умра, затова хванах първия кораб. Ако се бях оказала в някоя друга част на града, щях да хвана някой влак. Съдбата ме доведе тук.

През ума на Джебал мина мисълта, че Зои е тази, която трябва да бъде наказана, задето се бе опитала да развали отношенията му със Зохаре. Зои си позволяваше прекалено много, и той нямаше да търпи подлите ѝ интриги.

— Сега наистина те разбирам — каза той, притегли Алекс в прегръдката си, и тя усети намерението му.

— Не се страхувай — прошепна ѝ той и прокара ръце по гърба ѝ. — Ти не си девствена, а и достатъчно дълго живеем заедно. — Дланите му се спуснаха по-надолу и обхванаха стегнатия ѝ задник, като я притиснаха още по-плътнo към тялото му. Тя ахна, когато се докосна до възбуждения му член.

— Тук ли? Сега?

— А защо не? Аз съм готов. Готов съм от много време, скъпа Зохаре.

Очите ѝ се затвориха и Джебал прие това за съгласие, целуна клепките ѝ, а после намери устата. Искаше му се да бъде нежен, но имаше лошото усещане, че ще се държи като девствено момче. Алекс издаде звук и той реши, че сигурно е стенание.

— Обичам те и те желая. Луд съм по теб, Зохаре.

Очите ѝ се отвориха и в тях блестяха сълзи.

— Не тук, моля те, не тук.

Гневът му се завърна.

— Няма да чакам и минута повече, Зохаре.

Пое зърното ѝ в устата си през мокрия плат, постави ръката ѝ върху своята ерекция и когато тя не го хвана, я принуди. Обля го вълна на възбуда, но Зохаре каза:

— Ще консумираш брака ни така? Публично и всички да могат да ни видят? Тук в градината, на земята, в прахта?

Джебал повдигна глава, видя двама слуги, които преминаваха през галерията точно в този момент, и я дръпна за ръката.

— Ела в покоите ми.

Тя остана на място, побледняла.

— Не можеш ли да ми дадеш още малко време?

Той изкриви неодобрително лице, но забеляза един от слугите си, който бързаше към него и разбра, че му носи важни новини. Въздъхна и се почуди какво да направи.

— Ще си помисля. Фила, какво има?

— Пашата те вика, господарю, в тронната зала.

— С кого е там?

— С Фарук и Джабар, господарю.

Джебал погледна красивата си жена.

— Трябва да вървя. Може да те повикам вечерта, Зохаре, затова бъди готова.

Тя кимна и докато го гледаше, зад нея изникна слугата ѝ. С един последен поглед към Мурад Джебал се обърна и си тръгна, а Зохаре се облегна изплашено на ръката на своя роб.

— Алекс? — попита тихо Мурад.

— Този път едва се отървах. Какво да правя, Мурад?

— Не знам. Имам новини.

— Какво се е случило? — попита бързо тя.

— Американците правят промени, заради които сега пашата се съвещава с Фарук и Джабар.

Алекс бързо забрави проблемите си с Джебал.

— Какви промени?

— Адмирал Морис току-що е бил освободен. Новият началник на американската ескадра се казва Едуард Пребъл.

Тя веднага осъзна какви ще са последствията.

— Господи, целият план беше готов, но как ще избягаме сега?

Мурад не ѝ отговори.

25.

Хавиер седеше на терасата в затвора с Тъбс и французина писар. Чувстваше се толкова изтощен, колкото никога преди, но се насили да мисли. След по-малко от две седмици трябваше да избягат.

Всичко вървеше според плана. Адмирал Морис се бе съгласил да им помогне в бягството. Точното място на срещата, както и времето, бяха уточнени, а всички подкупи — уредени. Сега само им оставаше да се измъкнат от затвора, да подпалят кораба, да се промъкнат незабелязано през града в настъпилия хаос и да си пробият път през източната порта. Хавиер не се заблуждаваше, че това ще е лесно и знаеше, че твърде много неща може да се объркат.

В съзнанието му изникна образът на прелъстителната Александра Торнтън и той се изправи, спомняйки си последната им среща. Все още се срамуваше заради тогавашното си поведение, но не съжеляваше, че я беше целунал. За съжаление страстта, която изпитваше към нея, не утихваше и следващия път трябваше да се опита да се контролира по-добре. Тя се беше изпуснала за прекалено много неща и той вече не се и съмняваше, че е шпионка, при това с изключителни източници на информация. Въпреки това смяташе да ѝ даде възможност да избяга заедно с него и хората му, тъй като животът ѝ в Триполи висеше на косъм. Не беше в неговата природа да изостави една жена, била тя и шпионин, при подобни опасни обстоятелства и затова смяташе да ѝ изпрати съобщение, побегнат ли от затвора, да дойде при източната порта. Ако той и екипажът му бъдеха заловени или убити, и нея я чакаше същата съдба, и тази мисъл не му харесваше. Но пък Александра бе наясно с риска, който поема, и той не можеше да не се възхити на смелостта ѝ.

Хавиер си заповяда да не мисли за нея, застана на края на навеса и се загледа към мастиленосиньото море, което проблясваше на лунната светлина. Точно отвъд входа на пристанището забеляза шведски бриг, преминаващ покрай закотвен английски боен кораб, но американски съд не се мяркаше никъде. Точно когато в града бе

започнал да се усеща по-съществен недостиг на стоки, американците бяха вдигнали блокадата си. Що за решение е взел Морис?

За нещастие Хавиер нямаше особено високо мнение за адмирала и Александра беше права — той бе некадърен и въобще не е трябвало да му се дава командването на американската средиземноморска ескадра. Капитанът въздъхна. Искаше му се някой друг да им помага при бягството, но дори и Морис би трябвало да успее да се справи с прикритието им, докато пристигнеха двата бойни кораба.

— Имате гости, капитане — прошепна Тъбс.

Хавиер се обърна и лицето му се разтегна от учудване и недоволство, когато видя Алекс, забързана по стълбите заедно със слугата си. И двамата, разбира се, бяха преоблечени като бедуини.

Да не беше полудяла или искаше да унищожи и двама им? За нищо на света не трябваше да си припомня обзелата го дива страст, когато я държеше в прегръдката си.

— Хавиер.

В очите ѝ проблясваше особен пламък и той застана нащрек.

— Надявам се, че имаш много важен повод за посещението си.

— Така е. — Тя го сграбчи за китката и го повлече настрани от Тъбс и французина. — От днес Морис е отстранен от служба.

Хавиер я изгледа шокиран.

— Как ще избягаме сега? — възкликна Алекс.

Изведнъж се оказа, че цялата им подготовка пропада заради този неочакван обрат на съдбата, тъй като Блекуел беше служил достатъчно дълго във флота и знаеше, че ще е невъзможно да получат навреме одобрение от новия командващ. Беше се оказало трудно да убедят самия Морис, а сега неговият заместник щеше да пожелае тепърва да анализира ситуацията в Средиземноморието. По дяволите!

— Капитан Роджърс е поел временно управление на ескадрата — каза тя, като го наблюдаваше отблизо. — Какво ще правим?

Хавиер насочи вниманието си към нея.

— Как научи всичко това, Александра?

— Новината обиколила целия дворец и Мурад ми каза. Пашата, Фарук, Джабар и Джебал имаха съвещание следобед. Смяташ ли, че Роджърс ще ни подкрепи?

— Само ако е изключително смел мъж — рече Блекуел, докато се опитваше да я проумее. Изглеждаше му разстроена, колкото самия

него, но защо? Нима грешеше в преценката си за нея или това беше нагласено?

— Повечето военни са много предпазливи — горчиво каза Алекс.

— Отново си права. Доколко всъщност си наясно с военноморските сили?

— Моето... хоби е да изучавам военноморска история.

— Да, и преди ми каза това.

Очите им останаха приковани един в друг. Врълхлетя го пак споменът за нейната близост и вкусът ѝ, който накара кръвта да потече по-бързо във вените му, а слабините му да запулсират. В момента се намираха в кризисна ситуация, но през ума му мина непочтената мисъл — защо не? Тя вече е тук и не е никаква дама, а шпионин. Ще я накарам да стене от удоволствие. Боже, защо не? Само този път. Очите ѝ изглеждаха по-зелени отпреди, миглите ѝ се спуснаха надолу и Хавиер разбра, че тя някак е успяла да прочете мислите му, които я накараха да се изчерви.

Нощта около тях бе плътна, безшумна и обсипана със звезди. Вече не чуваше тихата глъчка на будните роби или хъркането на тези, които спяха, нито забелязваше седналия до Кишон Тъбс, или пък войниците в двора. Всъщност му костваше все повече усилие да мисли нормално и започваше да се поти, въпреки че не носеше друго, освен чифт памучни панталони. Раменете му се стегнаха и той ѝ обърна гръб, като се опита да си възвърне самоконтрола.

— Какво ще правим? — прошепна Алекс зад него. Ухаеше на парфюм, който не беше забелязал преди — лек, тръпчив, екзотичен.

— Хавиер?

Той скръсти ръце, без да се обръща към нея.

— Не знам. — Искаше му се да ѝ каже да си върви, но думите така и не излязоха от устата му. Тя го докосна леко по ръката, почти го погали.

— Трябва да има някакво решение.

Хавиер бавно се обърна и погледите им се срещнаха. Защо не? И двамата бяха пленници, един мъж и една жена, нощта бе напреднала... а и обществените правила тук не важаха.

— Уморен съм, Александра. Лека нощ.

Той мина покрай нея и заслиза по стълбите, но когато напрегна слуха си, чу и усети, че тя го последва. Пулсът му се ускори, устата му

напълно пресъхна и се почувства твърд като скала. Тялото му сякаш омекна. Животът в затвора не беше лек и друга възможност можеше и да не му се отдаде. Спря се за малко пред килията си и я изгледа. Тя не проговори, но очите ѝ казваха всичко, мина покрай него и влезе в малката стая. Хавиер я последва почти невярващо и спусна след себе си платненото покривало, което служеше вместо врата. Алекс стоеше в средата на килията с лице към него и дишаше тежко. Той стисна юмруци и си помисли, че трябва да е луд, побъркан, за да прави това.

— Страх ме е — проговори тя.

— Няма да ти причиня зло.

— Знам — усмихна му се за миг и изведнъж отново се превърна в невинната пленница Сана. Без да осъзнава какво върши, той се протегна и я погали по бузата. Кожата ѝ беше като коприна. Устата ѝ се разтвори и с блеснали очи тя изговори името му. Устните им се срещнаха и Хавиер беше толкова безсилен пред чувствата, които го заляха, че не можеше да се помръдне, а сърцето му лудо заби. Алекс започна да развива плата около главата си, докато той я наблюдаваше в транс, защото усещаше някаква непозната сила, която го теглеше към нея. Червената ѝ коса свободно се разпиля върху раменете, гърба и гърдите ѝ. Блекуел отстъпи назад, защото иначе имаше вероятност да се задуши от страст.

Тя се освободи от туниката си и през ума му преминаха образи от повтарящия се сън — как бягат през Триполи, за да спасят живота си, а покрай тях се нижат горящи къщи и джамии. Отхвърли ги, докато тя развързваше връзките на елека си и се чу да промълвява:

— Толкова си красива.

Алекс застана разголена пред него.

— Влюбена съм в теб, Хавиер.

Той стреснато я изгледа, защото знаеше, че не бива да ѝ вярва, но не можеше да откъсне очи от нея. Тя стоеше несигурно, червените ѝ къдрици падаха върху тесните рамене и пълните гърди, чиито зърна стърчаха, и когато Хавиер я докосна, тя пое дълбоко дъх. Пръстите му се спуснаха по ръката, а после по гърдите ѝ, тя политна към него и устните им страстно се впиха. Той се чу как изстена, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и обхванаха задника ѝ. Алекс леко извика и се притисна към слабините му, когато той откъсна устата си от нейната,

дишайки задъхано. Сана, Александра, Сана — беше му трудно да различи коя точно притиска към себе си.

Този път я повдигна високо, притисна я плътно до тялото си и докато отново я целуваше, започна да изследва изотзад горещата влажна вдлъбнатина между краката ѝ. Усети, че повече не може да се сдържа, двамата паднаха на колене на земята и Блекуел махна панталоните ѝ, след което започна да я милва навсякъде. Тя изстена и се заизвива около него. Той разтвори бедрата ѝ, обгърна ги и зарови глава между тях, защото искаше да я опознае по този начин, да вкуси това, за което толкова често бе сънувал. Езикът му пропълзя в нея, изследвайки я продължително, и Алекс се притисна към него, обхвана с ръце главата му и заповтаря името му, докато коленете ѝ безполезно се поклащаха.

Най-сетне Хавиер си свали панталоните, легна върху нея, обгърна я с ръце и в този миг му хрумна, че нищо на този свят не му се бе струвало толкова естествено и правилно. Бавно и внимателно проникна в нея, тя изохка и погледите им се впиха един в друг. Бяха едно цяло.

— О, Господи — изстена той, докато я изпълваше.

— Хавиер — промълви Алекс с навлажнени очи и обхвана с длани лицето му.

Щом започна да се движи в нея, Хавиер изгуби самоконтрола си, затвори очи и се отдаде на най-първичната си мъжка природа. Усещаше как и тя се движи с него в пълен синхрон, сякаш цял живот са били любовници. Вряза се в нея, като прошепна името ѝ и миг покъсно Алекс извика от върховно удоволствие.

Все още не можеше да повярва на случилото се, докато нахлузваше панталоните си с гръб към Алекс. Тя беше изключително опасна, но не заради шпионството си, а защото с нея губеше напълно самоконтрол, както и всяко усещане за реалността. Даже и сега нямаше пълна вяра в себе си, че ще успее да се сдържи и занапред.

— Беше прекрасно — прошепна тя, но в гласа ѝ се долавяше въпросителна интонация.

Хавиер не я погледна, защото се страхуваше от това, което можеше да прочете в очите ѝ. Вече беше прекалено късно, за да върне

назад времето, защото знаеше, че никога няма да забрави какво е да се люби с нея, а точно сега нямаше нужда от подобни мисли.

— Хавиер?

Тя се бе обула и се опитваше да завърже връзките на елека си. Не можеше да не я гледа и да не си мисли колко е красива. Откъсна поглед от гърдите ѝ, косата, устата и срещна нейния поглед, изпълнен с несигурност. Очите на Сана. Не искаше да ѝ каже това, което Алекс искаше да чуе, и затова се опита да бъде поне учтив.

— Надявам се, че не ти причиних болка.

— Не, беше прекрасно.

Блекуел отиде до прага, дръпна покривалото и надникна навън. Между тях се настани тежка непоносима тишина и когато погледна през рамо, видя, че се е облякла напълно и се опитва да увие чалмата около главата си.

— Какво ще стане сега? — попита го Алекс.

Той разбра, че тя има предвид тях двамата, но каза:

— Очевидно бягството ни няма да се състои.

Веждите ѝ се извиха недоволно.

— Хавиер, знаеш, че говоря за нас двамата.

— Няма никакво нас. Това, което се случи, беше грешка. — Чувстваше се ужасно, но продължи: — Само аз съм виновен, но ти обещавам, че няма да се повтори.

— Разбирам — промълви хрипливо тя.

Как можеше да я наранява така?

— Аз не съм шпионин, а просто жена, умна и решителна жена, каквато не си познавал досега.

Това определено беше истина.

— Ако наистина не си такава, обясни ми защо ме лъжеше и откъде знаеш толкова много за нашата флота.

Алекс се поколеба и отвърна.

— Не мога.

— Така си и знаех. — Учуди се от силата на разочарованието си.

— Едуард Пребъл е назначен на мястото на адмирал Морис. Това е всеизвестно, всички в двореца го знаят!

— Но ти го знаеше и предишния път, като се срещнахме, нали?

Устата ѝ леко се изкриви и тя не проговори. Хавиер си пое дълбоко въздух и се опита да преодолее странната скръб, която го беше

налегнала.

— Като че ли е време да си тръгваш.

— И аз така мисля.

Той скръсти ръце и се отдръпна от пътя ѝ, но тя спря за момент до него, без обаче да се докосват.

— Недей да бягаш без мен, моля те.

— Когато му дойде времето, ще ти съобщя и ще избягаш с нас.

— Хавиер, трябва да избягаме скоро. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Да не би да знаеш нещо, което не ми казваш?

Алекс не отвърна нищо, но за него мълчанието ѝ бе достатъчен отговор. Отмести се и ѝ пожела довиждане, но рязко млъкна, защото едва не я нарече Сана.

Тя мина покрай него, забърза надолу и Мурад изникна отнякъде край нея. Хавиер я наблюдаваше, докато си проправяше път през зандана и преди да излезе през мрачния тунел, тя се обърна. За миг погледите им се срещнаха, след което нея вече я нямаше.

Блекуел се присъедини към Тъбс, който спеше на навеса, приклепна край него и леко го потупа по рамото, за да го събуди. Тъбс изсумтя и отвори бавно очи, но когато го видя, веднага се разсъни.

— Какво има, капитане? Какво се е случило?

— Морис е бил отзован от служба и бягството ни се отлага. Добрата новина е, че на негово място е назначен Пребъл и вярвам, че той ще ни помогне да осъществим плана си.

Помощникът му се надигна и седна.

— Още двама роби умряха днес в проклетата каменоломна. Колко време още имаме, капитане, преди и хората от нашия екипаж да измрат като мухи?

— Не знам — отвърна мрачно Блекуел и двамата се спогледаха, очевидно замислени за едно и също нещо. — Пазачите вече са подкупени, за да ни пуснат да излезем през нощта на петнадесети, а и имаме два пищова и пет ками. Това ще ни е достатъчно, за да свършим каквото сме намислили.

Очите на Тъбс се разшириха и той възкликна:

— Нима смятате да избягаме тогава?

— Не, не говоря за бягството ни.

— Тогава за какво, капитане?

Хавиер се надигна и се извиси над другия мъж.

— Говоря за „Перлата“.

Тъбс го зяпна.

— Но не на петнадесети, а утре. — Очите му съвсем потъмняха.

— Утре ще го подпалим.

26.

Следващата вечер

— Къде беше? — попита Алекс.

Мурад затвори след себе си вратата на спалнята ѝ.

— Късно е. Защо си още будна?

Тя седеше на тъмно върху леглото си и стаята ѝ се осветяваше единствено от луната и блестящите звезди.

— Не мога да заспя. — Когато улови втренчения поглед на слугата си, добави: — Не само заради онова, което се случи снощи.

Дори това да не се повтореше, никога нямаше да забрави невероятното усещане да се люби с Блекуел. Тяхното съединение е било неизбежно — то беше нещо много повече от физическо сливане — беше единство на сърцата и душите им. Сега обаче тя се чувстваше неспокойна, а косъмчетата по врата ѝ бяха настръхнали.

— Нещо се е случило или предстои да се случи — заяви убедено.

Мурад се поколеба и Алекс стана от леглото.

— Какво има? Свързано е с Блекуел, нали?

— Да. Довечера той възнамерява да подпали „Перлата“.

— Какво?!

— Чу ме. В началото смятал да разруши кораба преди бягството ви, което щяло да бъде след две седмици, но когато разбрал, че Морис е сменен, решил незабавно да пристъпи към действие. Ще го извърши довечера, точно в два часа след полунощ.

— Господи — едва успя да прошепне Алекс и поклати невярващо глава. Усети как кръвта ѝ запулсира по-силно от вълнение. — Разбира се! Колко съм глупава, та сама не се досетих! Пазачите са били подкупени и предстои „Перлата“ да бъде унищожен. Мурад, това е чудесно!

— Така ли?

Усмивката ѝ изчезна.

— „Перлата“ трябва да бъде изгорен, Мурад. Според историческите книги корабът е бил разрушен още преди Блекуел да

бъде доведен в Триполи. Все още не мога да проумея защо това не е станало в морето, както четох, но съм сигурна, че когато Пребъл атакува следващото лято, битката би могла да има съвсем различен край, ако турците имат кораб като „Перлата“.

Мурад я наблюдаваше, а очите му блестяха като късчета сребро.

— Не ми харесва, когато говориш за тези исторически книги, Алекс, както и за бъдещето.

— Може би е така, защото започваш да ми вярваш.

— Може би — промълви най-сетне той.

— Колко е часът? — попита изведнъж Алекс.

— Едва девет.

Тя кимна, а в главата ѝ вече се оформяше идея как да помогне на Блекуел. Знаеше, че трябва да го остави сам да постигне целта си, но как да го стори, когато в момента самата история се пишеше наново? Ами ако той има нужда от нея?

— Днес ще останеш в двореца — заяви сухо слугата ѝ.

— Разбира се — измърмори тя.

— Говоря ти съвсем сериозно.

— Знам. Ти също си разтревожен. Защо?

— Защото, изглежда, аз съм единственият, който мисли и за последствията от палежа, ако Блекуел все пак сполучи.

По гърба ѝ полази ледена тръпка.

— Не те разбирам. — Обаче го разбираше много добре.

— Пашата ще побеснее и за нищо на света няма да остави подобна постъпка безнаказана.

Алекс изтръпна.

— О, Боже! Какво ще направи? Какво ще направи с Блекуел?

Той не ѝ отговори и сърцето ѝ сякаш спря да бие за момент, докато мислите ѝ се лутаха бясно. Досега всичко, което беше написано в историческите книги, не се сбъдваше. Блекуел трябваше да умре през лятото на 1804-а заради любовната си връзка със снахата на пашата, но какво щеше да се случи, ако и това не се сбъднеше? Ами ако бъдеше екзекутиран през лятото на 1803-а заради подпалването на „Перлата“ и в момента съдбата му висеше на косъм?

— Алекс, неговата съдба принадлежи единствено на него самия. Ти не можеш да я промениш.

Алекс не отвърна нищо.

Бяха общо шестима мъже и тихомълком изчакваха, докато пазачът отключваше една странична врата, която водеше към тясна градска уличка. Пазачът се отдръпна настрана, без да продума, и мъжете, начело с Хавиер, минаха покрай него и миг по-късно вратата зад тях се затвори, без да се заключва. Както обикновено, нощта беше обсипана със звезди, на небето грееше почти пълна луна и мъжете не носеха със себе си факли. Всички имаха ками, а Хавиер и Тъбс — и пищови, докато двама други носеха саморъчно направени бомби с барут от каменоломните и кремък от Кишон. Подобно на призрочни силуети минаха покрай дворцовите стени и забързаха през спящия град.

Скоро пред тях се очерта пристанището, където множество високи мачти като игли пронизваха нощното небе. Над крепостта покрай пристанището се развяваше трицветното знаме на Триполи, украсено с полумесец, а точно отвъд бутилкоподобния му вход плаваше боен кораб. Един от моряците леко извика, но Хавиер го сгълча, въпреки че и той се бе развълнувал. Мъжете останаха неподвижни и се загледаха към морето.

— Господи, та това е американски кораб — прошепна Тъбс.

— Това е „Виксън“. Завърнал се е — отговори Хавиер.

— Капитане, трябва да има някакъв начин да се срещнем с тях — възкликна Алън. — Тогава няма да се наложи да се връщаме в онази помийна яма!

Капитанът строго го изгледа.

— Сега имаме само една цел, Алън, и тя е да подпалим „Перлата“. Бягството не влиза в плановете ни.

— Но, капитане...

Тъбс потупа младежа по измършавялото рамо.

— Подчинявай се на заповедите, Алън, или аз лично ще се погрижа за теб.

Той стисна зъби, но млъкна. Зад него мъжете замърмориха и се раздвижиха, но погледите им бяха все още приковани в морето.

— Да вървим — заповяда Хавиер.

Стигнаха до кейовете и клекнаха зад няколко натрупани бъчви, от които се носеше миризма на вино. Недалеч от тях се поклащаше

закотвеният кораб, охраняван от петима еничари, които бяха напълно въоръжени и играеха на зарове. До криещите се мъже достигаха приглушените разговори и смях на групичката турци. Хавиер беше наясно, че „Перлата“ ще бъде строго охраняван и заедно с Тъбс пое двете саморъчни бомби, обвити в намаслен плат. Двамата дадоха на останалите оръжията си и съблякоха единствените си дрехи — чифт панталони.

— Успех, капитане, Тъбс — пожела им едрият брадат кормчия Бенедикт.

Мъжете се стопиха в тъмнината и четиримата им другари останаха нащрек, готови да нападнат пазачите, ако те разберат какво става. Когато стигнаха до края на кея, Хавиер безшумно се спусна във водата, Тъбс му подаде мушамените вързопи и също влезе в морето. После капитанът подаде на помощника си едната бомба и двамата заплуваха с решителни гребвания на едната ръка, като с другата се опитваха да държат бомбите над водата. Скоро се приближиха до кея, където се намираха еничарите.

От вътрешната страна на дворецовите стени градината беше мрачна и притихнала, а в нея стоеше неподвижно някакъв мъж и чакаше. Не след дълго той забеляза черна фигура, която бързо се приближаваше в тъмнината. Вторият мъж спря при него.

— Излязоха от затвора — каза Кадар.

Джабар се усмихна и белите му зъби проблеснаха в нощта.

Алекс не издържаше вече от тревога и нервно крачеше из спалнята си. Блекуел и мъжете му трябва да са напуснали затвора и сигурно се намират на пристанището. Но дали бяха успели да се измъкнат незабелязано? Тя беше наясно с продажността на пазачите от личен опит. А ако бяха избягали незабелязано, дали не бяха разкрити, докато преминават през спящия град? Дали бяха достигнали необезпокоявани кейовете?

Бе обещала на Мурад, че няма да се намесва, но в действителност не смяташе да спази обещанието си, тъй като залогът беше животът на Блекуел. Как би могла да остане в спалнята си и да не му помогне? Ами ако нещо непредвидено се случеше и той имаше нужда от нея? Алекс не беше наясно с всички подробности от техния

план, което означаваше, че по-вероятно бе да навреди. От друга страна обаче, беше интелигентна жена, изучавала военноморска история, и лесно можеше да отгатне плана. Убедена бе, че смятат да пратят няколко мъже на борда на „Перлата“, които да поставят експлозиви и да го взривят. Страхуваше се, че турците ще открият Хавиер, докато плува към кораба или се качва на него, тъй като не се и съмняваше, че той ще е един от извършителите. Ами ако барутът се намокреше и се окажеше безполезен? Цялата операция щеше да пропадне, ако той не се възпламени.

Стана, нахлузи бедуинските си дрехи, омота плата около главата си и почувства непознато чувство на страх в гърлото, а сърцето ѝ натежа. Вълнението и приповдигнатото ѝ усещане бяха изчезнали, беше дошло време да помогне на Блекуел. Тя внимателно закрепил един пакет на кръста си и се измъкна от стаята. Прииска ѝ се да повика Мурад, но не се и съмняваше, че този път той не само щеше да откаже да я придружи, но и физически щеше да я принуди да не напуска двореца. Забърза боса по галерията и спря за миг да се огледа, но не забеляза никой. Най-големият проблем за нея бе, че вечер белите ѝ бедуински дрехи щяха да привличат нежелани погледи, но нямаше избор. Притича през градината, и отново се огледа, когато стигна до храстите, прикриващи тунела под дворецовите стени. Нощта беше ярка и обсипана със звезди, а наоколо не се мяркаше жива душа. Алекс пропъзля в храсталака, посегна към желязната халка на вратата на тунела и я отвори. Мина ѝ през ума да я остави открехната, за да може да я използва на връщане и това я обезпокои, но реши, че по-късно ще се занимава с този проблем.

Спусна се в тунела, падна от височина около два метра и хукна да бяга. Пое си дълбоко въздух, когато се озова извън дворецовата стена и усети, че цялата е в пот. Беше уплашена, защото едно беше да напуска палата с Мурад, който ѝ беше приятел и съюзник, а съвсем друго — сама. Затича се през заспалия град, пренебрегвайки камъните, които се забиваха в босите ѝ крака. Спря се задъхана, когато достигна пристанището и веднага различи „Перлата“.

Колко красив и елегантен беше тримачтовият кораб. За миг ѝ прилоша при мисълта, че трябва да бъде разрушен, но това беше единственото решение, тъй като пашата не биваше да притежава подобно оръжие. Алекс си представи колко съкрушен трябва да е

Хавиер, че му се налага да разруши собствения си кораб. Тогава забеляза малкия американски крайцер, който плаваше близо до крепостта, помоли се на Бог това да е добра поличба, вещаеща успех.

„Перлата“ изглеждаше напълно пуста, но на кея до него седяха турци и играеха въпреки забраната хазарт, но това не я накара да се усмихне. Тя се потупа по бедрото, където беше прикрепено вързопче със смес от нитрат, сярна и въглен, след което се приведе и пробяга през откритата улица към безопасното прикритие на някакво изоставено едномачтово риболовно корабче. Отново клекна задъхана и точно в този миг ги забеляза — два тъмни силуета, които се катереха от едната страна на „Перлата“.

Хавиер се спря за миг, провиснал на парапета на кораба си, докато държеше мушамения пакет с уста. Не чу предупредителен сигнал и се прехвърли на палубата, където приклепна за малко и задиша тежко. Погледна вдясно и видя как Тъбс също се снижава на палубата с вързопчето си. Хавиер застана на четири крака и бързо започна да развързва бохчата. Помощникът му стори същото.

Алекс се поколеба. Мъжете вече не се виждаха, но тя знаеше какво смятат да правят сега. Единият щеше да отиде при носа, другият при кърмата, двамата щяха да запалят експлозивите си и да избягат от кораба, и тогава вече щеше да е без значение дали са били забелязани.

„По дяволите“ помисли си тя и усети как устата ѝ е пресъхнала, а сърцето ѝ бие толкова силно, че можеше всеки миг да припадне. Заля я вълна на решителност, изправи се и притича краткото разстояние между рибарското корабче и някакъв закотвен плавателен съд. Знаеше, че никой не я е забелязал, но без да иска, ритна един камък, който изхвърча и падна върху дървения кей. Звукът шумно отекна в тихата нощ. Единият турчин каза нещо, останалите замлъкнаха и започнаха да се ослушват. Прекалено изплашена дори да се помоли, Алекс приклепна зад лодката, недалеч от „Перлата“.

— Кой, по дяволите, е това? — попита един от хората на Хавиер, загледан в лодката.

— Не знам и не ме интересува — измърмори Алън. — За Бога, момчета, забравете капитана и проклетия кораб! „Виксън“ е тук и ако поискаме, можем да доплуваме до него. — Той започна да се надига, но Бенедикт постави тежката си като чука ръка на рамото му и заяви:

— Никъде няма да ходиш!

Пулсът на Алекс бучеше в ушите ѝ. Как щеше да се добере до „Перлата“, за да помогне на Блекуел? Не можеше да рискува да влезе във водата и да доплува до носа на кораба, откъдето да се покачи на палубата, защото не смееше да се намокри. Оставаше ѝ единствено да се промъкне незабелязано покрай еничарите, но това в момента изглеждаше невъзможно. Разбра, че има нужда от нещо, което да отклони вниманието им от нея.

Четиримата мъже клечаха зад струпаните бъчви с вино, едвам дишайки. Не можеха да различат никакво раздвижване на палубата на „Перлата“, но досега капитанът и Тъбс трябваше да са се качили на нея. Турците продължаваха играта си на зарове, но някакъв арабин се криеше зад една лодка, закотвена до „Перлата“.

— Това трябва да е онзи слуга, Мурад — прошепна Бенедикт.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато Алън неочаквано скочи и хукна да бяга към кея. Бенедикт веднага осъзна какво става и се надигна, но когато и останалите двама мъже се изправиха, той клекна с изваден пищов и им извика:

— Наведете се!

Турците изкрещяха, когато забелязаха Алън, забравиха играта си и се втурнаха към него с извадени ятагани. Младежът скочи във водата и заплува.

Алекс излезе иззад лодката, затича се по кея и скочи върху палубата на „Перлата“.

— Исусе Христе! — извика Бенедикт. — Какво, по дяволите, става?!

27.

Хавиер приклепна и със сигурни, нетрепващи, ръце удари двата кремъка, за да запали фитила на бомбата. Малкото огънче горя няколко секунди, след което изгасна и Хавиер изруга. Опита се отново да запали взривното устройство, защото бе убеден, че барутът не може да се е намокрил, тъй като върху намасления плат не беше капнала и капка. Пламъкът обаче отново проблесна и след миг изгасна.

В този миг той осъзна, че е бил предаден. Заедно с Бенедикт и Тъбс бяха откраднали барута от каменоломните, но очевидно някой се беше намесил, за да провали плана им. Вече не се и съмняваше, че вързопчето на Тъбс е точно толкова неизползваемо, колкото и неговото. Ако не измислеше бързо някакъв начин да разруши кораба, цялата им задача беше обречена на провал.

Шум от тихи бягащи стъпки го накара да се обърне. Видът на високия слаб арабин го остави за миг неспособен да мисли нормално, но тогава Алекс клекна до него и тикна нещо в ръцете му.

— Ето!

Обзе го пълно недоумение.

— Ето — възкликна настойчиво тя.

Хавиер се съвзе от удивлението си, когато разбра какво му подава и отново удари кремъците.

— Колко дълги са фитилите?

Дори не искаше да си помисля какво търси тя тук и защо.

— Не са много дълги.

Погледате им се срещнаха и в тях се четеше разбиране. Щом фитилите бяха къси, двамата трябваше да бягат, сякаш ги гони дяволът, за да успеят да се измъкнат от кораба, преди да се е взривил. Въпреки че Хавиер се отнасяше подозрително към действията на Алекс, в момента почувства да го изпълва възхищение и уважение към нея. Запали фитила, а покрай него притича Тъбс, крещейки:

— Да се махаме, капитане!

Явно неговият барут беше непокътнат, а фитилът му гореше, затова Хавиер сграбчи Алекс и двамата се затичаха след Тъбс.

Помощникът скочи през парапета, препъна се и падна върху кея, Хавиер буквално изхвърли жената от кораба и после сам се прехвърли. Тъбс вече бягаше, но Алекс изчакваше Блекуел, затова той ѝ извика:

— Бягай!

Хвана я за ръка и двамата хукнаха, за да спасят живота си. Три стъпки, четири, пет... Хавиер всеки миг очакваше експлозията. Изведнъж виковете на орда турци разцепиха въздуха и той ги видя в края на единия от кейовете, а когато погледна зад тях, забеляза още дузина еничари, които тичешком влизаха в пристанището. Исусе помисли си той. Те наистина бяха предадени. Тогава нощта се разтърси от мощна експлозия, земята под краката им се разлюля и потрепери. Хавиер и Александра бяха отхвърлени във въздуха и когато паднаха в прахта, останаха за миг да лежат зашеметени. Той разтърси глава, за да се съвземе, плюейки пясък и мръсотия, и се обърна точно навреме, за да види втората взривна вълна. Носът на „Перлата“ беше в пламъци, огънят бе обхванал и главната мачта с платната и кърмата избухна ненадейно. Огнени кълба се издигнаха във въздуха, навсякъде се разлетяха парчета дърво и желязо и цялата картина наподобяваше фойерверките за Деня на независимостта. Скоро избухнаха каютите и след секунди всеки сантиметър от кораба бе обгърнат в пламъци — беше се превърнал в огнен ад.

— Спри! Спри в името на Джусеф Карамали, пашата на Триполи!

За един кратък миг Хавиер продължи да наблюдава като омагьосан „Перлата“, но когато отново дочу заповедта и приближаващите се стъпки, изправи Алекс на крака и без да мисли, се подчини на инстинкта си да я предпази.

— Тъбс, веднага я върни в двореца!

Тъбс, който се намираще при тях, я хвана за ръката.

— Не, Хавиер — примоли се тя. — Ела с мен, ще те скрия!

Той я избута и изкрещя:

— Махай се оттук!

Тя пребледня и той чак сега забеляза, че лицето ѝ беше ожулено и по него имаше кръв. Тъбс рязко я дръпна със себе си и тя най-сетне се обърна и се затича след него.

Хавиер остана неподвижен още миг, докато ги гледаше как бягат. Не можеше да си обясни поведението ѝ, но в този миг се обърна и видя

еничарите, които тичаха към него с размахани ятагани. Знаеше, че не би трябвало да са забелязали как Тъбс и Алекс побягнаха надолу по улицата, затова, когато войниците го приближиха, той се затича, но без истинско намерение да им избяга.

— Стой! Спри веднага!

Погледна през рамо и видя, че докато първата група продължаваше да го преследва; другите са скочили във водата след Алън, който тъй глупаво бе предположил, че ще успее да преплува половината километър до „Виксън“. Още никой не преследваше Тъбс и Алекс, но пред него се появиха десетина нови турци, които го забелязаха и го подгониха с диви крясъци. Той беше обграден, без надежда да се спаси, но си знаеше, че това е самоубийствена акция. Хавиер спря и вдигна ръце във въздуха. Едва тогава видя Джабар на бял арабски жребец. Питър Камерън спря пред него, вдигна пищова си и го насочи право към главата му.

Алекс нахлу в спалнята си и Мурад се спусна към нея. Въпреки че беше два и половина през нощта, всички газени лампи в стаята бяха запалени, а той нервно крачеше напред-назад. Язвителните му забележки обаче заглъхнаха, преди да са излезли от устата му, когато видя мръсните ѝ изпокъсани дрехи, разчорлената ѝ коса и кървящото лице. Той я сграбчи за раменете.

— Ранена ли си?

Тя се закашля и се облегна на него.

— Божичко, какво ли ще стане с Хавиер? Толкова ме е страх! Планът му беше толкова глупав! Да разруши „Перлата“, без да избяга след това... — тя не можа да довърши.

Дали турците го бяха убили? Алекс бе погледнала назад, докато бягаше, и видя как Хавиер навлиза в пристанището, а войниците по петите му бързо го обграждат. Беше ѝ ясно, че той въобще не е смятал да им избяга, а само да ги отклони от нея — да я защити. Можеше да постъпи и по друг начин, но очевидно бе загрижен за нея.

Мурад я прегърна и я поведе към леглото.

— Той е направил онова, което е решил. Ти сама ми каза, че е смел мъж с принципи, а и знаеш много добре, че „Перлата“ трябваше да бъде изгорен.

Алекс отпусна глава на рамото му и тихо заплака. Чувстваше се, сякаш някой е изтръгнал сърцето ѝ. Започна да се моли. Мурад я притисна по-силно към гърдите си.

— Всички в двореца са будни, а сигурно и цял Триполи. От двора се вижда пожарът в пристанището. Искаш ли да погледаш?

Тя поклати отрицателно глава. Никога нямаше да забрави гледката на пламналия кораб, нито на Хавиер, обграден от турци.

— Мисията е била успешна, Алекс — каза слугата и като махна чалмата започна да я гали по косата. — Нека да взема сапун и вода, за да почистя раните ти и после да ги намажа с мехлем. — Той се усмихна. — Нали не искаш да бъдеш цялата в драскотини?

— Ще умра, ако той умре — прошепна Алекс.

— Той е смел и опитен, не си мисли за най-лошото — каза слугата и се запъти към банята.

Тя отиде до прозореца, отвори резбованите капаци и се загледа към външния двор. Беше посред нощ, но в небето над пристанището се виждаше оранжево зарево; мисията бе изпълнена. „Перлата“ беше разрушен, но в този момент Хавиер може би вече бе мъртъв, прободен от онези варвари.

— Струва ми се, беше обещала да не се намесваш — каза меко Мурад, когато се върна, но погледът му пронизваше.

— Не се намесих, а помогнах.

Той изсумтя, когато чу думите ѝ, ала Алекс не се и опита да се защити. Мурад изтри мръсотията от лицето и от ръцете ѝ, докато тя се мръщеше от болка. После намаза драскотините с мехлем.

— Ти си смела жена, Алекс, но един ден ще се замесиш в нещо, от което няма да можеш да се измъкнеш, и мен ме тревожи именно този ден.

— Ами ако войниците са го убили? Господи! Трябва да знам! — Тя погледна слугата с умоляващи насълзени очи и той недоволно се надигна.

— Добре, ще ида да проверя какво е станало. Махни тези дрехи, преди някой да те е видял в тях и да се досети що си правила нощес.

Алекс се подчини и започна да се съблича.

— Знам, че дори и Джебал да поиска да ти прости безумството, пашата няма да му позволи.

Тя замръзна, защото мисълта, че някой ден можеше да зависи от милостта на пашата, а не на Джебал, я ужасяваше.

Мурад излезе от стаята.

Повалиха го на земята и започнаха безмилостно да го ритат в корема, по краката, по главата и Хавиер се сви на топка, неспособен да се защити. Болката избухна в слепоочията и тила му и той не можеше да си поеме въздух. Някой го удари по гърба с приклада на мускет, целият свят изведнъж потъмня и се обагри в червено, но той беше решен да остане в съзнание.

— Достатъчно — долетя познатият глас на шотландския изменник Джабар. — Заведете го обратно в затвора заедно с останалите. Той ни трябва жив, за да послужи за пример на другите.

Хавиер бе изправен на крака, въпреки че едва се държеше прав, главата му бе натежала от болката и чувстваше, че всеки миг може да повърне. Целият беше в кръв, гръбнакът му сякаш беше пречупен, а едното му око бе подуто и не можеше да се отвори. С другото обаче видя, че другарите му също са заловени, включително и Алън, от който все още капеше вода, а наблизо „Перлата“ гореше.

Преди чувстваше неутешима мъка, че корабът му е унищожен, но сега го обзе триумфираща радост, защото дори и да го убиеха, той бе спечелил. Обърна отвореното си око към Камерън и погледите на двамата мъже се сблъскаха един в друг — единият сериозен, а другият — с вълча усмивка.

Алекс реши, че трябва да се застъпи за живота на Хавиер.

Беше четири часът сутринта, Мурад още не се бе върнал и тя беше отчаяна, защото не знаеше какво се е случило с Блекуел. Трябваше да разбере дали е жив — а той просто трябваше да е — след което да се заеме със спасяването му. Облече се набързо, измъкна се безшумно от спалнята си и се затича през двореца, без да обръща внимание на изранените си подути крака. Всички бяха будни — навсякъде сновяха слуги и войници, сякаш навън не бе дълбока нощ, а пладне. Втурна се в покоите на Джебал, като пренебрегна протестите на двама нубийски роби.

Беят беше в салона с датския си секретар и отпиваше от чаша горещо черно кафе. Очите му се разшириха, когато видя жена си да нахлува вътре без негово позволение или предупреждение.

— Джебал, трябва да говоря с теб! — възкликна тя.

Устата му се смали до тънка линия и той се обърна към секретаря си:

— Оставете ни насаме. Не искам никой да ни безпокои, дори и баща ми.

Датчанинът кимна и когато излезе, Джебал отиде до Алекс, хвана неособено нежно лицето ѝ и го завъртя наляво-надясно.

— Какво ти се е случило?

Устата ѝ пресъхна, а пулсът ѝ се ускори. Сега се страхуваше от съпруга си, но въпреки това повече се страхуваше за живота на Хавиер.

— Следобеда паднах в градината.

— Наистина ли? — Той наклони глава и когато тя проследи погледа му, видя оранжевото кълбо на горящия кораб.

— Някой ме блъсна отзад — излъга бързо Алекс. — Знаеш, че в харема имам много врагове.

След като я огледа още малко, той пусна брадичката ѝ и очите му отново се насочиха към онова, което доскоро беше американски бриг.

— Дано да ми казваш истината. Никога не ме взимай за глупак, Зохаре.

Сърцето ѝ подскочи. Джебал я подозираше, че по някакъв начин е замесена в разрушаването на „Перлата“. Или просто страхът и вината ѝ я караха да мисли така? Започна да трепери и си помисли: „Те са прави, този мъж би ме наранил и наказал, а може би дори и убил за това, че съм нарушила законите и вярата му.“

— Няма — едва успя да прошепне, и той отново я изглежда.

— Какво те води тук в четири часа сутринта?

— Как бих могла да спя? Разрушили са онзи красив американски кораб.

— Да, Блекуел и хората му са взривили най-ценната придобивка на баща ми.

Алекс не можеше да се помръдне и беше убедена, че в тягостната тишина, настъпила между тях, той може да долови учестеното биене на сърцето ѝ.

— Блекуел?

— Да, твоят съотечественик. — Джебал се усмихна студено. — Приятелят ти.

Тя едва не припадна и дрезгаво промълви:

— Той не ми е приятел, Джебал. Никога не сме се срещали.

— Така ли? Тогава защо си толкова загрижена за него?

— Аз съм човешко същество и съм загрижена за живота на хората. Не одобрявам робството, жестокостта и убийствата.

— Значи всъщност не одобряваш моята религия?

— Опитвам се. — Осъзна, че е било огромна грешка от нейна страна, да дойде при Джебал, докато животът на Блекуел виси на косъм, но вече нямаше как да се върне назад. — Какво се е случило? Как е бил подпален корабът?

— Блекуел, заедно с петима от мъжете си, поставил на него експлозиви. За щастие всички са заловени — отговори Джебал и продължи да я наблюдава внимателно.

Обзе я облекчение, което едва успя да прикрие, защото, ако всички са били заловени, това означаваше, че Хавиер е още жив.

— Какво ще стане с тях?

— Баща ми с право е побеснял, и ще падат глави.

Алекс впи нокти в дланите си.

— Това сигурно те разстройва, нали си човеколюбка.

Всичко, което се беше случило тази нощ, й дойде твърде много и тя беше на косъм да ревне, но следващите му думи рязко я пресякоха.

— Там е имало и друг мъж, бедуин. Той е успял да избяга.

Господи, помисли си отчаяно Алекс. Господи.

— Но ние ще го открием — заяви хладно Джебал.

Бенджамин Алън беше обезглавен час по-късно, по изгрев-слънце. Неговата екзекуция трябваше да послужи за назидание на онези, които смятаха да избягат от робството си в Триполи. Мурад не бе успял да разбере какво очаква Блекуел и моряците му, но пашата беше повече от бесен. Той бе наредил да набият с камшик мъжа, който му донесе новината за разрушаването на „Перлата“, а после заповяда да затворят шестимата турци, които бяха на стража пред кораба тази вечер, и там всичките бяха бити с пръчки. Техният началник получи

петстотин удара, след което тялото му беше изнесено на площада всички да го видят, а после го изхвърлиха в морето.

Късно сутринта Алекс все още не беше мигнала, нито пък имаше желание да яде или пие. Приличаше на жив труп, но въпреки това продължаваше да се моли за Хавиер.

Мурад нахлу в стаята, под очите му имаше тъмни сенки, а изражението на лицето му беше мрачно. Алекс веднага скочи на крака.

— Какво? Какво!

— Пашата ще ги изпрати на юг.

— На юг ли? Не разбирам.

— В мините. — Той пристъпи към нея и тъжно я изглежда, и тя се вкопчи в елека му.

— Защо ме гледаш по този начин? Какво означава това? Нали не е наредил да ги екзекутират!

— Ти не разбираш, Алекс. Това значи смърт за тях.

Тя отново го разтърси и извика:

— Обясни ми!

— В мините е много по-зле, отколкото в каменоломните, и робите биват изпращани там, за да умрат. Никой никога не се е завърнал от там, Алекс. Никога. Просто не е възможно.

Алекс се свлече на леглото. Нима Хавиер беше обречен на смърт? Не! Това не можеше да се случва! Покри лицето си с ръце и отчаяно се опита да мисли ясно, но в главата ѝ бе пълен хаос.

— Трябва още сега да го освободим, Мурад, преди да го изпратят там. Тогава тримата заедно ще избягаме.

На лицето на слугата се изписа съжаление и съчувствие.

— Това е напълно невъзможно.

— Не е, ще откраднем някоя рибарска лодка. Хавиер познава морето, аз също и можем да се доберем до Сицилия. Трябва да опитаем!

— Никой не би могъл да стигне до Сицилия с лодка. Освен това вече е твърде късно.

Тя се помоли да не е чула правилно:

— Какво каза?

— Те вече са извън града.

— Не! — извика тя и се изправи, но поради изтощението си едва не падна.

Мурад бързо я подхвана.

— Съжалявам, Алекс. Наистина съжалявам.

— Къде са те сега? — попита истерично тя.

— Не, няма да те оставя отново да излезеш от двореца. Джебал е станал подозрителен, а и не е нужно да виждаш какво са сторили с тях.

Алекс го удари с лакът и се втурна към вратата. Мурад се спусна след нея, но тя вече бе излязла.

— Ти дори не си преоблечена — ядосано извика той, но нея вече я нямаше.

Мурад беше откраднал някакво покривало за глава от един уличен търговец и го бе увил около главата на Алекс, но то не прикриваше изцяло лицето ѝ. И двамата тичаха по тесните улички и страничните сокаци на града, докато излязоха на главния път, който ги изведе извън Триполи през южната порта. Там на своеобразен панаир се беше струпала тълпа и жените развяваха забрадките си, а мъжете размахваха ножове и копия. Около петдесет еничари охраняваха разярената тълпа, от която се разнасяха викове и неприлични подигравки.

Алекс изохка, докато си проправяше път през жени, деца, възрастни мъже и момчета. Постоянните ругатни, които чуваше, ѝ подсказваха, че затворниците вече минават или щяха да преминат всеки момент. Едва усещаше Мурад, който здраво я държеше за лакътя, загрижен, че ще я изгуби или тя ще направи нещо непредвидено и опасно. Той запита нещо някаква дебела жена, която му отговори, че затворниците току-що са отминали, след което се изплю на земята и се изсмя.

— Дадохме им да разберат тези американски псета. — Изплю се тя отново. — Слава на Аллах!

Алекс успя да се добере до предния ред зяпачи и със слугата по петите ѝ се затича надолу по пътя, пренебрегвайки групичка турци. Напред в далечината виждаше размазани фигури, които се движеха. Тя се затича по-бързо. Вдигна ръка, за да засенчи лицето си от слънцето и различи група мъже.

— Алекс! — предупреди я Мурад, но тя не му обърна внимание, за момент се спъна, но не падна и продължи напред. Започна да

настига мъжете, които вървяха съвсем бавно, и скоро разбра защо. Всъщност вървяха само пазачите, а затворниците между тях, които бяха оковани с тежки вериги, едва се държаха прави и бяха безмилостно влачени.

Сърцето ѝ сякаш изстина, изпълни я ужас и Алекс се втурна с удвоена решителност към тях, изпреварвайки Мурад.

— Алекс! — извика той, но тя не спря и се изравни с най-крайните войници, които учудено я изгледаха, защото очевидно я бяха взели за някоя безобидна луда. Алекс затича покрай затворниците и видя, че те бяха едва живи, пребити и целите в кръв. В този миг забеляза Хавиер и пронизително изпищя.

Той не можеше да ходи, главата му беше килната на една страна, а лицето му беше подутото и едното око въобще не можеше да се отвори. От главата му капеше кръв, която падаше по голите му гърди и гърба му, а краката му не се мърдаха, докато двама еничари го влачеха. Беше в безсъзнание — ако не и вече мъртъв.

— Хавиер — извика тя, но Мурад я хвана и започна да я дърпа назад.

— Не можеш нищо да направиш!

— Хавиер! — изпищя пак Алекс, опита се да се освободи от хватката му, но неуспешно.

— Ще те отведе обратно в двореца.

Алекс го удряше по гърдите и по лицето, но той най-сетне успя да я надвие и разплакана, тя се свлече в ръцете му. Сърцето ѝ се късаше от мъка и когато погледна през сълзи към пътя, се задави от вдигналия се прахоляк, от който разиграващата се сцена изглеждаше още по-недействителна. Групата затворници се мержелееше в далечината, а Хавиер вече не се различаваше. Тя падна плачеща на земята.

Само Мурад забеляза Джабар, който ги наблюдаваше от коня си наред зловната тълпа.

ЧАСТ ТРЕТА
РОБЪТ

28.

Триполи, май, 1804 година

— Тя ще умре.

Пълно мълчание посрещна думите на лекаря.

Мурад мина покрай дребния мъж, облечен в пищни дрехи, седна на леглото на Алекс и взе двете ѝ ръце. Тя беше в безсъзнание от снощи и лежеше неподвижно с восъчнобяло лице. Мурад затвори очи. Алекс не можеше да умре!

— Тя няма да умре — заяви мрачният и пребледнял Джебал и препречи пътя на лекаря. — Не може да умре, няма да го допусна.

Брадатият човечец сви безпомощно рамене. Той беше първият лекар, когото извикаха да прегледа Алекс преди шест месеца, когато летаргията я беше обхванала дотолкова, че отказваше да става от леглото си. Оттогава Джебал беше извикал всички доктори от Триполи до Тунис.

— Сам видяхте как тя все повече отслабва — каза дребният мароканец. — Аз все още подозирам, че състоянието ѝ се дължи на някаква отрова, но каква? Ако не успеем да разберем каква е, и то бързо, няма да можем да намерим лекарство навреме. А как ли я е поела тази отрова? Робът се кълне, че няма начин някой да е отровил съпругата ви.

По бузите на Мурад потекоха сълзи. Моля те, о, Аллах, остави я да живее, помоли се той. Вземи моята душа и тяло вместо нея. С радост щеше да пожертва живота си заради своята господарка, единствената жена, която някога бе обичал и която беше най-добрата му приятелка.

Джебал стисна ръцете си в юмруци.

— Това не може да е истина!

— Поне не изпитва болка — каза мароканецът, но принцът изкрещя ядосано:

— Ако не можеш да я излекуваш, се махай! Вие всичките сте мошеници и некадърници! И няма повече да ви обсипвам със злато!

Мъжът взе чантата си и излизайки, промърмори:

— Не забравяйте, господарю, че Аллах я приема с отворени обятия.

Джебал изскърца със зъби и лекарят побърза да се махне. Мурад се изправи и изтри сълзите си. Знаеше, че не отрова причинява болестта на Алекс, а изчезването и вероятната смърт на Блекуел, защото месец, след като бе изпратен в мините, той изчезна.

От месеци в Триполи беше настанал хаос. Пашата, който продължаваше да беснее заради загубата на „Перлата“, беше наказал Джабар, Фарук и Джебал. Той отказваше да се среща с първия си министър, Джабар временно бе отстранен от служба, а Джебал бе изпратен в пустинята с войска от еничари, за да се бие с едно от местните племена. Тогава пристигна и новината за бягството на Блекуел, за което всички мислеха, че е невъзможно. Алекс и Мурад бяха подслушвали една от срещите, на която пашата и току-що завърналият се Джебал разпитваха пазачите, които се кълняха, че Блекуел бил избягал сам. Тъй като обаче никой никога не бе оцелявал в мините, Фарук изказа предположението, че всъщност най-вероятно капитанът е бил отровен, а после тялото му е било скрито и докато говореше, непрекъснато гледаше към Рейс Джабар.

Алекс беше чакала ден след ден някакво съобщение от него, някакъв знак, че е жив и свободен, но такъв не пристигна. Тя пращаше писма до Бостън и до самия Пребъл, но и той не беше чул нищо за Блекуел. Най-сетне бе получила отговор от бащата на Хавиер, който също не знаеше къде е синът му и дали е жив, и я молеше веднага да го уведоми, ако научи нещо.

След това писмо всичко се бе променило и Алекс, която и без това беше измъчена и неспокойна, окончателно се оттегли в черупката си. Не след дълго отказа да напуска стаята си, а после и дори леглото си. Мурад знаеше, че тя толкова обича този мъж, че сега, когато изглеждаше, че той е мъртъв, не иска да живее повече. Това беше простото обяснение на нейната болест.

— Господарю?

Джебал се обърна и дрезгаво промърмори:

— Ако тя умре, и ти може да умреш с нея.

— Ако умре, аз така или иначе също ще умра.

— Какво искаш да кажеш, Мурад?

Преди слугата да отговори, отвън долетя плачът на бебе и Джебал рязко се сепна от звука. Прозорците в стаята бяха затворени, тя тънеше в сенки и в нея се носеше неприятна сладникава миризма.

— Преди два дена се роди синът на Паолина, но аз почти не му обърнах внимание. За мен няма щастие, а само безкрайна мъка, ако загубя любимата си жена.

Мурад не отговори, а отново погледна Алекс, която лежеше толкова безжизнено. Това не беше неговата господарка. Неговата господарка беше жена с жар и идеи, смела и принципна.

— Е? — запита Джебал. Момченцето беше спряло да плаче и песните на птиците изпълниха тъмната потискаща стая, в която сякаш се процеждаше смъртта. Мурад отново бе прекъснат, този път от Зои, която застана на прага.

— Събуди ли се вече?

Лицето на Джебал се изопна.

— Не.

Изражението на Зои остана непроницаемо, тя се приближи до съпруга си и се притисна към него.

— О, колко жалко.

Той я избута от себе си.

— Ако науча, че си отровила Зохаре, лично ще те обезглавя.

— Не съм го направила! Кълна се върху Корана, че нямам нищо общо със смъртта на Зохаре!

— Тя не е мъртва още.

Зои изгледа лежащата Алекс.

— Изглежда, сякаш е мъртва.

Мурад потрепери от отчаяние и ярост и му се прииска да удари тази жена.

— Махай се! — изрева Джебал.

Тя леко пребледня, но се обърна и се запъти към вратата. Въпреки че беше с гръб към Джебал, слугата видя изражението ѝ — доволно и триумфиращо. Ако Алекс оживееше, трябваше по някакъв начин да се справят със Зои, защото тя очевидно гонеше лично отмъщение от господарката му. Не беше по вина на Алекс, че Джебал не беше повикал повече първата си съпруга в леглото, а си беше взел още много нови наложници. След като се завърна от пустинята, той бе

прекалено ядосан, за да принуди Алекс да спи с него, а скоро след това дойде и болестта ѝ. Мурад се обърна към Джебал.

— Има една бедуинка. Тя вижда разни неща и притежава магически умения. Ако някой може да спаси лала Зохаре, смятам, че това е тя.

— Така да бъде. Не мисля, че Зохаре ще преживее нощта. — Джебал излезе в галерията, а робът благодари на Аллах и веднага отиде да повика бедуинката.

Ами ако и тя не успееше да спаси Алекс от смъртта? Тогава Мурад щеше да я последва в другия свят.

Тя беше дребна жена с кръгло лице и приятна усмивка. Носеше дузина амулети и някаква торбичка, която миришеше на билки. Дрехите ѝ бяха пъстри и спретнати, а на едното ѝ рамо беше прикрепена червена наметка. В момента, в който влезе, тя обиколи стаята, без дори да погледне болната, докато Мурад и Джебал стояха до вратата и я наблюдаваха със страх и съмнение.

Най-сетне бедуинката извади от торбичката си някакви билки, поръси от тях по ъглите и погледна към Алекс. Остана така напълно неподвижна, а тъмните ѝ очи блестяха.

— Е? — нетърпеливо попита Джебал и я изгледа скептично. — Доведох те тук, за да прегледаш жена ми. Казват, че можеш да излекуваш всеки. Няма ли да ѝ направиш някакво заклинание?

— Рядко правя заклинания — заяви жената, пронизвайки с поглед Джебал, а после се извърна към Мурад. — Ще ти кажа това, което искаш да знаеш.

Той я изгледа стреснато.

— Тя не боледува от отравяне, а от мъка. Тя самата желае да умре.

Джебал ахна и жената се огледа из стаята, след което отново върна погледа си към Мурад.

— Тук се спотаява злото. Както си и предполагал през цялото време.

— Да. — Слугата навлажни устните си.

— Силата е повече от една. Внимавай, Мурад, и защитавай себе си и нея.

— За какво говори тя? — запита принцът.

Бедуинката се обърна към него.

— Съпругата ти има много врагове.

— Ти каза, че не е отровена.

— Точно така. — Врачката отиде до Алекс и се загледа в спокойното ѝ бледо лице. Вдигна дланите ѝ във въздуха, след това ги положи върху лицето и гърдите ѝ. Най-накрая сложи своите длани върху болната и лицето ѝ се разкриви от дълбоката концентрация:

— Какво правиш?

Тя не му отговори. Беше започнала да се поти. Мурад също се изпоти, докато я гледаше, молейки се безмълвно. Най-сетне старицата дръпна ръцете си и едва не падна на земята.

— Ще оживее. Аз ѝ върнах душата.

— Душата ѝ е била в отвъдното? — възкликна Джебал и лицето му стана тебеширено бяло.

— Половината от душата ѝ. Заминала си беше, но не мъртва. Аз ѝ върнах волята и тя ще оживее. Волята ѝ е много силна.

По гърба на слугата полазиха тръпки, защото имаше чувството, че по някакъв начин жената намеква за Блекуел.

— Ще ви дам отвара, от която ще ѝ давате една седмица, по три капки на всеки час. Тя ще се събуди утре и след няколко дни ще може да става от леглото. — Бедуинката притисна длан върху челото на Алекс. — Тази жена има изключителна съдба.

Мурад разтреперан затвори очи, защото вече беше почти убеден, че Алекс наистина е пътувала през времето. Бедуинката стана и отиде до вратата, а Джебал коленичи до леглото и тихо започна да се моли. Слугата погледна господарката си и му се стори, че тя като че ли е възвърнала част от руменината си. Тя има изключителна съдба.

Гривните по ръцете и глезените на старицата леко задрънчаха и го накараха да се обърне към нея. Тя го изгледа и каза:

— Пътешествието ѝ едва е започнало.

През ума му минаха десетки въпроси, които искаше да ѝ зададе, а не можеше дори да се помръдне. В стаята се чуваха само молитвите на съпруга ѝ.

— Остани с нея, помагай ѝ, защитавай я — прошепна бедуинката, а после добави: — Той ще се върне.

След това излезе. Мурад остана загледан във вратата, неспособен да диша нормално. Знаеше какво имаше предвид — Блекуел щеше да се завърне.

Алекс бавно се събуждаше.

Не искаше да се събуди, защото сънуваше, че е с Блекуел и двамата стоят на носа на „Перлата“, корабът пори вълните, а Блекуел я притиска в прегръдката си. Вятърът хвърляше пръски в лицата им, Хавиер я обърна и притисна устни в нейните, целувайки я много, много нежно. Тя беше обгърнала раменете му, осъзнавайки, че сънува и в същото време усещайки всичко като истинско. Слепоочията ѝ пулсираха и Алекс изохка, защото имаше ужасно главоболие и едва издържаше болката. Постепенно мъглявият ѝ вече сън се разсея, Блекуел отново изчезна, защото бе пратен в мините, а тя продължаваше да бъде пленница в Триполи.

Главоболието ѝ се усили, тя примигна и се опита да разбере къде се намира. Спалнята ѝ беше мрачна и потънала в сенки, а вътре се разнасяше портокалова миризма. Болеше я гърбът, краката ѝ бяха схванати. Колко ли време е спала? И имаше ли въобще някакво значение това? Фарук и всички останали смятаха, че Блекуел е убит и Алекс се приготви отново да усети непосилната болка, която се надигаше в гърдите ѝ всеки път, когато си помислеше за това. Но този път болката не се появи.

— Алекс? Будна ли си? — Една силна грапава ръка я погали.

— Мурад! — ахна тя и рязко отвори очи. Блекуел не беше мъртъв. Гласът се появи в главата ѝ и без да съзнава как, тя знаеше с цялото си сърце и душа, с всяка пора от тялото си, че е истина.

— Мурад — усмихна му се тя.

Той я погали по бузата.

— Слава на Аллах, че си жива, Алекс, защото едва не умря.

Тя моментално си спомни всичко.

— Бях болна.

— Да, много. Ти желаше да умреш. — Очите му се напълниха със сълзи. — Как можа да го направиш?

Тя се пресегна и пое ръката му в своята.

— Съжалявам, много съжалявам. Недей да плачеш, Мурад.

— Ти много ме... ни... изплаши, Алекс.

— Вас ли?

— Джебал не се отделяше от теб ден и нощ.

Алекс не искаше да си припомня, но нямаше как, защото отношенията им с Джебал напоследък трудно можеха да се нарекат добри и тя се страхуваше какво би направил той в бъдеще.

— Той още ли ми се сърди? Мислех си, че даже ще се зарадва на смъртта ми.

— О, въпреки поведението ти той все още те обича.

Тя въздъхна и реши, че сега няма сили да се тревожи за това.

— Чувствам се много отпаднала.

— Ще се оправяш до няколко дена.

— Ами Блекуел? Чувал ли си нещо за него?

Усмивката на Мурад изчезна.

— Нищо ново не съм чувал, Алекс.

— Той не е мъртъв, Мурад. Още е жив, сигурна съм.

Той се поколеба.

— Не искам напразно да подклаждам надеждите ти, Алекс, но...

— Какво?! — възкликна тя.

— Една врачка ми каза, че Блекуел ще се завърне.

Няколко дена по-късно Алекс ровеше из вещите си, които бяха складирани на дъното на инкрустиран сандък. Извади сака си, изсипа от него всичко и ненадейно я обзе мъка по дома и някогашните ѝ познати. Червило „Ланком“, пудриера, няколко дъвки, гребен, моливи, органайзер, слънчеви очила и часовник „Гучи“ — не бе поглеждала нещата си повече от година, защото вече не я интересуваха. Помисли си за Бет, която сигурно бе умряла от страх заради изчезването ѝ, и вероятно я смяташе за отвлечена. За момент си представи как щатският отдел се свързва с либийското правителство, за да поиска разследване по случая и леко се усмихна. Отвори портфейла си и се загледа в кредитните карти, шофьорската книжка, чековете и около стотината долара, които носеше тогава, след което го захвърли настрана. Пренебрегна френския си паспорт, но тъжно се загледа в американския и се запита дали щеше да има отново нужда от него.

Знаеше, че няма, ако Хавиер Блекуел дойде да я вземе, а твърдо се надяваше, дори вярваше, че ще стане така.

Най-сетне преглътна и насочи погледа си към онова, което съзнателно беше пренебрегвала досега. Малката синя газена лампа лежеше на една страна върху леглото ѝ, но Алекс не смееше да я докосне. Дали можеше да я прехвърли обратно в двадесети век? Нямаше ни най-малка представа, но се надяваше да не ѝ се наложи да проверява, тъй като Блекуел трябваше да се завърне — дори и онази врачка го беше казала на Мурад. Въпреки това Алекс не спираше да мисли за днешната дата — 15 май 1804 година, защото според книгите Хавиер трябваше да бъде екзекутиран в средата на юли тази година, точно преди атаката на Пребъл над Триполи. Досега нищо не се бе случило, както очакваше, и нямаше особен смисъл Блекуел да се завърне само за да бъде убит от пашата, но все пак мисълта я тревожеше. При това много.

Алекс се надяваше, че няма да им се наложи да се надпреварват с времето. Ако Хавиер се върне сега, цели два месеца преди вероятната си екзекуция, щяха да имат достатъчно време да избягат. И все пак с всеки изминал ден тя ставаше все по-напрегната и изплашена. Къде се бавеше той? Дали беше добре?

Без да почука, Зои отвори вратата.

— Здравей, Зохаре. Дойдох само да се убедя, че вече се чувстваш по-добре.

Алекс ахна и несъзнателно се помести, за да прикрие вещите си от двадесети век, но синята газена лампа се изтърколи от леглото и издрънча, когато падна на земята.

— Какво е това? — възкликна Зои.

— Искам да дойда с теб на пазар — каза Алекс, докато двамата с Мурад стояха в галерията.

— Алекс, допреди седмица лежеше в безсъзнание и едва не умря. Ще ти купя всичко, каквото ми кажеш.

— Бях в безсъзнание преди две седмици, Мурад, и сега, както знаеш, съм вече добре — отвърна му усмихната тя и го хвана за ръката. — Скучно ми е. Нали съм жена от двадесети век, свикнала да си живее живота както поиска.

Той издърпа ръката си и застана нащрек.

— Не говори по този начин, някой може да те чуе! Не ти ли беше достатъчно, че Зои те видя, когато беше извадила странните си вещи от онази странна чанта?

При тези думи Алекс отрезвя.

— Да, това беше неприятно. Чак потръпвам, като си помисля какво можеше да стане, ако Зои бе пропътувала през времето, когато пипна лампата. Господи! — Не можеше да си представи как мюсюлманката ще тръгне да се разхожда по Бродуей през 1996-а, ако предположим, че лампата я пренесеше там. — Чакай само да се облека, и ще вървим.

— Алекс, Зои те подозира, тоест, нас. Откакто ти се възстанови, на няколко пъти някой ме следеше и смятам, че тя отново ни шпионира и двамата.

— Може и така да е, но ти скри нещата ми, така че сега няма доказателства и дори и да ѝ се иска да ме разобличи и унищожи, няма да може.

Слугата въздъхна, но Алекс не му обърна внимание и се прибра в стаята си. Колко хубаво беше отново да се чувства здрава, жизнена, силна и жадна за действие. Само Блекуел да се върнеше!

Малко по-късно Алекс и Мурад вървяха по една от тесните мръсни улички, които водеха към квартала, където тя искаше да си убива времето с пазаруване. Двамата бяха преоблечени като бедуини, навън беше приятен летен ден, но тя не можеше да му се наслади напълно, тъй като липсваше Блекуел.

От мига, в който напуснаха двореца, Алекс започна да усеща странно чувство на напрегнатост и неспокойство. Най-сетне успя да установи, че чувството, което я бе обзело, беше болезнено очакване на нещо неизвестно. А най-непонятното беше, че имаше усещането, че Блекуел е някъде наблизо.

Улицата, на която се намираха, се разделяше в две посоки и Мурад я хвана за ръката.

— Пазарът е наляво, Алекс.

Тя леко потрепери, останала без дъх.

— Прав си, а площадът е направо.

— Защо ти е да отиваш там?

Алекс не се помръдна. Припомни си съвсем ясно как преди десет месеца за пръв път видя Блекуел на този площад, когато го водеха да го показват на тълпата и се почувства крайно напрегната.

— Алекс, какво ти е?

— Искам да отида на площада.

Забърза се надолу по улицата, а Мурад тръгна след нея.

— Това е безсмислено. Да не си решила да си купуваш нов роб?
— В гласа му се долови нотка на обида.

— Не. — Нейният глас прозвуча необичайно висок, крачките ѝ се ускориха, а пулсът бучеше в ушите ѝ. Той беше там, чувстваше го, беше убедена. Слугата ѝ замлъкна, като от време на време хвърляше погледи към изопнатото ѝ лице.

Площадът не беше особено пълен, няколко търговци разкарваха робите си из тържището, но повечето минувачи незаинтересовано подминаваха, а жените с деца, които носеха кошници с плодове и хранителни продукти, въобще не им обръщаха внимание. Алекс рязко се спря и започна да оглежда робите, но тъй като не забеляза Блекуел, почувства огромно разочарование. А бе толкова убедена, че ще го открие тук.

— Да си вървим, Алекс — каза Мурад.

Тя смяташе да се съгласи с него, но вместо това попита:

— Това всичките роби ли са или има още?

— Наистина ли искаш да си купиш роб? — Мурад я изгледа невярващо. Един от търговците, дребничък сицилианец, я чу и се приближи със светнали очички.

— Имам още пет отзад. Евтини са. Искаш ли да ги огледаш?

Алекс пренебрегна недоволството на слугата си и кимна, като горещо се помоли на Бог. Италианецът се запъти към задната част на тържището и посочи петима черни роби, които дремеха под сянката на една финикова палма, оковани един за друг. Всичките бяха само кожа и кости, с висящи по тях парцали, и изглеждаха по-скоро мъртви, отколкото живи.

— Не, не — каза натъжено тя и отвърна поглед от тях, защото сърцето я заболяваше при вида им.

— Да се махаме оттук, Алекс.

Един от робите тежко изпъшка, и тя отново погледна към нещастните мъже. Робът се подпираше на гърба на друг, тялото му

беше свито, коленете му — подгънати под него, а ръцете му бяха заели странна неестествена поза, но дори и така си личеше, че е висок, широкоплещест мъж. Имаше тъмна коса, осеяна тук-там със сиви косми, която стигаше до средата на гърба му, а долната част от лицето му беше покрита от брада. Не беше негър като останалите, а просто почернял от слънцето и мръсотията.

— Алекс — остро я предупреди Мурад, но робът отново изохка и сърцето на Алекс подскочи. Онемяла, тя се откъсна от слугата си и всичко около нея — шумът, тържището, купувачите и продавачите изчезнаха. О, Господи, помисли си невярващо и ужасено тя и се затича при роба, пое главата му в ръцете си и проплака:

— Хавиер.

Очите му се отвориха, но когато срещнаха нейните, в тях сякаш нямаше и капчица жив дух.

— Божичко! — възкликна Алекс.

Хавиер се загледа неவிждащо в нея за един безкраен миг, след което главата му клюмна на една страна. Мурад също коленичи, тя го изгледа с плувнали в сълзи очи, докато тялото ѝ се тресеше от гняв и ужас, и му каза:

— Плати на търговеца колкото поиска! Плати му веднага!

29.

Мурад спеше в малка стаичка до покоите на господарката си и именно в нея той и още един мъж, когото бяха наели от пазара, донесоха Блекуел. Внимателно го положиха върху дюшека на пода и Алекс коленичи до него, докато слугата ѝ изпрати да повикат лекар и сам отиде да донесе лекарства и билков чай. Алекс продължаваше да се чувства все така ужасена и потресена и дори стомахът ѝ се бунтуваше. Какво се е случило с Хавиер? Как се е оказал в подобно състояние — тъй изтощен, мръсен и полужив? Търговецът на роби, когото бе пожелала да арестуват на място, се кълнеше, че е откупил Хавиер от група бедуински търговци и Алекс дори не си направи труда да се интересува дали я лъже, или не. Ами ако умреше, и то по този начин, от глад и мъчения? Може би тя дотолкова се беше намесила в историята, че Хавиер щеше да умре сега, вместо от екзекуция по заповед на пашата след месец.

— Да го почистим най-напред — заяви Мурад, когато се завърна, но тя реши друго.

— Той има нужда най-вече от течности. Дръж го изправен.

Мурад се подчини и изправи Блекуел, който явно беше в безсъзнание, в седнало положение. Алекс взе изранените му ръце и ги притисна до гърдите си.

— Хавиер, аз съм, Александра. Сега всичко ще бъде наред. Ти си си у дома и отсега аз ще се грижа за теб. Ще се оправяш, обещавам ти.

За миг ѝ се стори, че клепачите му помръднаха, но не се отвориха. Пъхна в устата му лъжица с яхния и усилието ѝ бе възнаградено, когато забеляза, че адамовата му ябълка се размърда.

— Чудесно. — Тя се усмихна на Мурад, който не ѝ отвърна със същото, и продължи да храни Хавиер, докато купата не се изпразни. Мурад го положи отново да легне и когато свали мръсните му парцаливи дрехи, Алекс едва успя да познае изпосталялото му кокалесто тяло, което отново я изпълни с мъка, защото добре помнеше колко мускулест и силен беше някога.

— Аз ще го измия, Алекс — каза слугата, забелязал чувствата, които я бяха обзели, и взе гъбата от ръката ѝ.

— Мислиш ли, че ще оживее?

— Той е силен мъж.

В момента, в който избърса с ръкав сълзите си, тя дочу шум и още преди да се е обърнала, интуицията ѝ подсказа, че това е Зои. Откакто Алекс се беше възстановила, първата съпруга на Джебал непрекъснато се навърташе около нея и отказваше да почука на вратата ѝ, преди да влезе в нейните покои.

Алекс забрави дори да диша, защото очакваше очите на Зои да се разширят от изненада, когато познаеше легналия мръсен мъж. Но нищо подобно не се случи.

— Какво е това? Защо, в името на Аллах, си купила подобно окаяно същество?

Очевидно не го бе разпознала, защото той беше толкова слаб и мръсен, а и с тази брада въобще не приличаше на някогашния капитан Блекуел.

— Стана ми жал, като го гледах как страда — натърти Алекс с прегракнал глас и се изправи. — За разлика от теб, моето сърце знае какво е жалост.

— Ти си глупачка, щом си дала злато за такъв роб. Джебал обаче не знае, че си излизала от двореца без негово разрешение, при това преоблечена като бедуин.

Алекс се стресна. Мурад, който триеше гърдите на Хавиер, също се обърна и Зои се усмихна.

— Ще бъде твоята дума срещу моята. Аз ще го отрека, а Мурад ще ме подкрепи.

— Хм, нима аз казах, че ще съобщя на Джебал? — умилкващо се попита другата жена.

— Какво искаш тогава? — ядосано попита Алекс, но когато Зои просто сви рамене небрежно и излезе от стаята, осъзна, че тя само си играе с нея като котка с мишка. Обърна се към слугата си и каза:

— Прав си, тя ни шпионира, а може би и дори ни следи. Но защо? И защо не отива при Джебал да му разкаже това, което е научила?

— Тя се опитва да улучи подходящото време, Алекс. Като лъвица, която следи и чака подходящия момент... за да нанесе

смъртоносния си удар.

Алекс въздъхна, защото знаеше, че е прав. Той кимна мрачно и погледна към Хавиер.

— Господи — възкликна тя, като проследи погледа му. — След време, когато той се съвземе, Зои ще го разпознае.

— Когато той се съвземе, трябва да го махнеш от харема.

Тя го изгледа заинатено със стиснати устни.

— Алекс!

— Ще видим.

Той усети мекота, прохлада и коприна. Не беше сигурен къде се намира, но за пръв път от много време насам усещаше, че му е удобно. Беше спал дълбоко и се чувстваше необичайно свеж и жизнен. Върху каквото и да лежеше, му се струваше подозрително меко, почти като пухена постеля, а тялото му бе обгърнато от коприна.

Очевидно не се намираше навън, където нажеженото слънце го изтезаваше и изгаряше кожата му. Вместо това някакъв лек, благоуханен и прохладен ветрец го галеше по лицето и ръцете, които лежаха върху мекия плат, с който бе покрит. А стомахът му, винаги свит от глад, сега не бе толкова празен, че да го боли. Страхуваше се, че още сънува, докато сънят бавно го напускаше и спомените започваха да нахлуват. Спомни си бягството от мините, залавянето и злия робовладелец, който го бе впрегнал в рало и го бе карал да работи, сякаш е вол, а после си спомни пожара и милосърдния търговец евреин, който му помогна да се спаси. По-късно търговецът бе убит и всичките му вещи бяха откраднати от бандити, а той беше оставен да лежи полужив на средата на пътя, за да умре. Там, пред някакво затънтено селце в оазиса, го беше открил търговецът на роби и го бе прибавил към човешката си стока.

Но къде се намираше сега?

Страхуваше се да отвори очи, но го направи и те веднага се разшириха от удивление. Беше в малка подредена стаичка, облепена със сини и бели плочки, а подът беше покрит с прост тъкан килим. Единственият прозорец беше отворен и през него се виждаше пищна разцъфнала градина. Лежеше върху дебел матрак, завит с копринен

чаршаф, и осъзна, че гали гънките на плата, за да се наслади на нежния допир.

До рамото му имаше ниска масичка с табла отгоре и той невярващо огледа каната с чай, фурмите и голямото парче сирене, които бяха подредени на нея. Стомахът му изкъркори при гледката, а устата му се напълни със слюнка. Хавиер взе каната и пи, докато чаят не потече по лицето и брадата му. Когато го изпи, се пресегна, пъкна една фурма в устата си и започна да я дъвче с наслада, като си помисли, че това е най-вкусното нещо, което някога е ял.

— Хавиер, ти си буден!

Замръзна, защото не можеше да повярва на ушите си, а миг покъсно и на очите си. Не я беше забравил. Въпреки че робството сякаш бе изстискало мозъка му, нейният образ беше останал неизменно в паметта му, като спомен за миналото, който не го напускаше. Ала беше забравил колко е красива или каква власт има над него. И все пак този път беше различно, този път имаше нещо повече от невероятното физическо привличане и възхищението от силния ѝ характер. Нещо много подобно на радост се надигаше бавно в душата му и пулсираше в цялото му същество.

Тя плачеше, когато пристъпи към него и Хавиер избърса с длан брадата си от чая, без да отмества очи от нея.

— Ти ми спаси живота.

— Знам. — Тя приседна до него, без да го докосва, и пулсът му рязко скочи.

— Александра. — Чувства, които не можеше или се страхуваше да си обясни, го връхлетяха и за момент той не можа да проговори. — Благодаря ти.

Тя му се усмихна с насълзени очи и каза нещо изключително странно:

— Сега притежавам душата ти.

Хавиер я изгледа.

— Китайците вярват, че когато един човек спаси живота на друг, то този човек притежава душата му завинаги.

Той се страхуваше, че може да е права.

Както няколко пъти досега, Зои се промъкна скришом в стаята на Зохаре, която беше извикана да вечеря с Джебал, а вероятно по-късно и да сподели леглото му.

Вътре не светеше нито една от газените лампи, което бе добре дошло за Зои, чието сърце биеше учестено, но не от страх, а от вълнение. Тъй като Мурад също беше при Джебал и Зохаре, Зои бе убедена, че няма да бъде разкрита, докато тършува из спалнята. Не можеше да се отърси от спомена за синята газена лампа, защото усещаше, че в нея се крие някаква тайна, може би ключът към тайните на Зохаре, и затова беше решила да я открие. Започна методично да претърсва раклата, но този път не смяташе да остави нищо на случайността. Предишния път не откри нищо, освен дрехи, включително двете бедуински роби, чието значение бе подценила. Сега се усмихна доволно и ги извади, защото те можеха да ѝ послужат като доказателство за прегрешението на американката, ако ѝ се наложеше пак да се защитава от нея. Тя подхвърли дрехите на леглото и отвори друг сандък, но той се оказа празен.

Къде беше онази синя лампа, която бе предизвикала толкова странна уплаха върху лицето на Зохаре? А и какви бяха другите необичайни вещи, които си мислеше, че тя не е забелязала? Зои беше успяла да зърне една странна кожена чанта и разни предмети, чието значение не можеше да определи. Въпреки това между тях бе видяла малък син тефтер и независимо че не умееше да чете на английски, искаше ѝ се да разбере какво пише в него.

Почуди се дали вещите не са в стаичката на Мурад. Точно възнамеряваше да се запъти към вратата, свързваща двете стаи, когато тя се отвори, и Зои замръзна на място от изненада. Твърде късно се сети, че там беше настанен новият роб. Сега именно той стоеше на прага с газена лампа в ръка и като я изгледа изпитателно, попита:

— Какво правиш тук?

Зои изправи гордо рамене, но не успя да се въздържи да го огледа с чисто женски интерес. За няколко дни робът коренно се беше променил или просто тя се учуди колко е висок, широкоплещест и мъжествен. Въпреки че беше слаб, имаше хубави мускули и изключителна структура, очите му бяха тъмни и пронизващи и изглеждаше красив въпреки проскубаната си брада. Излъчваше

авторитет и беше очевидно, че в предишния си живот е бил мъж с положение и власт.

Беше ѝ проговорил на английски, но не този, който говореха англичаните в Триполи, нито английския на Зохаре. Неговият изговор беше отсечен, носов и необичаен. Познаваше ли го? Не беше ли чувала този акцент и друг път? Изглеждаше ѝ познат, но въпреки това бе сигурна, че не са се срещали преди.

— Какво правиш тук? — повтори той, но този път на арабски.

— Това е моят дом и аз мога да си правя, каквото си пожелаю. А ти по-добре се научи на обноски, робе. Ще се обръщаш към мен само с лала Зои и с нищо друго.

Робът я изгледа подозрително и погледът му се премести към купчината дрехи на леглото.

— Доколко си верен на новата си господарка? — промърмори тя, но той не ѝ отговори. — Чудя се как ли би изглеждал без брада. — Тя наистина беше заинтригувана и пристъпи напред, така че полупрозрачните ѝ шалвари докоснаха босите пръсти на краката му. — Имаш много сребро в косата си, но изглежда, че повечето европейци посивяват рано. На колко си години?

Отговорът не дойде веднага.

— На двадесет и осем.

Очите ѝ се разшириха, защото се оказа, че той наистина е млад, а не се съмняваше, че е и мъжествен — усещаше сексуалното му излъчване по същия начин, по който усещаше и авторитета му. Огледа тялото му от кръста надолу. Робът носеше само тънки копринени панталони и нищо повече, нито дори елек, беше висок мъж, а вероятно и надарен, точно както ги предпочиташе Зои. Тя навлажни устни, постави ръка върху гърдите му и потрепери, защото сякаш докосваше скала. Несъмнено и пенисът му трябваше да е толкова твърд.

Той не се помръдна и изражението му не се промени, но тъмните му очи сякаш горяха. Тя не можеше да определи дали в тях се четеше страст, или гняв, но не я и интересуваше. Погали мускулите на гърдите му, като нарочно си играеше с едното зърно, и дрезгаво промълви:

— Какво интересно допълнение към домакинството ни си ти. Мисля, че разбирам защо те е купила Зохаре. Хитра е тя. — Зои се засмя.

— Свърши ли? — попита я той, тя спря за момент и силно подръпна космите по гърдите му.

— Не мисля — заяви и го изгледа жадно. — От колко време не си бил с жена?

Реакцията му беше да я стисне за китката и да я избута настрана, така че да не се докосва до тялото му.

— Отговорът ми е не.

Беше ѝ причинил лека болка и Зои широко се усмихна.

— Попитала ли съм те нещо? — Той рязко пусна ръката ѝ. — И въобще дадох ли ти право на избор? — попита лукаво тя, отърка мекото си бедро в крака му и го придвижи нагоре към слабините му. — О, слава на Аллах! Ти не си евнух!

Алекс с мъка успя да потисне мислите си за Блекуел, докато влизаше в покоите на Джебал. Хавиер се възстановяваше бързо и тя искаше да остане при него, да забравят миналото и да се любят пак поне още веднъж, преди да избягат от Триполи. Не си бяха говорили особено много, откакто се събуди преди три дни, защото той само ядеше и спеше, но тя разбираше, че това е най-доброто лечение за него.

А Хавиер трябваше да се възстанови, защото вече беше пети юни и времето неумолимо напредваше. Двамата трябваше много скоро да избягат, преди средата на юли, в случай че съдбата решеше да се намеси и да го предаде в ръцете на палача.

— Зохаре.

Алекс веднага се върна към реалността. Джебал я беше посещавал набързо през последните няколко седмици, но искаше да изчака напълно да се излекува. Сега тя се обърна към него, изпълнена с напрежение. Досега бе успявала да избегне предложенията му, така че щеше да ги избягва още малко, докато дойдеше време да се спасят с Блекуел. Беше решила, че има само един мъж, на когото ще се отдаде.

— Как се чувстваш, скъпа моя? — попита я усмихнат Джебал и я хвана за ръка, но очите му наблюдаваха изпитателно лицето ѝ.

— Все още се чувствам отпаднала — излъга Алекс, защото никога не се бе чувствала по-добре.

— Лекарят, когото изпратих, не те ли прегледа днес?

— Да, но той е глупак.

— Така ли? — Усмивката му изчезна и тя го погледна право в очите.

— Не го харесвам и не искам повече да ме преглежда.

— Но аз го харесвам и искам да те преглежда.

— Тогава явно трябва просто да се усмихна и да се примиря с него.

Джебал стисна ръце в юмруци.

— Да ме ядосаш ли се опитваш? Защото ако е така, го постигаш успешно.

— Съжалявам, ако те ядосвам с моята откровеност.

— Понякога една жена трябва да е по-малко откровена и повече мила.

— Като Паолина?

— Паолина ме дари със син.

— Може би трябва да се ожениш за нея — каза тя, без да мисли, и видя как Джебал застина на място. Почуди се дали няма да я удари, и отстъпи назад.

— Не съм ти дал позволение да си вървиш — дрезгаво проговори той. — И не ти позволявам повече да ми говориш така.

Сърцето на Алекс заби бързо, а на върха на езика й напираше парлив отговор. Един бой щеше да е неприятен, но вероятно щеше да я предпази от изнасилване, а пък вече й бе писнало да се държи като вечно подчиняваща се съпруга.

— Тогава просто ще млъкна.

Джебал я изгледа невярващо и се разтрепери от гняв.

— Да не си просиш наказание?

— Не — преглътна тя.

— Поканих те на вечеря, но вместо да прекараме приятно, както се надявах, след като цял следобед съм бил на заседание с баща ми и Джабар, ти ме вбесяваш. Променила ли си се, Зохаре?

— Не, не съм.

Той разбра намека й — че никога не я е познавал истински и се изчерви.

— Непристойното ти поведение минава всякакви граници. Аз си промених... решението. Върни се в стаята си и остани там, докато не те повикам.

Тя се обърна и тръгна към вратата, въпреки че всъщност ѝ се искаше да затича.

— Не мога да те разбера — извика неочаквано Джебал и Алекс спря, но не се обърна. — Обмислям да се разведа с теб. — В гласа му имаше заплашителна нотка.

Тя осъзнаваше, че трябва да останат женени, докато не избяга с Хавиер, и че дотогава ще има нужда от досегашната си свобода. Но не беше време да се извинява и да умилюстивява съпруга си, а просто да бяга.

— Върви си, просто си върви. И не ми се появявай пред очите, докато не реша какво да правя с теб.

Алекс побърза да излезе и Мурад забърза загрижен след нея. Знаеше, че той е дочул разговора им, но двамата не посмяха да си кажат нищо, докато не се отдалечат достатъчно от покоите на Джебал.

— Слава Богу — въздъхна тя. — Този път едва се отървах.

Мурад обгърна кръста ѝ.

— Знам.

— Блекуел се оправя и скоро ще можем да избягаме — прошепна Алекс, докато прекосяваха галерията. — Ясно е, че времето ми вече изтича.

— Да, така е. Смятам, че му е нужна още седмица, за да се възстанови напълно.

Тя беше съгласна с него.

— Страхувам се, Мурад. Вече е почти юли.

Той беше наясно с така наречените ѝ пророчества и страхове:

— И с право те е страх, Алекс. Махни го от двореца, преди да го открият в твоята стая.

Алекс нямаше никакво желание да се разделя с Блекуел и не знаеше дали би могла да понесе подобна раздяла. Страхуваше се, че някакъв странен каприз на съдбата може да ги раздели завинаги, както почти се бе случило миналата година.

Мурад отвори вратата на стаята ѝ и когато пристъпиха вътре, видяха Зои, притисната към Блекуел, с бедро между краката му, а единият ѝ пръст беше върху устните му. Алекс извика от удивление и ужас и двамата веднага се откъснаха един от друг.

30.

В стаята настъпи гробовна тишина.

Алекс не можеше да повярва на очите си и се чувстваше, сякаш някой я е ударил през лицето. Зои доволно се усмихна и хвърли на Блекуел многозначителен поглед, след което се приплъзна покрай Алекс, която реагира, без да мисли, и здраво я стисна за ръката.

— Никога повече не влизай в моята стая — гробовно каза тя.

— Колко си докачлива, Зохаре. Нима съм сторила нещо нередно? — Зои се отърси от хватката на Алекс, погледна още веднъж към Блекуел и излезе. Тягостната тишина отново се възцари в стаята. Алекс дишаше учестено и хрипливо, защото в съзнанието ѝ стоеше запечатан образът на Зои, притисната към Хавиер. В главата ѝ започна да се оформя една твърде смуцаваща мисъл.

Съпругата на Джебал.

Зои беше съпруга на Джебал — снаха на пашата. Господи. Стоеше неподвижна, унесена... ужасена. Беше ѝ станало кристално ясно, че е много вероятно Зои да бъде тази, с която да разкрият Блекуел.

— Александра — проговори Блекуел.

Очите ѝ се повдигнаха и срещнаха неговите:

— Така ли ми се отплащаш?

Лицето му сякаш беше изсечено от камък.

— Нищо не се е случило.

— Нищо ли? Още миг, и Зои щеше да се покатери върху теб.

— Не.

Изведнъж Алекс се усети, че двамата не са сами и се обърна към Мурад, който стоеше зад нея и слушаше напрегнато.

— Би ли ни оставил насаме?

Въпреки че изражението му бе загрижено, той кимна и влезе в стаята си, затваряйки вратата. Когато останаха сами, Алекс се обърна и се загледа през прозореца към пълната луна, все така удивена от това, което бе видяла току-що. Най-сетне проговори:

— Намираш ли я за красива?

Хавиер се приближи и Алекс се напрегна, когато го усети близо зад себе си.

— Разбира се, че е красива. Но защо ревнуваш? Нейната красота не може да се мери с твоята. Тя не може да се мери с теб. А и нищо не се случи. Аз не я желая.

Тя го изгледа облекчено.

— Така ли е наистина?

— Да, не я желая. — Погледът му беше ясен и настойчив и тя усети връзката, която ги свързваше завинаги, връзка от огън и кръв, връзка на съдбата. Усещаше и силното му мъжко привличане и знаеше, че той също е привлечен от нея, но този път имаше и нещо много по-дълбоко. Повдигна ръка, но Хавиер отстъпи назад.

— Тя претърсваше стаята ти. Какво е търсила?

Алекс остана разочарована и отпусна ръка.

— Не знам.

— Нямам й доверие.

— Аз също. — Беше късно през нощта, наоколо бе притихнало и тъмно, а двамата с Хавиер за пръв път бяха заедно сами, откакто се бе върнал. През съзнанието й минаха мисли, как биха могли да прекарат подобна вечер след дългата раздяла.

— Защо? — попита я той и тя се опита да потисне желанието, да се отпусне в ръцете му.

— Зои ме мрази. Вече ме заплаши, че ще разбере какво крия, за да ме разобличи пред Джебал.

— А какво криеш, Александра?

Изведнъж цялата интимност помежду им изчезна.

— Нека започнем от началото. — Блекуел сложи ръце на кръста си. — Всички сме наясно, че никога не си била омъжена за английски дипломат на име Торнтън. Защо излъга?

— Когато ме доведоха тук, една жена ме прегледа и Джебал разбра, че не съм девствена. Именно заради това трябваше да измисля нещо, за да го задържа надалеч от леглото си и ми се стори, че идеалното разрешение на проблема ще бъде да се престоря, че съм вдовица отскоро. Той ми даде една година да жалея по мъртвия си съпруг.

— Добре си го измислила — съгласи се Хавиер и я изненада със следващите си думи: — Кой е бил той? Твоят любовник?

Алекс му разказа цялата истина за Тод, но си спести факта, че връзката им е била сто деветдесет и две години напред в бъдещето.

— Съжалявам — промълви той.

— Вече няма значение — отговори тя, вперила очи в лицето му, изправи се бавно и се приближи до него. Този път обаче той не отстъпи, когато Алекс застана до него и докосна голите му гърди. Очите му леко се разшириха и той потрепери.

— Хавиер — прошепна тя, докато се наслаждаваше на усещането. — Колко ми липсваше!

Хавиер я хвана за китката и в нея тъй силно забушуваха копнеж и желание, че чак коленете ѝ се подкосиха.

— Защо? Защо толкова ти липсвах?

— Трябваше да си разбрал досега.

Очите му се плъзнаха по нея.

— Онова между нас бе просто физическа страст и нищо повече.

Ако ѝ беше ударил шамар, нямаше да ѝ причини такава болка и обида.

— Не е истина!

— Истина е. — Той пусна китката ѝ и се обърна с гръб. — Как са хората ми?

Алекс не можеше да повярва, че Блекуел не изпитва чувства към нея, че го интересува само страстта, сексът. Нощта, когато заедно бяха взривили „Перлата“, той я бе предпазил, вместо да я изостави или разобличи и сега беше сигурна, че нарочно го отрича дори и пред себе си. Трябваше да е влюбен в нея, или двете години, прекарани в Триполи, щяха да се окажат една голяма ирония на съдбата.

— Екипажът ми? — повтори Хавиер, като се обърна.

— Те работят в каменоломните.

— Колко от тях са живи?

Поколеба се.

— Петима са мъртви.

По лицето му премина сянка и той се отпусна на леглото. Алекс приседна до него, ръката ѝ го докосваше, бедрото ѝ опираше неговото и тя забрави за собствената си мъка и отчаяние, когато усети колко страда.

— Хавиер, трябва да избягаме незабавно. Никога няма да успеем да избягаме с хората ти, и ти го знаеш.

— Да. Може би, когато съм свободен, ще успея да ги откупя.

— Имаше преговори за откуп, но на пашата му харесва да си играе на котка и мишка с Нилсен и консулите на Алжир и Тунис. Много е трудно да се водят преговори с него. — Алекс леко се усмихна, когато улови втренчения му поглед. — Бягството ни няма да е толкова трудно. Има таен тунел, за който ти споменах преди, през него можем да излезем от двореца. Единственото, което трябва да се уреди, е качването ни на някой потеглящ датски кораб, а веднъж щом излезем в открито море, ще се прехвърлим на американски.

— Александра, ако ти се струва толкова лесно, защо вече не си избягала?

Тя млъкна и Блекуел я изгледа очаквателно.

— Не можех да избягам без теб, това е истината.

— Глупости. Мене ме нямаше повече от година, а ти все още си тук. Защо? — Той се беше надвесил подобно скала над нея и затова тя също се изправи.

— Хавиер, знаех, че ще се върнеш. Аз те чаках!

— Съдбата ме доведе в Триполи, Александра, нямало е как да знаеш, че ще се завърна.

— Трябва да ми повярваш!

Отговор не последва и Алекс продължи:

— Поне ще се съгласиш ли с този план? И ще се съгласиш ли да избягаме възможно най-скоро, вероятно в началото на другата седмица? Дотогава би трябвало да си се възстановил напълно.

— Да, съгласен съм. Но защо искаш толкова да бързаме? Освен очевидната причина, разбира се, че някой може да ме разпознае.

Тя въздъхна дълбоко. Имаше ли смелостта да му разкаже това, което знаеше? А можеше ли всъщност да не го стори? Животът и свободата им бяха поставени на карта и не можеше да му каже основния източник на тревогите си, а именно, че ще бъде екзекутиран в средата на юли. Можеше обаче да му разкрие всичко останало, за да бъде предупреден.

— Хавиер, ако те открият тук, ще бъдеш екзекутиран. Наясно си, нали? — в тона ѝ се прокрадна нотка на отчаяние.

— Да не би да знаеш нещо, което аз не знам? — остро я запита той.

— Не. Нищо друго, освен събитията от изминалата година. Сега Пребъл е командващ американската ескадра, Хавиер. През октомври „Филадельфия“ заседна на брега и нейният капитан се предаде на пашата. Беше прекрасен боен кораб с екипаж от над триста души и загубата му още повече влоши отношенията между Триполи и Съединените щати.

— Така си и помислих.

— Има и още. Цялата есен Пребъл се опитваше да постигне споразумение за откуп, но пашата просто си играеше с него и през февруари той изпрати боен отряд да разруши „Филадельфия“ по почти същия начин, по който ние го сторихме с „Перлата“. Мисията беше успешна, корабът беше взривен на трески и сега пашата е настроен по-зле отвсякога към Америка. Да не говорим, че парите, които са му били обещани преди години, така и не пристигат, а блокадата на Пребъл е изключително ефективна. Корсарите не могат да напускат пристанището, никакви кораби не могат да влизат в него, а навсякъде, дори и в двореца, се усеща недостиг на храни.

— Ти си много добре информирана.

— Това са всеизвестни факти, които всички в двореца знаят, а аз просто ти ги казвам.

— Какво целиш, Александра?

Тя се поколеба заради резкия му тон, но реши, че не е възможно да я подозира и вече ѝ вярва. Тя със сигурност му се доверяваше изцяло.

— Досега войната беше доста статична, без особени действия. — Пулсът ѝ скочи и успя бързо да се усмихне. — В началото на август, но не знам точната дата, Пребъл ще нападне Триполи с всичките си сили, ще нападне дори и двореца. Затова трябва веднага да избягаме.

Докато я наблюдаваше, лицето на Блекуел придоби неестествено бял цвят въпреки загара.

— Мили Боже! Нима знаеш всичките ни военни планове?

Алекс също пребледня и отстъпи назад. Осъзна, че е направила огромна грешка, когато той я стисна за раменете и я дръпна към себе си.

— А вторият ми въпрос е за кого работиш, скъпа Александра? Или трябва да те наричам госпожо Торнтън? Или Лала Зохаре?

— Как можеш още да ме смяташ за шпионка?

— За кого шпионираш? — почти изкрещя той.

— Аз ти спасих живота! — извика тя. — А ти все още ми нямаш доверие? Може пък Нилсен да ми е казал всичко това.

Хавиер я отблъсна.

— Ти очевидно си шпионка и на мен това ми е ясно от много време. Иначе нямаше да останеш тук, щом е толкова лесно да избягаш. А може би имаш някаква ценна и поверителна информация? За нас ли работиш или против нас, Александра?

Тя го изгледа уплашено. Как бе възможно Хавиер да продължава да мисли така за нея? Беше толкова сигурна, че подозренията му са останали в миналото, но излизаше, че е грешала. Какво трябваше да направи сега? Да му каже ли и ако да — колко?

— Отговори ми! — заплашително повтори той.

— Аз не съм шпионка. Аз обичам страната си. Обичам теб.

Блекуел се изсмя горчиво и подигравателно.

— Хавиер, аз съм различна.

— Това си пролича от самото начало.

Насили се да остане права и да държи раменете си изопнати.

— Истинското ми име е Александра Торнтън и съм американка, вярна на страната си, а не шпионка. Аз съм...

— Какво?

— Пътешественик във времето.

— Моля?

— Родена съм в Кънектикът през 1973-а. Когато за последен път бях в Ню Йорк, където доскоро живеех, беше лятото на 1996-а. Аз съм студентка последен курс в Колумбийския университет и специалността ми беше... е... военноморска история.

Той не продума и след малко се изсмя.

— Стига, Александра, това ли е най-доброто, което можеш да измислиш?

— Хавиер, кълна се, че съм от бъдещето! Затова знам толкова неща! Изучавах тази война и другата преди нея, между Съединените щати и Франция. Прочетох за теб и... — Замлъкна. Веднъж вече му беше заявила, че го обича и реши да не става още по-уязвима.

— Това е абсурдно — отсече Хавиер. — Разочароваш ме, Александра. Можеше да измислиш и по-добра история, например, че работиш за нас.

— Не съм шпионка. — По бузите ѝ се стекоха сълзи. — Аз те обичам.

— Така няма да си помогнеш.

— Мурад ми вярва.

— Въобще не ме интересува на какво вярва слугата ти! — Той отново започна да крещи.

— Ще разбудиш целия харем.

Хавиер скръсти ръце и я погледна.

— Значи трябва да ти се доверя за бягството ни?

Алекс прекоси стаята със стиснати юмруци и замахна към него, но той ѝ попречи, като хвана китките ѝ.

— Да! — изкрещя тя. — По-добре ми се довери, Блекуел! Ако не си спомняш, аз ти спасих живота!

Хватката му отслабна и нещо безкрайно тъжно проблесна в очите му. С променено изражение той пусна ръцете ѝ и промълви:

— Как бих могъл да забравя?

Тя примигна, докато го наблюдаваше как се отправя към стаята на Мурад.

— Нима си тръгваш? Просто така?

Блекуел не отговори и дори не се спря.

Алекс обгърна раменете си с ръце, дишайки запъхтяно, а сърцето ѝ биеше силно, почти болезнено в гърдите. Защо нещата бяха потръгнали по този начин? Защо? Защо той не беше влюбен в нея — дотолкова, че да повярва на думата ѝ, да ѝ повярва със сърцето и душата си? Как можеше да му докаже, че не е шпионка, а пътешественичка във времето?

Паспортът ѝ! Щеше да му покаже американския си паспорт, не онзи — подправения. Това трябваше да бъде достатъчно доказателство! Утре сутринта щеше да изпрати Мурад до Нилсен, за да ѝ го донесе заедно с останалите ѝ вещи. Веднъж щом Хавиер видеше американския документ и нещата ѝ, не можеше да не ѝ повярва.

Въпреки тази мисъл обаче Алекс изпадна в отчаяние. Време беше да признае истината пред себе си, защото тайно се страхуваше, че събитията никога няма да потръгнат така, както бе мечтала. Тайно се страхуваше, че Блекуел ще ѝ обърне гръб и ще се върне в Бостън, че никога няма да бъдат заедно, защото любовта ѝ е несподелена. Алекс

завинаги ще остане съвсем сама в капана на Триполи. Дълбоко в себе си се ужасяваше, че е романтична глупачка.

В този миг Алекс дочу леко подраскване по вратата си и замръзна на място. Припомни си как допреди малко беше крещяла, притича до вратата и когато рязко я отвори, откри зад нея Зои.

В момента, в който двете жени застанаха лице в лице една срещу друга, Зои широко се усмихна. Колко ли бе чула? Бяха обсъждали бягството си, военните планове на Пребъл и нейната истинска самоличност. Мили Боже! Тя го бе нарекла по име прекалено много пъти, за да може да си спомни дори броя им.

— Не можех да заспя — заяви Зои и се подсмихна.

И двете знаеха, че това е абсолютна лъжа и Алекс затвори очи, разтреперана от уплаха. Ако Зои беше чула нещо, можеше да се счита за мъртва — както и Блекуел.

31.

Мурад напусна бързо къщата на Нилсен с помръкнало изражение. Носеше чантата с вещите на Алекс, които ненавиждаше, защото не обичаше да му се напомня за невероятната истина, свързана с нея. Бе ядосан на Алекс, задето се беше опитала да убеди Блекуел, че е от бъдещето. От подобна постъпка тя не можеше да спечели нищо, освен неодобрението на мъжа и Мурад беше доволен, че Блекуел бе проявил здравомислие и железен контрол в случая. Щеше му се те никога да не станат любовници, въпреки че искаше тя да е щастлива. Но най-вече желаше тя да остане жива, а твърде добре усещаше надвисналата опасност.

Продължаваше да смята, че Алекс и Блекуел неизбежно ще бъдат заловени в харема и Блекуел несъмнено щеше да бъде сполетян от участта, която тя толкова искаше той да избегне. Това, разбира се, не радваше Мурад, но неговата първа грижа бе да предпази господарката си. Джебал продължаваше да ѝ се гневи, а и подозираше нещо, защото Зои бе прекалено хитра и му нашепваше лъжи в ухото. А може би вече бе научила твърде много. Алекс му беше разказала как снощи Зои е подслушала разговора ѝ с Блекуел и Мурад се страхуваше, че господарката му ще бъде сполетяна от същата участ като любовника си. На всяка цена трябваше да предотврати това, а единственият начин беше, като помогне на двамата да избягат. Мурад бе готов планини да повдигне, за да го постигне, макар че мисълта, никога повече да не види Алекс, го изпълваше с безмерна скръб.

Нилсен току-що бе предложил пред Мурад Алекс и Хавиер да избягат по-рано от предвиденото, защото след ден-два се очакваше пристигането на един датски търговски кораб, чиито следващи спирки щяха да бъдат Александрия и Константинопол. Оттам корабът щеше да продължи към Ливорно, където Алекс и Блекуел можеха лесно да се срещнат с американската флота. На Мурад му се доплака, като си помисли, че тя може да си отиде завинаги след няколко дни, но осъзнаваше, че в Триполи става прекалено опасно.

Погледна към чантата и му се прииска да я хвърли в морето. Беше опасно да носи обратно вещите на Алекс в двореца, защото ако попаднеше в неподходящи ръце, щяха да бъдат използвани срещу нея и да бъде осуетен планът ѝ за бягство. Впери очи в проблясващото море и отвъд крепостта на вълнолома видя два от трите американски кораба, които обсаждаха в момента града. Ако Алекс беше права, след няколко дни Пребъл щеше да нападне Триполи с цялата си ескадра и Мурад дори не искаше и да си помисли за евентуалните последствия. Току-що бе предал на Нилсен писмо от Блекуел до Пребъл, написано със симпатично мастило, но вече знаеше какво съдържа то. В писмото американецът съобщаваше на адмирала, че е добре и в момента се намира в двореца, разкриваше му плана си за бягство и прибавяше подробно описание и анализ на защитните сили и съоръжения на Триполи.

Войната започваше да става твърде осезаема и много от хората в града гладуваха. Слугата си представи топовните гърмежи в нощта, раздирана от пламъци и писъци. Не смяташе, че градът може да устои на една истинска битка с американците, но се успокояваше, че поне Алекс вече щеше да е избягала. Тя ще да се намира някъде на далечно и безопасно място. С Блекуел.

Мурад пренебрегна горчивината и ревността, които придружиха тази мисъл. Знаеше какво да стори — да разруши свидетелствата за миналото на господарката си, за това, че идва от бъдещето. Обърна се към пристанището и застана лице в лице с двама еничари. Замръзна на място, защото усети опасността. Те несъмнено бяха изпратени именно за него.

Двамата турци му се ухилиха и той се завъртя на пети и се затича. Те се спуснаха след него с викове да спре. Мурад започна да се моли на Аллах, докато завиваше зад някакъв ъгъл, подхлъзна се и едва не падна, но и за миг не престана да стиска здраво чантата на Алекс. Войниците бяха близко зад него, чуваше тежкото трополене на ботушите им и всеки момент очакваше куршум в главата — така поне щеше да умре в служба на своята господарка.

Пищов не изгърмя, но когато Мурад зави зад друг ъгъл, налетя на още двама еничари. Спря задъхан и се огледа отчаяно за някакъв изход, но такъв нямаше. Турците извиха грубо ръцете му, върху рамото му се стовари дръжката на ятаган и го принуди да падне на земята,

едва дишащ от болка. Единият от еничарите издърпа чантата от ръцете му, като се подсмивваше, и Мурад почувства, че сърцето му се облива в кръв.

— Може ли да поговорим? — неуверено попита Алекс.

Блекуел пишеше някакво писмо върху парче пергамент, като използваше таблата на коленете си за подложка. Той остави мастилницата настрана и погледна към нея.

— Какво искаш да ми кажеш, Александра?

Тя преглътна и сърцето ѝ заби неравномерно. Беше толкова напрегната и нервна, че трябва да напрегне цялото си самообладание, за да не започне да кърши ръце или да побегне. Насили се леко да се усмихне и пристъпи в стаичката.

— Не искам да се караме, Хавиер.

— Ние не се караме.

Тя застана разстроена пред него.

— На кого пишеш?

— На баща си. — Блекуел вдигна писмото и го сгъна на две, сякаш се опитваше да скрие съдържанието му от нея. Но това беше безсмислено.

— Той много се тревожи за теб, защото също смяташе, че си мъртъв.

— Зная.

— Липсва ли ти? — Алекс приседна на матрака до него и той се изправи намусен.

— Разбира се.

— Мислех, че имаш чувства към мен — неочаквано заяви тя. — Но сега смятам, че съм била глупачка. Ти ме намираш за привлекателна, и това е всичко.

— Ние едва се познаваме.

— Ние преминахме заедно през ада. А и заедно получихме частица от рая.

Хавиер извърна поглед с непроницаемо лице.

— Моите чувства са без значение пред задачата, която ни очаква.

— Искам да знам какво чувстваш към мен. — Алекс се изправи. Почти не вярваше, че е имала смелостта да изрече тези думи. — Моля

те.

Той я изгледа мрачно.

— Ти си най-необикновената жена, която някога съм срещал. Никоя друга не би настояла някой мъж да ѝ разкрие чувствата си, нито пък би се омъжила в Триполи омъжена, за да може да шпионира.

— Не съм шпионка.

Блекуел само повдигна рамене.

— Наистина ли ме смяташ за студена, безсърдечна кучка? — горчиво промълви тя. — Смяташ, че съм била изпратена тук, за да свърша някаква задача и част от нея е да се омъжа за мюсюлманин? Аз не съм безсърдечна, Хавиер! Аз съм пленница точно като теб и ако не бях станала жена на Джебал, щях да бъда наложница. По този начин поне добих уважение и някаква власт, но не ми е било лесно. Свикнала съм да бъда свободна, да правя каквото поискам, а вместо това съм притежание на мюсюлмански принц. Нима имаш някаква представа какво ми костваше да го отбягвам? Да се преструвам на мекушава? Да нямам никакъв избор, да не мога да кажа „не“? Аз не съм шпионка, а се опитвам да оцелея.

Погледът му беше пронизващ.

— Изпратих Мурад да донесе вещите ми от Нилсен. Там имам доказателства, че идвам от двадесети век, Хавиер.

— Много забавно — Хавиер обаче не се смееше и Алекс отчаяно завъртя очи. Знаеше, че той е реалист, прагматичен мъж на действието и никога няма да ѝ повярва. Но как тогава да му докаже, че не е шпионка? Нима бягството им щеше да завърши така, като той просто си тръгне?

— Не се опитвам да бъда забавна.

Погледът му остана прикован в нея.

— Не мога да те разбера, колкото и да се опитвам.

Тя тъжно се усмихна.

— Така е, защото съм жена от двадесети век и съм различна от теб, както денят от нощта.

Между тях се настани неловка тишина и когато Алекс отново си спомни за Зои, увила се около него, се натъжи още повече. Стаичката на Мурад беше много малка и тъй като навън слънцето печеше безмилостно, вътре също бе задушно. Тя усети, че Блекуел изучава лицето ѝ от другия край на стаята.

— Какво има, Александра? — загрижено я попита и тя се поколеба, преди да отговори:

— Моля те, стой настрана от Зои, защото тя е опасна, особено за теб. Ако някога ви заловят заедно, ще бъдеш екзекутиран веднага.

— Аз ще бъда екзекутиран веднага и ако ме заловят сега с теб.

Алекс го погледна и веднага отмести поглед. Той беше гол от кръста нагоре. При другите мъже това нямаше значение, но при Блекуел не можеше да го пренебрегне. Както и Зои, разбира се.

— Ако Джебал ни открие сега, мога да го накарам да прояви милост, тъй като... — тя преглътна — не сме правили нищо нередно.

Той ѝ обърна гръб, но тя успя да мерне очите му и разбра, че той също се бори с горещите вълни, които преминаваха между тях.

— Според неговата вяра ние сме извършили всички възможни грехове и ти си прекалено умна, за да не го осъзнаваш. Няма да има милост за мен, а може би и за теб, Александра. Мисля, че трябва да се върнеш в стаята си.

Алекс се чувстваше зле. Изглежда, никога няма да изгледят това ужасно недоразумение и Хавиер никога няма да ѝ има доверие. Волята му беше силна и той явно бе взел решение за себе си, а залогът беше висок. Залогът беше живот с него като приятели и любовници, като мъж и жена — тяхната предначертана съдба. Ала в момента тя просто нямаше представа какво да направи. Не събираше смелост да отиде до него и да го прегърне.

Изведнъж вратата се отвори рязко, но облекчението и трая само миг, когато видя Мурад, защото беше зачервен, потен и раздърпан.

— Какво се е случило? — възкликна тя и Блекуел също се обърна.

— Направиха ми засада, Алекс. Двама еничари ме причакваха, когато излязох от Нилсен.

— Господи — прошепна Алекс и си размени погледи с Блекуел, който отиде до слугата и го хвана за ръката.

— Ти добре ли си? Нараниха ли те?

— Не, не. Срамувам се.

— Те те нападнаха, след като предаде писмото на Нилсен ли?

Той кимна и сребристите му очи се обърнаха към Алекс.

— Провалих се, няма прошка за мен!

Чак сега тя осъзна, че ръцете му са празни.

— О, не! Вещите ми! Паспортът ми, лампата! — Газената лампа, без която нямаше да може да се завърне в бъдещето, ако се наложеше.

— Всичко взеха, Алекс. Откраднаха всичко. — Той хвърли поглед към другия мъж, който ги наблюдаваше. — Някой държи всичките доказателства за това, коя си.

Алекс пребледня.

Зои заключи вратата на спалнята си, изтича до голямото балдахинено легло и изпразни съдържанието на чантата върху него. Когато започна да тършува, вниманието ѝ бе привлечено от някаква златиста тубичка, но ѝ бяха нужни няколко секунди, за да открие как да я отвори. Най-сетне успя и с недоумение примигна, когато видя розово червеникавата боя вътре. Повдигна тубичката, погледна я и случайно завъртя основата ѝ, при което странното червеникаво нещо порасна и излезе от тубичката. Зои веднага установи, че това е червило и доволно мазна малко по устните и бузите си, като реши, че по-късно трябва да разпита Зохаре за него.

Вниманието ѝ привлякоха две малки книжки и тя отвори едната, но остана разочарована, защото в нея не пишеше почти нищо, а имаше някакви неразбираеми диаграми. Тогава откри на първата страница рисунка на Зохаре, която ѝ се стори невероятна. За пръв път виждаше портрет, който да има такава изключителна прилика с нарисувания. Това бе шедьовър, как въобще беше възможно някой художник да нарисува подобна картина?

Зои се почуди какво ли пише в книжките, но тъй като едва можеше да чете и на собствения си език, ги остави настрана. Реши по-късно да ги даде на Джабар да ѝ ги преведе, въпреки че не ѝ се искаше да му дава информацията, която се съдържаше в тях, а интуицията ѝ подсказваше, че информацията е наистина важна.

Тя отново огледа предметите върху леглото си и очите ѝ се спряха върху синята газена лампа, която улавяше нахлуващата слънчева светлина и загадъчно блестеше. За момент почувства страх, но го отхвърли и я взе в ръцете си. Пулсът ѝ се ускори, докато я държеше, и Зои се почуди защо лампата е толкова важна за Зохаре, но не ѝ хрумна никаква причина. Предметът стана необикновено топъл в ръцете ѝ и тя го пусна, защото почувства, че ѝ се гади. Лампата падна

на земята с дрънчене и Зои реши по-късно да я разгледа по-внимателно.

Започна да обхожда нетърпеливо стаята си. Беше прекарала безсънна нощ, тъй като снощи узна твърде много, подслушвайки съперницата си и цяла нощ обмисля чутото. Все още много от отговорите ѝ се изплъзваха, но знаеше достатъчно, за да унищожи Зохаре, когато поиска. Зои се усмихна доволно, защото знаеше, че Зохаре е шпионка. Тя бе обсъждала пашата на американците, адмирал Пребъл със своя слуга и явно беше много добре запозната с войната между Триполи и САЩ. А откъде можеше да знае толкова много? Трябваше да е шпионка, просто нямаше друго смислено обяснение, а колко прекрасно беше това! Сега всичките ѝ действия имаха обяснение — най-вече загадъчното ѝ появяване в града. Твърде вероятно бе Джебал да нареди да я умъртвят заради предателството и лъжите ѝ, или най-малкото щеше да се разведе с нея и да я продаде. Но след като я накаже сурово.

Зои вече бе съобщила на Джабар, че американците са подготвили военен план, но той, вместо да се зарадва на новината, побесня, че не е научила подробности. Тя обаче нямаше нищо против гнева му, защото той винаги го правеше по-мъжествен и решителен.

Обърна се, и отново се загледа в двете книжки. Всичките тайни на Зохаре несъмнено бяха записани там и можеше просто да плати на някого, който да ѝ ги преведе. Изведнъж си припомни думите на старата бедуинка, която твърдеше, че Зохаре идва от друго време и застана неподвижно.

И все пак това беше абсурдно, а Зохаре бе глупачка, за да каже на Блекуел, че е „пътешественик във времето“, защото това бе извън способностите на всеки човек. Зои се почуди защо ли умна жена, при това шпионка, ще разправя подобна история. Най-сетне Зои се изсмя и отхвърли тези мисли, тъй като всичко това беше незначително в сравнение с невероятната истина — онзи висок роб бе Блекуел. Прииска ѝ се да извика от радост. Колко благосклонна беше Съдбата! Блекуел се беше завърнал и щеше да се превърне в оръжието, с което Зои смяташе да унищожи Зохаре.

Двамата не можеше да не са любовници в момента, щом са били и преди една година в затвора. Сега тя само трябваше да ги хване в прелюбодеяние и да направи така, че Джебал да научи. Той можеше и

да прости на втората си съпруга политическата измама, като я остави жива, но никога нямаше да ѝ прости, че си е намерила любовник. А тогава със Зохаре беше свършено.

32.

— Толкова съжалявам, Алекс — повтори Мурад.

В главата на Алекс изникнаха две мисли. Сега Блекуел никога няма да ѝ повярва, а без лампата завинаги ще остане в миналото — сама и отблъсната от него. И двете мисли я изпълниха с ужас.

— Алекс — каза слугата ѝ и я докосна по ръката. — Зои трябва да ми беше изпратила онези войници.

Тя се отърси от трансa, в който бе изпаднала, и улови подозрителния поглед на Блекуел.

— Да, предполагам, че си прав.

— Ако друг, а не Зои, е наредил грабежа, това означава, че в харема има някой неподозирaн и много опасен шпионин.

Алекс се почувства замаяна и отиде да седне на канапето. Чувстваше се безкрайно объркана и докато невиждащо гледаше към чинията с фурми на масата, си зададе въпроса: какво да прави сега?

— Нилсен ми каза, че всеки момент се очаква да пристигне един датски кораб, който продължава към Александрия и Константинопол и стига до Ливорно. Трябва да се качите на този кораб и да избягате.

— Всеки момент ли? — Трябваше да е доволна, нали за това бе мечтала, да избяга с Блекуел от Триполи. Надеждата и любовта ѝ бяха дали сили да понесе две години в плен, ала сега се чувстваше уплашена.

Хавиер се приближи до нея.

— Ще се качим на този кораб.

— Нилсен каза, че веднага ще изпрати съобщение — обясни разтревожено Мурад.

Блекуел скръсти ръце.

— Какво толкова важно е имало в тази проклета чанта, че двамата сте чак позеленели?

Алекс мрачно го погледна.

— Паспорът ми и... една много особена лампа.

— А някакви други документи, за които трябва да знам?

Тя поклати глава.

— Просто доказателства за истинската ми самоличност, които исках да ти покажа, а сега те са в ръцете на Зои или на някой друг. — Опита се да си представи как би реагирал Джебал, когато види паспорта ѝ, но не успя. Нямаше представа, дали той ще ѝ повярва, или ще побеснее заради предателството ѝ.

Гласът на Блекуел прозвуча остро.

— Така е много удобно за теб, нали?

Алекс скочи на крака, разтреперана от гняв. Не можеше повече да понесе това отношение, беше ѝ писнало.

— Как смееш! Значи смяташ, че аз съм измислила всичко това, че лъжа!? И двамата с Мурад се преструваме, защото всъщност няма никакви доказателства и никаква засада!?

— Точно това си мисля — отговори спокойно той.

Тя извика и побесняла се хвърли към него през стаята, забравила всякакви задръжки. Искаше ѝ се да го удря, докато не ѝ се помоли да спре, докато не признае, че не е прав и ѝ вярва. Докато не се осъзнае и не признае пред себе си, че я обича. Юмрукът ѝ го удари по челюстта и Блекуел изръмжа, но миг по-късно тя се оказа на леглото с разпънати ръце, притискана от мъжа, когото бе обичала с цялото си сърце, а сега започваше да мрази.

— Защо, за Бога, си толкова ядосана? — попита той и лицето му се приближи до нейното.

Алекс спря да се съпротивлява, усещайки колко близо са устните му до нейните, тялото му притискаше нейното и можеше да усети биенето на сърцето му. Яростта ѝ се поизпари и отстъпи място на много по-всепоглъщащо чувство. Хавиер усети промяната в настроението ѝ и между двамата сякаш прехвърчаха искри. Тя остана неподвижна, невярваща, поглъщаща всяка подробност на твърдото му възбудено тяло. Стана ѝ изключително трудно да си поема дъх, отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

Той ще я целуне. Трябва.

Болката от миналото изчезна незнайно къде.

Блекуел наведе глава, устните му докоснаха нейните и тя се напрегна. Устата му се впи силно и когато охлаби хватката върху китките ѝ, Алекс го прегърна през раменете, а глезените ѝ се увиха около краката му. Целувката им стана по-бурна, а устите им — ненаситни, когато езиците им се срещнаха.

В този момент вратата ядосано се затръшна.

— Това беше Мурад — дрезгаво промълви Хавиер.

— Хавиер — прошепна Алекс умоляващо, но той не я слушаше, и отново завладя устните ѝ.

Тя никога не бе желала така някой мъж, нито бе усещала, че това, което върши, е толкова правилно, но въпреки това се страхуваше. Ръцете му вече бяха върху гърдите ѝ, той изведнъж започна да повдига пластове плат, с които беше покрита, за да потърка възбудените ѝ зърна. Алекс леко извика, погледите им се срещнаха и Хавиер пое едното ѝ зърно между зъбите си. Може би, защото беше прекалено възбуден, го ухапа прекалено силно, и тя отново извика.

Той нежно смучеше гърдите ѝ, а някъде дълбоко в него се надигна стенание. Плъзна се надолу по тялото ѝ, зарови лице между краката ѝ, а тя обхвана главата му с ръце и застана.

— Искам да чуя как викаш името ми — каза Блекуел и яростно задърпа шалварите ѝ, докато ги скъса. Устата му се впи в нея и върхът на езика му заигра с устните ѝ. Алекс бе разтърсена от спазми и проплака, но той не спря, а хрипливо ѝ нареди:

— Още, Александра, искам още.

Езикът му галеше клитора ѝ, после той вкара в нея два пръста и сърцето ѝ отново бясно затуптя, а горещата вълна я заля.

— Хавиер! О, Господи! — молеше се тя.

Езикът му я дразнеше, а пръстите му си играеха с нея и Алекс сподавено извика, когато вълната на екстаза я понесе.

Тя остана да лежи напълно изтощена и отпусната, като си поемаше дълбоко въздух. Най-сетне успя да фокусира погледа си върху него — Блекуел стоеше до леглото и наблюдаваше излегнатото ѝ тяло, голо от кръста надолу, а туниката беше навита нагоре и откриваше гърдите ѝ. Той събу панталоните си, без да откъсва очи от нея, докато тя безсрамно го гледаше — оценяваше всеки сантиметър от слабото му, но мускулесто тяло и голямата му пулсираща мъжественост. Крайчетата на устните му леко се извиха:

— Искам те — каза ѝ той.

Алекс също го желаше, но когато Хавиер се приведе над леглото, се опита да го спре. За момент очите ѝ останаха приковани в неговите, после с разтуптяно сърце тя се надвеси над него и докосна члена му с лице.

Той сякаш замръзна.

— Нека те докосна — прошепна Алекс дрезгаво, и той усети дъха ѝ като погалване с перце.

— Александра.

Тя се плъзна по леглото, езикът ѝ помилва възбудения му връх и Хавиер изохка. Тогава тя се обърна по гръб и ръцете ѝ, стиснали бедрата му, го притеглиха над нея. Легнала под него и с притиснати от коленете му ръце, Алекс целуна нежно основата на пениса му.

— О, Господи — промълви той.

Езикът ѝ едва го докосваше и тя чуваше задъханото му дишане, което изпълваше стаята.

— Остави ме да го направя — каза тя.

— Не си длъжна.

Отговорът ѝ беше да го поеме в уста. Хавиер нададе стон и когато Алекс го пое по-дълбоко, ритъмът му се усили.

— Още — успя да каже тя, обхвана с ръце бедрата му и го засмука още по-дълбоко. Миг по-късно той се отдръпна, сграбчи кичур от косата ѝ и я изгледа в екстаз, в неговия прозираше първичен инстинкт.

Отдръпна се, мускулите по ръцете му се бяха очертали, гърдите му тежко се надигаха и спадаха, а вените на слепоочията му бяха изпъкнали. Разтвори бедрата ѝ и нарочно, наблюдавайки я с пламнали очи, отърка върха на члена си в нея. Алекс затвори очи и го остави да я гали и дразни, докато удоволствието я заливаше на вълни. За миг той спря на входа на нейната женственост.

— Кажи ми го — каза Блекуел.

— Моля те — изстена с последни сили Алекс.

Той съвсем леко проникна, тя разбра и проплака:

— Блекуел!

Блекуел я прониза грубо и настойчиво, но тя цяла вечност бе очаквала това сливане и се смееше, докато повтаряше името му отново, и отново. Ритъмът му започна да се ускорява, железните му ръце бяха заключени около нея, а туптенето на сърцата им се сля в едно.

— Господи — шептеше той. — Александра!

Повдигна я, коленете ѝ се сключиха около него и тя не можеше да повярва, че свършва, още преди истински да са започнали. Извика името му и го чу да стене безпомощно, след което Хавиер се разтресе

от конвулсии. Усети го как се излива в нея, влажен и горещ, продължаващ да трепери.

Двамата останаха така прегърнати, като едва си поемаха дъх. Алекс държеше очите си затворени, а главата ѝ беше заровена в свивката на рамото му, защото се страхуваше да срещне погледа му. Страхуваше се да се завърне към реалността.

— Джебал, трябва да говоря с теб.

Той се намръщи.

— Зает съм, Зои, нима не забелязваш?

Зои се усмихна учтиво на Фарук, въпреки че бе напълно забулена и първият министър не можеше да види лицето ѝ.

— Става въпрос за нещо много важно, о, господарю мой, иначе никога не бих те прекъснала. Но зная нещо за Зохаре, което трябва да научиш на всяка цена.

Джебал се стресна и кимна.

— Извини ме за момент, Фарук.

Едрият мъж се надигна.

— Можем да поговорим и по-късно, Джебал. Аз също имам други задачи.

Джебал му кимна и го наблюдаваше, докато излезе от стаята, след което се обърна към жена си.

— Каква изкусна интрига си замислила този път, Зои?

— Това не е честно!

— Така ли?

— Да! — Зои се намръщи. — Знаеш ли, че Мурад непрекъснато излиза извън двореца?

— Това не е престъпление, ако го прави със съгласието на господарката си.

— Но точно там е работата. Той изпълнява нейни поръки. Чудя се обаче каква ли задача го е отвела при Свен Нилсен?

— Имаш ли доказателства?

Зои облиза устни.

— Не, но той беше там. Мои съгледвачи са го видели да напуска дома на датчанина. — Тя се поколеба. — Тръгнал си е оттам с багаж, всъщност с една чанта.

— И предполагам, че знаеш какво има в тази чанта?

— Не, нямам представа.

Джебал започна нервно да крачи с помръкнало лице.

— Ако ме лъжеш, скъпа Зои, ще наредя да бъдеш бита с пръчка.

Тя му се усмихна.

— Не те лъжа, Джебал, а като твоя съпруга съм длъжна да те предупредя, че Зохаре може да е шпионка. — Зои го изгледа студено.

— Не си ли се чудил някога как точно е пристигнала в Триполи?

Едно мускулче трепна на бузата му, но той не отговори.

— С кой кораб е пристигнала? Никой не знае, дори и онзи търговец на роби. Как е дошла тя тук, Джебал? И защо?

— Мислил съм за това. Моите хора не можаха да открият от кой кораб е слязла, затова повече не съм се занимавал с въпроса.

Зои се усмихна и челюстта на Джебал се стегна. Той излезе в коридора и Зои тръгна след него.

— Къде отиваш?

— Ще попитам Зохаре каква работа има слугата ѝ при Нилсен.

Алекс лежеше неподвижно и дишането ѝ постепенно се успокояваше. Хавиер лежеше до нея също неподвижен, а едната му ръка бе обгърнала корема ѝ точно под гърдите. Тя бавно отвори очи и видя израза му, който не можеше да се разгадае. Но очите му не бяха студени. Не, те бяха топли и нежни и я наблюдаваха.

Алекс се усмихна и когато дланта му бавно се плъзна по корема ѝ, въздъхна, изпълнена с надежда.

— Имаш красива кожа — нежно ѝ каза той.

От очите му строеше топлота, която виждаше за пръв път. Страхуваше се, да не би въображението ѝ да си прави лоша шега, но не беше така. Не грешеше, в очите му имаше топлота и тя благодари на Бога за това.

Ръката му я галеше и Блекуел повтори:

— Ти си много красива, Александра.

— А ти си най-прекрасният мъж, когото съм срещала.

Блекуел се усмихна.

— Как можеш да говориш така, да наричаш един мъж прекрасен?

— Ти си изключително хубав — заяви тя и поруменя.

— Много съм кльошав. Ти изчерви ли се?

Алекс се обърна с лице към него и погали с пръст мускулестата му ръка. Усмивката му изчезна, докато и двамата наблюдаваха ласката ѝ. Странно беше как един толкова невинен жест можеше да бъде тъй чувствен и предизвикателен. Слабините на Алекс запулсираха и тя усети, че той също се възбужда.

Усмивката му беше като слънце, пробило облаците, съкровище, което никога не искаше да загуби. Приплака ѝ се. Изведнъж той се надвеси над нея и целуна вдлъбнатината между гърдите ѝ. По бузите ѝ се стекоха сълзи, когато той леко издраска лицето ѝ с брадата си, а след това пое едното ѝ зърно с устни.

— О, Блекуел — успя само да промълви Алекс и се изтегна под него.

— Не разбирам — промърмори Хавиер и ръката му се плъзна надолу по корема ѝ. — Ти ме подлудяваш.

— Това е хубаво — каза Алекс, хвана ръката му, която вече се бе наместила между бедрата ѝ, и я притисна по-силно. — Това е хубаво.

— Този път — промърмори той, докато езикът му я изучаваше — искам да го направя бавно. Искам да опитам всеки сантиметър от прекрасното ти тяло.

Алекс се усмихна, обхваната от страст, като същевременно плачеше от щастие.

Тогава Хавиер изведнъж спря и тя недоволно го хвана за раменете, но разбра, че той напрегнато се ослушва. В този миг ѝ мина през ума, че се бяха любили прекалено шумно — дотолкова, че можеха да бъдат разкрити. Изправи се изтръпнала и чу гласа на Мурад в коридора, както и този на Джебал.

Алекс веднага скочи от леглото, Хавиер също и двамата започнаха трескаво да се обличат и да оправят леглото. Шалварите на Алекс бяха разпрани по средата и трябваше да ги прикрие с туниката си. Една мисъл изгаряше съзнанието ѝ — историята се беше оказала права. Всеки момент щяха да бъдат разкрити и Хавиер щеше да бъде екзекутиран на заранта. Той ѝ хвърли един последен поглед, с който искаше да я окуражи, и се втурна към галерията.

Тя се потеше и искаше да изтича до банята, за да провери дали по лицето ѝ няма издайнически следи, но вратата се отвори и съпругът

й влезе в стаята.

33.

Джебал я изгледа мрачно и недовошно и Алекс отвърна на погледа му.

— Какво правиш? — попита той.

Тя видя Мурад, който изникна зад Джебал с ококорени от паника очи. С тях беше и Зои, която доволно се подсмиваше. Ушите на Алекс забучаха и тя почувства, че краят на света е неизбежен.

— Правех упражнения. Почувствах се по-добре и реших да се раздвижа. — Гласът ѝ беше прекалено висок и оправдателен.

Джебал кимна и огледа стаята. Алекс проследи погледа му, като се молеше наоколо да не е останала някоя видима следа от присъствието на Блекуел. Тогава мъжът ѝ я погледна пронизващо и заяви:

— Защо тази сутрин си изпратила слугата си при Нилсен?

— Ка-какво? — заекна тя.

Той се приближи до нея.

— Да не би да предаваш чрез Нилсен сведения на американците? Да не си шпионка, Зохаре?

Алекс отстъпи от него.

— Не! Не съм шпионка! — Умът ѝ бясно заработи. — Бях дала на Нилсен да пази някои от личните ми вещи, Джебал, заради многобройните врагове, които имам в харема. — Тя хвърли горчив поглед към Зои, която все още се усмихваше невинно. — Не са скъпи неща, но за мен са ценни. А днес просто реших, че си ги искам и изпратих Мурад да ми ги донесе.

— Това е смешно оправдание.

— Но е истина.

— Покажи ми тогава вещите си.

— Войниците са причакали Мурад, когато си е тръгнал от Нилсен, и са му откраднали всичко. Не знам кой би могъл да направи подобно нещо, но мога да предположа.

Тя отново изгледа Зои, съзнавайки, че е попаднала между чука и наковалнята, защото, ако тя решише да си признае за кражбата, щеше

да покаже паспорта ѝ, както и всички останали доказателства, че идва от бъдещето. Ала това все пак беше по-добре, отколкото да бъде обявена за шпионка, което пък, от своя страна, беше по-приемливо от това, да бъде заловена в обятията на Блекуел.

Джебал също изгледа първата си съпруга, чиито очи невинно се разшириха от изненада.

— Защо винаги обвиняваш мен? — попита любезно тя Алекс и погледна мъжа си. — Никога ли не ти се е сторило странно, че Зохаре разбира толкова много от кораби, особено от американски?

Неговият поглед помръкна и Алекс възкликна:

— Баща ми е моряк!

— Господарю, Зохаре познава отлично двореца и би могла да даде на Нилсен подробния му план.

— Нищо подобно не съм сторила! — Точно тази информация обаче се съдържаеше в писмото до Пребъл, а Блекуел беше добавил и анализ на защитните съоръжения на Триполи. Под дрехите на Алекс започнаха да се стичат вадички пот. — Джебал, Зои ме мрази. Тя иска да ме унищожи.

Той я погледна мълчаливо и тя отчаяно добави:

— Нима ще ме обвиниш в подобно страшно престъпление само защото тя го твърди, без доказателства?

Джебал пак не отговори и ядосано закрочи из стаята. Коленете на Алекс омекнаха, когато отиде до вратата и издаде някаква заповед. Влязоха двама еничари. Той щеше да я арестува.

Вместо това Джебал нареди:

— Претърсете тази стая из основи. Търсете нещо необичайно или написано на английски, карти може би, някакво доказателство, че втората ми съпруга поддържа връзка с американците.

Алекс обгърна тялото си с ръце, а Мурад застана зад нея.

Турците започнаха претърсването, без да се бавят. Единият отиде до долапа и извади всичките ѝ дрехи, а другият смъкна завивките от леглото. Скоро всичките ѝ дрехи и чаршафи лежаха захвърлени на земята и тя с ужас наблюдаваше как единият турчин разкъса дюшека и кадифените покривки на малки парченца. Мурад успокоително я прегърна. Когато турчинът започна да разбива с брадва гардероба, разсичайки стените му от горе до долу, по лицето на Алекс потекоха сълзи и слугата ѝ я притисна още по-здраво.

Тя наблюдаваше как всички възглавници бяха разпорени, двете ракли изпразнени и изцяло насечени, а малката ѝ инкрустирана масичка бе унищожена, без да открият никаква улика. Най-сетне, когато вече не бе останало нищо за чупене и късане, войниците започнаха да разкъсват дрехите ѝ, за да открият в тях някое тайно джобче. Изведнъж Алекс изпадна в паника. Ами ако след малко поискат да претърсят и самата нея? При мисълта за разпраните си панталони се задъха, усещайки, че всеки миг може да припадне. Погледна Мурад и разбра, че той си мисли същото. Трябваше незабавно да направи нещо, затова с пресипнал глас проговори:

— Това не е ли достатъчно, Джебал?

Джебал стоеше в средата на стаята, подобно на статуя, и когато се обърна към нея, част от студенината в очите му бе изчезнала, заменена с нещо, подобно на съжаление.

Алекс заплака и повтори:

— Това не е ли достатъчно?

— Спрете — обърна се той към войниците.

Зои пристъпи напред с горящ поглед.

— Тя трябва да бъде претърсена, Джебал. Може да крие в себе си писма или карти.

Алекс замръзна. Тя знаеше.

— Не. За днес е предостатъчно.

Алекс усещаше, че е на косъм от припадъка и пое дълбоко въздух.

Джебал обаче не беше свършил. Той се обърна към нея и заяви:

— Тази вечер ще дойдеш при мен и ако не ми докажеш, че телом и духом си моя жена, ще приема, че наистина си предателка.

Алекс тихо изстена, а Зои се усмихна, вдигна рамене и излезе след бея на Триполи. Алекс се обърна към Мурад и се свлече в ръцете му.

Алекс седеше в стаичката на Мурад, обгърнала коленете си с ръце, но оттатък слугата ѝ и още трима роби почистваха спалнята ѝ, като се опитваха да я направят обитаема, но тя никога повече нямаше да бъде уютна. Алекс продължаваше да трепери от преживявания шок. Удължена сянка трепна на стената и тя се напрегна, защото помисли,

че Джебал или Зои се връщат. Беше Паолина. Алекс вдигна очи към италианската наложница, която носеше малко бебе на ръце. Не ѝ се говореше с никого. Щеше да ѝ е нужно още доста време, за да се възстанови напълно след тежкия си, почти фатален, сблъсък с Джебал.

— Какво направи, че така ядоса Джебал? — възкликна Паолина.

— Остави ме.

— Никога през живота си не съм виждала подобна бъркотия. Добре ли си?

— Да. — Тя погледна младото момиче.

Паолина може и да не беше особено умна, но поне беше честна и открита, а най-голямото ѝ желание беше да стане трета съпруга на Джебал.

— На твое място щях да съм си изплакала очите — съчувствено проговори италианката. — Колко си силна, Зохаре. Мисля, че довечера ще е по-добре за теб да доставиш удоволствие на Джебал.

Алекс отново се напрегна. Не можеше, не биваше да мисли за предстоящата нощ.

— Благодаря ти за загрижеността.

— В крайна сметка живеем заедно — усмихна ѝ се Паолина и си тръгна.

Алекс въздъхна и затвори очи, опитвайки се да не чува звуците, идващи от спалнята ѝ. Някой метеше, внасяха нови мебели, а Мурад даваше наставления на останалите роби. Тогава усети присъствието му.

Рязко се обърна и срещна погледа на Блекуел, който стоеше на прага между двете стаи. Тя едва се сдържа да не се хвърли в прегръдката му. Очите му излъчваха необичайна нежност.

— Добре ли си? — попита той точно като Паолина.

— А ти как смяташ?

Той направи гримаса и без да се приближава към нея, каза:

— Слава Богу, че датският кораб ще пристигне всеки момент.

— Да — отговори Алекс, но после примигна. — Значи си чул?

— Стоях отвън и чух всичко.

Спокойствието му я удиви и изплаши.

— Ами ако те бяха хванали как подслушваш?

— Просто трябваше да поема този риск.

Тя се изправи и погледът му се отмести от лицето ѝ.

- Е, сега сме наясно, че Джебал също ме смята за шпионка.
— Да, много си загазила.
— Меко казано. — Алекс го погледна право в очите. — Още ли мислиш, че работя за някого?
— Знам, че не шпионираш за Джебал.
— Ти все още мислиш най-лошото.
— Вече не знам какво да мисля — отговори объркано Блекуел.

Зои крачеше, едновременно възбудена и нетърпелива. Със Зохаре беше свършено, всичко бе само въпрос на време. Семето на недоверието бе посято, Джебал я подозираше и на нея ѝ оставаше само да наблюдава как Зохаре сама подписва смъртната си присъда. А можеше и просто да разкрие присъствието на Блекуел в харема. И в двата случая Зохаре щеше да загине, а тя да триумфира.

— Защо се подсмиваш така?

Зои се обърна и застана с лице към Джабар, който я наблюдаваше от прага на спалнята. Очакваше го от един час и затова се нацупи, но стойката ѝ — и полупрозрачната наметка — бяха твърде предизвикателни.

— Защо винаги ме караш да чакам?

Той затвори вратата след себе си и бледосините му очи обходиха разголеното ѝ тяло, като се спряха на едрите ѝ гърди.

— Защото трябва да се справям с некадърни подчинени, както и да водя проклетата война с американците. Защото — Джабар я стисна за китката и я притегли до себе си, — така ми е угодно.

Зои се отърка в него и усети как той я пожелава.

— Пусни ме, Питър.

— Защо? Повика ме, за да те любя.

— А може би те повиках, за да поговорим. — Тя се намръщи, но се притисна в него, а той грубо се изсмя и я пусна.

— Много добре, другото ще оставим за по-късно. Защо си толкова доволна? Какви мрежи пак си заплела днес?

Зои скръсти ръце.

— Защо ли пък да ти казвам, след като се държиш грубо с мен. Развеселен, той също скръсти ръце.

— Защото тогава няма да получиш от мен онова, което искаш, и аз ще го дам на някоя друга, например на онази германка, Хилда.

Тя скочи към него с протегнати ръце и кървавочервените ѝ нокти проблеснаха, но преди да успее да ги забие в лицето му, той отново я улови за китките. Зои се замята буйно, но скоро се успокои.

— Дните на Зохаре са преброени.

— Така ли? Значи си готова да унищожиш любимата си съперница? Никога не съм се съмнявал, че ще го постигнеш, скъпа, но какво ме засяга мен това?

— Би трябвало да те засяга, защото е много вероятно тя да е шпионка.

— Обясни ми.

— Робът ѝ служи за свръзка с Нилсен. Днес отиде при него, за да му предаде едно писмо.

Не възнамеряваше да му разказва за откраднатата чанта, както и за възможността Зохаре да идва от друго време. Зои все още не беше сигурна, но беше решена по един или друг начин да разбуди тази загадка. Въпреки това не се и съмняваше, че Джабар ще ѝ се присмее, ако научи, че дори допуска възможността онази жена да идва от бъдещето.

— И ти не си взела това писмо? — попита той.

— Шпионите ми трябваше само да наблюдават.

Джабар започна да крачи из стаята. Косата му беше почти бледозлатиста като лунната светлина, която обливаше леглото.

— Не съм изненадан. Трябва да разбере какво планира Пребъл, затова ще сложа в харема свои роби. След проклетата му атака срещу „Филадельфия“ не мога да позволя да грабне още една победа. — Лицето му се изкриви и Зои знаеше, че си мисли за публичния бой с камшик, нареден от пашата, след който не бе могъл да спи с нея цели две седмици. — Джебал знае ли?

— Подозира, но не е напълно убеден. — Тя му разказа как следобед Джебал беше наредил да претърсят стаята на Зохаре. — Ти мислиш ли, че тя шпионира за американците?

— Разбира се, за кого друго би могла?

Зои се поколеба. Знаеше нещо, което Камерън не знаеше — че Блекуел смята Зохаре за враг, който работи за някой друг.

— Питър?

Той се обърна.

— Да?

— Блекуел не е на същото мнение.

— Какво? — попита сепнато Джабар.

Тя се сдържа да не се усмихне.

— Блекуел. Той смята, че Зохаре шпионира, но не за тях.

С една крачка шотландецът се оказа до нея, стисна я и я разтърси така, че Зои извика.

— За какво говориш, по дяволите? — възкликна той ожесточено.

— Блекуел изчезна преди десет месеца!

— Не, той е тук, в харема.

Очите му се разшириха.

— Сигурна ли си? Виждала ли си го?

— Да — отговори тя със задоволство.

Джабар се загледа в нея, без да я забелязва. Мислеше за най-големия си враг.

Най-сетне пусна Зои и жестоко се усмихна.

34.

Мурад успя да ѝ намери червено вино. Алекс не беше пила никакъв алкохол от пристигането си в Триполи преди две години, но дори и сега не се почувства доволна или отпусната. Сърцето ѝ биеше бясно и не можеше да се отърве от тягостното настроение.

Джебал гледаше как влиза в спалнята му.

Тя не можа да се усмихне, защото заплахите му още отекваха в съзнанието ѝ, както и спомена за опустошаването на стаята ѝ. Чак сега осъзна, че е трябвало да изпие повече вино. Спря пред прага и ѝ се прииска да побегне назад. Как щеше да преживее тази среща? Колко го мразеше!

За стотен път Алекс си каза, че няма значение, че ще спи с Джебал. Скоро, много скоро, двамата с Блекуел ще избягат оттук, ще бъдат свободни и това, което бе започнало почти на шега, а се бе превърнало в кошмар, ще свърши.

— Искам да ти се извиня за тази сутрин — каза Джебал.

Тя кимна, ала никога нямаше да му прости.

— Днес си особено красива — усмихна ѝ се той. — Червеното много ти отива, Зохаре.

Алекс не отвърна на усмивката му. Мурад я беше облякъл така. Тя не искаше да носи дрехи от яркочервена коприна, но очите му бяха проблеснали опасно, когато ѝ заяви:

— Бъдещето ти зависи от тази нощ. Бъдещето и свободата ти. Бъди мила с него, Алекс, иначе може да реши да те заключи, и тогава никога няма да можеш да избягаш.

В крайна сметка тя се бе съгласила да носи червените дрехи.

— Ела при мен, красавице — усмихна се Джебал още по-широко.

Тя пристъпи напред. На глезените ѝ звъннаха златни гривни, а под двете си роби не носеше нищо друго. Горната роба беше къса, без ръкави и избродирана с перли и златни нишки по краищата и Алекс се чувстваше като някоя наложница.

Джебал я хвана за ръката и погледът му се плъзна по сочните ѝ гърди и кръста ѝ, който бе пристегнат със златен колан. Тя улови желанието в очите му и си помисли: „Ако трябва да направя това, по-добре да стане още сега, и да приключваме.“

Отчаянието ѝ обаче не изчезна, защото той явно не желаше да бърза и Алекс знаеше, че ще ѝ се наложи да играе роля, за да го удовлетвори, да го накара да се почувства щастлив. И все пак усещаше, че въпреки последствията не може, няма да стори това, което ѝ диктуваше логиката и здравомислието.

О, Боже! Защо ли онзи датски кораб не бе пристигнал вчера!

Джебал я прегърна през кръста и дрезгаво промълви:

— Истината е, че ти си възхитителна. Най-прелестната жена, която някога съм виждал.

Тя остана мълчалива. Вече не усещаше влиянието на виното, а пулсът ѝ бе толкова ускорен, че се чувстваше замаяна. Джебал я бе притеглил в обятията си и можеше да усети как мъжествеността му докосва корема ѝ. Очевидно бе възбуден и още повече ѝ прилоша.

— Искаш ли да вечеряме? — прошепна той, а дланите му се спуснаха по гърба ѝ.

— Не, не съм гладна.

Докосването му я отвращаваше и разбра, че няма да успее да го изтърпи, затова рязко скочи.

— Не ме докосвай!

Джебал се стресна и очите му помръкнаха. Тя се втурна към вратата, но двама слуги ѝ препречиха пътя, така че тя остана там, треперейки неудържимо. Джебал се приближи към нея.

— Пак ли ме отблъскваш?

— Да! Не мога, Джебал!

— Минаха две години, Зохаре! През тези две дълги години ти все успяваше да ме отбягваш! — Джебал крещеше и лицето му бе добило тъмночервен цвят.

Очите на Алекс се напълниха със сълзи.

— Аз не те обичам.

— А може би — каза бавно той, — ще те накарам да ме обикнеш.

Тя проплака нещо неразбираемо, ръцете му обхванаха безмилостно брадичката ѝ и погледите им се срещнаха.

— Не си шпионка, нали?

— Не!

Той впи устни в нейните, притисна я до стената и започна грубо да я целува. Ужасена, Алекс едва не се задуши, отказвайки да отвърне на целувката. Джебал се отдръпна, изгледа я побеснял, замахна с ръка и силно я зашлеви през лицето. Главата на Алекс полетя назад, удари се в стената и тя се почувства, сякаш някой е разцепил главата ѝ на две.

Алекс се втурна в спалнята си, затръшна вратата след себе си, заключи я и остана облегната с гръб на нея, без да помръдва. Бяха изминали само минути, откакто Джебал я бе повикал, но ѝ се бяха сторили цяла вечност.

Краката ѝ трепереха и едва се държеше права, гърдите ѝ тежко се издигаха и усещаше, като че всеки миг ще експлодира. Не! — каза си тя. — Не!

Вратата между двете стаи се отвори и оттам се появи Мурад.

— Алекс! — На лицето му бяха изписани загриженост, тревога и любов.

Тя вдигна ръка и хрипливо заяви:

— Искам да остана сама.

Той не помръдна, после полека промълви:

— Не трябва да оставаш сама. Нека ти помогна. Нека поне поседя с теб.

— Остави ме.

Мурад беше много натъжен. Колебаеше се какво да стори.

— Махай се! — извика Алекс.

Той се обърна с каменно лице и излезе. Алекс остана неподвижна, после погледът ѝ падна върху яркочервената ѝ дълга роба. Изведнъж хвана плата и започна яростно да го къса и шумът от разпарянето прозвуча твърде силно и неестествено в тихата стая. Преглътна напиралците сълзи, защото трябваше да се вземе в ръце. Ще преживее случилото се, скоро ще избяга и никога повече няма да види Джебал. Да бъде проклет навеки.

Стори ѝ се, че всеки миг ще повърне. Идеше ѝ да смъкне кожата от тялото си, за да се почувства отново чиста.

— Александра.

Блекуел повтори името ѝ, тя вдигна поглед и го видя да пристъпва към нея.

— Махни се — прошепна дрезгаво Алекс, защото сега той бе последният човек, когото искаше да види. Не смееше дори да го погледне, затова извърна глава.

— Александра — настоя той.

— Не! — Тя вдигна отбранително ръце, за да се предпази, но Блекуел не спря. Посегна, улови я и всяко мускулче в тялото ѝ се напрегна. Ръцете му бяха големи, топли и силни. Той притегли дланите ѝ към гърдите си и ги притисна там.

— Каж ми, че не ти е направил нищо лошо.

Алекс не можа да му отговори и вместо това поклати глава, без да откъсва очи от ръцете си.

— Погледни ме, за Бога! — избухна той. — Въобще не трябваше да те оставя да отидеш!

Устните ѝ затрепериха от нагорелите в нея чувства.

— Аз... беше... — Не можеше дори да мисли, а още по-малко да говори свързано.

Блекуел я притегли в прегръдката си. Бе едър, висок и силен и тя се чувстваше спокойна, сигурна и неудържимо привлечена.

— Недей — промълви Алекс, но не се опита да се освободи от него.

Блекуел настойчиво я погали по гърба.

— Каж ми. Трябва да знам, защото някой ден ще го убия.

— Не. — Тя зарови глава в гърдите му.

— Ще се почувстваш по-добре, ако ми кажеш.

За пръв път виждаше тази страна от характера му. Само причината за тази проява на чувствителност и загриженост да бе друга.

— Не мога. Може би друг път, но не сега.

— Ти направи това, което трябваше — каза ѝ Блекуел със святкащи очи. — Нямахте избор, затова не обвинявай себе си.

— Винаги имаме избор — чу се да казва Алекс, повтаряйки думите, които той бе изрекъл много отдавна.

— Ти нямаше избор — заяви твърдо той. — Ти трябва да се бориш за оцеляването си.

Сега той повтори нейните думи, когато го молеше да ѝ повярва. Блекуел се наведе и много нежно я целуна по челото, но в този миг

Алекс усети колко силно се ненавижда и извърна лице. Не искаше да го отблъсква, но в този момент мразеше себе си, мразеше Джебал, мразеше даже него. Заплака. Той я обгърна и притисна, сякаш искаше да я направи част от себе си.

— Изкъпи се. Ще се почувстваш по-добре. — Това бе заповед и обещание. Алекс усети желязната му воля и кимна в съгласие.

Блекуел я заведе до банята, като я придържаше с едната си ръка, и пусна водата. Изведнъж се обърна към нея и обхвана лицето ѝ с длани.

— Кажи ми, Александра. За Бога, кажи ми.

— Да — прошепна тя и този път наистина се остави да заплаче. — Той много ме нарани.

— По дяволите. Ще го убия, обещавам ти.

Алекс поклати глава и го стисна за китката.

— Ненавиждам това място, ненавиждам и него. Просто искам да избягам оттук.

— Ще го убия.

Тя продължи да плаче, колкото и да се мъчеше да спре, и Блекуел отново я притисна към гърдите си. Когато ваната се напълни догоре, тя отпусна юмрука си и във водата падна парче кървавочервен плат.

Още не се беше изкъпала, когато Мурад нахълта в банята. Между Алекс, която седеше на ръба на ваната, бършейки очи, и Блекуел, който седеше на малко столче и я наблюдаваше, се бе настанила спокойна, умиротворена тишина. Слугата изгледа и двамата със странно изражение и каза:

— Току-що получих съобщение. Датският кораб е пристигнал в пристанището и ще отплава след един ден.

Той срещна погледа на господарката си и между тях премина негласно разбирателство. После тя вдигна очи към Блекуел, който се беше изправил.

— Това е много добра новина. — Хавиер се усмихна триумфално, а очите му сякаш я пронизваха.

В същия миг Алекс дочу шум от бързи крачки, който долиташе от коридора, и замръзна от ужас. Мурад също осъзна какво става и целият пребледня.

Вратата на спалнята рязко се отвори, като се удари силно в стената. В стаята нахлуха войници, а миг по-късно на прага на банята застана Джабар. Той дори не погледна към Алекс и Мурад, очите му се заковаха върху Блекуел и лицето му се разтегна във вълча усмивка.

Тогава тя разбра. Историята бе спазила своята последователност, те бяха разкрити и нямаше да успеят да избягат, а Блекуел щеше да бъде убит.

— Хванете го! — заповяда Джабар.

Петима турци се нахвърлиха върху Хавиер, който не помръдна, а погледът му остана впит в Алекс, докато извиваха китките му зад гърба и ги закопчаваха с белезници.

— Не! — инстинктивно извика тя, като се спусна към него с протегнати ръце, но Мурад я дръпна назад и я притисна към себе си. Беше си въобразила, че вече е изпитала най-смазващото и болезнено чувство, но сега осъзнаваше, че не е.

— Не!

Блекуел хвърли последен поглед към нея и успя да каже:

— Не се тревожи за мен, Александра. Грижи се за себе си.

— Обичам те — се чу Алекс да проплаква дрезгаво, преди Джабар да заповяда:

— Отведете го!

35.

Бяха го отвели. Ами ако никога повече не го видеше?

Алекс нямаше дори време да осмисли тази ужасна възможност. Войниците си бяха отишли, отвеждайки окования Блекуел, а сега Джебал нахлу в стаята ѝ, следван по петите от Зои.

Разкрити. Тази дума продължаваше болезнено да пулсира в ума на Алекс, докато стоеше неподвижна пред съпруга си, чието лице бе изкривено от ярост. Преди да осъзнае какво става, той я удари силно през лицето, главата ѝ отхвърча назад, тя се препъна и почти падна. Ударът му бе жесток и зъл, и сълзи от болка опариха очите ѝ.

— Ела тук! — изкрещя Джебал.

Тя се сви. Зад него стоеше Мурад, който също изглеждаше много уплашен.

— Ела тук, улицице! — изкрещя принцът отново.

Алекс бавно се приближи, ръката на Джебал пак се стовари върху лицето ѝ и тя падна по гръб на земята. Беше ѝ изкарал въздуха от дробовете и тя остана да лежи, без да мърда, примряла от страх. Това беше третият път тази вечер, когато той я удряше.

— Моля те, господарю, бъди милостив към нея! Тя не е направила нищо нередно! — извика Мурад и коленичи до господарката си.

Алекс знаеше, че трябва да измисли нещо, затова се насили да се изправи, въпреки че още усещаше болка в главата си.

— Мурад, остави ме насаме със съпруга ми. — Не искаше и него да го сполети нейната участ, но в очите му ясно прочете какво си мислеше: „Не мога“.

— Мурад — повтори заплашително Алекс, докато се опитваше да си поеме повече въздух. — Веднага излез.

Слугата неохотно изчезна, но Джебал не му обърна никакво внимание. Горящите му очи продължаваха да фиксират Алекс и тя осъзнаваше, че животът ѝ виси на косъм.

— Станала е грешка.

— Ти ме предаде — процеди Джебал.

— Не съм те предала — излъга тя, без дори да се изчерви, защото инстинктът ѝ за самосъхранение придаваше на думите ѝ звученето на абсолютна и неоспорима истина. — Когато зърнах Блекуел на пазара за роби, той беше полумъртъв. Да, знаех, че това е той. Премаля ми, Джебал, стана ми лошо от твоята жестокост и от жестокостта на твоите сънародници!

— Не смей да очерняш пред мен народа ми!

— Аз му спасих живота — почти изкрещя Алекс и избърса с ръка кървящия си нос. — Ти ме удряш и ме обвиняваш, задето съм спасила един човешки живот?

— Той е твой любовник — извика Джебал, като се разтресе от гняв, и тя се учуди на себе си, че не бе осъзнала по-рано колко зъл може да бъде съпругът ѝ, ако бъде провокиран. — Дватама заедно сте шпионирани мен и семейството ми!

— Не! Ние не сме шпиони и той не ми е любовник — отсеке категорично тя. — Аз му спасих живота, нищо повече!

Зои пристъпи напред.

— Тя лъже, Джебал. Дори и Джабар я смята за шпионка. Той твърди, че миналата година Блекуел се е срещал в затвора с една бедуинка, която му е била любовница, а аз лично съм виждала Зохаре преоблечена като бедуинка, но наивно повярвах на оправданията и. Заведи я пред Фарук и баща си, те са мъдри мъже и ще успеят да разберат истината. Цялата истина.

— Не съм шпионка — повтори Алекс почти отчаяно. Не искаше да бъде разпитвана от пашата, Джабар и Фарук, защото бе убедена, че те ще я пречупят, ще я унищожат. — Не съм любовница на Блекуел.

— Има едно нещо, което харесвам в жена си, нейната непрекословна вярност — заяви Джебал и на тримата беше ясно, че има предвид Зои. — Тя също е умна като теб, Зохаре. Доколкото си спомням, миналата година в нощта, когато подпалиха „Перлата“, е участвал и някакъв бедуин, който изчезна и не беше открит.

На Алекс ѝ прилоша и едва прошепна:

— Не знам нищо за онази нощ.

— Бедуинските дрехи са чудесна маскировка — отбеляза Зои и съпругът ѝ попита:

— Носила ли си бедуински дрехи, Зохаре?

Тя поклати глава и той изкрещя:

— Шпионка ли си? Помогнала ли си на Блекуел да разруши кораба? Ходила ли си при него в затвора? Изневерявала ли си ми с него под собствения ми покрив?

— Не — прошепна Алекс разтреперана. — Не.

— Смятам, че мога да уредя една среща утре сутринта. Баща ми не е милостив като мен. — Тонът му беше станал заплашително спокоен и Алекс промълви:

— Аз идвам от друго време.

Джебал дори не я чу, но Зои проговори:

— Робът ѝ със сигурност е наясно с всичко, защото са много близки. Притисни го, Джебал, и до утре ще имаш всички доказателства, които са ти нужни. — Погледна Алекс с блестящите си очи и тя за пръв път разбра смисъла на думите жаден за кръв.

— Не! — Алекс се постара да се вземе в ръце. Добре беше, че Джебал не я бе чул, защото никога нямаше да ѝ повярва, че е от двадесети век, пък и това щеше да обясни само част от постъпките ѝ, без да снесе подозрението за връзката ѝ с Блекуел. — Всеки човек би казал на своя мъчител това, което иска да чуе, за да престане да го измъчва. Не може да не си наясно с това, Джебал. Моля те, не наранявай Мурад, защото ако има някой, който е невинен, това е той.

— Значи признаваш вината си? — Джебал пристъпи крачка към нея и тя бързо възкликна:

— Не! Но ако нараниш Мурад, никога няма да ти го простя.

— Да не мислиш, че това ме интересува?

— Зои не казва истината, аз не съм те предала. Аз съм твоя съпруга и животът е пред двамата, освен ако не позволиш лъжите на Зои и това, че съм спасила един умиращ човек, да ни раздели.

Джебал хвърли поглед към първата си жена и Алекс отчаяно попита:

— Ами ако съм бременна?

Той рязко се извърна към нея.

— Ти нямаш законни синове. Ами ако аз родя твоя наследник?

— Джебал — запротестира Зои.

— Тишина! — изрева той, после се обърна към Алекс и я стисна за китката. — Вече не ти вярвам, Зохаре. Трябва да помисля, а междуременно ти ще останеш заключена тук като затворничка.

— Като затворничка!

— Да. Сега тази стая е твой затвор, докато аз не реша иначе.

Зои широко се усмихна и последва господаря си навън.

— Почакай! — извика Алекс и се затича след тях, защото не можеше да не зададе въпроса, който определяше съдбата ѝ: — Какво ще стане с Блекуел?

Очите на Джебал се разшириха, а по лицето му се изписа варварско изражение.

— Той ще умре, разбира се. Шпионите биват обезглавявани, Зохаре, както и всички християнски мъже, дръзнали да спят с мюсюлманка като теб.

Историята се беше оказала вярна.

Алекс седеше, заровила лице в ръцете си. Блекуел щеше да умре, а нея най-вероятно я очакваше същата участ, но и без това нямаше смисъл да живее без него. Почуди се къде ли е затворен той и дали сега си мисли за нея. Дали най-сетне бе осъзнал, че я обича и съжеляваше ли за това? Господи, не беше честно, те едва се бяха намерили, а трябваше вече да умрат.

Алекс изтри очи, защото плачът нямаше да ѝ помогне. Беше ѝ невъзможно обаче да пренебрегне болката в сърцето и душата си, а и не си спомняше друг път да е изпитвала подобна скръб или страх, които сякаш караха кръвта ѝ да замръзва във вените.

Кога ли възнамеряваха да го убият? Молеше се да не е още тази сутрин.

Поне да можеше да се свърже с Мурад, но знаеше, че той също е затворен. Достатъчно дълго бе живяла в мюсюлманския свят, за да бъде наясно, че верните слуги споделяха съдбата на господарите си. Алекс дочу гласове пред вратата и се напрегна, защото разпозна, че единият е на Зои. Нямаше никакво желание да я вижда сега, освен за да я оскубе косъм по косъм, затова направи отвратена гримаса, когато вратата се отвори и на нея се появи Зои.

— Махай се! — изръмжа тя със стиснати юмруци, но другата жена доволно се изсмя.

— Спечелих, скъпа Зохаре. Твоята присъда е смърт.

За миг Алекс не успя да реагира.

— Джебал е наредил да ме екзекутират?

Зои отново се засмя.

— Още не, но ще го направи, а ако не, то съм сигурна, че баща му ще нареди. — Изведнъж погледът ѝ стана лукав. — Разбира се, ще изчакаат да разберат дали не си бременна и ако носиш дете, ще те оставят жива, докато го родиш.

Алекс бе толкова ужасена, че не можеше да продума.

— Разбира се, и двете знаем, че ако имаш дете, то най-вероятно е от Блекуел.

На нея ѝ беше трудно да си събере мислите, за да си представи такава съдба: да износи дете и веднага след това да бъде убита, но в крайна сметка бе твърде малко вероятно да е наистина бременна. Сега нямаше смисъл да се тревожи за това, а трябваше да използва и най-малкия шанс да оцелее.

— Лъжеш.

— Ако искаш, отричай, но Джабар знае за вашите срещи в затвора. Той има шпиони навсякъде.

Алекс не можеше да повярва на ушите си.

— Но ако е знаел, защо не каза нищо?

— Защото Джебал никога не би му простил, че не му е разкрил тутакси подобна информация и би станал негов доживотен враг, а един ден той ще бъде паша.

Алекс най-сетне започна да диша нормално. Значи тайната ѝ щеше да остане неразкрита — поне за известно време.

— Наистина ли смяташе, че Джебал ще повярва на абсурдната ти история, че идваш от бъдещето?

Александра отново се сепна. Колко ли всъщност знаеше Зои? Обърна се и прикова поглед в нея, а тя ѝ се усмихна.

— Всичко е у мен. Онзи странен документ, малката синя книжка, паспортът, където е написана рождената ти дата. Всичко ми преведоха.

Алекс отчаяно се насили да мисли. Ако успееше да убеди Джебал, че пристига от бъдещето, той вече нямаше да я смята за шпионка, въпреки че тя наистина бе шпионирала. Стига да успееше да го убеди, а всичките доказателства бяха у Зои.

— И аз не го повярвах отначало, Зохаре, но ти си прекалено умна и може просто да си съчинила подобна глупава лъжа или да си подправила документа.

Алекс не ѝ отвърна. Хрумна ѝ, че тримата с Блекуел и Мурад можеха да избягат, ако успееше да се добере до лампата и ако тя действаше по този начин. Но дали лампата щеше да успее да пренесе дори само нея в бъдещето, а още повече и двамата мъже? А и как щеше да накара Зои да ѝ я върне? Първата жена сякаш прочете мислите ѝ и като я наблюдаваше внимателно, каза:

— У мен е онази странна синя лампа, заради която понякога се държиш особено.

— Тя ми е подарък и има голяма стойност за мен.

— Ти си ужасна лъжкиня! Тази лампа е жизненоважна за теб, но още не мога да разбера защо. Може би съдържа някакво тайно съобщение или военни планове?

— Не съм шпионка.

— Това го запази за Джебал. — Зои се обърна, но спря до вратата. — Ще унищожа всичко, ако все пак възнамеряваш да избягаш по някакъв начин от настоящето, а Джебал никога няма да научи коя си или откъде идваш. — Тя се усмихна за последен път. — Прелюбодейка и шпионка. В крайна сметка не се оказа толкова умна, скъпа сестро.

Алекс не можа да направи нищо друго, освен да я гледа как си тръгва.

Джебал гледаше невярващо.

— Какво искаш да кажеш — попита той капитана на групата еничари, който сведе глава и неловко повтори:

— Не можем да открием слугата.

— Не можете да откриете Мурад! — Лицето на бея почервения. — Това е непостиимо, Камал. Нарещдам ти веднага да откриеш и арестуваш евнуха. Той трябва да е някъде в този дворец. Няма как да се е измъкнал, защото наредих да затворят вратите в мига, в който напуснах стаята на втората ми жена.

Турчинът беше пребледнял въпреки мургавата си кожа.

— Кълна се във великия Аллах, че ако е в двореца, ще го открием, господарю.

— Ако не го откриеш до обяд, ще бъдеш провесен надолу с главата. А сега се махай! — изкрещя Джебал и войникът хукна по коридора.

— Изпий това — каза Нилсен.

Мурад пое чашата с треперещи ръце и изпи течността. Все още плувнал в пот, той седеше на красивото европейско канапе в къщата на датчанина, след като беше избягал от двореца през тайния тунел. Бе роден и отраснал в Триполи и затова беше наясно какво му предстои, без да го е чул — затвор и смърт.

Покри лицето си с ръце и изстена:

— Нека Аллах я пази и закриля, защото друга надежда няма.

Нилсен се загледа в наведената му глава.

— Прав си, госпожа Торнтън е обречена, защото за мюсюлманите подозрението в прелюбодеяние е много по-голямо престъпление, отколкото държавната измяна. Джебал никога няма да ѝ го прости или забрави и предполагам, че до няколко дни тя ще бъде удавена.

— Трябва да се опитаме да я спасим!

— И как, по дяволите, ще направиш това? — възкликна консулт.
— Тя е затворена под стража в двореца. Не можем да я освободим, Мурад. Невъзможно е.

— Може би аз ще успея да я освободя. Нужни са ми просто няколко мъже, за да надвием охраната ѝ.

Нилсен го стисна за ръката.

— И двамата знаем, че ще се провалиш. Трябва да спасим Блекуел. Не можем да позволим такъв героичен мъж да бъде убит от тези варвари, а и той има някакъв малък шанс да успее. Вече чух слухове, че утре сутринта ще бъде екзекутиран.

Мурад едва дишаше. Алекс не бива да умре. Това всъщност беше единствената мисъл, върху която можеше да се концентрира. Вече съзнаваше колко много я обича.

— Предателите и прелюбодейците ги обезглавяват на централния площад зад робския пазар — каза механично той.

— Ще организирам група войници, които да го освободят там — замислено заяви датчанинът. — Платени войници на коне. Те могат да го закарат до „Олга“. Ако успеят да изпреварят еничарите на пашата и ако аз убедя капитана на „Олга“ да участва в спасителната акция, може

би има малка вероятност да успеем. Поне „Олга“ да имаше достатъчно оръдия — добави мрачно той.

— Ами Алекс?

— Няма какво да направим за госпожа Торнтън, но ти предлагам да напуснеш Триполи заедно с Блекуел.

— Не. — Мурад не искаше дори и да допусне подобен вариант, и отново си помисли: Алекс не може, не бива да умре.

36.

Алекс гореше от желание да види Блекуел. Нервно крачеше из стаята си и се молеше Зои да дойде още веднъж при нея, защото бе готова, ако можеше, да продаде душата си на дявола или в случая на тази жена.

Денят отминаваше мъчително бавно, тя не бе мигнала и секунда, защото знаеше, че и да иска, не би могла да заспи, и сега се чувстваше крайно изтощена. Трудно ѝ беше да повярва, че е пропътувала назад във времето само за да стане свидетел на смъртта на Блекуел.

Вратата се отвори и още преди да погледне, Алекс знаеше, че не е Зои.

— Ела с мен — каза Джебал, зад когото стояха двама войници, а още двама пазеха при вратата.

— Къде отиваме? — попита тя, изпълнена със страх.

Очите му изглеждаха далечни и студени.

— Баща ми желае да разговаря с теб.

За миг Алекс затвори очи, неспособна да помръдне, и той заповяда:

— Идвай.

Тя нямаше друг избор, освен да се подчини, затова прекоси стаята, облечена все още с разпраните червени дрехи от снощи. Последва съпруга си надолу по коридора, а двамата въоръжени турци тръгнаха след тях. Напуснаха женските покои, които бяха необичайно пуси и притихнали, като че ли всичките им обитатели бяха в траур, и навлязоха в централните помещения на двореца. Алекс се опитваше да потисне надигащата се паника, защото осъзнаваше, че сега ще ѝ е нужно цялото самообладание, което можеше да събере у себе си.

Владетелят седеше на трона си, а до него бяха застанали Фарук и Джабар. Изведнъж Алекс трепна, защото до тях стоеше и окованият Блекуел, обграден от четирима войници. Алекс срещна пламтящия му поглед и сърцето ѝ заби. Набързо го огледа и видя, че досега не е бил

бит. Стоеше изправен и горд, нащрек, подобно на уловен лъв и сърцето ѝ се изпълни с радост и облекчение.

Неочаквано Джебал злобно я стисна за ръката и тя осъзна, че чувствата ѝ ясно се бяха изписали върху лицето ѝ. Той грубо я блъсна напред, така че едва не падна и трябваше да прехапе устната си, за да не извика от болка, защото знаеше, че Джебал точно това иска.

Пашата се изправи.

— Значи в дома ми има двама шпиони.

Алекс поклати глава, без да посмее да погледне към Хавиер. През ума ѝ премина видението как двамата са бити с пръчка и измъчвани с онези уреди, които беше виждала в затвора. Коленете ѝ се подкосиха.

— Двама шпиони и прелюбодейци — заяви студено пашата.

Тя погледна в очите му, но зърна в тях само безкрайна злоба и жестокост.

— Не, аз спасих Блекуел...

— Тишина! — изрева той. — Ще говориш само когато те попитат!

Тя сведе глава, но не и преди да хвърли поглед към Блекуел, чиито очи пламтяха. Стана ѝ ясно, че той страда за нея. Дори още да не го разбираше сам, той я обичаше.

Но вече беше прекалено късно. Клепачите му се притвориха и когато отново се повдигнаха, в очите му се четеше само едно — внимавай.

Пашата се обърна към сина си, първия министър и началника на флотата:

— Какво да правим с тези предатели?

— Да ги убием — отговори простичко Джабар, сякаш друга възможност изобщо не съществуваше.

Фарук пристъпи напред.

— Прибавете ги към досегашния залог. Пребъл отново ще пожелае да води преговори за освобождаването на екипажа на „Филадельфия“. Информирайте го, че сте заловили наследника на корабостроителница „Блекуел“ и една американка. Американците изключително много държат на жените си и можем да получим много злато за нея. Може да се съгласят и да премахнат блокадата.

— Не! — ядоса се Джебал. — Те ни предадоха, предадоха мен!
— Той изгледа Алекс бясно. — А тя може да носи моя син или неговия!

Неочаквано Блекуел се намеси спокойно:

— Нима нямаме право да се защитим?

Джабар се изсмя.

— Ти нямаш никакви права, американско псе.

— А какво желаш да кажеш, за да промениш съдбата си? — запита пашата и Блекуел се обърна единствено към него:

— Тя не е шпионка, нито моя любовница. Спаси ме, когато ме откри полумъртъв на пазара за роби, защото има добро сърце, това е всичко. А аз ще призная собствените си престъпления.

Погледът му се плъзна към Алекс, която прозря какво се опитваше да направи, и започна да се дърпа от Джебал.

— Не, Хавиер.

— Аз шпионирах и препращах информацията на адмирал Пребъл. Тази жена обаче никога не е била замесена в това. Никога не бих позволил една жена да се намесва в мъжки работи, свързани с война. И се кълна, че тя е била вярна на съпруга си.

Алекс усети как една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Той си призна всичко — заяви Джабар. — Осъдете го на смърт!

— Да не се опитваш да защитиш тази жена? — запита остро пашата.

— Казвам ви истината.

Алекс почувства погледа на Джебал върху себе си и знаеше, че сълзите ѝ продължават да текат, но не можеше да ги спре, както не можеше да откъсне очите си от мъжа, когото обичаше. Изведнъж пашата я посочи.

— Тя ще живее, докато роди детето, и всички ще се молим то да прилича на баща си. Ти, Джебал, ще решиш каква да бъде крайната ѝ съдба. — Ръката му се завъртя към Блекуел. — А ти ще умреш утре заран.

— Позволи ми да говоря с него — примоли се Алекс, подтичвайки след Джебал по коридорите на палата. Откакто бяха

напуснали тронната зала, той не ѝ бе продумал, но сега се обърна и изкрещя:

— Долна предателка!

— Утре ще бъде мъртъв. Той е мой съотечественик. Моля те, позволи ми да разговарям с него! — извика тя, дръпвайки го за ръката, но той я отблъсна.

— Той излъга, за да те защити, но няма да успее! За мен е ясно, че ти си влюбена в него. Никога, никога няма да ти простя това предателство.

— Да, обичам го! Обичах го още преди да пристигна в Триполи!

Джебал я зашлеви и Алекс полетя към стената. За втори път през този ден удряше главата си и нещо мокро се стече по тила ѝ. Падна на пода, неспособна да си поеме въздух, главата ѝ сякаш щеше да експлодира от болката. Джебал се надвеси над нея с изкривено от омраза лице.

— Ще съжаляваш за думите си, Зохаре. Ще се погрижа следващите няколко години да бъдат мъчение за теб. Ще останеш затворничка без никакви права и знай, че ако не носиш дете, ще умреш веднага щом това стане ясно. Ако носиш дете, ще живееш, но само докато то порасне достатъчно, за да мога да реша дали е мое, или не. И ако това дете е негово, то ще умре с теб.

Тя успя само да изохка и той отсече:

— Отведете я в стаята ѝ.

Пазачите я повдигнаха да се изправи и грубо я повлякоха със себе си.

Мурад се криеше в храстите, които пълзяха по краищата на галерията, точно до спалнята на Алекс. Беше ужасен, защото знаеше, че претърсват целия дворец заради него, но трябваше да се убеди, че Алекс не е била наранена. Дори нещо повече — бе решен на всяка цена да ѝ помогне да избяга със или без Блекуел.

Въпреки твърдото си решение, все още не можеше да измисли как да ѝ помогне, тъй като тя бе заключена и охранявана, а той не бе успял да намери помощници. Ако по някакъв начин успееше да направи така, че утре сутринта Алекс да бъде на главния площад, със сигурност имаше начин да бъде освободена заедно с Блекуел.

Изведнъж тя се появи на прозореца.

Капаците бяха затворени и явно заключени, но през фината им резба Мурад я виждаше съвсем ясно и сърцето му подскочи. Забеляза колко бледа и измъчена изглежда, видя грозните синини по лицето ѝ и тъмните кръгове под очите. Какво ѝ бяха сторили?

По природа беше мил и състрадателен, беше се грижил за нея две години, чувствата му бяха много по-силни от приятелските и жадуваше да отиде при нея, и отново да се погрижи за всичко.

Но не можеше.

Поколеба се, все още скрит зад храстите, и се огледа наоколо. Две жени се разхождаха по пътеката зад него, затова той не посмя да се промъкне през галерията и да се покаже на Алекс. Тя се обърна с гръб към прозореца и Мурад забеляза потъмнял сплъстен кичур в косата ѝ, което означаваше, че главата ѝ е кървяла. В него избухна ярост и му се прииска да убие Джебал. В този миг осъзна, че ако Алекс умреше, наистина щеше да го убие, дори с цената на собствения си живот.

Тя започна да се отдалечава и Мурад се изправи, защото трябваше да поеме този риск. Хвърли няколко камъчета по стената до прозореца, които шумно се удариха по гипсовата мазилка и се разпиляха по земята. Алекс обаче не чу нищо и се скри от погледа му.

Мурад отчаяно се шмугна отново в храсталака, защото бе очевидно, че по този начин не би могъл да общува с нея. Тогава му хрумна една идея. Всъщност идеите бяха две.

Паолина наглеждаше бебето си в спалнята, когато една ръка се появи изотзад и ѝ запуши устата. Тя остана неподвижна от страх и изненада.

— Това съм аз — прошепна Мурад и пристъпи една крачка, за да застане пред нея.

— Мурад! — възкликна пребледнялото момиче и сърцето ѝ заби по-бързо, както винаги, когато се окажеше близо до него. Не можеше да го погледне, без да си помисли за секс и множеството страстни моменти, които бяха преживели.

Той отиде до вратата, за да я заключи, а тя започна да люлее бебето си, което все още сучеше от едната ѝ гърда. Бяха сами в стаята.

Сигурно беше влязъл през прозореца от противоположната страна. Паолина почувства, че я залива топла вълна и прошепна:

— Мурад, не би трябвало да си тук! Джебал те издирва, за да те арестува и мисля, че възнамерява да те убие, защото е много ядосан на Зохаре.

— Знам — заяви той. — Ти ще ме предадеш ли?

Тя се изчерви и заби поглед в пода, а когато го повдигна, се усмихваше леко.

— Разбира се, че не. Ти и аз сме споделяли твърде много неща. Тревожех се за теб.

Мурад също се усмихна за миг.

— Ще ми помогнеш ли, Паолина?

Паолина се напрегна, бебето изпусна гърдата ѝ и зарева, затова тя го залюля, и отново пъкна зърното си в устата му.

— Ще направя всичко, за което ме помолиш — прошепна уплашено и той доволно отвърна:

— Искам да направя две неща — и започна да ѝ обяснява за какво става въпрос.

Алекс не очакваше никого и затова дори не се изправи, когато Паолина влезе. Беше потънала в бездна от скръб и отчаяние и можеше да мисли единствено за това, че сега е обед и утре сутринта главата на Хавиер щеше да бъде отсечена. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мразеше историята, мразеше съдбата.

— Може ли да говоря с теб?

— Не ми е позволено да се срещам с никого.

— Джебал ми разреши да дойда.

— Каква изненада — каза Алекс с нетипична за нея горчивина, но отново не повдигна поглед към момичето.

Паолина приседна до нея.

— Наистина съжалявам, че те затвори. Смяташ ли, че носиш дете?

— Не знам. Надявам се, че не. — Щеше да се побърка, ако се окажеше, че е бременна, без да знае кой е бащата. Не можеше да понесе мисълта, че би могла да роди син на Джебал, докато Хавиер лежи в някой незнаен гроб, убит от неговата ръка.

Паолина сниши глас, така че двамата пазачи край вратата да не могат да я чуят.

— Мурад ме изпрати.

Алекс рязко се обърна и срещна погледа ѝ.

— Той добре ли е? — попита шепнешком.

— Да, но се укрива. Помоли ме да ти предам това. — Тя извади лист хартия изпод дрехите си, а лицето ѝ бе пламнало от чувство за вина. Алекс взе листа, на който пишеше на английски:

„Бъди готова да избягаш утре сутринта от главния площад.“

Повдигна глава, усещайки как пулсът ѝ е скочил, и прошепна:

— Не разбирам.

Момичето побърза да се изправи.

— Не знам нищо, не знам какво пише в тази бележка. Той просто ме помоли да ти я предам, както и да поговоря с Джебал.

— Какво каза на Джебал?

Паолина се поколеба.

— Казах му, че трябва да те накара да гледаш как Блекуел умира. Тогава Алекс разбра.

Той не се страхуваше, поне не за себе си.

Хавиер стоеше до дръвника, ръцете му бяха оковани зад гърба, а четирима войници го бяха обградили. Беше сутрин, небето беше сивкаво, а слънцето се издигаше, оранжево и кръгло. Площадът вече бе препълнен с възбудени, триумфиращи хора. Децата му се присмиваха и му подвикваха на арабски мръсни думи, жените съскаха злобно и гневно, но той се беше изолирал напълно от тях, дори не ги забелязваше.

Образът на Александра бе обсебил съзнанието му, едновременно тревожещ и успокояващ. Може и да беше шпионка, но това вече нямаше значение. Знаеше само, че никога преди не беше изпитвал толкова дълбоки чувства — смесица от любов и страст, радост и тъга, надежда и страх и горчиво съжаление.

Не се страхуваше, че ще умре. Всички рано или късно умираха. В крайна сметка щеше да постигне и отмъщението си — Пребъл щеше да разруши града и двореца, благодарение на информацията, която му беше дал. Съединените щати щяха да спечелят тази глупава война, пашата никога повече нямаше да заплашва моретата, да подкупва, изнудва и краде, а духът на покойния му брат щеше да престане да преследва него и Сара и спокойно да се отправи към рая.

Но Хавиер не искаше Александра да умре, както не искаше тя да остане пленница в Триполи и жена на Джебал. Ами ако носеше дете? Ако носеше неговото дете?

Той би бил щастлив, тъй щастлив, колкото никога досега — но и три пъти по-изплашен заради нея. Мили Боже, нямаше ли някакъв изход?

— Блекуел!

Хавиер най-сетне осъзна, че някой крещи името му, но това не го интересуваше. И все пак гласът беше настоятелен, а акцентът му се стори познат въпреки шума на тълпата.

Срещна настойчивия, напрегнат поглед на Нилсен и веднага разбра, че нещо се подготвя.

Джебал я стисна по-силно за китката, причинявайки ѝ болка, но Алекс дори не усети, защото цялото ѝ същество бе съсредоточено единствено върху Блекуел.

Как може да стои толкова спокойно пред лицето на смъртта? И щеше ли да умре?

Очевидно Мурад, Бог да го благослови, бе успял да организира опит за спасяването им, но как? Имаше ли начин да успеят?

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото, чувстваше се изтръпнала и замаяна, но най-вече смъртно разтревожена за Блекуел. Усещаше погледа на Джебал, който щеше да се наслаждава на мъката ѝ. Тя знаеше, че не би могла да понесе обезглавяването на Хавиер, че сама щеше да умре.

Алекс най-сетне откъсна очи от Хавиер и погледът ѝ обходи жадната за кръв тълпа. Площадът беше обграден с войници и ѝ се струваше невъзможно да успея да избягат. Започна да се моли, изведнъж мерна в тълпата Мурад и едва сподави възклицанието си.

Мурад задържа погледа ѝ за момент, после сведе глава и изчезна някъде. Разбира се, той беше облечен с бедуински одежди и миг покъсно тя го видя как си проправя път към нея.

Тълпата изрева, когато пашата се появи на красив бял арабски кон заедно с Джабар и се отправи към изцапания с кръв камък. Тогава отнякъде се появи и палачът, огромен мъж, облечен с широки веещи се дрехи, носещ необичайно голям ятаган с тежка дръжка от слонова кост.

— Ела!

Джебал я заблъска към центъра на площада, където се намираше Блекуел. Хавиер явно я усети веднага, защото обърна глава и погледите им се срещнаха. На Алекс ѝ се прииска да се затича в обятията му, да го прегърне и да му каже колко много го обича.

Сякаш долавяйки чувствата ѝ, Джебал още по-здраво стисна насинената ѝ ръка и тя усети, че се задъхва от болка. Спряха чак когато излязоха пред тълпата — Джебал очевидно желаше Алекс да вижда добре това, което предстоеше. Пашата и Джабар стояха на конете си отдясно на Блекуел, а дръвникът, на който щеше да бъде отсечена главата му, се намираше между тях.

Тълпата я забеляза и закрепця и на Алекс ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че тя бе обект на хулите им. Почувства се съвсем отпаднала и започна да се моли наум: Моля те, Господи, не позволявай да умре!

— Те всички знаят, че си уличница — изсъска Джебал — и искат и твоята кръв.

— Не ме интересува — заяви Алекс и изправи рамене. Очите ѝ продължаваха да са приковани в Блекуел, в чийто поглед се четеше изключителна нежност и топлина.

О, Господи. Тя се почувства смазана от онова, което прочете в тях. Той ми казва, че ме обича — помисли си, и я налегна непоносима скръб.

— Да започваме! — извика пашата. — Отсечете му главата!

Тълпата доволно закрепця и Блекуел бе избутан напред. След миг щяха да го накарат да коленичи и да сложи глава на окървавения дръвник.

Алекс изпадна в ужас, защото разбра, че той наистина ще умре.

Изведнъж долетяха дивашки викове, каквито тя бе чувала и по филмите — това бяха арабски бойни кръсъци, които смразяваха кръвта.

Извърна се и видя в тълпата група ездачи, които разблъскваха мъже, жени и деца. Турците, пазещи Блекуел, пристъпиха напред с оголени ятагани. Палачът също извади оръжието си, пашата извика нещо неразбираемо, а Джабар пришпори коня си напред, извади пищов и го насочи в главата на Блекуел.

Мобилизирайки всяка капчица сила в себе си, Алекс се освободи от хватката на Джебал, вдигна един камък и го хвърли към Джабар в мига, в който той натисна спусъка. Камъкът удари коня му по крака, той болезнено отскочи на една страна и куршумът пропусна целта си. Алекс се обърна точно навреме, за да види как острието на палача се забива безвредно в земята, макар и на сантиметри от крака на Блекуел, който светкавично ритна противника си в слабините и огромният мъж безпомощно рухна на земята.

Все още с оковани ръце, Хавиер се затича към Алекс, но един от конниците, които вече бяха навсякъде, мина покрай него, хвана го за лакътя и след миг той скочи на коня. Тя нададе щастлив вик.

— Кучка — процеди Джебал и я повлече назад.

Алекс бясно започна да се бори, но не успя да се освободи от желязната му хватка. С крайчеца на окото си видя как Джабар отново стреля по Блекуел, но не улучи, защото биещите се около него войници подплашиха коня му. Наоколо се бе разразил ръкопашен бой.

Тя се обърна към вбесения Джебал и го ритна с всичка сила по глезена, но хватката му не се разхлаби.

— Ти няма да избягаш! — изрева ѝ той.

Алекс успя да погледне през рамото му и видя, че Блекуел язди сам на коня и препуска право към нея.

— Александра! — извика той.

Тя се обърна, ухапа силно китката на Джебал и усети в устата си кръвта му. Той изкрещя и я пусна.

Алекс се пресегна към крака на Хавиер, когато прелетя покрай нея, вкопчи се в бедрото му и бе повлечена край коня. Земята безмилостно жулеше краката ѝ, а копитата удряха глезените ѝ, но тя за нищо на света нямаше да се пусне.

Нямаше да издържи дълго така увиснала, но животното връхлетя върху двама конници, които диво размахваха ятагани, и рязко се изправи на два крака.

— Скачай! — изкрещя й Блекуел и докато Алекс се колебаеше дали да пусне крака му, за да се хване за седлото и да се опита да се качи на коня, той я прихвана изотзад и я повдигна нагоре. Намести се зад Хавиер, обгърна го с ръце и се присегна за юздите. Сивият кон изцвили, а тя погледна надолу и видя изпотеното и зачервено лице на Мурад.

— Върви! — извика той, а сребристите му очи блестяха. — Върви!

Алекс здраво обгърна кръста на Хавиер, когато животното препусна в галоп, подчинявайки се на ездача си. Пред тях яздеха още двама араби, а в далечината се мяркаше пристанището.

В този момент някой я сграбчи за крака.

Тя погледна надолу паникьосана и започна да се смъква от гърба на коня. Беше се вкопчила в Блекуел толкова здраво, че той също беше повлечен с нея.

Джебал бе изникнал отнякъде и висеше на крака ѝ, влачен по земята, а подивялото му лице бе изкривено от омраза и решителност. Алекс знаеше, че той няма да я пусне и след миг щеше да падне на земята, а ако не освободеше Блекуел, той също щеше да падне и да бъде заловен.

Затова тя се пусна.

37.

Този път бе останала наистина сама. Мурад се криеше някъде из Триполи, а Блекуел вече бе избягал.

Алекс никога нямаше да забрави последния път, когато го мярна. Когато Джебал я бе издърпал от коня, Хавиер я изгледа с разширени от ужас очи и очевидно се бореше със себе си дали да не скочи от препускащия кон при нея и да нападне Джебал, въпреки че ръцете му бяха оковани.

— Бягай! Бързо!

Някой друг също беше изкрещял на Блекуел — Нилсен, прелитащ покрай тях на кафяв жребец. Хавиер решително се бе обърнал напред и беше пришпорил коня си към пристанището, но в очите му Алекс бе прочела обещание.

Той щеше да се върне за нея и тя вярваше в това с цялото си сърце и душа.

Из целия дворец се говореше единствено за бягството на затворника, пашата и Джебал бяха побеснели от ярост, а Джабар беше наказал цялата група войници, като ги прати на работа в каменоломните и ексукутира капитана. На Алекс ѝ бе нужно само да притисне ухо до вратата си, за да чуе какво си говорят пазачите отгатък, но вместо това тя лежеше по корем на леглото си и плачеше. Кого се опитваше да заблуди? Не се намираше в някакъв любовен роман, а в истинския живот — в мюсюлманския свят през 1804-а и въпреки че Блекуел беше силен и смел, той не беше герой от някоя книжка и най-вероятно щеше да умре, ако се опиташе да я спаси. Нямаше никога да го види отново и нямаше да прекарат остатъка от живота си заедно.

Мина ѝ през ума, че е била глупачка, за да реши, че може да пренапише историята. Трябваше да се върне в собствения си век и да се опита да забрави Хавиер Блекуел, и може би един ден спомените ѝ щяха да избледнеят и да не я нараняват като острие на ятаган. Може би един ден щеше да си припомни това приключение като размазана

картина, като безразборно разхвърляни частици от някакъв отдавнашен кошмар.

Алекс обаче не смяташе, че това е възможно. Не бе дори сигурна дали ще успее да се върне в своя век, дори и да поискаше, защото лампата беше в Зои.

Джабар крачеше ядосано из стаята.

— Той избяга! Беше невъзможно, но избяга! Опитвахме се да препречим изхода на пристанището, но проклетите датчани ни изпревариха и Блекуел и Нилсен избягаха!

Зои се прозя и се надигна.

— Ами прав им път.

Той продължаваше да гледа като луд, докато яростта се излъчваше от всяка пора на тялото му, а образът на Блекуел изгаряше съзнанието му.

— Искам го мъртъв!

Тя протегна ръка към него:

— Ела, скъпи, нека оползотворим гнева ти.

Джабар обаче напълно я пренебрегна и продължи да се мята из стаята. От тялото ѝ можеше да се възползва и по-късно.

— Мога само да се надявам, че ще се върне да освободи Александра Торнтън. Видях лицето му, когато Джебал я смъкна от коня, глупакът се чудеше дали да не скочи след нея. Ако не ми беше свършил барутът, щях да го убия още тогава.

— Той няма да се върне или поне не скоро. Може би догодина с някой голям американски кораб.

Зои се подсмиваше и Джабар я запита със заплашително равен глас:

— Това забавно ли е?

Тя сви рамене, а едрите ѝ гърди тежко се повдигнаха и спуснаха.

— Просто не съм те виждала толкова разстроен, Питър.

Той прекоси стаята с три огромни крачки, хвана я за косата и дръпна главата ѝ назад, така че гръбнакът ѝ се изви почти неестествено, а шията ѝ се оголи. Зои изохка и Джабар се усмихна мрачно, като я дръпна за косата.

— Аз смятам, че скоро ще се върне, за да я спаси и ще го очаквам, Зои. Този път няма да ми се изплъзне.

Единственото, което Алекс можеше да стори, бе да изпрати съобщение на Джебал и да се моли да получи отговор. Надеждата ѝ обаче не беше голяма, защото знаеше колко много я мрази той сега.

Въпреки предположението ѝ боят скоро се появи и студено я изгледа със скръстени ръце.

— Не мога да си представя какво желаяш да ми кажеш.

— Знам, че съм обречена — започна колебливо тя.

— Значи признаваш вината си, така ли?

— Признавам само, че обичам един мъж и му спасих живота.

— Ти се опита да избягаш с него! — повиши глас Джебал.

— Защо ме обвиняваш, когато ме мразиш, заключи ме и ме заплаши със смърт?

— За какво искаше да говорим? — пресече я той нетърпеливо и враждебно.

— Смятам, че вещите ми, които бяха откраднати от Мурад на излизане от Нилсен, са у Зои.

— Така ли?

— Моля те да ми бъдат върнати обратно, това са просто дребни предмети от старата ми родина. Или ще бъдеш тъй зъл, че да ми откажеш дори тази утеха?

— Зои продължава да твърди, че не е вземала тези неща.

— Лъже. Тя е лъжкиня.

— Не си ти тази, която може да нарича друга лъжкиня, Зохаре — излая той и Алекс сведе поглед, защото нямаше какво друго да направи или да каже. Погледна в мига, когато чу да се пуска тежкото резе на вратата зад гърба му, и избърса мокрите си очи. И тя подобно на Блекуел не бе героиня от роман, а просто жена, която вече не бе нито смела, нито силна.

Без лампата нямаше да се спаси от Триполи и Джебал, а вече беше решила, че е време да сложи край и да се завърне у дома.

Джебал промени решението си. Зои бе лъжкиня, а нищо чудно да е и крадла и ако притежаваше предметите на Зохаре от миналия ѝ християнски живот, той бе любопитен да ги разгледа. Може би те щяха да му разкажат нещо за жената, в която се беше влюбил лудо, а сега така ненавиждаше.

Прекосявайки харема, той си мислеше каква ирония на съдбата е сегашното му положение. Беше се оженил за две много красиви и много различни жени, които обаче имаха една обща черта — и двете бяха изкусни лъжкини. Зои отдавна вече не му доставяше удоволствие не само защото не бе успяла да го дари с наследник, а от Зохаре се чувстваше глупаво и горчиво разочарован.

От разкриването на нейното предателство и невярност беше в изключително лошо настроение, подсилено и от бягството на Блекуел. Сега бе готов да нахълта гневен в стаята на Зои, но успя да се въздържи в последния миг. Вдигна юмрук, за да почука, без да обръща внимание на изхвъркналите от страх очи на Маса и тогава ги чу.

Тихото женско стенание и първичното грубо мъжко ръмжене.

Джебал, слисан и неспособен да мисли трезво, отвори рязко вратата и видя жена си, излегната гола с разкрасени крака на мраморния под. Над нея бе коленичил мъж, коленете му се опираха до раменете ѝ, а членът му беше в устата ѝ.

За Джебал всичко изведнъж се обагри в червено, но не и преди да си възвърне способността да мисли и да осъзнае, че този мъж беше Рейс Джабар.

— Не разбирам — възкликна Алекс, но двамата войници, които ѝ бяха заповядали да ги последва, не ѝ отговориха.

Тя трепереше, докато бързаха по опустелите мрачни коридори на палата на следващата сутрин. Обстановката прекалено много напомняше миналия ден, когато Джебал я бе завлякъл на главния площад, за да гледа обезглавяването на Блекуел. Да не би да го бяха заловили отново? Тя започна да се поти при тази мисъл въпреки приятната утринна хладина.

— Моля ви, кажете ми какво става — примоли се на пазачите, докато се препъваше, опитвайки се да поддържа бързото им темпо. Единият от тях бегло я погледна и каза:

— Лала Зохаре, заповядано ни е да не разговаряме с теб. Съжалявам.

Алекс го задърпа за елека.

— Да не са заловили отново Блекуел?

Изражението на войника обаче остана все така каменно. Тогава тя дочу виковете, хулите и подигравките, и сърцето ѝ като че ли се преобърна. Господи! Наблизо беше централният площад, където очевидно се бе събрала тълпа, жадна за кръв. Алекс започна да се моли мълчаливо „Моля те, Господи, не Хавиер!“

Ескортът зави по една тясна наклонена уличка, в чийто край бе площадът. Още отгук можеше да забележи, че пространството е изпълнено с развълнувани зяпачи, точно както през деня на екзекуцията на Блекуел. Алекс се напегна да види по-добре.

Пашата седеше върху снежнобелия си жребец от дясната страна на дръвника точно както миналия ден. Високият едър палач също беше там, облечен във веещите се роби, а дългото дебело острие на ятагана му проблясваше на слънчевата светлина. Четирима тежковъоръжени еничари бяха обградили затворника и го закриваха с тялото си. Алекс се потеше обилно и неудържимо се тресеше от ужас, защото знаеше, че не може да преживее още веднъж същия кошмар.

Достигнаха тълпата, откъдето повече не можеше да се вижда и войниците се разкрещяха и разбутаха струпалите се хора, за да проправят път. Най-сетне Александра зърна Джебал, който беше яхнал черен арабски кон, а лицето му сякаш бе изсечено от камък. Пазачите ѝ я преведоха през първата редица от зяпачи и Алекс ахна, когато различи осъдения. Между четиримата войници, с оковани ръце стоеше началникът на флотата, русият шотландец Рейс Джабар.

Нима Джабар беше шпионин?

Побутнаха я напред към Джебал, който срещна погледа ѝ, и бързо отмести очи, след което охраната ѝ спря на няколко крачки от него. Конят на пашата изцвили нервно и владетелят запита сина си:

— Къде е тя?

Алекс ужасена погледна Джебал, чудейки се какъв ли ужас я очаква още, но неговите очи проследиха нещо зад нея и когато се обърна, тя отново ахна. Двама войници грубо блъскаха напред Зои, докато накрая я стовариха на четири крака в мръсотията до коня на Джебал. Тя беше гола и когато се изправи, пищното ѝ тяло бе цялото в

прах, разчорлената ѝ коса се спускаше по раменете, едната част на лицето ѝ беше потъмняла и на Алекс ѝ прилоша, когато видя синините и раните от камшик по тялото ѝ.

— Господарю мой, умолявам те, прости ми! Аз не осъзнавах какво върша! Това никога няма да се повтори, моля те, Аллах, смили се над тялото и душата ми!

— Тишина! — извика Джебал и удари Зои с камшика си толкова силно, че тя изпищя и падна на земята, без да мръдне повече.

Първият импулс на Алекс бе да притича до нея и да ѝ помогне, но се въздържа, защото с кристална яснота бе прозряла какво се е случило и трепереше от ужас.

Пашата направи знак на палача, бутнаха Джабар да коленичи пред дръвника, а главата му беше притисната надолу. Лицето му бе тебеширено бяло въпреки слънчевия загар, но той нито се молеше, нито плачеше, а в очите му пламтеше някакво диво пламъче — сякаш винаги бе знаел, че ще умре от подобна насилствена смърт. Алекс затвори очи, когато палачът вдигна ятагана си, чу глухия удар и доволния рев на тълпата, но отказа да ги отвори. Задъхваше се, гадеше ѝ се и едва се сдържаше да не повърне, макар че не беше хапвала от три дена.

— Зохаре!

Обърна се към Джебал, чиято уста се разкриви в усмивка.

— Джабар ме измами с жена ми. Блекуел щеше да го сполети същата съдба, ако не беше избягал. Погледни!

— Моля те. Не мога.

— Погледни!

С очи, премрежени от сълзи, Алекс се обърна да погледне към обезглавения мъж и веднага се свлече на колене, започвайки да повръща.

Джебал изрева някаква заповед и Зои запищя, когато безмилостно завързаха ръцете и краката ѝ.

— Не — прошепна Алекс потресена.

Зои ридаше с ужасен глас.

— Джебал, моля те, умолявам те, имай милост. О, велики Аллах, помогни ми, моля те, аз те обичам и съм ти вярна, моля те, не прави това! — Тя изпищя истерично. — О, Аллах, господарю, спасителю мой, о, велики Аллах, пощади ме!

Появиха се двама войници с чувал и Алекс замръзна. Зои се задърпа, но войниците я напъхаха в грубия чувал и завързаха края му с връв. Чувалът започна да се гърчи и извива, докато нещастницата се опитваше да се освободи, а приглушените ѝ писъци достигаха до ушите на Алекс.

Това не може да се случва — помисли си тя.

Джебал побутна коня си напред, улови горния край на чувала и продължи да язди към пристанището, като влачеше товара след себе си. Писъците на Зои се усилиха, както и бясното ѝ мятане.

Алекс се облегна на най-близкия пазач, неспособна да повярва на чудовищното зрелище, на което бе свидетелка. Когато достигна края на кея, Джебал съвсем хладнокръвно хвърли в морето чувала със съпругата си и тълпата отново изрева одобрително.

И тогава, за втори път през живота си, Алекс припадна.

38.

Малта, 16 юли

Те си стиснаха ръцете.

Хавиер се намираше на кораба на Пребълвия „Конститушън“. Датският търговски кораб, с който бе избягал от Триполи, се беше срещнал с един френски бриг при Александрия. Той остави Хавиер в базата на адмирала в Малта. Погледите на двамата мъже се срещнаха, после Пребъл се усмихна и прегърна топло Блекуел.

Той отвърна на прегръдката. И двамата бяха служили в скорошната война с Франция, преди Хавиер да се оттегли от службата си.

— Боже, не бях сигурен, че ще дочакам този ден — каза Хавиер с въздишка.

— Нито пък аз. Притеснявах се, когато научих за залавянето на „Перлата“, а после и за твоето изчезване. Целият свят те смяташе за мъртъв през изминалата година. — Тъмните интелигентни очи на Пребъл бяха едновременно пронизващи и любопитни.

— Това е много дълга история.

— Тогава ще я чуя по-късно, на хубава вечеря и бутилка вино — заяви решително адмиралът и започна да крачи из малката си каюта, спирайки се най-сетне до бюрото. — Аз съм ти длъжник. Получих писмото ти, което беше съвсем навременно, но за съжаление не мога да ти кажа нищо повече.

— Дори и когато знаеш, че бях изпратен в Африка от президента Джеферсън със секретна мисия?

— Приеми да работиш при мен — заяви рязко Пребъл. — Имам нужда от повече хора като теб. Можеш да се откажеш, когато решиш.

Хавиер не се и съмняваше, че във въздуха витае война. Още щом пристигна в Малта, забеляза, че половината от американската ескадра се намира тук. Беше успял да преброи шест военни кораба, въоръжени с по двадесет и четири оръдия, и два специални артилерийски кораба, оборудвани с месингови мортири. Военните съдове и

бомбардировачите бяха жизненоважни за мащабна операция, каквато всеки опитен адмирал би предприел срещу Триполи, затова фактът, че са тук, в Малта, беше показателен.

— Може би мога да ти помогна — отговори Блекуел и погледна през малкото прозорче към обгърнатото в мрак море. Гледаше на юг към Триполи и усети как стомахът му се сви, не можеше да се отърси от чувството на загуба и огромно съжаление. А и толкова много се тревожеше за нея. — Може би можем да си помогнем един на друг.

— Продължавай — подкани го предпазливо Пребъл и Хавиер се обърна с лице към своя стар приятел.

— Бих могъл да участвам временно, само в следващото ти нападение, но искам да предприема и една лична акция.

Веждите на адмирала се вдигнаха.

— Не те разбирам.

— В Триполи има една жена, държана против волята ѝ. Американка. Искам да я освободя.

Алекс беше изгубила представа за времето. Бяха изминали много дни от бягството на Хавиер, но тя мислеше постоянно за него. Все още вярваше, че той ще се върне, за да я освободи и бе изплашена до смърт, защото ѝ се струваше, че това е невъзможно.

Не бе получила никакво съобщение от Мурад, който ѝ липсваше неимоверно много, и се молеше той да е добре. Предполагаше, че вече е избягал от Триполи, след като тук нямаше живот за него — заради нея.

Алекс нямаше никакъв контакт с външния свят. На пазачите ѝ им бе строго забранено да отговарят, нямаше право на никакви посетители и дори Паолина не смееше да наруши заповедите на Джебал. Не и след онова, което се бе случило със Зои. Алекс се опитваше да не мисли за ужасната ѝ смърт и през деня някак успяваше, но вечер я преследваха кошмари, в които самата тя се оказваше в чувала.

Чувстваше се безкрайно самотна и изплашена, защото беше наясно със съдбата си, ако Хавиер се провалеше. И тогава, една сутрин, усети промяна в дворцовата атмосфера. Тежка тишина и напрежение притискаха коридорите извън нейния малък затворен свят.

Нещо ставаше, но тя не можеше да разбере какво. Робът, който всеки ден ѝ носеше храна, неслучайно беше глухоням, но днес Алекс се възползва от това, за да попита пазачите.

— Защо имам усещането, че нещо не е наред?

Те се направиха, че не я чуват.

Вратата ѝ бе широко отворена, докато глухонемият роб нареждаше масата ѝ и тя надникна в коридора, напрягайки се да дочуе нещо. През целия ден в градината отвъд затворения ѝ прозорец цареше тишина, въпреки че оттам обикновено долитаха оживените разговори на разхождащите се жени, но сега се чуваше само виещият вятър, който се беше появил от снощи.

— Случило ли се е нещо? Да не е умрял някой? Защо е толкова тихо в градината? — настоя Алекс. — Къде са всички?

Всъщност не очакваше отговор и затова се стресна, когато един от турците се обърна към нея.

— Пристанището е препречено от седем американски бойни кораба. Очевидно ще ни атакуват и от снощи пашата подготвя отбраната на Триполи.

Алекс пребледня, защото и в най-смелите си фантазии не си бе представяла, че може да се намира в палата, когато Пребъл нападне.

— Кога? Кога ще атакува? — Нима беше възможно вече да е началото на август? Как се бяха изнизали толкова бързо дните?

— Никой не знае, вероятно когато вятърът смени посоката си. Откакто пристигнаха корабите, духа от североизток.

Алекс се прибра обратно в стаята си, силно развълнувана, отиде до прозореца и се загледа през пролуките на закованите капаци. Виждаше само морето, покрито с бяла пяна, а палмите в градината се поклащаха от усилващия се вятър. Не можеше, разбира се, да види корабите на Пребъл, защото, въпреки че дворецът се намиреше от северната страна, с лице към Средиземно море, нейните прозорци гледаха към източната част на залива, към Александрия.

Преглътна тежко. Бяха успели веднъж да променят историята с бягството на Хавиер, а на негово място бе убит Джабар. Помисли си за подробните сведения за защитните съоръжения на Триполи, които Хавиер бе предал на адмирал Пребъл. Щеше да има война, и то веднага, щом вятърът сменеше посоката. Какво ли щеше да се случи сега? Страхуваше се.

Страхуваше се за себе си и за това, че можеше да са променили твърде много историята.

3 август, 1804 година

Нападението започна точно в 2 часа и 45 минути следобед.

Алекс първо чу експлозиите и се сви от страх, защото изглеждаше, сякаш полетата улучват точно двореца. Прозвучаха още взривове, този път по-близо и по-силни, и подът под краката ѝ се разлюля. Когато настана моментно затишие между залповете, които очевидно бяха насочени срещу палата, във въздуха остана съскането на мортирите, избухването на по-малки гюлета и несекващи пушечни изстрели. Тя се затича към прозореца, но първоначално не можа да види нищо, освен проблясващото море.

— По дяволите!

Напрегна очите си и зърна огромен военен кораб с развяно американско знаме, който плаваше на около четиристотин метра от двореца. Видя червените проблясвания от едновременния изстрел на множество оръдия и чу рева им. Те стреляха точно към двореца, стори ѝ се, че точно към нея, и тя се просна на пода. Гюлетата удариха етажите отгоре, външните сгради и градините и изведнъж навсякъде бясно зазвучаха експлозии — около нея, над нея и дори под нея. Стените на спалнята ѝ видимо се разтресоха и сводестият таван се напука, едно огромно парче мрамор падна с трясък и всичко потъна в прах.

Алекс продължи да лежи неподвижно, прикрила главата си с ръце. Същият оглушителен рев се повтори, когато флагманският кораб изстреля още един залп срещу палата. Подът под нея потрепери, тя чу как дърво, камък и мрамор се пропукват и зачака спалнята да се срути върху нея.

Това обаче не се случи. Изведнъж настъпи необичайна мъртвешка тишина, разкъсвана само от слаби пукотевици в далечината. Алекс, трепереща, очакваше следващата бомбардировка, но тя не последва и през нестихващите звуци на войната чу мъжете — крещящи и стенещи, попаднали в лапите на смъртта.

Внимателно се надигна на четири крака, като се заслушваше за разрушителните залпове, но когато не чу нищо, се спусна към вратата. Беше ѝ хрумнало, че пазачите ѝ вероятно са избягали още при първите изстрели, застана с ухо, прилепено до дървената врата, и разбра, че отгатък нея няма никой.

Това беше шансът ѝ да избяга. Пресегна се към дръжката и я дръпна, но вратата не се отвори. С ужас Алекс осъзна, че са я заключили, но в този миг отново чу омразния трясък и се хвърли на пода. Миг по-късно десетина гюлета уцелиха стените на двореца, експлодирайки едновременно. Цялата ѝ стая се разлюля и Александра започна да се моли за живота си.

На втория час от атаката на Пребъл Триполи беше цял в пламъци. Бомбите продължаваха да падат в центъра на града, от западната част се издигаха огромни кълба дим, а огънят вече облизваше минаретата на някои от най-високите джамии.

Междувременно флагманският кораб на Пребъл плаваше пред стените на двореца и непрестанно бълваше залпове. Старата каменна сграда се олюляваше и на места бе взела да се срутва.

Хавиер командваше един от корабите и беше затрупан с работа, но не можеше да се отърси от мисълта, че Александра се намира в обстрелвания дворец. Преследваха втория си вражески крайцер, след като първият се беше разбил точно под палата, уцелен от тях.

Набрал пълна скорост, съдът се впусна след корсарския кораб, който усети опасността и се опита да им се изплъзне. Вече ги отделяха само петнадесет метра... десет метра... пет...

Хавиер можеше да различи чертите на вражеския капитан — нисък, широкоплещест мароканец, който също го наблюдаваше с убийствена омраза. Той прокле Хавиер на арабски и размаха юмрук към него, докато мъжете му усилено гребяха в опит да избегнат стълкновението.

Блекуел погледна към О'Браян и му кимна. Куката беше хвърлена, за да свърже двата плавателни съда и Хавиер скочи на вражеския кораб с див вик, последван от всичките си хора.

Мароканецът се насочи към него със заплашително лице, като размахваше голям нож, но Хавиер избегна замаха му и яростно го

нападна със сабята си. Ударът му остави дълбока рана в ръката на мароканеца, но той нито извика от болка, нито изпусна оръжието си и Хавиер изкрещя, когато ножът на противника му се заби в дясната му ръка. С всичка сила го изрита в слабините и вражеският капитан се преви, ала не падна.

Блекуел беше изпуснал сабята си, затова хвана дясната китка на мъжа, която стискаше ножа, и двамата се вкопчиха един в друг, като всеки се домогваше до оръжието. Най-сетне Хавиер успя да измъкне ножа от ръцете на врага и очите на мароканеца се разшириха от ужас, когато острието се заби в гърдите му.

Задъхан, Блекуел се изправи и се огледа. По-голямата част от корсарите бяха скочили през борда в мига, когато куката се заби в кораба им, а други се укриваха в трюма. Сега останалите мароканци, които размахваха ножове и ятагани срещу хората му, също започнаха да скачат в морето. Няколко минути по-късно крайцерът беше превзет.

Хавиер избърса потта от челото си и бе обзет от силна възбуда и задоволство. Най-сетне беше настъпил моментът да свърши това, заради което се бе завърнал в Триполи. Щеше да се промъкне в пристанището, маскиран като корсар, да проникне в палата и да спаси Александра. Или да умре.

Тя беше специалистка по военноморска история, но никакви знания не биха могли да я подготвят за преживяването на една истинска битка от деветнадесети век.

Алекс се притисна към пода, когато прозвуча нова експлозия, този път почти над главата ѝ. Таванът продължаваше да се руши и навсякъде валяха парчета мрамор и мазилка. Тя реши, че е настъпил последният ѝ час. Изглежда, че беше пропътувала през времето, за да спаси живота на Блекуел, но собствената ѝ съдба свършваше тук. Нямаше място вече за съжаление, искаше само да може да му каже колко много го обича и той най-сетне да ѝ повярва.

Тогава, въпреки непрекъснатия шум от стрелба и експлозии, ѝ се стори, че чу вратата да се отключва. Надигна се, за да погледне, и видя как вътре нахлува Мурад.

— Алекс! Къде си?!

— Мурад! — Тя се спусна към него, забеляза кървящата рана на главата му, прегърна го и си каза, че не бива да плаче. Никога през живота си не беше се радвала така на някого. Младежът я откъсна от себе си, за да я огледа добре.

— Ранена ли си?

— Не.

— Но ти кървиш!

Алекс осъзна, че по ръцете и краката ѝ има рани, по главата също.

— Добре съм. Ти си ранен.

— Това е просто драскотина. Беше права, Пребъл ни нападна. За мен е ясно, че американците ще унищожат града. — Той я хвана за ръка и я поведе навън.

От кораба пред двореца долетя още един залп и Алекс и Мурад се хвърлиха към стената, когато светът около тях се разлюля и разтресе.

— Къде ще идем?

— Ще се махнем от двореца — заяви мрачно Мурад и двамата се затичаха.

Навсякъде около него градът гореше. Пламъците танцуваха по малките къщички от двете страни на улиците, земята се беше напукала и навсякъде имаше захвърлени вещи и пазарски сергии, които пламтяха. Хавиер видя, че и джамията, намираща се най-близо до палата, бе в пламъци. Навсякъде продължаваха да падат гюлета, разпръсвайки във въздуха камъни и парчета дъски от покривите на къщите, а отгатък в пристанището няколко от най-големите кораби на Триполи бяха подпалени. Той и хората му притичаха покрай горящата джамия, докато около тях се щураха крещящи араби, които се опитваха да изгасят пламъците.

Задъхани, приклекнаха зад дебелите дворцови стени. Над самия палат се издигаше голямо кълбо дим, тъй като голяма част от него също гореше. Планът им беше да проникнат вътре през тайния тунел, стига да не беше вече разрушен. Когато Хавиер откри входа на тунела, намиращ се в една от дебелите стени, хората му тревожно погледнаха към морето, където се водеше битката. Времето течеше и в един

момент тя щеше да приключи, а тогава Пребъл щеше да отплава. Трябваше да бързат.

Блекуел приклепна и прокара ръка по камъните на стената, нещо изскърца и на мястото се появи цепнатина. Той натисна стената с всичка сила и каменната врата се отвори.

Мъжете му се втурнаха в тунела. Земята под краката им трепереше от бомбардировките, а над главите им непрекъснато се сипеха камъчета и прах. Някой рече, че всички ще умрат заровени живи, ако тунелът се запуши.

Хавиер не му отговори и когато достигнаха края, стъпи върху сключените ръце на един моряк, за да се покатери нагоре и да отмести плочата, която прикриваше, изхода. Без да чака останалите, които щяха да го последват, той се измъкна и се затича през опустелите горящи градини.

Навсякъде бушуваше огън. Забеляза, че в края на галерията пред стаята на Алекс вече бяха избухнали пламъци, които облизваха дървените подпори на покрива, и крачките му се ускориха.

— Александра!

Хавиер изкачи стъпалата на терасата и без да се спира пред заключената врата, връхлетя върху нея и тя шумно се отвори. Ала стаята бе празна.

Алекс и Мурад бягаха през опустелия дворец.

— Защо да не минем през тунела? — попита го тя задъхано, докато завиваха зад някакъв ъгъл.

— Защото всеки момент таванът му може да пропадне.

— Къде ли са изчезнали всички? — възкликна тя, когато се оказаха в огромната приемна зала на пашата, която изглеждаше необичайно празна.

— Владетелското семейство винаги се укрива, когато има война. Пашата има специални помещения за подобна обсада.

Една бомба падна, когато напуснаха залата, две от подпиралните арки се напукаха и на пода се разбиха големи парчета бели и сини плочки. Изтичаха навън в един от големите дворове, който беше също толкова пуст, колкото и двореца. Небето над Триполи беше озарено от

огъня и потъмняло от пушека. Прекосиха през последния двор, където се намираха дворцовите порти, но те се оказаха затворени.

Алекс и Мурад рязко спряха, останали без дъх, и зяпнаха невярващо, защото двама войници с побелели от страх лица, стояха пред портите и ги охраняваха.

— Божичко — прошепна тя. Бяха хванати в капан.

Войниците се обърнаха, вдигнаха пищовите си и с треперещи ръце ги насочиха право срещу тях.

— Не стреляйте! — извика Мурад.

Те се поколебаха.

— Да не искате да умрете? Отворете портите! Триполи се предаде! Трябва всички да бягаме или американците ще ни изколят.

Докато тичаха обратно през тунела, той взе да се срутва, бълвайки огромното количество прах. Моряците кашляха и крещяха.

— Капитане! — извика някой.

Хавиер се обърна, докато хората му притичаха край него, а парчета камъни и прахоляк продължаваха да се сипят върху тях. Затича се към О'Браян, който беше затрупан до раменете в мазилка, и решително го задърпа за ръцете.

— Не ме оставяйте! — молеше се морякът.

Тунелът сякаш пулсираше от приглушените експлозии, които избухваха твърде близо, а стените и таванът продължаваха да треперят. Хавиер се напрегна, стисна зъби и задърпа, но мъжът остана заровен до гърди в земята. В този момент до тях се озова още някой от екипажа, двамата заедно задърпаха и успяха да измъкнат О'Браян, който се строполи върху тях. Прозвуча още една експлозия, този път съвсем наблизко, може би точно над тях и отгоре се посипаха камъни и пръст, затрупвайки ги до колене.

— Бягайте! — изкрещя капитанът.

Успяха да изскочат от тунела точно когато той се срути зад гърба им и мъжете се спряха за миг пред стените на двореца, кашляйки. Хавиер също спря, дишайки на едри глътки свежия въздух, а по мръсното му тяло обилно се стичаше пот. Погледна към кулите на палата и осъзна, че не можеше да си тръгне.

— Обратно към лодката! — заповяда той. — Бързо!

Мъжете се подчиниха и хукнаха да бягат, но О'Браян изведнъж спря и на лицето му се изписа изненада.

— Капитане, няма ли да дойдете с нас?

Хавиер не се поколеба.

— Не.

Обърна се и погледна към големите порти. Трябваше да се върне вътре и да я открие. Нямаше никаква представа как щяха да избягат после от Африка, дори как ще избягат от двореца, ако тя е с Джебал, но щеше да я намери — и щяха да се спасят.

Изведнъж от портата излязоха четирима души — двама войници, един роб и... една жена. Светлината на следобедното слънце вече отслабваше, но той можеше да разпознае навсякъде тази блестяща червеникава коса.

— Александра!

Хавиер се затича към нея и когато тя се обърна, видя лицето ѝ, покрито с драскотини и мръсотия. Очите ѝ се разшириха и Алекс с протегнати ръце се спусна към него.

— Хавиер! Хавиер!

Те се прегърнаха, вкопчвайки се здраво един в друг и Хавиер едва забеляза двамата турци, които избягаха. Сърцето му щеше да изхвъркне от щастие.

— Трябва веднага да се махнем оттук — настойчиво каза той.

Зелените ѝ очи, пълни със сълзи, срещнаха неговите.

— Готова съм. Бих те последвала навсякъде.

Тя бе толкова твърдо решена, че той се усмихна.

— Да вървим.

— Почакай! — Алекс се спря и се извърна. — Мурад!

Той стоеше зад тях с гръб към двореца, а сребристите му очи блестяха. Не се помръдна.

— Мурад! — изпищя тя и Хавиер разбра.

— Хайде, човече, не ни остава много време. Трябва да избягаме сега, докато все още можем да се доберем до пристанището.

— Не — каза Мурад, а по окървавеното му и потно лице се стичаха сълзи. — Бъдете благословени и двамата, и дано Аллах ви закриля.

Хавиер не можеше да си обясни защо Мурад отказва да тръгне с тях, но нямаше време да мисли, а и разпознаваше желязната воля,

когато се сблъскаше с нея. Хвана Алекс за ръката.

— Да вървим.

Гърдите ѝ тежко се надигаха, тя също плачеше и отказваше да се помръдне.

— Моля те — мълвеше тя. — Моля те, ела с нас, поне се махни от Триполи.

— Ma'al salama. Сбогом, Алекс. Обичам те.

Алекс проплака, но Хавиер я прегърна с едната си ръка и двамата заедно се затичаха към пристанището.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ЗАВРЪЩАНЕТО

39.

Алекс лежеше изтощена на малката тясна койка. Едва можеше да се помръдне от умора, но и сънят ѝ бягаше, заради възбудата и радостта. Бяха избягали. Бяха променили историята. Дълбоко в гърдите ѝ отново се надигна щастлив кикот и тя се усмихна на тавана.

Намираще се в каютата на Пребъл, който бе дошъл при нея веднага щом стъпи на кораба, за да я попита как е и да ѝ се извини от името на американското правителство за двете години, прекарани в плен. Най-накрая той беше настоял тя да отседне в неговата каюта.

Алекс затвори очи. Беше ѝ трудно да повярва, че най-сетне е свободна, намира се на кораба на Пребъл заедно с Блекуел и току-що е преживяла опустошителна битка, за която пишеше в учебниците по история. Мили Боже! Какво ли щеше да се случи оттук нататък?

Очевидно беше, че Хавиер бе рискувало живота си, за да я спаси и със сигурност я обичаше. Вероятно щяха да прекарат остатъка от живота си заедно. Във всеки случай трябваше да забрави за връщане в двадесети век, защото газената лампа беше загубена.

Вратата на каютата се отвори, Алекс се напрегна да види по-добре в полумрака и различи Блекуел с фенер в ръка. Загледа го с разтуптяно сърце. Той не бе сменил дрехите си от битката, само бе измил засъхналата кръв по лицето си. Беше мръсен и окъсан, на главата му имаше превръзка, както и около дясната му ръка... но независимо от това беше прекрасен.

— Не исках да те събудя — проговори той, без да пристъпва вътре.

Тя облиза устните си. Колко силно желаше да бъде в прегръдката му, да му признае дълбочината на чувствата си.

— Аз не спях. Как бих могла? Хавиер... ти ми спаси живота.

Ноздрите му потрепнаха и между двамата премина нещо — може би знание, че така е писано и че първият път, когато се разделиха, е било някаква грешка.

— Не можех да те оставя в Триполи, Александра.

Алекс чак сега осъзна, че все още е облечена в мюсюлманските си дрехи и вероятно е също толкова мръсна и разчорлена.

— Моля те, влез.

— Не е редно — поколеба се Хавиер и тя леко се усмихна, като разбра, че той се притеснява за репутацията ѝ.

— Не ме интересува какво си мислят за мен всички на кораба. А и съм убедена, че си представят най-лошото, щом съм живяла две години в харем.

— Никой не си мисли друго, освен че си смела и красива.

Думите му я зарадваха и усещайки как се изчервява, повтори:

— Моля те, влез. Трябва да поговорим.

Хавиер затвори вратата след себе си, Алекс се изправи и прекоси малката каюта, докато не застана само на няколко сантиметра от него.

— Дълга ти живота си. Как бих могла да ти благодаря?

Погледът му се повдигна, за да срещне нейния и в него се четеше топлота.

— Нищо не ми дължиш. Сторих това, което всеки американец би направил.

— Хавиер — очите ѝ се напълниха със сълзи. Алекс безпомощно докосна лицето му, а в гърдите ѝ се надигаше любов, която почти я задушаваше със силата си. Неговите очи леко се притвориха и тя го погали по бузата и устните. Тогава той я притисна в прегръдката си и устните им се сляха. Радостта извираше от пръстите на краката ѝ, от сърцето, от всяка нейна фибра. Разплака се. „Благодаря ти, Господи, зашепна наум, благодаря ти.“

— Какво има? — попита я загрижено Хавиер и обгърна с длани лицето ѝ. — Александра, защо плачеш?

— Плача, защото съм щастлива — прошепна тя.

Хавиер я изгледа усмихнато и понеже неговите усмивки бяха тъй редки, сърцето ѝ сякаш подскочи.

— Аз също съм щастлив.

Двамата лежаха на малката койка голи и прегърнати и Алекс въздъхна, докато ръката на Хавиер я галеше по гърба, раменете и ръцете.

— Не мога да остана с теб толкова, колкото ми се иска — каза той и нежно целуна рамото ѝ, а ръцете му я обвиха и я притеглиха още по-близо. Тя се усмихна и се сгуши в него.

— Сигурна съм, че всички знаят какво сме правили. Щом аз не се притеснявам, и ти недей.

— Въпреки това се притеснявам — отговори рязко той и се надигна, но вместо да стане от койката, погледна към нея. Алекс го погали по гърба.

— Не си отивай — прошепна тя и въздъхна.

— Трябва.

Тя отказваше да го пусне, дори мисълта за това я натъжаваше безкрайно. Надигна се на колене, притисна гърдите си към него и леко загриза ухото му, а когато Хавиер изстена, се помести и чувствено се отърка о него.

— Изкусителка — измърмори той.

Алекс плъзна ръце по гърдите му, езикът ѝ се помести надолу по плоския му корем и той още повече се напрегна. Тя съвсем леко го ухапа по врата и усети как дишането му се учести. Облиза члена му и попита:

— Наистина ли искаш да си тръгнеш?

— Не.

Бяха заспали и когато Алекс се събуди сама, гола и отвита, мисълта, че Хавиер го няма, я изпълни със страх. Когато обаче очите ѝ се приспособиха към тъмнината в каютата, тя го забеляза да стои гол пред малкото прозорче, загледан към морето.

— Хавиер? За какво мислиш?

Той се обърна разколебан.

— Мислех си за дома.

Тя се умълча.

— Сигурно нямаш търпение да се върнеш в Бостън?

Отговорът му беше странен.

— Да... и не.

— Не разбирам.

— Трудно е за обясняване. — По тона му личеше, че няма желание да говори за това и пулсът на Алекс отново се ускори, защото

беше настъпил моментът, който толкова дълго бе очаквала — възможност да обсъдят общото си бъдеще. И все пак се чувстваше толкова уплашена и неуверена. Но защо? Той я обичаше и го бе доказал, когато я спаси от Триполи, както и когато я любеше пламенно, ненаситно и безкрайно нежно.

— Какво ще стане сега? — прошепна тя.

Хавиер се обърна с гръб към прозорчето.

— Пребъл още не е приключил с пашата и ще атакува отново. Първо обаче възнамерява утре да те остави в Тунис. Американският консул там е много кадърен и ще уреди завръщането ти в Америка. Аз също ще му пратя уведомително писмо. Ще се завърнеш с придружители, Александра, а корабостроителница „Блекуел“ ще поеме всичките разноски. Няма от какво да се страхуваш.

„От какво да се страхуваш.“ Самите му думи я ужасяваха.

— Хавиер, не искам да се връщам без теб.

— Трябва да довърша работата тук.

Сърцето ѝ подскочи.

— Ще продължиш битката с пашата?

— Да.

— Ами ако войната се проточи!?

— Няма. Още едно подобно нападение, може би две, и Триполи ще се предаде.

Алекс несъзнателно мачкаше чаршафа.

— А после какво?

— После ще се върна у дома.

Между тях настъпи тежко и неловко мълчание, докато тя се опитваше да асимилира това, което ѝ бе казал. Той не беше споменал, че ще се завърне у дома с нея, а настояваше да участва в тази война до края ѝ. Нима я беше освободил само защото така му повеляваше патриотичният дълг? Защото бе герой от деветнадесети век?

Не! Тя отказваше да мисли по този начин.

— Ще те изчакам в Тунис.

— Не.

— Да.

Хавиер пристъпи напред.

— Александра, не се ли научи най-сетне? Ти си невероятно дръзка, смела и интелигентна, но мюсюлманският свят е жесток и не е

място за жени. Заминаваш си вкъщи още със следващия кораб за Америка.

Тя го гледаше с нарастващо удивление и уплаха.

— Не искам да се разделяме!

Лицето му беше непроницаемо, когато извърна главата си. Защо се държеше така? Не трябваше ли да ѝ каже, че я обича, да ѝ предложи брак? Какво минаваше през ума на този мъж? Тя изтри очи.

— Хавиер, ако случайно си забравил, аз те обичам.

Очите му я пронизваха, но той остана безмълвен и тя започна да се задъхва, когато мисълта ѝ хрумна неочаквано.

— Нали не смяташ още, че съм шпионка?

Той се поколеба.

— Не знам какво да мисля.

— Не съм! Хавиер, обичам те и отидох в Триполи, за да те открия. Аз съм от двадесети век, където прочетох всичко за теб и така се влюбих. Пропътувах назад във времето, късна се! Затова знаех толкова много неща, които повечето хора не знаят!

— Александра — проговори Хавиер дрезгаво, — никой не може да пътува през времето.

— Аз го направих! — Тя скочи от леглото, увита с чаршаф, и на свой ред отиде до прозорчето. Страхуваше се, защото не искаше да го изгуби сега, след като бе преминала през ада, за да го открие. След като бяха преживели любов и страст за един кратък вълшебен миг. — Как да ти го докажа?

— Няма нужда да ми доказваш нищо — заяви той с навлажнени очи. — Александра, не ме интересува, че си шпионирала.

Тя се обърна.

— И аз те обичам — промълви Хавиер.

Това бяха думите, които толкова дълго бе очаквала да чуе — твърде дълго, но сега те не я направиха щастлива.

— Тогава се върни в Америка с мен!

— Не мога. Имам дълг, който трябва да изпълня.

— Ти изпълни дълга си към родината — сръза го Алекс побесняла. — Прекара две години в плен, за Бога! Остави някой друг да воюва с Триполи.

— Аз отмъщавам за брат си — съвсем тихо каза той, — който бе убит от корсарите на пашата.

Алекс го изгледа и изражението му се промени.

— Отмъщавам заради теб!

Удивена, тя не проговори.

— Нямам избор, Александра.

Капан. Той бе хванат в капан, тя бе хваната в капан — на неговото чувство за чест и справедливост, на обстоятелствата, на съдбата. Струваше й се, че всичко и всички се бяха съюзили срещу тях, за да ги задържат разделени.

— Не искам да отмъщаваш за мен. Просто искам да бъда с теб.

— Трябва да изпълня дълга си — не отстъпи той.

— Връщаш се, за да убиеш Джебал ли? — Самата мисъл я ужасяваше.

— Не смятам да рискувам за това живота си, ако това имаш предвид, но ако ми се удаде възможност, да, ще убия Джебал.

— Моля те, остани — чу се да го моли тя, но Хавиер не й отговори.

Защо се случваше това? На Алекс й хрумна, че в крайна сметка тяхната съдба не е да бъдат заедно, а тя просто да бъде неговият ангел хранител, по дяволите, да пропътува през времето, само за да го спаси от несправедлива и ненавременна смърт.

— Ще те изчакам в Тунис — заяви тя отново с глух глас.

— Не, няма да го позволя. Ще се върнеш, и толкова.

Думите изскочиха от устата й, преди да осъзнае какво казва:

— Не можеш да ме командваш. Не можеш, освен ако не ме направиш своя съпруга.

Челюстта му се стегна, а на Алекс й идеше да потъне в земята. Как можа да изрече подобно нещо?

— Хавиер? — Впи нокти в ръката си. — Ти каза, че ме обичаш.

Хавиер се поколеба.

— Така е.

— Тогава не искаш ли да се ожениш за мен?

— Не мога.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Съжалявам, Александра. Много, много съжалявам. — В очите му прозираше мъка, каквато Алекс виждаше за пръв път, умора, съжаление и поражение.

Би се оженил за нея, ако можеше. Но не можеше. Той бе женен мъж.

Хавиер се разхождаше сам по палубата. Във въздуха все още се усещаше острата миризма на барута в оръдията, но светът около него бе притихнал и спокоен. Небето сияеше от сребрилата лунна светлина, „Конститушън“ леко се полюшваше, докато плаваше на север, а над главата му се простираше ясното небе, обсипано със звезди. Единствената буря наоколо беше тази, която бушуваше вътре в него.

По някакъв начин Алекс бе успяла да промени целия му живот и часовете, прекарани с нея, го бяха белязали завинаги. Нейният образ не напускаше съзнанието му, понякога мил и носещ утеха, понякога обезпокояващ, както и съзнанието, че тя съществува и го очаква някъде, подобно на фар, насочващ изгубилите се в морето. Привличаше го невероятно силно, по-силно от всеки друг и той не можеше да си обясни.

За Бога, би се оженил за нея, ако беше свободен, още тук и сега, на кораба на Пребъл, въпреки че тя беше шпионка. Без да се замисля, би й простил нещата, които е вършила в миналото си.

Тя беше най-прелестната жена, която бе срещал, и безкрайно го натъжаваше мисълта, че трябва да се разделят, но така бе редно. Алекс имаше свой живот, към който трябваше да се върне, и той също.

Хавиер изруга високо.

Утре тя ще слезе в Тунис и вероятно никога повече нямаше да я види, но той до последния си дъх ще я жадува. Чувстваше необичаен недостиг на въздух. Той принадлежи на друга жена, и нищо не може да промени този факт. Обеща на Робърт, че винаги ще се грижи за Сара, а разводът беше нещо нечувано за човек като него. Не можеше да притежава Александра Торнтън, колкото и да му се искаше.

И все пак знаеше, че ѝ дължи истината, независимо колко болезнена е тя и за двама им. Не му се искаше обаче да ѝ я казва, преди да пристигнат в Тунис, за да може да я държи в прегръдките си.

Но колкото и да се терзаеше, не беше чак толкова слаб, затова решително се запъти обратно към каютата.

Тя беше плакала. Този път, когато влезе, Хавиер запали свещ. Алекс се надигна и го погледна в лицето, носът ѝ беше зачервен и носеше мъжка риза и бричове. Последното нещо, което желаше, бе да я нарани, а сега щеше да го направи отново. Почувства се безпомощен и жалък.

— Не плачи, моля те.

Нежните ѝ ноздри потръпнаха.

— Всъщност не ме обичаш, нали?

Хавиер се сепна. Тя винаги успяваше да каже нещо неочаквано, да направи нещо изненадващо.

— Обичам те много.

Алекс поклати глава и червеникавата ѝ коса се разпиля по раменете ѝ.

— Ако наистина ме обичаше, щеше да се ожениш за мен.

Той преглътна колебливо, защото нямаше лесен или безболезнен начин да ѝ каже.

— Господи — остави свещта на бюрото и разтърка челото си. — Александра, искам да се оженя за теб.

Очите ѝ изведнъж светнаха, но Хавиер вдигна ръка.

— Ти не разбираш. Аз не мога.

Тя започна да проумява. И я заболя.

— Аз вече съм женен.

Алекс не проговори. Гърдите ѝ тежко се вдигаха, а две яркочервени петна обагриха бузите ѝ.

— Александра, прости ми.

Тя се задъхваше и стискаше завивките на леглото, сякаш всеки миг щеше да ги разкъса на парченца.

Хавиер се прокле, че не ѝ беше споменал по-рано, но се боеше именно от подобна реакция.

— Имаш нужда от чаша вода — реши той, наля ѝ от каната и ѝ я подаде.

— Не! — изкрещя Алекс и избяга чашата от ръката му. — Ти излъга!

Той инстинктивно се отдръпна от нея, а тя стоеше със стиснати юмруци и тялото ѝ се тресеше от ярост, каквато виждаше за пръв път. Хвана го страх.

— Не е така, както си мислиш — зашепна, но Алекс диво разтърси глава. Червената ѝ коса се разхвърча около нея и продължи да се вее, сякаш я духаше вятър. Тя разтърсваше главата си, без да спира, докато Хавиер не се изплаши съвсем.

— Спри! — извика той. — Ще ти стане лошо!

Главата ѝ обаче продължи да се тресе, а косата не спираше да се вее, като че ли се намираще сред вихрушка. Изражението ѝ бе на убийствен гняв и Хавиер просто изстина — любовта ѝ се беше превърнала в омраза.

И докато я наблюдаваше, изведнъж осъзна, че нещо не е наред, защото тялото ѝ също се тресеше — не, не се тресеше, а се въртеше.

В кръг Хавиер извика, лицето на Алекс, закрито почти изцяло от косата ѝ, започна да променя изражението си и той забеляза страха в очите ѝ.

— Александра!

Той протегна ръце и юмруците ѝ се разтвориха да ги хванат.

— Хавиер! — извика тя, но името му долетя като шепот от много далече. Алекс започна да се рее във въздуха, отдалечавайки се от него като малка вихрушка.

Той не разбираше какво става, но го обзе паника. Извика името ѝ и се спусна към нея, но когато я достигна, Алекс избледня пред погледа му и макар че му се струваше, че го вика, от разтварящите ѝ се устни не долиташе никакъв звук.

Ръцете ѝ бяха протегнати напред, но лицето, косата, тялото ѝ се стапяха в сенки във въздуха.

Крецейки името ѝ, Хавиер се пресегна да я хване.

И улови само въздух.

Александра беше изчезнала.

40.

Ню Йорк, 1996

Алекс постепенно се събуждаше. Бавно, мъчително, с чувството, че главата ѝ ще се пръсне от болката.

Най-сетне отвори очи и светлината на жаркото слънце я заслепи. Лежеше по гръб върху твърдата земя, напълно объркана и дезориентирана. В Триполи ли се намираше? Усещаше, че нещо не е наред и изведнъж сърцето ѝ подскочи, когато спомените нахлуха в ума ѝ. Май беше избягала по някакъв начин.

Алекс осъзна, че гледа през клоните на някакво зелено дърво — не финикова палма, а може би бук или бряст. И докато светът покрай нея спираше постепенно да се върти, а дървото и пухкавите бели облаци все повече се фокусираха, тя започна да си припомня всичко. Как Хавиер стоеше пред вратите на двореца, Мурад, който отказа да избяга с тях, как бяха закарани с малката лодка до кораба на Пребъл. О, Господи! С безпощадна яснота си припомни изминалите нощи и жадните, но и нежните ласки на Хавиер.

Главата ѝ запулсира още по-силно и тя затвори очи.

Не мога, бе прошепнал той. Не мога.

Той беше женен.

Очите ѝ рязко се отвориха. Надигна се внимателно и погледна към „Ривърсайд Драйв“, където живееше. Край нея минаваха забързани пешеходци, облечени с дънки или къси панталонки, без въобще да ѝ обръщат внимание. Тя махна кичур червеникава коса от лицето си и заплака.

Как стана това? Как пропътува обратно към настоящето? Не се ли намираше на борда на „Конститушън“ допреди няколко минути? Ставаше ѝ все по-трудно да диша, обземаше я паника, а болката в главата ѝ като че ли нарастваше до непоносимост.

Хавиер беше женен. Той я бе излъгал.

Алекс покри лице с длани, борейки се с гаденето. Как бе могъл да я заблуди по този начин? През двете години, откакто за пръв път се

бяха срещнали в Триполи, той никога дори не беше намекнал, че има съпруга.

Тя сложи ръка върху сърцето си. Нямахте да понесе подобна мъка. Някакъв минувач се поколеба и спря.

— Добре ли сте, млада госпожице?

Тя примигна с насълзени очи към възрастния мъж, неспособна да му отговори, и той забърза напред. Алекс седна на земята с подгънати под себе си крака и изхълца, опитвайки се да не зареве на глас. Хавиер се намираше на кораба „Конститюшън“, северно от Триполи, и бе женен за друга жена, а Алекс бе тук, в двадесети век. О, Господи! Ако душевното страдание можеше да убива, тя непременно щеше да умре. Започна леко да се поклаща напред-назад и да стене.

— Алекс! — извика Бет.

Алекс погледна към приятелката си, която бе пребледняла от страх. Бет коленичи до нея и я стисна за раменете.

— Мили Боже! Какво се е случило с теб? И какво правиш тук, при това на улицата?

Алекс никога през живота си не бе имала по-голяма нужда от приятелката си. Надигна се с нейна помощ, и отново усети вълна на замайване.

— Чувствам се ужасно — промърмори тя през стиснати зъби, изчака неприятното усещане да премине и прегърна Бет. Тя я погали по косата и загрижено запита:

— За Бога, какво се е случило с косата ти?

Алекс не я разбра и избърса очи, отдръпвайки се от нея.

— Какво ми е на косата?

— Дълга е. А и лицето ти, откъде получи тези драскотини? Наранена ли си? И какви са тези странни дрехи? Алекс, мислех, че си заминала за Триполи!

Алекс погледна надолу към старомодната си риза и бричове, които спокойно бе взела назаем от раклата на Пребъл. Значи поне не беше сънувала всичко, защото дрехата доказваше, че наистина е била в миналото, и белезите по лицето и ръцете ѝ — също. Сгърчи се на две от болка, когато я заля нова вълна от мъка. Как щеше да живее без него, въпреки че той принадлежеше на друга епоха и друга жена?

— Алекс? Моля те, кажи ми какво става?

Алекс поклати глава и се остави Бет да я поведе към близката сграда, където се намираше апартаментът им. Изкачиха трите етажа и в мига, в който вратата се отвори, Алекс се свлече на пода, обгърна коленете си и заплака. Чу как приятелката ѝ заключи вратата след тях и плака, плака, докато не ѝ останаха повече сълзи.

— Извинявай, Бет — промълви дрезгаво тя.

— Ще ми кажеш ли какво се случи! Ти така и не отиде в Триполи, нали?

— Отидох в Триполи, Бет. Как можеш дори да ме питаш, нямаше ме три години.

— Алекс, нямаше те три дни.

Алекс я изгледа, неспособна да продума, и Бет се поколеба.

— Защо твърдиш, че те е нямало три години? И защо носиш тази перука?

Върху кухненската маса лежеше сгънат вестник и Алекс отиде да го вземе, а когато го разтвори, видя, че датата му беше 15 юли, 1996 година.

Бе заминала от Париж на 13 юли 1996-а и оттогава бяха изминали само три дни, но в миналото бе живяла три години. Отиде в банята и се погледна в огледалото.

Косата ѝ се спускаше около петнайсетина сантиметра под раменете, разбъркана и сплъстена след любенето с Блекуел. По лицето ѝ имаше дребни драскотини от срутванията в палата и беше облечена с дрехи, които сигурно изглеждаха смешни на неин съвременник. Ала нямаше и капчица съмнение — тя бе пропътувала назад във времето, бе живяла в миналото и сега се беше върнала по някакъв начин в настоящето без помощта на газената лампа. Алекс не можеше да си обясни това, никога нямаше да може.

Докато стоеше така, загледана в огледалото, си припомни точно мига, когато Блекуел ѝ каза, че е женен, мига, когато бе започнало обратното ѝ пътешествие. Тогава я бе обзела нечувана ярост. Дали именно тази сила на чувствата ѝ не я бе пренесла в бъдещето? Във всеки случай яростта вече бе изчезнала, а на нейно място бе останала само мъка и удивление.

— Алекс, ще ми разкажеш ли какво се е случило? — попита Бет, която беше застанала на прага на банята зад нея.

— Да, Бет. Ще ти разкажа всичко.

Първо обаче Алекс се изкъпа. Цялото ѝ тяло беше в синини и рани, а докато се сапунисваше, откри следи от семето на Блекуел между краката си. Значи не си въобразяваше нищо. Донякъде освежена, тя се облече с най-старите си избелели дънки и мек широк пуловер. Приятелката ѝ я изгледа странно, защото навън беше над трийсет градуса, а и климатикът им не работеше особено добре. Алекс се намести на леглото си и обгърна колене.

— Нямахте ме три години, Бет — започна тя и като забеляза, че Бет отваря уста да протестира, я срязва. — Не нося перука и това не са изкуствени къдрици. Косата ми е пораснала за трите проклетни години.

Бет пребледня и замълча.

— Ако искаш, я огледай за възелчета или сплъстени кичури — предложи ѝ горчиво Алекс.

— Вярвам ти. Тоест, за косата.

— Когато отидох в Триполи, веднага отидох в Палата, който сега е музей. Точно пред него имаше един малък антиквариат и там срещнах един младеж. — От очите ѝ потекоха сълзи, като си спомни за Мурад. Винаги щеше да го обича. — Един младеж на име Джоузеф. В крайна сметка оттам си купих синя газена лампа, която беше на повече от двеста години.

Бет я слушаше напрегнато.

— Когато напуснах магазинчето, се почувствах замаяна и ми прилоша, а лампата се нагорещяваше все повече, и повече в ръцете ми. Краката ми се подкосиха и последното нещо, което усетих, беше как ме засмуква някакъв вихър. После се съвзех. Лежах по гръб на някаква мръсна уличка, бях объркана и всичко ми изглеждаше непознато, а къщите имаха старовремски вид, но реших, че съм попаднала в някакъв бедняшки квартал. Хората също бяха изключително странни. — Алекс млъкна за момент и отпи глътка от колата си. — Бет, преследваха ме турци с размахани ятагани. Те се наричат еничари и са войници на пашата през деветнадесети век.

Бет я гледаше с разширени очи и прошепна възмутено:

— Алекс...

— Бяха въоръжени с пищови и с мускети. Разбира се, аз си помислих, че се снима филм или нещо такова, но те се втурнаха да ме

преследват из града, Бет, и определено не беше на шега. Бях ужасена и се скрих в къщата на един старец. Той ми се стори мил, макар че не разбирах и дума от това, което ми приказваше, но той ме упои и когато отново се свестих, ме охраняваха двама африкански роби. Оказах се под властта на френски търговец на роби.

Приятелката ѝ стоеше безмълвна и неподвижна. Алекс се изправи.

— Той ме продаде на пашата, но синът му, Джебал, ме хареса и аз се омъжих за него. Тогава не беше 1996-а, Бет, а 1802-а и аз нямах никакъв избор. Нямахме ме три години, през които живях в харем като втора съпруга, преживях война... Преминах през ада! — Тя заплака неудържимо и Бет я взе в прегръдката си.

— Спокойно, Алекс. Ти си преуморена, не си на себе си.

Алекс се отдръпна от нея.

— Ама ти не ми вярваш! Погледни ме! Погледни косата ми! Нали видя дрехите, с които бях облечена? А раните ми? Аз преживях първата атака на Пребъл срещу Триполи, Бет. Джебал ме държеше заключена в стаята ми, защото му изневерих, бях истинска затворничка, а не съпруга. Пребъл нападна, но не просто града, а двореца — с оръдия и мортири! Преживях цялата атака! През целия си живот не съм била толкова уплашена! Мислех, че ще умра!

Бет кимна в знак на съгласие и се намръщи, но Алекс знаеше, че не ѝ вярва, защото и сама осъзнаваше колко нелепо и невероятно звучи този разказ. Стисна голям кичур от косата си и яростно го задърпа.

— Това не е перука, това си е моята коса!

— Аз... аз ти вярвам. Но защо плачеш? Ако това, което говориш, е истина, би трябвало да си безкрайно щастлива, че отново си у дома.

Алекс отпусна ръце от лицето си.

— Появи се Блекуел. Той бе заловен с кораба и екипажа си през лятото на 1803-а, и тогава се срещнахме бегло, но после го изпратиха да работи в мините. Всички смятахме, че там ще умре, но той се завърна. Бет, той ме спаси от двореца — моя затвор, и от Джебал, докато Пребъл разрушаваше града. Той рискува живота си, за да ме спаси!

Гласът ѝ неусетно бе преминал в крясък и Бет улови ръката ѝ.

— Всичко е наред, Алекс. Успокой се.

— Снощи бях с Блекуел и се любихме в каютата на Пребъл, на „Конститюшън“. Най-сетне, след две дълги години, през които бяхме повече разделени, отколкото заедно, той ме люби и ми каза, че ме обича.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— О, Господи.

— И тогава ми каза, че имал жена.

— Алекс...

— Не. — Тя поклати глава и усети наново пронизващата болка. — Сега вече съм тук, в своя свят. А той, той е някъде из Средиземноморието на борда на „Конститюшън“ и се сражава в проклетата война, която Пребъл така или иначе ще спечели. По дяволите, не е честно! — Алекс започна да се моли. — Моля те, Господи, пази го.

Бет се изкашля.

— Алекс, не мислиш разумно. Той не е в Средиземноморието и не се бие с пашата.

— Разбира се, че е, защото там го оставих.

— Алекс, войната е приключила преди сто деветдесет и две години. Пребъл е мъртъв, пашата е мъртъв, онзи Джебал е мъртъв и Блекуел — той също е мъртъв.

На следващата сутрин Алекс се събуди изтощена и неспособна да върши каквото и да било. Не ѝ пукаше за курсовата ѝ работа, нито за истинския ѝ живот и не искаше да става, да се къпе, облича, яде или работи. Не ѝ се правеше нищо. Мислите ѝ бяха обсебени от един мъж, който отдавна беше мъртъв — тя отново бе влюбена в призрак.

Той не можеше да е мъртъв.

И все пак Бет имаше право, годината бе 1996-а, и Алекс никога не бе изпитвала по-съсипваща скръб. Приятелката ѝ се прибра по обяд и настоя тя да стане.

— Виж, купих пушена съомга и любимото ти сирене от магазина на Барни. — Остави чантата на кухненската маса и вдигна щорите на прозореца, но Алекс продължи да лежи свита на леглото.

— Върви си.

Бет се обърна към нея с ръце на кръста.

— Ставай, Алекс. Ставай, обличай се и излез да свършиш нещо — каквото и да е. Преживяла си едно чудесно приключение, което съм сигурна, че ще помниш винаги, но ти предстои да изживееш цял един живот — ти си само на двадесет и три години. А онзи мъж е един призрак, и толкова.

— Не ми е добре. Никога не съм се чувствала така зле. Сякаш съм изгубила душата си.

— Глупости! — отсече Бет. — Той не е бил за теб, Алекс. За Бога, някакъв си мъжкар от деветнадесети век, най-обикновен корсар. Колко време смяташ, че сте щели да издържите заедно, преди да се избиете един друг?

— Цял живот — промърмори Алекс, изправяйки се. Приятелката ѝ отвори кутия с прясно смяно кафе.

— Ха! Бих ви дала най-много два месеца. Много див секс, след което и двамата ще осъзнаете, че всъщност нямате други общи интереси и на теб ще ти писне. — Бет се усмихна знаещо.

Алекс пое чашата с кафе и си помисли, че Бет греши. А толкова ѝ се искаше да е права.

— Слушай, защо не се замислиш над факта, че той е бил лъжец и измамник? Той те е излъгал, Алекс, държал се е като типично мъжко прасе.

Алекс отпи от кафето си. Обичам те. Дори и сега продължаваше да чува дълбокия му, глух от вълнение глас, сякаш приказваше на ухото ѝ. Защо не беше проявила повече разбиране? Хавиер е бил женен, когато са се срещнали, и да, трябвало е да ѝ го каже, но нима това щеше да промени нещата? Тя нямаше да спре да го обича, а след време той пак щеше да се влюби в нея, защото в крайна сметка така им беше писано. И да се опитаха да се преборят с тази съдба, тя рано или късно щеше да надделее по един или друг начин, както беше и станало.

— Алекс, опитай това — Бет ѝ подаде сандвич с топено сирене и парченце съомга, но тя поклати отрицателно глава.

Дали спомените щяха да се окажат достатъчни? Бе преживяла едно невероятно приключение и може би трябваше да напише книга за него. Книга за една жена, която се връща назад във времето, за да намери съдбата си, жена, достатъчно дръзка да пренапише историята. Отпи от кафето.

— Бет, споменах ли ти, че ние променихме историята?

— За какво говориш?

Изведнъж Алекс се надигна и потръпна.

— Божичко, току-що ми хрумна нещо! Докато бях в миналото, нещата не се случваха точно като в книгите. Ами ако прочета тези книги сега, какво ще пише в тях? Дали наистина сме променили историята?

— Алекс, какво правиш? — възкликна Бет, но Александра вече бе изскочила от стаята.

— Скачам под душа, а после отивам в библиотеката!

Бет потресена гледаше вратата на банята, която силно се затръшна.

Тя знаеше точно из кои лавици да търси, което имаше право да стори, тъй като бе студентка последна година. Облечена отново в старите си дънки и тениска, Алекс забърза към раздела, посветен на отношенията между Съединените щати и Триполи. Спря рязко, когато видя друг студент, застанал точно пред тази секция, и се пребори с обхваналото я раздразнение. Поспря, за да го изчака да намери книгата, която търсеше, като се въздържа да не започне да потропва нервно с крак. Беше невероятно съвпадение да срещне още някой, който се интересува от същата тема, тъй като въпросът за отношенията между Америка и Триполи през ранния деветнадесети век не можеше да се нарече особено популярна.

Той сигурно бе усетил присъствието ѝ, защото неочаквано се обърна към нея.

— Преча ли ви? — попита с любезна усмивка и изведнъж я зяпна смаяно.

Алекс замръзна и погледна право в тъй познатите ѝ сребристи очи.

— Мурад?

Челото му се сбърчи.

— Не, Джоузеф. Срещали ли сме се преди?

Тя не разбра как бе могла да направи подобна грешка — разбира се, че беше Джоузеф. Въпреки това се почувства замаяна.

— Да, Джоузеф, разбира се. Срегнахме се преди няколко дена, три, по-точно.

— Невъзможно, никога не бих могъл да те забравя.

Алекс облиза устните си, които бяха пресъхнали.

— Преди три дни в Триполи, в магазина на баща ти. Аз купих газената лампа и се уговорихме да ме разведеш из палата, но трябваше спешно да се върна у дома.

Той замълча няколко мига, после каза:

— Не съм се прибирал къщи това лято. Студент съм в Харвард и обикновено се прибирам, но не и това лято. — Лицето му се напрегна. — Баща ми обаче наистина има магазинче за антики точно пред музея.

Сърцето ѝ биеше лудо. Той беше Джоузеф, но не е бил в Триполи преди три дни и твърдеше, че не са се срещали никога. Интуицията ѝ я накара да погледне в ръцете му и видя, че той държи любимата ѝ книга от Робъртс. Точно онази, която самата смяташе да потърси.

— Добра книга и много подробна.

Джоузеф като че ли се сепна, но ѝ се усмихна.

— Да, така е. Искаш ли я? Нямам нужда от нея, защото съм я чел няколко пъти.

Алекс бе започнала да се поти, въпреки чудесната климатична инсталация в библиотеката.

— Ти се занимаваш с отношенията между Америка и Триполи, нали? — Трудно ѝ беше да си спомни какво точно си бяха приказвали в дюкянчето, но си спомни, че бяха споделили интереса си по този въпрос.

— Всъщност следвам политология, но американско-триполитанската война от 1804 година винаги ме е интересувала, макар че така и не мога да разбера защо. Тя ми е нещо като хоби.

Алекс кимна, защото много добре разбираше причината.

— Чувал ли си за американския капитан, който е бил изпратен с тайна задача от Джеферсън и е бил заловен като пленник в Триполи?

— Хавиер Блекуел? — Джоузеф се усмихна. — Че кой не е чувал за него? Бил е изключителна личност и сега в повечето училища шестокласниците учат за него.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Блекуел е истински герой. Бил е предаден и заловен и прекарал две години в плен, но успял да избяга в последния момент точно когато са щели да го екзекутират за шпионаж — заразказва въодушевено младежът. — Спасителната акция е била много рискована, в нея са участвали наемници и датчани.

Мили Боже! Бяха пренаписали историята! По цялото й тяло полазиха тръпки.

— Но тази спасителна акция не била нищо в сравнение с онази, която предприел Блекуел две седмици по-късно.

— Той сам е повел спасителна акция? — успя да изпелтечи Алекс и той кимна с блеснали очи.

— По време на първото нападение на Пребъл. Изглежда, че в двореца е била държана като пленница някаква американка, но за съжаление никой не знае нищо за нея, дори и името й. Блекуел вероятно я е срещнал по време на двете години, прекарани там в робство, и повел група моряци, за да я изведе от града, докато траела атаката. Това било дръзка и опасна акция. Тя трябва да е била изключителна жена, за да рискува така живота си за нея.

Алекс се почувства съвсем отмаляла и се подпря на един от рафтовете.

— Добре ли си?

— Добре съм. А какво... какво се е случило с Блекуел?

— Обичайното. Завърнал се у дома, получил поздравления, сдобил се с няколко деца. Корабостроителница „Блекуел“ още съществува и е една от най-големите компании в бранша, занимава се главно с петрол. Мисля, че в момента я ръководи неговият праправнук.

Алекс притисна сърцето си с ръка и затвори очи. Той се бе върнал при жена си, народили си бяха деца. Въодушевляването й рязко се смени с мъка, въпреки че би трябвало да се радва за него.

Всичко й се изясни. Съдбата й не е била да открие Хавиер Блекуел и да сподели живота му, а да се намеси в сбърканата история, да предотврати една огромна несправедливост и да го спаси от смърт, така че той да заеме полагаемото му се място на герой в световната история.

— Да не би да казах нещо, което те разстрои? — попита Джоузеф.

Тя преглътна сълзите си и дълбоко си пое дъх.

— Добре съм.

— Не ми изглеждаш добре, пребледняла си — каза той и я прихвана.

Тя се обърна и го изгледа. Колко много пъти я беше подкрепял Мурад точно по същия начин! Погледите им се срещнаха и между тях настъпи мълчание.

— Хей — най-сетне наруши тишината Джоузеф и се усмихна. — Знам, че ще си помислиш, че не съм съвсем наред, а и току-що се срещнахме, но хайде да се видим отново някой път? Аз... не искам да те изгубя, Алекс.

Тя кимна в отговор, но се стресна, защото се досети, че не му бе споменавала името си. Той отново се усмихна и я прегърна с едната си ръка, сякаш това бе най-естественият жест.

— Чудесно. Искаш ли я, защото аз нямам нужда от нея.

Алекс кимна, пое книгата и я притисна към гърдите си, а той извади листче и химикалка от джоба на ризата си и набързо надраска нещо.

— Ето телефонният ми номер. Този месец ще бъда в града. Отседнал съм при приятели.

Тя взе листчето и му каза своя номер.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Да, просто съм доста уморена.

Младежът очевидно не ѝ вярваше.

— Искаш ли да те изпратя донякъде?

— Не. Обади ми се по-късно.

Джоузеф кимна, а очите му бяха приковани в лицето ѝ.

— Добре. Ще ти звънна довечера.

— Ще се радвам — проговори хрипкаво тя, той ѝ махна за сбогом и се отдалечи.

Алекс остана облегната на рафта, докато той не изчезна напълно от погледа ѝ, след което отвори индекса на имената в книгата. Искаше да прочете всеки ред, отнасящ се до Хавиер Блекуел.

Беше точно както ѝ бе казал Джоузеф — историята бе променена за вечни времена. Разтрепери се, докато четеше как Блекуел бил спасил неизвестна американка, задържана три години в Триполи, и сълзите ѝ потекоха отново. Все пак авторът не беше съвсем наясно, защото според него Хавиер бе открил жената вътре в палата, а не пред

главните порти, но все едно. Новата версия правеше Блекуел да изглежда още по-героичен и смел. Алекс трябваше да спре за миг, за да избърше сълзите си, преди да прочете последното изречение от параграфа. И изведнъж нададе вик.

Въпреки героичната постъпка на Блекуел, участието на жената била трагична, тъй като скоро след като се качила на борда на „Конститушън“, тя паднала в морето и се удавила, а тялото ѝ така и не било открито.

41.

Алекс едва успя да се добере до вкъщи и в мига, в който прекрачи прага на апартамента, се втурна към банята и повърна.

Стисна ръба на тоалетната, поемайки си дълбоко въздух, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тя не просто бе променила историята, а и сама бе станала част от нея. Явно неочакваното ѝ изчезване от „Конститушън“ е било обяснено по единствения приемлив начин — че вероятно е паднала в морето и се е удавила. Капитанът и екипажът сигурно са повярвали на това, но не и Блекуел, защото той беше станал свидетел на изчезването ѝ.

Алекс приседна на пода и разтърка подпухналите си зачервени очи. Чувстваше се толкова уморена.

Всичко беше приключило веднъж и завинаги. Хавиер беше умрял преди повече от век, вероятно на преклонна възраст, семейство Блекуел имаше наследник и корабостроителница „Блекуел“ в момента беше преуспяваща компания, а не древен динозавър, борещ се за оцеляване.

Всичко беше свършило. Беше го открила само за да го загуби и не знаеше дали ще може да понесе тази мисъл, дали ще успее да забрави случилото се. Не, тя даже не искаше да се опитва да забрави, вкопчваше се във всяка частица от безценните си спомени.

— Алекс?

Чу Бет, но не ѝ отговори и приятелката ѝ влезе в банята.

— Алекс! Какво, пак ли ти е лошо?

Снощи Алекс също бе повърнала.

— Трябва да е от пътуването през времето. Много по-неприятно е от приземяване със самолет.

— Може да си хванала някакъв вирус в Триполи. Трябва да отидеш на лекар. Не изглеждаш добре.

Алекс се изправи и пусна водата, за да си измие лицето.

— Не съм добре. Изтощена съм, а сърцето ми сякаш се къса, това е. Ходих в библиотеката. Наистина сме променили историята, Бет. Сега

Блекуел е герой, дори шестокласниците учели за него в училище. — Гласът ѝ секна и не можа да продължи. Бет я гледаше разтревожено, докато излизаха от банята.

— Трябва да го забравиш — заяви твърдо тя.

— Никога!

Алекс бе романтичка и вярваше в прераждането, така че може би в някой друг живот все пак щяха да бъдат заедно, защото несъмнено любов като тяхната щеше да просъществува вечно.

— Алекс, иди при моя лекар, доктор Голдман. Той е много добър и мил. Ще ти даде нещо за депресията ти и така поне ще можеш да се заемеш с курсовата си работа.

Тя поклати глава и тежко се отпусна на леглото.

— Сега не мога да работя над нея.

— Алекс, не се дръж като глупачка! Можеш да си останеш депресирана и да не вършиш нищо, но можеш да идеш при доктора, който ще ти предпише нещо за повдигане на духа, и да преодолееш този период.

— За мен това е без значение.

— Но за мен не е.

Още същия следобед Бет я заведе при доктор Голдман. Пътуването в таксито отново накара Алекс да се почувства зле, но тя твърдо реши да не повръща за втори път този ден. Въпреки това, в мига, в който влязоха в сградата, Алекс запита с неестествен глас:

— Къде е тоалетната?

Портиерката я изгледа над роговите рамки на очилата си и ѝ посочи вратата:

Алекс едва успя да се добере дотам, преди да я връхлети нов пристъп на гадене и пет минути по-късно, когато излизаше, реши, че Бет може би е права. Явно наистина е пипнала някакъв вирус.

Голдман, който бе на около седемдесет години, ѝ се усмихна приветливо, и я попита какво не е наред. Тя се поколеба малко, преди да му каже, че един много близък човек е починал наскоро и е изпаднала в пълна летаргия. Разплака се, докато говореше, а лекарят я изслуша със съчувствие и когато Алекс заяви, че вероятно има някаква стомашна болест, отговори:

— Нека аз да преценя това.

Разпитваше я подробно, докато я преглеждаше.

— Ще направим и кръвен тест, като се има предвид, че току-що сте се върнала от Либия. — После отново се усмихна приветливо. — Кога за последен път сте имала менструация?

— Аз... — тя примигна и се опита да си припомни, но в момента в мислите ѝ сякаш цареше пълен хаос. Но той не можеше да си мисли това, което предполагаше, че си мисли! — Защо?

— Възможно ли е да сте бременна?

Алекс го зяпна с неверие.

— Не! Невъзможно е!

— Добре.

Той започна да преслушва гърдите и дробовете ѝ и тя пак се замисли. Миналата нощ се бе любила, но това не се броеше, както и преди няколко седмици, и то без да използва никакви предпазни средства. Реши, че последният ѝ цикъл бе минал преди шест седмици, което означаваше, че сега ѝ закъснява, но не можеше да е бременна. Определено не. Тя едва-едва промълви:

— Закъснява ми с две седмици. Правих секс преди около три седмици и... — при тези думи се изчерви — не използвах предпазни средства.

Очите му се разшириха.

— Дори и презерватив? Скъпо момиче, живеем в епохата на спин. — Той веднага тикна в ръцете ѝ три брошури и тя ги погледна с насълзени очи. Не и през деветнадесети век, помисли си.

— Ще трябва да вземем проби и от урината.

Алекс кимна, но реши да не му казва, че от няколко дни чувстваше гърдите си странно — едновременно натежали и леко възпалени.

Обади се в кабинета на доктор Голдман на другата сутрин точно както се бяха разбрали, и асистентката му радостно ѝ обясни, че резултатът ѝ е положителен.

Алекс затвори потресена.

Беше бременна, но ѝ се струваше невероятно. А и с чие дете? На Хавиер? Или на Джебал? Стоеше неподвижна и напълно слисана. Как

бе възможно да носи детето на някой от двамата, след като те бяха мъртви отпреди повече от век?

Мили Боже, детето трябваше да е от Хавиер. И изведнъж тя разбра с абсолютна сигурност, че детето е на Блекуел, плод на тяхната любов. Дете на Съдбата. Нямаше друг възможен край, не и когато любовта ѝ бе толкова силна, че да я изпрати при него. В този момент осъзна с убийствена яснота, че не иска да остане в двадесети век, иска да се върне обратно, дори и ако не можеха да бъдат заедно. Искеше да живее в същия век като него, в същия град и да може да го зърва понякога, макар и от разстояние.

Алекс се разплака. Сега знаеше защо се чувства толкова изтощена и свръхемоционална, но плачът нямаше да ѝ помогне, а самосъжалението нямаше да я пренесе през времето. Тя се опита да мисли разумно. В началото беше предположила, че газената лампа по магически начин я е пренесла в миналото, но беше успяла да се върне и без нея. Как тогава го бе направила? Кой беше общият знаменател в двата случая?

Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да размисли. Беше заминала за Триполи да търси Хавиер, влюбена в него до полуда, а на борда на „Конститушън“ признанието му я бе накарало да изпита невероятна ярост. Тогава любовта ѝ ли я беше пренесла при него първия път? А гневът ѝ ли я беше върнал обратно в двадесети век?

Вече знаеше какво трябва да направи. Алекс стана, обади се по телефона и си запази място за следващия полет до Бостън. Обзе я вълнение, а от депресията ѝ не бе останала и следа.

Стоеше пред дома на Блекуел и се опитваше да събере мислите си. Къщата вече не беше музей, семейство Блекуел все още живееше в нея и тази вечер те явно празнуваха нещо.

Сградата изглеждаше внушителна, наскоро боядисвана и чудесно поддържана — от улуците на покрива до красивите капаци на прозорците и комините от червени тухли. Пейзажът около къщата също бе променен. Навсякъде се издигаха брястове и дъбове, а покрай оградата борове. Висока тухлена стена със заострени железни шипове ограждаше имота. По фасадата пълзеше цъфнала дива роза, а отпред имаше кръгъл паркинг, препълнен с мерцедеси, ягуари, ферарита и

лимузини. И все пак архитектурата на самата къща не се беше променила.

Алекс се поколеба. Големите железни врати на двора бяха широко отворени и пред тях не стоеше охрана, а от къщата долитаха смях и разговори. Над грижливо окосената ливада се носеше приятна музика. Разтреперана, тя се реши и прекоси пътеката.

Помисли, че ако знаеше, щеше да си облече вечерна рокля, вместо дънки с широк колан, риза и ботуши до глезените. Сега нямаше начин да се появи на партито, без да не привлече излишно внимание, освен ако, разбира се, не я сметнеха за прислужница.

Пренебрегна погледите на шофьорите, които я зяпаха, докато вървеше покрай лимузините им. Колко се бе променила. Знаеше, че те я наблюдават не защото беше облечена неподходящо, а защото беше красива жена. Блекуел ѝ бе дал това самочувствие и увереност в себе си.

Алекс бавно изкачи предните стъпала и се запита дали няма да ѝ се появи някой дух, както и миналия път, когато бе посетила къщата. Остана неподвижна с разтуптяно сърце, очакваща и нетърпелива, но не почувства нищо около себе си. Нищо, и никой. Обзе я огромно разочарование. Стоеше пред вратата, без да знае колко време е изминало, и очакваше да се появи Блекуел. Вместо това в ухото ѝ прозвуча мъжки глас и тя сепнато се обърна.

— Хей, попитах ви дали не сте се изгубила — каза младежът.

Алекс не можеше да се помръдне. Той беше на деветнадесет, а може би на двадесет години, но невероятно много приличаше на Хавиер. Би могъл да му бъде син. Неговите очи също се разшириха, одобрително плъзгайки се по нея.

— Мога ли да ви помогна? — Усмихна ѝ се и тя почувства облекчение, защото усмивката му въобще не приличаше на тази на Хавиер, беше по-широка и на бузата му се образуваше трапчинка. Той протегна ръка. — Аз съм Блек. Или поне така ме наричат още от началното училище. Истинското ми име е Хавиер.

Алекс успя да кимне, мъчейки се да не заплаче. Колко красив бе той, истински потомък на Хавиер.

— Кръстен съм на един мой працядо — продължи младежът, а в очите му се четеше любопитство.

— Знаем.

— Да не заплачете? Разстроих ли ви по някакъв начин?

— Не — прошепна тя.

— Може би ще е по-добре да влезете. Какво ще кажете за едно питие?

Алекс отново кимна, дишайки тежко, а той я хвана за ръката и я въведе във фоайето. Колко променена беше обстановката — сега дъбовият под беше тъмнокафяв, без драскотини, излъскан и блестящ, над главите им огромен полилей със свещи хвърляше мека светлина, килимът върху стълбите беше нов, със сини и златисти линии по края, а някогашният дървен парапет бе заменен с по-модерен от желязо. Мебелите бяха скъпи, предимно европейски.

— Заповядай — покани я Блек, като я наблюдаваше с преценяващ поглед.

— По-добре да изчакам тук — отговори Алекс и се почувства неудобно от факта, че всъщност възнамеряваше да използва този младеж. Но нима той бил разбрал, ако му кажеше истината?

— Добре, въпреки че баща ми не би имал нищо против. Той има репутацията на хищник в бизнеса, което в днешно време е решаващо, ако искаш да оцелееш и да се задържиш на върха, но иначе е много свестен.

— Ще те изчакам.

— Бяло вино?

Тя си помисли за растящия в нея живот и каза:

— По-скоро минерална вода.

Блек се усмихна и тръгна към големия салон. В мига, в който изчезна, Алекс се огледа наоколо, за да се увери, че няма никой и се втурна нагоре по стълбите. Прескачаше по две стъпала наведнъж, запъти се към неговата стая и без дори за секунда да се поколебае, отвори вратата. И възкликна.

Поради някаква глупава причина бе очаквала да види голямото старовремско легло, бюрцето от борово дърво и раклата, но тази луксозно обзаведена стая с червено-бели тапети и копринена златиста покривка на леглото безкрайно много се различаваше от спомена ѝ. Очевидно главата на семейство Блекуел имаше съпруга, защото нейната ръка се усещаше във всяко кътче на къщата.

И все пак това трябва да беше неговата стая, затова Алекс внимателно затвори вратата след себе си и се облегна на нея.

— Къде си? — попита измъчено Алекс. — Толкова много ми липсваш. Такава нужда имам от теб. Не искам само твоя призрак, но ако това е всичко, което ми се полага, нека видя поне него. Хавиер?

Тишина изпълваше стаята. Него го нямаше. Алекс заплака.

— Моля те, ела при мен!

Чакаше, слушваше се, но той не се появи. Погледна към грижливо оправеното легло, до което бе постлана животинска кожа, към белите брокатени пердета, към черната мраморна камина и тихичко проплака. Тогава погледът ѝ се спря върху килима — същия онзи стар персийски килим, който бе видяла при миналото си посещение.

Тя се свлече на колене, прекара ръце по избелялата тъкан и заплака по-силно отпреди. Легна по корем, отърка буза в меката износена вълна и изстена:

— Хавиер.

Усети топлина под бузата си, необичайна топлина. Вратата зад нея се отвори, прозвучаха мъжки стъпки, които изведнъж спряха, и прозвуча остър възглас:

— Какво става, по дяволите?!

Не беше Блек, а явно е неговият баща, главата на семейство Блекуел. Тя долови авторитета в гласа му и почувства силното му присъствие.

Алекс не се помръдна, защото килимът под нея се беше нагорещил, краката ѝ започваха да изтръпват и взе безмълвно да се моли. Мъжът притича до нея, клекна и я погледна загрижено, а когато тя също го погледна, усети, че тялото ѝ още повече изтръпва.

Той бе точно копие на Блекуел, но по-възрастен, вероятно петдесетгодишен, видът му обаче младежки, беше изключително красив и с прекрасно поддържано тяло. Ако не знаеше къде се намира, Алекс вероятно би го сбъркала с любимия си. Мъжът я гледаше, сякаш я бе разпознал, и дрезгаво запитал:

— Коя сте вие?

Краката ѝ бяха станали съвсем безчувствени, погледът ѝ започваше да се замъглява, а пространството се завъртя около нея. Не отговори, но му се усмихна.

— Какво има? Зле ли ви е?

Всичко се въртеше и тя прошепна усмихната:

— Добре съм. Най-сетне се прибирам у дома.

— Коя си ти? — настоя той. — Коя си ти, по дяволите!

Алекс усети странното, но познато напрежение от всмукването на тялото си и каза:

— Александра Торнтън.

— Това е невъзможно! — възкликна мъжът, изправи се и я погледна, като че ли виждаше пред себе си призрак.

Тя се усмихна, изпълнена с любов, и тогава вихрушката я вдигна и я понесе.

42.

Алекс дочу женски вик.

Подът спря да се върти. Тя лежеше вкопчена в килима и когато отвори очи, пред себе си видя широкото дъбово легло.

Това не беше огромно балдахинено легло, нито прост креват, който бе видяла първия път в музея Блекуел. Беше мъжко легло, покрито само с един юрган и червено вълнено одеяло, а зад него стените бяха от пясъчнобяло чамово дърво. Алекс разпозна издрасканата дървена ракла в единия ъгъл на стаята и сърцето ѝ лудо заби, защото бе успяла — бе се преместила във времето!

Женският глас отново се развика.

Алекс бързо се надигна, погледна към източника на тези крясъци и видя руса жена, която стоеше до гардероба. Тя също я гледаше с почти изхвъркнали очи, но дори и при тези обстоятелства Алекс забеляза колко красив син цвят имат те. Мили Боже, тази жена изглеждаше фантастично, беше съвършена като ангел и веднага ѝ просветна, че това беше съпругата на Блекуел. Нищо чудно, че той никога не беше споменавал за нея.

— Какво правиш тук?! — възкликна русата жена. — Коя си ти? Как влезе в къщата? Ще отида да повикам Хавиер! — гласът ѝ беше изтънял до нотките на истерия.

— Почакай! — Алекс се изправи, отбелязвайки износените си дънки и риза на фона на сатенената рокля и перлената огърлица на съпругата на Хавиер. Красавицата вече почти беше излязла от стаята, но се спря уплашено, макар че в очите ѝ се четеше нарастващо любопитство.

— Ти ли си жената на Хавиер? — попита я Алекс, макар че знаеше отговора. По някакъв начин искаше да изучи тази жена, защото, въпреки че той бе казал, че обича нея, Алекс, вече не беше толкова сигурна, след като видя този русокос ангел.

— Да, аз съм Сара Блекуел.

Между двете настъпи неловко мълчание и Алекс не знаеше какво да стори по-нататък. Искаше ѝ се Сара Блекуел да е грозна, стара или

дебела. Сара нервно замачка крайчеца на сатенената си рокля.

— Ти току-що нарече моя съпруг Хавиер. Познаваш ли го добре?

— Някога се познавахме, много отдавна — отговори тя, а сърцето ѝ болезнено се сви.

— Намираш се в спалнята му.

— Това е грешка. — Трябваше да преодолее тази неочаквана мъка, все пак се беше завърнала при Хавиер.

— Аз ти се представих, а ти не си — отбеляза остро Сара.

— Александра Торнтън.

Сара ахна.

— Защо ме гледаш така? Като че ли съм призрак?

— Ти не си призрак, нали? — Жената започна да отстъпва назад, докато гърбът ѝ опря стената. — Но ти си мъртва! Толкова пъти съм ги чувала да говорят за теб! В началото, когато Хавиер се завърна, се напиваше всяка вечер, а понякога дори плачеше и Уилям се страхуваше да го оставя сам. А току-що видях как ти се появи в тази стая от нищото, направо от въздуха!

— Не съм призрак — прошепна разтреперана Алекс. — И не съм се удавила. Съвсем жива съм.

Сара обаче сграбчи дръжката на вратата и изчезна.

Хавиер стоеше с баща си пред камината и отпиваше от брендите. И двамата чакаха Сара да слезе за вечеря.

— Маркъм ще бъде в Бостън след няколко дни.

— Е, и?

— Той казва, че иска да се срещнете.

Хавиер сви рамене и хвърли нетърпелив поглед към отворените врати на салона, но жена му още я нямаше.

— Каквото и да ми предложи, отговорът ще бъде не.

Уилям се удиви.

— Хавиер, каквото и да има между вас, моля те да го пренебрегнеш. Маркъм е единственият ми брат, твой чичо.

— Не го чувствам близък.

Уилям тежко въздъхна.

— Тревожа се за решението на англичаните. Този Бонапарт трябва да бъде спрян.

И двамата мъже се умълчаха, защото отново си мислеха колко опасно бе станало да се търгува отвъд океана — нещо, с което трябваше да се справят, ако искаха корабостроителница „Блекуел“ да оцелее. Чуха шумолене на женска рокля, но усмивката на Блекуел изчезна, когато забеляза бледото лице и разширените очи на жена си.

— Сара?

— Тя е тук! Горе, в стаята ти!

Той размени тревожен поглед с баща си — през последните две години състоянието на Сара значително се беше подобрило, тя вече не беше толкова меланхолична и умееше да се справя като съпруга, дама и домакиня. Приблужи се до нея и постави ръка на тесните ѝ раменца. Винаги се тревожеше, че може да я счупи, докосвайки я, беше толкова крехка.

— Кой е горе, Сара?

Тя го изгледа.

— Александра Торнтън.

Хавиер също пребледня и челюстта му се стегна.

— Не знам даже откъде си научила името ѝ, но не желая да го чувам повече в тази къща. — Беше толкова разстроен и ядосан, че целият се тресеше.

— Тя е горе и каза, че не е призрак, че не се е удавила — настоя пискливо Сара, като го наблюдаваше внимателно.

Той стоеше, неспособен да се помръдне, а това му се случваше твърде рядко. Алекс не можеше да е горе, защото бе изчезнала и всички смятаха, че е паднала в морето и се е удавила. А той така и не бе успял да се справи след смъртта ѝ.

— Тя е горе, в спалнята ти.

Кръвта му удряше като чук в слепоочията, когато прекоси с два скока салона, изкачи някак стъпалата и се втурна през отворената врата в спалнята си.

Вътре стоеше Александра, червеникавата ѝ коса беше разрошена около лицето ѝ и носеше фермерски дрехи — най-прекрасната гледка, която някога бе зървал. Не смееше да се помръдне или дори да диша, а само се молеше това да не е сън.

— Хавиер — прошепна тя.

— Смили се, Господи. Призрак ли виждам?

— Не, истинска съм.

Той се спусна към нея, достигна я с две крачки и когато я притисна към себе си, усети топлото ѝ силно и съвсем живо тяло. От очите му потекоха сълзи, вдигна я и я завъртя щастливо, а Алекс плачеше и се смееше едновременно.

Той я пусна на земята, замаян от аромата на кожата и косите ѝ, и обгърна с длани любимото ѝ лице.

— Къде се изгуби? За Бога, Александра, оставих се да ме убедят, че си се удавила!

— Знам. Прости ми Хавиер. Не исках, но отново се преместих през времето и се върнах у дома, в бъдещето, в 1996-а.

Блекуел я изгледа невярващо и плъзна ръце по раменете ѝ.

— Това е невъзможно.

— Но се случи.

— Да не би да си паднала през борда? В околността имаше една сицилианска шхуна и ние разпитахме капитана ѝ, но той твърдеше, че не е качвал никого на кораба си. Сигурно си ми била толкова сърдита, че не си искала да ме виждаш повече?

— Не — заяви твърдо тя. — Чуй ме, Хавиер, погледни в очите ми. Ти видя как изчезнах. Спомни си какво се случи онази вечер. Да, бях побесняла, когато разбрах за Сара, никога през живота си не се бях ядосвала толкова. Именно гневът ми ме пренесе през времето, далеч от теб, така както любовта ми ме върна тук.

Той поклати глава.

— Спомням си как изчезна, избледня пред очите ми, но и двамата бяхме толкова изтощени! Вероятно съм си го въобразил.

— Не си!

Хавиер направи гримаса, после я притисна към гърдите си и прокара ръка през косата ѝ.

— Не знам на какво да вярвам, Александра — каза най-сетне той с прегракнал от вълнение глас. — Знам само, че те обичам повече от всичко на света, и затова не мога отново да те изгубя. Животът ми без теб е просто една измама, която не ми носи никаква радост и удовлетворение.

— И аз те обичам по същия начин — прошепна Алекс с буза, опряна о брокатения му редингот, и усети как платът я погъделичка по носа. — И мога да приема факта, че си женен.

Той я отдалечи на няколко сантиметра от себе си, за да могат да се виждат по-добре един друг.

— Тебе обичам и жадувам, не нея.

— Наистина ли?

Но истината беше там, блеснала в очите му.

— Да, но не мога да изоставя Сара. Когато брат ми Робърт замина на последното си морско пътешествие, аз му обещах, че ще се грижа за нея, ако някога му се случи нещо. Той я обичаше по същия начин, по който аз те обичам, а и Сара не е съвсем здрава. Разводът е немислим за мен, независимо колко много го желая. Отговорен съм за нея, Александра.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Разбирам. И това е една от причините, поради които толкова много те обичам. Те били ли са женени?

— Бяха сгодени.

Тя кимна и изтри очи. Толкова радост и същевременно толкова болка.

— Хавиер, исках да се върна при теб дори и когато вече знаех, че имаш съпруга. Толкова много те обичам.

Той затвори очи, а когато след миг ги отвори, в тях се четеше скръб.

— Александра, скъпа, ти заслужаваш повече. Заслужаваш свободен мъж, който да се ожени за теб и...

Алекс постави пръст върху устните му.

— Ш-ш-т. Не, искам теб. Ще бъда твоя любовница и ще ти народя куп деца.

Хавиер отново я притегли към себе си и двамата се залюляха в ритъма на плача си. Най-сетне той обхвана с ръце лицето ѝ и страстно я целуна. Желанието, почти видимо пулсиращо между тях, изпълваше стаята.

— Не е редно — промълви той, като я погали по косата. — Сара е долу.

— Имаме цял живот пред нас, за да се налюбим.

— Обичам те и винаги ще се грижа за теб, винаги.

— Знам — отговори тя и целуна дланта му.

— Ще ти бъда верен. — Алекс го изгледа. — Никога не съм докосвал Сара. Винаги съм се чувствал като неин брат, а не съпруг.

Алекс цялата засия, но в онази историческа книга пишеше, че Хавиер е имал деца... Замисли се за живота, който растеше в нея, и осъзна, че съдбата ѝ е била все пак да се завърне при Хавиер Блекуел. Обви ръце около врата му и той прошепна в ухото ѝ:

— Ще те направя щастлива.

— Знам — каза Алекс и този път тя го целуна.

Хавиер искаше да я срещне с баща си.

— Той вече знае всичко за теб — каза ѝ, докато слизаха, хванати за ръце, по стълбите.

— Всичко ли?

— Знае, че си силна, смела и умна, невероятен инат и красива. Знае, че си била пленница в Триполи, както и това, че те обичам.

Сърцето ѝ биеше ускорено, но болката ѝ бе намалела и на нейно място усещаше опияняваща радост — можеше да живее с мисълта, че той е женен.

— Удобно ли е да ги срещна така облечена със старите си дънки?

Хавиер се усмихна и я поведе към салона, по погледа му обаче тя усети, че той сериозно обмисля възможността наистина да е пътувала през времето. Алекс спря, защото зад полупритворените махагонови врати на пищния салон зърна Уилям Блекуел и Сара, които гледаха право към тях.

Хавиер пусна ръката ѝ и Алекс усети отново надигаща се тревога и скръб. Но тогава той здраво я прихвана под лакътя, едновременно собственически и успокоително, и не я пусна, докато не влязоха в салона.

— За мен е истинско удоволствие — галантно заяви Уилям, наведен над протегнатата ѝ ръка. Алекс прочете в очите му искреност. Не успя обаче да отвърне с усмивка на топлия му поздрав, защото забеляза скованата и неподвижна Сара, която продължаваше да стои настрана от тях.

— Благодаря. Съжалявам безкрайно, че се появих по този начин в дома ви.

— Александра е страдала от загуба на паметта цели три години — прекъсна я Хавиер и тя го изгледа учудено.

— Тя наистина е паднала от кораба и междувременно някак си си е ударила главата. Когато сицилианците я открили, не си е спомняла коя е. Преминала е през цяла одисея и е цяло чудо, че отново се е завърнала.

Сърцето ѝ бясно туптеше. Дали в думите му нямаше скрит смисъл? Тя бе стояла само три дни в 1996-а, но очевидно бяха изминали три години, откакто бе напуснала Хавиер на борда на „Конститушън“ и сега трябва да беше 1807-а. Знаеше, че след няколко години ще започне последната атака над Триполи от Стефан Декатур, а междувременно Наполеон усилено се опитваше да превземе Стария континент и след пет години между Съединените щати и Великобритания щеше да избухне война. Добре че не си спомняше повече подробности.

Хавиер продължаваше да я държи за лакътя.

— Съвсем наскоро тя си е възвърнала паметта, работейки в една ферма наблизо, и веднага се сетила за мен. Дошла е да потърси помощ, която, разбира се, ще получи, затова след малко ще я настаня в някой хотел.

— Бедното момиче — каза съчувствено Уилям, очевидно повярвал на всяка дума на Хавиер.

— И после какво? — запита остро Сара и всички се обърнаха към нея. Тя пристъпи напред. — Нека спрем с тези преструвки. Всички в тази къща знаят, че обичаш тази жена.

Устата на Хавиер се изкриви, но тонът му си остана мек.

— Както всички в къщата знаят, че ти обичаш Робърт?

— Да! — извика тя. — Винаги ще го обичам, не съжалявам за нищо, освен, разбира се, за смъртта му! Хавиер, и двамата знаем, че беше огромна грешка да се ожениш. Аз само те направих нещастен, докато ти просто се държеше мило с мен. Като истински джентълмен! — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Предан брат и приятел.

— Аз не съм нещастен — заяви твърдо Хавиер.

Алекс знаеше, че лъже и усети, че никога не го бе обичала повече. В двадесети век не се раждаха такива мъже.

— Искам свободата си — прошепна Сара.

Уилям ахна, а Алекс погледна към Хавиер, който пребледня.

— Не мисли, че съм неблагодарна след всичко, което стори за мен. Точно обратното. Но си искам свободата.

Изминаха секунди, преди някой да проговори. Най-сетне Уилям попита:

— Има ли друг мъж, за когото искаш да се омъжиш, Сара?

Тя се поколеба.

— Мисля, че да. — Поруменя и погледна Хавиер право в очите.

— Наскоро срещнах един човек. Той ми се струва... необикновен. Мисля, че отвръща на чувствата ми. Разбира се, знае, че съм омъжена за теб, но е и наясно какъв е нашият брак.

След миг Хавиер заговори:

— Скъпа, ако си намерила мъж, който е събудил в теб страст и любов, аз много, много се радвам за теб.

Сара не се сдържа и заплака, и очите на Алекс също се насълзиха, докато наблюдаваше как той ѝ подава носната си кърпичка. Благородството и добротата му я изпълваха с гордост.

Чак сега осъзна напълно това, което се случваше, и се помоли наум мечтата ѝ да се сбъдне. Погледна към Хавиер и разбра, че той изпитва същите чувства.

— Желаяш ли развод? — внимателно попита той.

Сара поклати глава.

— Не смятам, че тук, в Бостън, разводът е приемлив, Хавиер, а и защо ни е? Нашият брак не е бил консумиран, затова смятам, че лесно може да бъде анулиран.

Хавиер я зяпна, а Алекс се облегна на него и той я обгърна с едната си ръка. Тя затвори очи. Анулиран. Бракът на Хавиер и Сара можеше да бъде анулиран.

„Моля те, Боже, позволи ми да обичам този мъж като негова съпруга. Моля те.“

— Да, не виждам пречка да анулираме този брак. Не знам защо тази възможност не ми е хрумвала по-рано — каза Хавиер и последва Алекс.

Тя притисна лице към ръката му и заплака, но този път от щастие.

43.

Алекс се спря наред хотелския апартамент, който ѝ беше наел Хавиер. Въобще не забеляза разкошната обстановка.

Обърна се. Хавиер стоеше на прага и я наблюдаваше, а очите му бяха невероятно нежни и топли. Промълви името ѝ.

Двамата се устремиха едновременно един към друг.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва — прошепна тя в прегръдката му.

— Не смеех и да мечтая за такова щастие — съгласи се той.

Погледнаха се за един кратък миг, след което устата му настойчиво и жадно се впи в нейната. Алекс плъзна ръце под жилетката и ризата му, Блекуел изстена и издърпа от колана дънковата ѝ риза. Алекс чу как износеният плат се скъса, докато той я смъкваше от раменете ѝ и ѝ хрумна, че не иска да притежава никакви спомени от двадесети век.

— Мили Боже! — възкликна той и тя леко се усмихна, защото отдолу носеше подплатен черен дантелен сутиен и подобни жартиери.

— Ще има още изненади — прошепна Алекс и като развърза плитката му, прокара пръсти през гъстата му тъмна коса. — Обещавам ти.

Той я вдигна леко и я понесе към спалнята. Започна да целува очите, носа и устата ѝ, преди още да я е положил на огромното легло, след това мина на деколтето и гърдите ѝ, докато с една ръка събличаше ризата си.

— По дяволите — промълви той, останал без дъх, притисна ръката ѝ към напирещата си мъжественост.

— Не мога да чакам повече — каза Алекс.

— Нито пък аз.

Миг по-късно тя беше захвърлила дънките и жартиерите си и той проникна в нея. Алекс извика и за момент той остана неподвижен в нея — огромен и пулсиращ. Тя се взря в очите му и усети сливането на душите им.

По-късно сякаш цялата вселена избухна в безброй звезди и двамата извикаха едновременно.

Лежах неподвижно в прегръдката си. Хавиер я целуна по челото.

— Може ли да остана за през нощта?

— Ами Сара?

— Ние спим в отделни стаи. Ще си тръгна рано сутринта. — Гласът му бе нежен.

Алекс изгаряше от желание да чуе от него старовремското предложение за брак. В крайна сметка той беше джентълмен от деветнадесети век, нали така.

— Хавиер?

— Хм?

— Колко време смяташ, че ще е нужно за анулирането?

— Мисля, че немного. Първото нещо, което ще направя утре сутринта, ще е да говоря с адвокатата си.

— Чудех се.

Той се усмихна.

— Да?

Тя леко го удари по рамото.

— Ти ли ще го кажеш, или аз?

— Да застана ли на колене пред теб? — В очите му играеха закачливи пламъчета и нейните плувнаха в сълзи.

— Не е нужно да коленичиш.

Хавиер се размърда и я притисна още по-плътно до себе си.

— Ще ми окажеш ли честта да станеш моя жена?

Алекс кимна, неспособна да проговори, и той нежно я целуна по носа, след което се протегна и взе нещо иззад леглото.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той, вдигайки черния дантелен колан на жартиерите ѝ.

Тя се ухили:

— Ще ти покажа за какво служи.

— Здравей, момчето ми!

Хавиер се усмихна учтиво на чичо си, сенатора, който караше вече втория си мандат.

— Здравей, Маркъм, надявам се, че си пътувал добре.

— Пътят от Вашингтон беше ужасен както винаги. Късните пролетни дъждове са съсипали пътищата — заяви Маркъм, но се усмихваше. — Здравей, Уилям.

— Радвам се да те видя, Маркъм — братята си стиснаха ръцете.

Намираха се в библиотеката, обградени отвсякъде с книги, и докато Хавиер ги слушаше, мислите му отново литнаха към Александра. Щяха да вечерят заедно в хотелския апартамент и той не спираше да мисли за нея. Чудото на нейното завръщане го бе направило суеверен.

— Как вървят нещата у дома? — попита Маркъм.

— Прекрасно — отговори брат му и преди Хавиер да успее да го спре, разказа за анулирането на брака, което бе пожелала Сара. — Може и да ти се стори прибързано, но Хавиер ще се ожени наново веднага след това.

Маркъм го изгледа, забравил милата си усмивка.

— Това не е ли доста неочаквано?

— Сара пожела анулирането, не аз — каза Хавиер.

— Но ти тутакси ще се жениш отново?

— Да, ще се ожения, колкото се може по-скоро. С Александра решихме, че не искаме пищна, а скромна сватба в тесен кръг. Надяваме се да се оженим след няколко месеца. — След това добави: — Ти си поканен, както и братовчедите ми, разбира се.

— Александра? Защо ми е познато това име?

Уилям се усмихна виновно на сина си.

— Толкова се тревожих за теб, когато се върна от Африка, че разказах на Маркъм за нея.

Хавиер не отвърна нищо, но не му стана приятно, а Маркъм продължи:

— Същата ли Александра Торнтън, която била пленница в Триполи? Не се ли беше удавила?

Хавиер спокойно му разказа версията за падането зад борда и загубата на паметта.

— А сигурен ли си, че тази жена казва истината? Не си ли споделял с баща си, че тя е шпионка?

— Александра не е била шпионка — отвърна твърдо Хавиер. — Обстоятелствата ме подведоха да направя подобно погрешно

заклучение.

Дори и сега, независимо колко му се искаше да е иначе, Хавиер беше убеден, че Александра шпионираше, въпреки че така и не можа да разбере за кого. И все пак още не можеше да си обясни защо тя твърдеше, че е пътувала през времето. Във всеки случай миналото беше без значение, важно бе само настоящето и общото им бъдеще.

— Това не ми харесва. — Маркъм се обърна към Уилям. — Да предположим, че тази жена не е била шпионка, но все пак е изчезнала за цели три години. Бих казал, че най-малкото е много умна, щом е измислила такъв хитър начин да си осигури добро бъдеще и богатство.

— Не мисля така — започна Уилям, но Хавиер ядосано пристъпи пред чичо си.

— Никога повече не говори лошо за Александра. Никога.

— Извинявай — пребледня той и Хавиер сковано кимна, Маркъм извади някакъв запечатан плик от дрехата си и Хавиер замръзна, защото този плик му бе добре познат.

— Да, за теб е и обещах да ти го връча лично. — Подаде му го така, че да се види печатът на президента.

Хавиер се почувства едновременно зашеметен и любопитен, макар да знаеше, че този път трябва да откаже на молбата в него. И все пак възможно ли бе да откаже?

— Не можеш да откажеш на президента — изрече на глас мисълта му Маркъм.

Хавиер си припомни как Джеферсън го бе прегърнал преди две години, връчвайки му почетен орден и специални поздравления за смелостта му. Джеферсън беше щедър, приятен и умееше да цени кадрните. Почти без да се усети, Хавиер се пресегна и пое плика, но си обеща да не поема задължения, които да заплашат предстоящата му женитба.

— Какво иска той от мен този път?

— Нужен му е човек, който преминава през блокадите — усмихна му се благо Маркъм, — и по-точно през Наполеоновата блокада над Великобритания.

— И какво трябва да стори този човек в самата Великобритания?

— Да си създаде връзки. Да установи полезни контакти.

Хавиер се втренчи в лукаво проблясващите очи на чичо си, без да може да скрие обхваналото го вълнение.

— Опасността не е голяма — каза Маркъм. — Задачата ще е кратка, не повече от година. Англия е цивилизовано място, не като Африка, а жена ти ще бъде на сигурно място тук, при баща ти.

— Не — заяви Хавиер с разтуптяно сърце. Господи, какво удоволствие би му доставило да постави проклетите англичани на място — те непрекъснато правеха всичко възможно да навредят на американското корабостроене. А и би му харесало да помогне за унищожаването на Наполеон.

— Ще откажеш на президента? Та ние вече сме на практика във война с Англия, момчето ми. А и истинската война приближава. Не може да не осъзнаваш това.

Уилям беше мълчал досега, но не можа да се стърпи.

— Хавиер, вече си изпълнил десетократно дълга си пред страната.

— Не мога да откажа — бавно отговори Хавиер. — Но не споменавайте нищо на Александра. Аз сам ще ѝ кажа, когато реша.

Три дни по-късно една нежна ръка събуди Алекс, която спеше, свита на кълбо, в широкото хотелско легло. Беше заспала, след като си хапна хубаво на обяд, тъй като от бременността имаше огромен апетит.

Отвори очи и погледна сънено към Хавиер. Крайно време беше да му каже за тяхното дете. Той обаче не приседна до нея, изражението му беше необичайно мрачно, а под очите му имаше тъмни кръгове, сякаш не беше спал цяла нощ. Алекс рязко се надигна и сърцето ѝ подскочи.

— Нещо не е наред?

— Да.

— Какво? — възкликна тя, опитвайки се да запази спокойствие.

Още ли не бе преминало най-лошото? Не ѝ допаднаха тонът и видът му.

— Какво има?

— Приех още една тайна мисия от президента.

Трябваше ѝ минута, за да осъзнае чутото.

— За какво?

— Трябва да ида в Англия въпреки блокадата и да остана за кратко там, за да свърша онова, което е в интерес на Америка — каза

Хавиер, без да трепне.

— Искаш да кажеш, че отиваш да шпионираш?!

— Да.

— Ще ме вземеш ли със себе си? — попита тя, въпреки че знаеше отговора му.

— Не. Ще останеш тук с баща ми, докато не приключа със задачата. Докато се върна, бракът ми несъмнено ще е анулиран и ще можем да се оженим.

— За нищо на света! Ах ти, негодник такъв! — изкрещя Алекс и хвърли по него възглавницата си, а после и останалите малки възглавнички, като се опитваше да не заплаче. — Как можеш да ме изоставиш след всичко, което преживяхме? — Мина й през ума, че трябва сега да му каже за бебето, но тъй като той не вярваше в нейните пътувания през времето, реши, че така само ще си навреди още повече.

— Не знам — възкликна измъчено Хавиер. — Истината е, че не искам. Обичам те. Но как бих могъл да откажа на президента? Александра, ще има война между Америка и Великобритания, освен ако обстановката не се промени или не я променим.

Войната от 1812-а, помисли си тя и избърса сълзите от лицето си.

— Хавиер, защо все ти трябва да си героят! Не отивай.

Той силно я прегърна.

— Обичам те повече от всичко на света. Но няма да съм мъж, ако не отида.

Алекс се притисна към него.

— Господи, това е една от причините, заради които толкова много те обичам.

Когато „Александра“ напусна Бостънското пристанище, Хавиер разбра, че е сгрешил. Алекс му липсваше до болка. Докато корабът маневрираше из притъмнялото пристанище, за да избегне английските крайцери, патрулиращи американския бряг, той мислеше само за нея. За Бога, беше на тридесет и една години — твърде стар, за да се забърква във войни и шпионаж. Вместо това трябваше сега да е у дома си с нея, да пият бутилка отлежало вино, прегърнати пред камината. Защо въобще бе приел тази проклета задача?

— Аз съм глупак — заяви Хавиер на сребрилата луна, но беше твърде късно, за да съжалява за решението си.

Остана на носа, докато корабът не се отдалечи достатъчно от пристанището. Нощната вахта нямаше да реши проблемите му и Хавиер се оттегли долу. Каютата му беше малка, тъмна и четирите ѝ прозорчета бяха отворени, за да влезе прохладният морски ветреца. Изведнъж мускулите му се напрегнаха и той вдигна високо свещта. Подобно на Венера, от кояката му Александра се надигна. Тя беше прелестно гола, а червената ѝ коса се спускаше по раменете и се увиваше около гърдите. Хавиер се ококори смаян.

— Здравей, Блекуел.

Изпълни го неимоверна радост, толкова силна, че едва сдържа възторжения си вик.

— Какво си въобразявате, че правите, госпожо? — спокойно попита той.

— Промъкнах се без билет на борда.

— Това е очевидно. — Не можа обаче да се сдържа и се засмя от сърце.

Александра се изправи на безкрайно дългите си и прекрасно изваяни крака.

— Идвам с теб, Блекуел. Ще бъда твой ангел хранител. Ти имаш нужда от мен, за да те наглеждам.

— Нима? — Хавиер се опита да не се засмее на глас. Искеше да я сграбчи, да я прегръща и целува, докато остане без дъх.

— Да. Отиваме в добрата стара Англия, за да си прекараме весело.

— Дори не си го и помисляй — предупреди я той, зяпайки гърдите ѝ. — В мига, в който стигнем Англия, те изпращам вкъщи. — После добави: — след като се оженим, разбира се.

— Разбира се — засмя се тя, присвивайки очи. — Ще видим. — Приблужи се към него, като полюшваше бедра. — Може пък след това пътешествие да нямаш желание да ме изпратиш обратно.

— Страхувам се, че може да излезеш права. Но отново ви предупреждавам, госпожо, че веднага щом се оженим, ви качвам на първия кораб за Америка.

— Добре, но нека сега не мислим за това. Имаме да вършим по-важни неща, любов моя.

Тя се приближаваше бавно в цялото си великолепие. Каква жена бе само!

— Много сте дръзка, госпожо.

— Знам. Предстои ни дълго пътешествие. — Обви ръце около врата му и притисна към него сладното си тяло. — Най-сетне пак сме сами.

— Е, не съвсем — успя да продума той, а Александра ухапа леко врата му. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и се плъзнаха по-надолу.

— Защо да не започнем сватбеното си пътешествие?

— Дошла си да ме прелъстиш? Така ли?

— А ти как смяташ, Блекуел? — Тя се пхна между краката му и той впи устни в нейните.

— Наистина си много убедителна, Александра.

Устните им отново се срещнаха в дълга страдна целувка, а ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ.

Алекс усети надигащата се в нея радост и започна да се смее.

— Опитвам се да те любя — изръмжа Хавиер. — Би ли ми казала какво ти е толкова забавно?

— Просто ме целуни — заповяда му тя, но продължи да се смее. Нима наистина си бе помислил, че ще отиде в Англия с тайна мисия без нея? Ами! Винаги беше искала да посети острова, макар и не точно по време на блокада през Наполеоновите войни.

Блекуел вдигна глава и като пое гърдите ѝ в ръцете си, възропта:

— Скъпа, нещо ми се струваш разсеяна.

Тя срещна погледа му.

— Не можем да пренапишем историята.

Челото му се смръщи.

— Стига врели-некипели — заяви той, след което я занесе до койката, положи я внимателно и се надвеси над нея.

Тогавя Алекс се закле от името на двама им. Нямахше да променят хода на събитията за нищо на света. Отново се засмя щастливо, а неговото недоумение я развесели още повече.

Нямахше търпение да дойде утрешният ден — и новото голямо приключение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.